

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tim Lahaye ve Greg Dinallo

Babil'in Dirilişı

Babil'in Dirilişı Serisi

1. Kitap

Orijinal Adı: The Left Behind Series - Babyion Rising

Yayın Yönetmeni: Ece Özbaş

- Proje: Ahmet Seyrek • Editör: Ali Dünder • Çeviri: Enver Günsel
- Bilgisayar Uygulama: Adem Şenel • Kapak Tasarımı: Onur Cökalp
- Basın ve Halkla ilişkiler: Alev Aksakal

Baskı-Cilt: Melisa Matbaası

1. Baskı/Ocak 200 5 ISBN: 975-254-021-X

© Tim Lahaye and Greg Dinallo / Neden Kitap

© Bu kitabın yayın hakları, Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
«eden Kitap Yayınlarına aittir. Yayıncının izni olmadan yayımlanamaz, kopyalanamaz,
çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

NEDEN KİTAP

Çeviri Enver Günsel

Yazarlar Hakkında

Dr. Tim Lahaye, Arkada Kalan serisi kitapların yaratıcısı ve eş-yazarı, aynı zamanda Kutsal Kitap kehanetleri konusunda çalışan bir bilim adamı, kurgu olmayan kırktan fazla kitabın yazarı, bir din adamı ve eğitimcidir. Tim Lahaye, Dinsel Yardım'ın kurucusu ve başkanıdır. Dr. Lahaye ve eşi Beverly, Güney California'da yaşarlar.

Greg Dinallo ise gizem ve mistik konularda usta bir yazardır. Dinallo da eşiyle beraber New York City'de yaşar.

ithaf

Bu kitap; alt başlığı 'Hz. İsa'nın Bir Hikayesi' olan, ondokuzuncu yüzyıl klasiği Ben Hur'un yazarı GENERAL LEW WALLACE'a ithaf edilmiştir. General, bana, bir kurgu romanının gerilim ve serüvenle örülü olmasının yanı sıra eğitici olabileceğini; aynı zamanda hem laikler ve hem de dindar Hristiyanların hoşuna gidebileceğini öğretmiştir...

Altı milyondan fazla baskı yapan kitabı ve yüzyılın başlarında yarım milyondan fazla seyirci toplamış olan sahne oyunu bu hikaye, uluslararası bir izleyici kitlesine sahip olmuş ve üç kez filmi çekilmiştir: Film önce sessiz sinema döneminde çekilmiş; daha sonra siyah beyaz olarak beyaz perdeye aktarılmış ve daha sonra da, 1959'da, başrolünü Charlton Heston'un oynadığı renkli bir Wüli-am Wyler filmi olarak izleyiciye sunulurken tüm zamanların en sevilen filmlerinden biri olmuştur.

. Bu kitap ayrıca aşağıdakilere de ithaf edilmiştir:

"Sonun zamanında" ya da bazı modern tarihçilerin "tarihin sonu" dedikleri zamanda yaşayanların bilmeleri gereken ve yirmibirinci yüzyılın başlarında olması beklenen olayları ilahi bir esinle görmüş olan MUSEVİ KAHİNLERİ'ne...

BİR

Michael Murphy, kilisede son kez bulunduktan tam otuz üç saat kırkyedi dakika sonra korkunç, kapkaranlık bir boşlukta düşüyordu. Dua etmek hiçbir zaman o anki kadar gerekli olmamıştı onun için. Murphy sadece havada düşerken çıkardığı hışırtı sesini duyuyor; ama, nereye düştüğünü bilemiyordu.

Hızla aşağıya doğru düştüğü belliydi. Bir doksan boyu ile büyük bir hızla aşağıya doğru iniyordu.

Murphy sadece birkaç saniye önce, Raleigh, Kuzey Caro-lina'da, ıssız bir sokakta, terk edilmiş bir depoya benzer bir binanın çatısında duruyordu. Aslında ertesi gün üniversitede vereceği dersi hazırlaması gerekirken, bir pazartesi gecesi orada bulunması hiç de doğal bir şey değildi elbet.

Fakat tüm normal işlerini bir yana bırakıp bu rutubetli, karanlık ve ıssız çatıya çıkması için bir tek sözcük yeterli olmuştu. Evet, o sözcük, Michael Murphy'nin oldukça kolayca okuyabildiği birçok eski dilden biri olan Arami dilindeydi.

Arami harfleri, parlak mavi bir mürekkeple, kalın, pahalı ve fildişi renkli bir kağıda özenle yazılmış ve bu kağıt bir taş parçasına dikkatle sarılıp yan şeffaf bir şeritle bağlanmıştı.

Bu taş parçası, o gün öğleden sonra Murphy'nin üniversitedeki ofisinin penceresinden içeri atılmıştı.

Taşı atan kişi, Murphy pencereye gidene kadar ortadan yok olmuştu. Murphy taşı saran kağıdı açıp üzerinde yazılı olan tek sözcüğü tercüme edince önce bakakaldı, sonra saymaya başladı.

Masasındaki telefon otuz saniye sonra çaldı. Kendisiyle konuşan kişiyi hiç görmediği halde hattın diğer ucundan gelen sesi sanki tanıyordu.

"Merhaba Methuselah. Seni alçak serseri!"

Karşı taraftan, Murphy'nin her yerde tanıyabileceği, gıdıklamaya benzer bir gülüşün sesi geldi. "Oh, Murphy, beni asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun. Sanırım senin ilgini çektim."

"Ve başıma bir pencere camı masrafı açtın." Murphy elindeki kağıda bir kez daha baktı. "Gerçek mi bu yani?"

"Murphy, seni aldattım mı hiç?"

"Hayır, birçok kez beni öldürmeye çalıştın; ama, hiç aldatmadın doğrusu. Ne zaman ve nerede?"

Biraz önce gülen adam şimdi dilini şaklattı. "Beni aceleye getirme şimdi Murphy. Benim kurallarım, benim zamanım, benim oyunum geçerli; ama inan bana, bu kez en iyisi olacak. En azından benim için."

"O halde, sanırım daha önce de olduğu gibi, akli başında hiç kimse senin bu meydan okuyuşuna cevap vermeyecektir."

"Sadece senin gibi arzulu, sabırsız bir adam yapar bunu. Ama her zaman olduğu gibi yine sana söz veriyorum. Sağ kalırsan, almak için geldiğini alacaksın. Ve inan bana, bu ödül için sağ kalmak isteyeceksin."

"Ben her zaman sağ kalmak isterim Methuselah. Beri senin gibi değilim; yaşam benim için değerli bir şeydir."

Yaşlı adam bir şeyler homurdandı. "Sana attığım bu kemik parçasını koklayarak aç bir köpek gibi geleceğine göre o kadar da değerli olmamalı. Artık bu kadar gevezelik yeter. Bu gece. 09.17. Raleigh'de, Cutter Place 83 numaradaki deponun çatısında ol. Ve öğüdümü dinle, Murphy Efendi. Eğer gelirsen, ki geleceğini biliyorum, son saatlerini iyi geçirmeye bak."

Bu sözlerden sonra telefon kapandı. Murphy başını iki yana salladı, ahizeyi yerine koydu ve kağıdı tekrar eline aldı. Sözcüğü tekrar tercüme etti. Bu kez okuduğu isim, kafasının daha hızlı çalışmasına neden olmuştu. Kendini tozlu kütüphane sıraları arasına, koca ciltlerle kapatacak bir adam olarak görmeyen, Kutsal Kitap'ın sayfalarındaki olayları doğrulayacak eski eserlerin peşinden koşan bir arkeolog olan Michael Murphy için bu isim, onu her şeyden çok ilgilendirecek bir kahinin adıydı: Daniel...

Murphy o gün akşama kadar, o gece Methuselah'la olan randevusunu düşünmekten başka bir şey yapamadı. Bu ilginç adam tarafından ilk kez aranmasının üzerinden yaklaşık iki yıl geçmişti. Methuselah onu her arayışında yüzünü Murphy'ye göstermeden bir mesaj yolluyor ve bu da her zaman Kutsal Kitaplar'dan birinin eski bir dille yazılmış tek kelimelik adı oluyordu.

Adam daha sonra ona şifreli talimatlar veriyor, onu ıssız bir yere çağırıp, Murphy kendini gerçek bir tehlikeye karşı savunmaya çalışırken, Methuselah güvenli bir noktadan onu dikkatle gözetliyordu.

Her seferinde ölüm tehlikesi vardı ve risk yüksekti. Met-huselah sadistçe oyunu konusunda oldukça ciddiydi ve büyük olasılıkla Murphy'nin ortaya çıkardığı bilgilerle ilgileniyordu. Onun bulduğu eski eserleri ele geçirmek için oyun oynayacak kadar parası var gibi görünüyordu ve Murphy'yi ölüm tuzağına düşürmek için elinden geleni yapar gibiydi. Acaba sonuçta Murphy'yi gerçekten de öldürür müydü bu adam? Murphy şimdiye kadar her seferinde ölüme gerçekten oldukça yaklaşmıştı ve Methuselah'ın da onun ölümünü beklediğinden hiç kuşkusu yoktu.

Fakat Murphy, kırılan iki kaburga kemiğine, incinen bileğine ve hatırlayabildiği bir sürü yaraya rağmen her seferinde düşmanının elinden kurtulmasını bilmiş ve sağ kalmayı başarmıştı.

Ama Murphy de bu riskler karşılığında bazı ödüller almıştı. Eğer bu riskleri göze almasaydı o üç eseri asla göremezdi. Laboratuvar testlerinde her üçünün de gerçek olduğu onaylanmış; ama Methuselah, kaynakları konusunda tek kelime etmemişti. Bu delice, insanın başını döndüren kovalamalarda Murphy'yi rahatsız eden bir sürü mesele vardı; ama, Murphy ele

geçirdiği bu eski eserlerle ne zaman ortaya çıksa, hiçbir koleksiyoncu, organizasyon ya da hükümet kuruluşu çıkıp da onların çalınmış olduğuna dair tek söz etmiyordu.

Bu durumda Methuselah'ın arada sırada eline geçirdiği bu değerli eski eserlerin ne zaman ve nereden geldiği, onun eline nasıl geçtiği bilinmiyordu.

Methuselah denen bu adam, Murphy için tam bir sırdı. Onun eksantrik, acayip bir adam olduğunu söylemek, yaptıklarını açıklamak için yeterli olamazdı. Adam hiç kuşkusuz

eski eserlerden anlıyordu, belki bir bilim adamıydı; ama, Murphy onun nereden geldiğini ve her arkeologun ağzını sulandıracak olan bu tür eserleri nereden bulduğunu bilemiyordu. Methuselah'ın bu eserleri kendine almamasını, bir müzeye vermemesini ya da onları Murphy'ye vermek için garip, tehlikeli oyunlar oynamasını anlamak da mümkün değildi.

Murphy dürüst bir insan olarak, bu eski eserlerin kaynakları ile ilgili bazı şeyleri görmezden gelmesi gerektiğine inanıyordu. Murphy, bu adamın zengin ama gerçekten deli bir koleksiyoncu olabileceğine inanmak istiyordu. Bununla beraber işin dinsel yönü insanın canını sıkıyordu.

Methuselah'ın dindar bir adam olmadığı açıkça görülüyordu, onun dinle hiçbir ilgisi yoktu. Adam Murphy'nin inancıyla da alay ediyor ve bundan büyük zevk alıyor görünüyordu. Şimdiye kadar onun tüm meydan okuyuşlarına cevap vermişti Murphy ve bunu, onun elindeki eski eserleri almak kadar, Murphy'nin inancıyla ilgili olarak söylediği kötü sözlere yanıt verebilmek için yaptığını da biliyordu.

Murphy bunlar yaparken hayatını riske attığını da biliyor, bunun tehlikelerini idrak ediyordu. Fakat Michael Murphy'nin kusurları listesinde; gurur, öfke ve inatçılık gibi özellikler oldukça büyük bir yer tutuyordu. Murphy, Methuselah maceralarıyla ilgili olarak yaşadıklarını dinî inancı nedeniyle gizli tutuyordu ve bu da hayatının tehlikede oluşu konusunu haklı çıkarmıyordu.

Bu konuda kendini haklı göremiyor ve karısı Laura'ya karşı da haksızlık yapıyordu.

Murphy'nin eski eserleri arama çalışmaları ve tutkusu, Laura'nın ona karşı gösterdiği sevginin gerçek sınavı olmuş-

tu. Karısının da eski eserler konusunda eğitim almış olması Murphy'nin amacına hizmet eden bir destektir. Karısı onun, bundan sonra Methuselah'ın meydan okumalarına cevap vermemesini istiyor; ama, adamın tuzaklarının devam edeceğini de biliyordu. Methuselah, kocasının önüne bir eski eser daha atarak meydan okumasını sürdürecekti.

Murphy bu nedenle o akşam Raleigh'ye gitmeden önce Laura'ya bir not yazdı. Karısı bir konferans için Atlanta'ya gitmişti; bir gece daha orada kalacaktı. Murphy gideceği yer konusunda fazla bir şey bilmediği için kısa bir notla yetindi ve notu şömüne rafının üstüne bıraktı.

Murphy, Preston'dan Raleigh'ye giderken sürat yapıp ceza yememek için gaz pedalına pek fazla basmadı. O gece böyle bir riski almaktan kaçınması gerekiyordu. Methuselah'ın ona verdiği adresteki bina تنها bir semtin ıssız bir sokağındaki sekiz katlı bir yerdirdi. Murphy çatıya çıkınca ne yapacağını bilemeden etrafına bakındı; ama, ayaklarının altındaki çatı hiçbir uyarı olmadan aniden açıldı ve Murphy kendini aşağıya doğru uçarken buldu.

Düşüyordu.

Düşerken geçen saniyelerde, Laura'nın bir gün önce havaalanına giderken ne kadar güzel görüldüğünü düşündü, sonra hızlı bir dua etti ve okulda aldığı kendini savunma derslerini, özellikle de yere düştüğü anda vücudunun hangi şekli alması gerektiğini düşünmeye çalıştı.

Sonuçta yere düşecek ve hiç de iyi bir durumda olmayacaktı.

Kendince Kedinin Son Nefesi adını verdiği ve bir Tibet düşüş manevrası olan şekli almaya çalıştı. Dokuz canlı olan kedinin yere sağlam düşmek için yapacağı bir manevra olarak düşündü bunu. Yere korkunç bir biçimde çarpma düşüncesinin verdiği korku ve gerginlik yerine, tüm adalelerini gevşetti.

Ama birden çarptığı yerde top gibi sıçrayarak zıpladı Murphy. Zifiri karanlıkta vücudu büyük bir ağa benzeyen bir şeye çarptı ve Murphy zıplamaya başladı, düşerken bile bu kadar sersemlememişti, neler olduğunu bilmiyordu.

Birden parlayan ışıklar Murphy'nin duygularını güçlendirdi ve gözlerini adeta kör etti.

"Düşmekle çok iyi ettin, Murphy."

Methuselah'tı bu. Murphy onu hâlâ göremiyordu; ama, adamın o alaycı kahkahası havada çınliyordu. Murphy, etrafını görebilse bile onun gizlendiğinden emindi, onu görmesi asla mümkün olmayacaktı.

"Etrafını belki de tam olarak göremiyorsun ha Murphy; onun için bu eski binanın ne kadar büyük olduğunu kestiremezsin. O koca deliği çatıdan zemin kata kadar bazı şeyleri rahatça atabilmek için açmışlar. Adamlarım bu deliği özellikle senin için hazırladılar; ama, son dakikada sana acıdım ve düşeceğin yere bir ağ koydurdum. Yumuşamaya başlıyorum. Umarım sen de öyle olmazsın."

Murphy sonunda zıplamayı kesti ve yuvarlanıp ağın kenarına geldi. Gözleri artık daha iyi görüyordu; fakat, binanın içinde görülecek pek fazla bir şey yoktu. Etrafı, büyük zemini çevreleyen beyaz bulutlarla çevriliydi. Eğer bir tavan varsa birkaç kat yukarda olmalıydı; ama, bulunduğu yerin karanlı-

ğı ve şimdi de duvarlara takılı projektörlerin delici ışıkları etrafı net olarak görmesini engelliyordu.

Üzerine düştüğü ağ bulunduğu yerin bir köşesine kurulmuş, paralel çapraz kalın iplerden yapılmıştı. Ağı zemine vidalanmış dört kalın ahşap direğe germişler ve ayakları da Murphy'nin kum torbası olduğunu tahmin ettiği ağır torbalarla dengelemişlerdi, içinde bulunduğu büyük salonun diğer ucunda parlak oluklu demir levhadan yapılmış sürgülü bir kapı vardı ve kapalı duruyordu.

Döşemenin çevresinde, kalın camla korunan yüksek bir çalışma bölgesi vardı. Murphy, Methuselah'ın orada olabileceğini düşündü; ama, orada kimseyi seçemiyordu. Kafası açılmaya, nefes alış veriş normalde dönmeye başlamıştı.

"Hiç kuşkusuz evden buraya gelmeme değdi, Methuse-lah. Şimdi ödülümü alıp gidebilir miyim?"

"Ödülünü hak ettiğini mi düşünüyorsun, Murphy? Bu sadece seni ağa düşürmek için seçtiğim özel bir yoldu. Gerçek gösteri için hazırlan bakalım. Hemen şimdi!"

Murphy o anda ilk kez korkunç, uğursuz bir ses, boşluğu dolduran hafif bir gürültü duydu; ama, bunun ne olduğunu kestiremedi. "Haa, baksana kulaklarını diktin, Profesör Murphy, maça hazırsın demek."

Murphy içini çekti ve işte şimdi gerçekten başlıyor, diye düşündü. O anda daha uğursuz bir ses duyuldu. Metal kapıya diğer taraftan bir şey çarptı. Murphy, bu şeyin metal kapıyı kıracağını ve doğruca onun üstüne geleceğini anladı. "Şey, baksana Methuselah, önce en son tarihi eserine bakmama izin vermeyecek misin yani? Böylece, beni öldürmek için bu kadar uğraşmana neden olan şeyin ne olduğunu öğrenmiş olurum."

"Evet, seninle oyun oynamaktan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun, Murphy. Aslında bunu da ele geçirmek için yaşamamı isterdim doğrusu. Bu çok değerli bir şey. Söylesene, bugün sana gönderdiğim 'Daniel kelimesi seni neden bu kadar heyecanlandırdı ?"

Murphy cevap vermeden önce, kapıda öncekilerden daha da büyük bir gürültü duyuldu. Murphy elinde olmadan yüzünü buruşturdu ve korkulu gözlerle kapıya baktı.

"Şimdiye kadar Kutsal Kitap döneminden geriye kalan bazı çok değerli, insanı şaşırtan tarihi eserler çıkardın ortaya, Methuselah. Onları nasıl buldun bilemiyorum; ama, ben kendi başıma asla bulamazdım onları. Daniel'e gelince, şey... onun hepsinden önemli bir kahin olduğunu biliyorsun. Onun hakkında yıllarca bilgi topladım, onunla ilgili çalışmalar yaptım. Elinde ona ait, onunla ilgili nasıl bir eski eser varsa izin ver de yakından bir bakayım."

"Hayır, yeterince konuştuk, Murphy. Aslında ona dilediğinden de yakından bakacaksın şimdi. Çünkü bu gece Dani-el'i incelemeyecek, kendin Daniel olacaksın."

O sırada salonun diğer ucundaki sürgülü metal kapı metalik bir sesle yukarı kalktı.

Kapının eşiğinde kükreyen koca bir aslan görüldü. Murphy elinde olmaksızın hayvanın sarımtırak kahverengi gövdesine, gergin kaslarına, kabarmış yelesine ve duvarlardaki projektörlerin göz alıcı ışığında parlayan pençelerine bakmaktan alamadı kendini.

Ama aslan, Murphy'ye bakarak vakit geçirmek istemiyor gibiydi. Vahşi hayvan tüm duvarlardan akseden korkunç bir kükremeden sonra birden ileri atıldı ve güçlü ayaklarıyla

Murphy'ye doğru saldırdı; onu kolay bir lokma olarak gördüğüne hiç şüphe yoktu.

Murphy içgüdüsel bir hareketle kendini aniden yere attı, ayakta durduğu yerin sol tarafına büyük bir gürültüyle düştü; ama, aslanın sıcak nefesini de aynı anda duydu.

"Hadi Murphy, kaçma öyle. Erkek gibi savaş, canını kurtarmak için savaş."

Aslan başını iki yana sallarken, pençeleri ahşap zeminde kayarak fren yaptı. Hayvanın öfkeli ağzından akan salyalar Murphy'nin yüzünü yaladı. Murphy salyaları yüzünde hissederek harekete geçti, yerde iki kez yuvarlandı ve ayağa fırladı. Hiç durmadan ağın dört ahşap direğinden birini yakaladı ve kendini ağın üzerine attı. Aslan onun peşini bırakmadı ve ön ayaklarından biri Murphy'nin bacağının birkaç santim yakınından geçti. Hayvan onu yakalayamayınca döndü ve pençesini tekrar salladı, ama yine kaçırdı. Üçüncü pençe darbesi Murphy'nin sol paçasını paramparça etti.

Murphy hayvanın yeniden saldırmasını beklemeden ağın üzerinde ayağa kalkıp zıplamaya başladı. Ağ üstünde bir metre kadar ileriye atladı ve hiç durmadan tekrar zıpladı. Aslan ağa birkaç kez saldırdı ama zıplayıp duran avına erişemediği için öfkelenmişti, kafası da karışmış gibiydi.

Vahşi hayvan, pençelerinin kaydığı zeminle, ön pençelerine takılıp duran ağ arasında öfkeli ve şaşkın bir halde kükre-yip duruyordu. Murphy her seferinde aslandan mümkün olduğunca uzağa zıplamaya çalışıyor, aslan ona erişirse en küçük bir darbe sonunda bile hayatının sona ereceğini biliyordu.

"Murphy, patlamış mısır gibi zıplamayı bırak da şu zavallı kediye biraz seninle oynama, şansı tanı."

Murphy, buradan aşağı ineceğim ama senin istediğin şekilde değil, diye düşündü. Elini cebine attı ve ordu bıçağını çıkardı. Kendi tek bıçağına karşın, canavar hayvanın sipsivri birer bıçak gibi olan dört pençesi olmasına rağmen, başka bir yaratığın canını isteyerek almak, onu öldürmek istemiyordu. Aslan ona doğru hamleler yaparak ağın üzerine sıçramaya çalışırken Murphy dört defa zıpladı ve ağı tutan dört direktten birine doğru attı kendini. Sonra, ağı direğe bağlayan ipi bir hamlede kesiverdi.

Bunu gören Methuselah, "Murphy!" diye bağırdı, "Bu yaptığın hiç de adilane değil."
"Bana adaletten söz etme, manyak adam."

Murphy bir sonraki direğe doğru atladı. Aslan öfkeyle ona doğru hamle yaptı, ama; orta raundlardan birinde, birden yorulmuş bir ağır siklet boksörüne benziyor, yorulmuş görünüyordu. Ama Murphy bunu istemiş ve böyle düşünmüş de olabilirdi elbet, fakat aslanın - Murphy'nin hızlı hareketleri karşısında- kafası gerçekten karışmışa benziyordu.

Murphy'nin ipini kestiği ikinci direktten sonra bir kenarı yere düşen ağ, aslanın üzerine kapandı ve hayvan onun altında, çıkmakta çok geç kaldığını anladı. Şimdi iki ön pen-çesiyle ağın kalın iplerine saldırıp duruyordu. Murphy aslanın pençelerinden uzak durmaya dikkat ederek yavaşça ağıdan aşağı kaydı ve yere indi.

Ya da indiğini sandı, çünkü ayaklarını yere basar basmaz siyah bir pençenin saldırısıyla sol omzunda müthiş bir acı duydu. Yerde çok daha hızlı hareket ederek ağı tutan diğer iki ipe doğru koştu. Aslanın ağın altından tamamen kurtulabilmesi için belki on saniye yeterli olacaktı.

Omzu çok acıyordu ve bu durumda ağın üzerine tekrar sıçramak için sadece sağ kolunu kullanmak durumunda kalacaktı ve o anda, her hafta spor salonunda birkaç yüz kez me-kik hareketi yaptığına şükretti. Murphy tekrar zıplayıp dönerek ağın üzerine sıçradı, direği yakaladı ve üçüncü ipi keserken aslan da vücudunun etrafından koparıp savurduğu ağ iplerinin altından çıkmaya çalışıyordu.

Ağ tekrar üzerine kapanınca vahşi hayvan bir an için yere düştü. Sonra öfkeyle kükreyerek, ağın iplerinden tekrar kurtulmak için debelenmeye başladı. Murphy tekrar yere atladı ve aslanın pençelerinden uzak kalmaya gayret etti.

Methuselah etrafa tükürükler saçarak, "Ama Murphy, her şeyi mahvettin," diye bağırp dövünüyordu. "Ama sen savaşçı bir adamsın dostum. İşe yaramaz bir Kutsal Kitaplar hocası olmana rağmen cesur adamsın doğrusu, bunu kabul etmek zorundayım."

Murphy de hemen hemen aslan kadar hızlı soluyordu. Bir ara derin bir nefes aldı ve, "Konuşup duracağına şu eski eseri versen ya bana," diye homurdandı.

"Şey, sanırım onu hak ettin. Ama sandığın gibi bir şey olmayacak bu."

Murphy doğruldu ve gözlerini kaldırıp platforma doğru baktı. "Yine ne dolaplar çeviriyorsun sen, Methuselah?"

"Çeneni kapa da beni dinle. O istediğin şey tam orada, önünde duruyor. Tek yapacağın şey, onu almak."

Murphy birden şaşırdı. "Neyi alacağım? Hani, nerede?"

"Oh, vücudun hâlâ çok iyi durumda Murphy; ama, sana yemin ederim ki yaptığı tüm o kazılar beynini bir toz yığınının çevirmiş. Aslanın yelesine baksana bir kez." Murphy o za-

man ilk kez olarak aslanın yelesine baktı ve hayvanın boynunda kalın deri bir şerit bağlı olduğunu gördü. Şeride bağlı olan kırmızı büyük tüp, bir puro kutusunu andırıyordu ve o boyuttaydı.

"Oh, bu olmaz işte, Methuselah. O şeyi boynundan almak için aslanla tekrar mücadele mi edeceğim yani? Senin ölçülerine göre bile tamamen delice bir şey olur bu." Murphy elindeki fırsatı kaçırmak üzereydi, bir an durup düşündü. "Ayrıca, ne var o tüpün içinde?"

Methuselah o çatlak sesiyle yine güldü. "Oh Murphy, bu gece seni iyi ateşledim, öyle değil mi? Dayanamıyorsun buna. Seni çok iyi tanıyorum dostum. Kendini tutamazsın sen, aslana gideceğini biliyorum. Ve bu kez... hah, hah haa, kediye öldüren merak bu kez seni de mutlaka öldürecektir."

Murphy elindeki sustalı bıçağa baktı ve aslanın üstüne gitmeyi düşündü ama sonra vazgeçti; onu kapadı ve cebine attı.

"Oo, sen her zaman iyi bir savaşçı oldun, Murphy. Bu kez de savaşını vereceksin."

Murphy başını iki yana salladı ve yerde yatan aslana yakın olan direğe doğru ilerledi. "Hayır Methuselah, bu kez savaşmayacağım, ama bununla yaşayabilirim. Bu gece seni öldürmeyeceğim gibi bu aslanı da asla öldürmeyeceğim; ve Tanrı bilir ya, bu konuda aslandan daha çok seni düşündüm. Ama yine de şansım yaver giderse onun bu halinden yararlanmak isterim elbet."

Murphy eğildi ve yanındaki direğin sıkı durması için yere konmuş olan ağır kum torbasını kaldırdı. Torbayı iki eliyle tutup kaldırmıştı; ama, kanayan omzu çok acıyordu ve az

kalsın ayakları üstüne düşecekti. Ağır kum torbasını yere bıraktı ve ağın altında umutsuzca debelenen aslana doğru sürükledi onu.

Murphy, "Bu yapacağım şey, hiç kuşkusuz benden çok senin canını yakacak," diye söylendi ve ağır kum torbasını aslanın başının üstüne hızla bıraktı. Aslan ağır kum torbasının darbesi altında kendinden geçti ve bayılıp yere serildi.

Murphy hafif nefes alan hayvanı bir süre seyretti, sonra onun boynundaki tüpe bağlı olan şeride uzandı. Bir an nefesini tuttu ve tüpü yakalayıp aslanın yelesinden çekip kopardı.

Ödülü elindeydi ama tüp öyle hafifti ki, Murphy bir an için onun boş olmasından korktu. "Ne var bunun içinde, Methuselah? Umarım bir puro değildir bu."

Methuselah önce cevap vermedi. Sonra metal kapı yukarı doğru kalktı. "Sen kazandın, Murphy, şimdi çık git buradan. Bu savaşta kazandığın ganimetin zevkini çıkar. Ama sana şu üç şeyi söyleyeceğim, çünkü zafer kazanan bir savaşçı saygıyı hak eder. Birincisi, sana söylediğim gibi bu şey tehlikeli."

"Çalıntı mı yoksa?"

"Onu nasıl ele geçirdiğimi sorma bana. Sana verdiğim diğer eski eserlerde olduğu gibi, bunda da senin üzerine gelecek öfkeli bir eski sahip olmayacaktır. Ama bunun sende olduğunu öğrenince peşinden gelecek birileri var aslında. Onların kim olduğunu ve bununla neden ilgilendiklerini bilmiyorum; ama bildiğin gibi, ben izimi çok iyi gizlerim ve bazı kişilerin bunu ele geçirmek istediği ve bunu yaparken hiçbir şeyden sakınmayacağı konusunda duyumlar aldım - yani onu senden almak için her şey yapabilirler demek istiyorum."

"Peki, ama neyi almak isteyecekler bu adamlar? Ne var bunun içinde?"

"Bu da ikinci şey, yani bu eski eser bu tüpün içinde değil. Tüpte sadece onu nasıl bulacağının anahtarı var. Anahtarın ve eski eserin ne olduğunu bulmak da sana düşüyor. Ama senin, bunu bulabilecek birkaç kişiden biri olduğunu sanıyorum. Ve eğer bunu bulabilirsen bu senin hayatının en büyük keşfi olacak, bunu da iyi biliyorum. Yaşarsan elbet."

"Evet ama, bunun kahin Daniel'le bir ilgisi var mı?" Murphy artık iyice öfkelenmeye başlıyordu.

"Bu da numara üç ve tüm söyleyeceğim bu kadar işte. Bağlantıyı kolayca bulamayacaksın elbette; ama sana yemin ederim ki, bu şey gerçek ve seni de Kutsal Kitapla ilgilenen çevrelerde bir kral yapacaktır. Bunu sana garanti ederim. Hadi çık artık buradan."

"Yapma Methuselah, beni böyle boşlukta, hiçbir şey bilmez halde bırakamazsın. Nedir bu?"

"Bırakabilirim ve bırakacağım da, Murphy. Hadi çık git artık. Bu işte kaybeden ben oldum işte, biliyorsun bunu."

Murphy acıyan omzunun üzerinden aslana son kez baktı ve elindeki tüpü sıkıca tutarak kapıya doğru yürüdü. "O halde elveda deli serseri. Ve sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor."

Murphy kapıdan çıkmak üzereydi ki; Methuselah, "Murphy, Kutsal Kitap konusunda bildiklerine fazla güvenme," diye homurdandı. "O elindeki şey konusunda çok dikkatli olman gerektiğini söylüyorum sana. Eğer seni öldürecek biri varsa, bunu o küçük oyunlarımızdan birinde ben yapmak isterim."

Murphy başını kaldırıp platforma baktı. "Her zaman hassas bir adam oldun, Methuselah. Uyarın için teşekkür ederim; ama, şimdiye kadar kazanan hep ben oldum ve aslanlar hep kaybetti."

İKİ

Babil, M.Ö. 604

Ç

ıgılık, babil gecesinde, ölümcül, acı çeken korkunç bir canavarın uluması gibi çınladı. Acı çığlık taş koridorlarda, hatta saray duvarlarının arkasında, mehtapta parlayan pazar yerinde ve evsizlerin uyuduğu labirent gibi daracık arka sokaklarda bile duyuldu. Nehir kıyısındaki su kuşları bile çığlıkları duyunca rahatsız olup öttüler ve sonra korku içinde, şehrin inşa edildiği nehir kıyısından havalanıp uçtular.

Çığlıklardan sonra ortaya çıkan derin sessizlik ise daha da korkutucu, çok daha ürperticiydi.

Ondan sonra rahatsız kıpırtılar, kıvrınmalar, en korkunç rüyaları görüp gerçek gözyaşları akıtan kontrolsüz göz kırpış-ları başladı. Uykuyla uyanıklık arasında dünya dışı bir ortam, dönüp duran bir karmaşa ortamı, imajlar ve gürültüler çıktı ortaya.

Dünyadaki en büyük gücün sahibi, kendi zihninden kaynaklanan bu amansız saldırı karşısında güçsüzdü, çaresizdi.

Seçkin kraliyet muhafızlarından bir düzine asker, güçlü ayaklarını taş zemine vurarak etrafa emirler yağırdıyordu. Aceleyle yakılan meşaleler, önceden tahmin edilemeyen bu

korkunç tehdidi önlemek için oraya buraya koşan miğferli askerlerin korkudan gerilmiş yüzlerini aydınlatıyordu.

Kısa kılıçlar çekilmiş, muhafızlar kralın yatak odasına dolmuştu; korkuyla açılmış gözler odanın kuytu, gölgeli köşelerinde bıçaklı katile ait bir belirti arıyordu. Odanın karanlık köşelerinde katile ait hiçbir belirti yoktu; ama, kimse rahat değildi, çünkü askerler, korkulu gözlerle kralın vücuduna bakmak yerine bir katille yüz yüze gelmeyi yeğliyordu.

Babil imparatoru, Carchemish'de Mısır ordusunu yenen, on yıl içinde Kudüs'ü iki kez tahrip eden ve adı en- cesur kalplere bile korku salan Nabukadnezar, şimdi korkuyla açılmış gözleri, titreyen dudaklarıyla abanoz ağacı yatağında dimdik oturmuştu ve yüzü sapsarıydı. Yataktaki yastıklar terden sırlıklam olmuştu.

Krala fazla yaklaşmanın ölüm demek olduğunu bilen muhafızların komutanı Arioch, bir adım ilerledi ve "Efendimiz," dedi. Ama emin olmalıydı. Kralın vücudunda hiçbir yara izi yoktu ve katilin kaçacağı zaman da olmamıştı. O zaman zehirlenmiş miydi kral? Kral zorlukla nefes alıyordu ve titreyen bir eli kalbinin üstündeydi. Sersemlemiş gibiydi ama acı çeker gibi görünmüyordu. Eğer zehirlenmiş olsaydı karnını tutmuş, acı içinde kıvrınması gerekirdi.

Yüzbaşı, davranışlarıyla adamlarına örnek olmak ister gibi doğruldu ve bekledi:

"Bir rüya."

Kral fısıltıyla konuşuyordu. Her zaman gök gürültüsü gibi gürleyen ses şimdi bir fısıltıya dönüşmüştü.

Yüzbaşı gözlerini kısarak ona baktı. "Bir rüya mı efendimiz?" Bu yine de tehlikeli olabilirdi. Kara büyü bilen bir bü-

yücünün etkisiyle görülen bir karabasan da insanı bir bıçak gibi öldürebilirdi.

"Beni affedin efendimiz, ama nasıl bir rüyaydı bu?" Kral hırçını kaldırıp ona baktı ve sonra, "Hiç kuşkusuz çok korkunç bir rüyaydı," dedi.

Kral unutulmuş bir ismi ya da uzun zaman önce ölmüş olan bir dostun yüzünü hatırlamak ister gibi gözlerini kapadı.

Bir süre sonra yüzü öfkeyle gerildi ve, "Hayır," dedi. Sesi normale döner gibi olurken, yatağının yanında duran toprak şarap testisini yakaladı ve yere fırlattı. "Rüyayı anlatamam. Hiç bir şey hatırlamıyorum!"

Kral, parmaklarıyla altın tahtının aslan başı şeklindeki kollarını parmaklarıyla sıkıca kavrayarak önünde duran adamlara baktı ve "Konuşun!" diye bağırdı.

Adamların görünüşü oldukça garipti. Boyunlarında birer muska asılı olan iki büyücünün üzerinde sadece birer peştamal vardı; belden yukarı vücutları çıplaktı, başları kazınmıştı ve gözleri de bağlıydı. Onların yanında, sıska omuzlarına bir kaplan postu atmış bir zenci duruyordu. Adamların arasında duran Mısırlı'nın üstünde basit bir entari vardı ve gözlerine de siyah sürme çekilmişti. Aralarında bir de bela çağıran bir Marduk rahibi, Babilli bir din adamı bulunuyordu.

Kral adamlarına, "Bana hemen bugün en iyi büyücüleri getirin," emrini vermişti. "Onları Babil'in her yanında arayıp bulun ve getirin, çünkü merak içindeyim. Rüyanın anlamını öğrenmem gerekiyor."

Kral bir kez daha bağıınca, yüzleri korkuyla ter içinde kalan adamlar yarım daire şeklinde dizildiler.

"Konuşun köpekler, yoksa o değersiz vücutlarınız gün batınımdan önce çakallara yem olacak."

Adamlar onun bu sözlerinin gerçek olduğunu biliyordu. Kral o korkunç rüyayı gördüğünden beri başka bir şey düşünemez olmuştu. Gecelerini uykusuz geçiriyor, gündüzleri de rüyanın ayrıntılarını hatırlamak için elinden geleni yapıyordu.

Rüyayı ona hatırlatmak şimdi teskin edici, yatıştırıcı münecimlere kalıyordu. Eğer bunu yapamazlarsa, kralın tahtı gerisinde, ellerinde kısa mızraklarla duran askerlerin neler yapacağı belliydi.

Taht salonundaki acı veren sessizlik uzayıp giderken, münecim ya da büyücülerin lideri olan Amukkani boğazını temizledi ve zoraki bir gülümsemeyle krala baktı.

"Belki de efendimiz, Kishar'ın kendisinden gelen bir rüya gördü - böyle bir rüya, ancak sizin tarafınızdan görülebilir. Belki de Tanrı bunu normal insanlara anlatmamanız için hafızanızı aldı."

Kral ona delici gözlerle bakarken büyücü öne doğru eğildi. "Neler saçmalıyorsun sen, aptal herif? Önce bana rüya gördürdü ve sonra da onu geri aldı, öyle mi yani? Eğer bu rüyayı sadece ben görebiliyorsam onu hatırlamak da gerekir!"

Kral yağlanmış sakalının kıvrımlarıyla oynadı ve Ari-och'a döndü. "Mızrakların uçları sipsivri olsun. Akıllı denen bu adamlar yılan balığı gibi kaygan görünüyorlar."

Saray muhafızlarının komutanı sırtıttı. Tüm Babilliler gibi o da büyücülerden korkardı. Onlara mızrak saplamak güzel olacaktı. Zamanın hızla akıp gittiğini gören Mısırlı, bir-

dın bir şey hatırlamış gibi derin bir nefes aldı. "Efendimiz! Ne olduğunu anladım! Kafamın içinde bir şeyler yandı, aydınlandım. Orada, alevlerin arasında bir ateş nehri var ve nehrin üstünde de..."

Kral, "Sus!" diye gürledi. "Sen beni kandırmaya mı çalışıyorsun be adam? Sana fal baktıran aptal yaşlı kadınlardan biri ini sandın beni yoksa? Bana rüyamı birisi anlattığı zaman onun doğru olduğunu anlarım. Birisi onu bildiğini söyleyip oyuna kalkarsa da bunu hemen anlarım. Yeter bu kadar! Karnınıza girecek bir demir parçası bu yalanlarınıza bir son verecektir!"

Kral elini kaldırdı ve mızrakçılara hazır olmalarını işaret etti.

"Yalvarırım durun, efendimiz." Çıplak büyücülerden ikincisi ileri doğru bir adım attı, korku içinde krala dokunmak ister gibiydi. "Bizi bağışlayın efendimiz, yemin ederim ki rüyanızı öğreneceksiniz."

Nabukadnezar havada duran elini indirdi ve konuşan adama gülümseyerek baktı. "Hiçbiriniz bana yalandan ve kaçamak sözlerden başka bir şey söylemediniz. Canınızı bağışlarsam bundan ne kazanacağım ki?"

Büyücü yutkundu, boğazı kurumuştı. "Size rüyanızı anlatamayız efendimiz, bu doğru. Ama bunu yapabilecek birini tanıyorum ben."

Kral bunu duyunca birden ayağa kalktı ve tahtın önündeki tüm büyücüler bir araya geldiler. "Kimdir o? Kim bu adam?"

Konuşan büyücü, "O bir Yahudi'dir efendimiz," diye devam etti. "Kudüs'ten getirildi." Adam hayatının kurtulduğuna yarı inanıyor gibi doğruldu.

"Bu Yahudi'nin adı Daniel'dir efendimiz."

üç

Shane Barrington hayatında korku nedir bilmeyen bir adamdı. Köpeklerin birbirini yediği Detroit sokaklarında büyürken, ne kadar büyük ve güçlü olursa olsun, rakibinizin, sizin korktuğunuzu anlamaması gerektiğini, yaşamınızın buna bağlı olduğunu çabuk öğrenmişti.

Bu sokak dersleri, şirket yönetim kurulu odalarında da ona yardımcı oldu. Barrington İletişim Şirketi, dünyanın en büyük medya ve teknoloji firmalarından biriydi ve şirketin başarısının temelinde Barrington'un rakiplerine karşı olan acımasız tutumu ve rakamlar karşısındaki deha derecesindeki yeteneği vardı.

Barrington'un özel Gulfstream IV küçük jet uçağı Iskoç-ya kıyılarına yaklaşırken, o başını uzatıp soğuk ve karanlık boşluğa baktı ve aynı anda içinde bir ürperti hissetti. Shane Barrington hayatında ilk kez olarak korkuyordu.

Şimdi buruşmuş ve terden lekelenmiş olan bilgisayar çıktısını gözleriyle belki yüzüncü kez taradı. Rakamlardan oluşan sütunları, planlayıp yalanlar söyleyerek yapmak istediği her şeyin sonu demek olacak numaraları belki yüzüncü kez gözden geçirdi, dikkatle okudu. Bu küçük rakamlar beynine sıkılacak bir kurşun gibi mahvedebil irdi onu.

Barrington İletişim'in yaratıcı muhasebe çalışmalarının nasıl olup da dışarıya sızdığı konusunu merak edip öğrenmekten bir süre önce vazgeçmişti zaten. Kendi geliştirdiği, son teknoloji kodlama sistemi ile birleştirilmiş olan savunma ve korunma sistemi, onun sırlarını yirmi yıl boyunca gizli tutmayı başarmıştı. Hiç kuşkusuz elemanlarından hiçbirisi ona ihanet edecek kadar zeki -ya da salak- olamazdı. Bunu eski rakiplerinden biri mi yapmıştı yoksa? Aklına bazı isimler geldi; ama, hepsini kafasından çıkarıp attı. Rakiplerinden biri şimdi bir alkolikti ve bir diğeri ise kendini garajında asmıştı. Rakiplerinin hemen hepsi değişik şekillerde ortadan kalkmıştı.

O halde bu e-postayı kim göndermişti ona?

Bunu yakında öğrenirdi mutlaka. Güneşin ilk ışıkları ufukta görünürken Barrington, Rolex saatine baktı ve uçağının Zürih'e varış saatini tahmin etmeye çalıştı. Şantajcısının istediğinden biraz daha erken varmış olacaktı oraya. Birkaç saat sonra onunla yüz yüze gelecekti. İşte o zaman yaşamasının bedelini, fiyatını öğrenmiş olacaktı.

Özel jet uçağı Zürih yakınlarında taksiruttan geçip apro-na park etmeden önce Barrington duş alıp tıraş olmuş ve atletik vücudunun hatlarını oldukça belli eden mükemmel dikişli koyu renkli takım elbisesini giymişti. Uçağın banyosundaki aynada yüzüne bakınca, gerçekten yakışıklı olamayacak kadar sert ifadeli bir yüz, ince dudaklar, hâlâ gençlik hırsıyla yanan çakmak gözler ve çıkık elmacık kemikleri gördü. Onun katı kalpli bir iş adamı olduğunu gizleyen şeyin, şa-kaklarındaki kırışmış saçları olduğunu biliyordu.

Son saatlerini kendini toparlamak için geçirmiş, kendine olan inancına dayanarak enerjisini bir araya toplamaya çalış-

inişti. Uçağın merdiveninden aprona inerken kendini savaşa hazır bir savaşçı gibi hissetti; tüm dikkatini toplamıştı, her şeye hazır. Emin olduğu tek şey vardı; savaşmadan yenilgiyi kabul etmeyecekti.

Uçağın yanında pırl pırl siyah bir Mercedes araba duruyordu. Arabanın yanında duran soluk yüzlü, boş bakışlı ve üniformalı şoför, soğuk sabah havasında arabaya yaklaşan Barrington'a baktı, kapıyı açtı ve hiçbir şey söylemeden ona binmesini işaret etti.

Bir süre sonra Mercedes virajlı dağ yolunda bulutlara doğru tırmanıyormuş gibi giderken, Barrington, "Ee, nereye gidiyoruz böyle bakalım?" diye sordu. Dikiz aynasında soğuk bir ifadeyle hafifçe gülümseyen şoförün ince dudaklı yüzünü gördü.

"Sana bir soru sordum ve bir cevap bekliyorum. Cevap bekliyorum." Barrington buz gibi, adeta tehdit eder bir ifadeyle konuşuyordu ama şoför ona aldırmadı. O boş gözleriyle birkaç saniye aynadan Barrington'a baktı ve sonra gözlerini tekrar tırmanan dağ yoluna çevirdi.

Barrington son yirmi dört saattir kontrol altında tuttuğu öfkesine artık engel olamıyordu. One doğru eğilip şoförün omzunu yakaladı ve, "Bana bir şeyler söyle, yoksa yemin ederim, bunu yaptığina pişman olursun," diye homurdandı.

Şoför dağ yolunun keskin bir dönemecinde aniden fren yaparak arabayı durdurdu. Başını yavaşça çevirdi ve doğruca Barrington'un gözlerine baktı. Arabanın tavanındaki küçük lambayı yaktı ve sonra da ağzını açıp içinde dilinin olmadığını gösterdi ona.

Barrington şoke olmuş olarak koltuğuna geri çekilirken araba tekrar harekete geçti; şimdi sadece arabanın motor sesi ve Barrington'un kalp atışları duyuluyordu.

Şato, dağın yamacında, bir kilise kubbesine yapışmış çirkin bir oluk ağzı gibi meydana çıktı aniden. Üzerlerinde direkli kuleler olan koca granit duvarlar karanlığı kucaklar gibi bulutlu gökyüzüne doğru yükselirken, eski ve kurşunlu pencerelerden hoş olmayan, insanın içini ürperten bir ışık süzülüyordu.

Barrington'un saatine göre vakit neredeyse öğleye geliyordu; ama, kapalı hava ve arabanın üstüne yağan yağmur etrafı geceye çevirmiş gibiydi. Önlerindeki kasvetli manzarada, şato da karabasandan fırlamış bir binayı andırmaktaydı.

Barrington kendini yağmurda simsiyah görülen kulelerden oluşan bu tarih öncesi manzaraya alıştırmaya çalışırken, şoför elinde eski moda bir şemsiye olduğu halde, arabanın arka kapısını açtı ve ona şatonun muazzam demir kapısını gösterdi.

Barrington derin bir nefes alıp, duyguları tam aksini söylese de -sessizce kendine zamanın hala gündüz olduğunu, 21. yüzyılda, modern ve uygar bir ülkede bulunduğunu söyledi ve şoförün peşinden yürüdü.

Kalın kapı sessizce içeri doğru açılıp, ona gölgelerin ötesindeki mağara benzeri hol gösterildiğinde hiç de şaşırmadı Barrington. Ama sol yanda, çelikten yapılmışa benzeyen duvarın bir bölümünü aniden aydınlatan güçlü ışık şaşırttı onu. Acaba oraya mı gitmesi gerekiyordu? Öğrenmek ister gibi şoföre döndü ama adam karanlıklar içinde kaybolmuştu bile. Barrington şimdi yalnız basmaydı ve hissettiği ürperten soğuğa rağmen sırtı terlemeye başlamıştı.

İlerlemeye devam ederek çelik kapıya doğru yürüdü ve onun yaklaşmasıyla beraber kapı da hafif bir hışırtıyla açıldı. Barrington asansöre bindi, kapı arkasından yine hafif bir sesle kapandı ve Barrington dua etmemek için kendini zor tuttu.

Asansörden indiğinde kendini dağın içinde bir yerlere inmiş gibi hissetti ve dünya dışı sessizlik bir an için paniğe kapılmasına neden oldu, adeta nefesi kesildi; sanki ölmeden mezara koymuşlardı onu.

Birden duyulan ve güremeye benzeyen ses onu kendine getirdi.

"Hoş geldiniz, Bay Barrington. Buraya gelebildiğiniz için çok mutluyuz. Lütfen oturun."

Barrington sendeleyerek ilerledi ve loş salonda sol taraftaki oymalı koltuğa doğru yürüdü. Koltuğa, sanki onu öldürecek bir elektrikli sandalyeymiş gibi korkarak, yavaşça oturdu, başını kaldırdı ve kendisine işkence eden adamı görmeyi umdu. Ama orada, karşısında, salonun geriye kalan ışığını çeker gibi görünen masif bir taş masada oturmuş yedi kişinin sert silüetlerini gördü.

Arkalarından aydınlatılmış olan bu insanlar, güneş tutul-masındaki ay görüntüsü gibi, simsiyah ve adeta iki boyutluy-muş gibi görünüyorlardı, yüzlerini görmek mümkün değildi.

Ses tekrar konuştu ve yedi kişinin ortasındaki adamdan geliyormuş gibiydi. Bu ses artık güremeye benzemiyordu; ama, Barrington bu kez de adamın sesini bir kara tahtayı çizen tırnakların çıkardığı gıcırtya benzetmekten kendini alamadı.

"Buraya geldiğinize göre durumunuzun ciddiyetini anlamış olmalısınız, Bay Barrington. O halde umutsuz sayılmazsınız."

Umutlu olabilirsiniz; ama, sadece şu andan itibaren bizim emirlerimizi aynen yaptığınız takdirde."

Barrington kendini bir yılan karşısında hipnotize olmuş bir kurbağa gibi hissediyordu; ama, bu da çok fazlaydı artık.

"Emirlerinizi mi? Sizleri tanımıyor ve şu anda nerede bulunduğumu da bilemiyorum; ama, bildiğim bir tek şey var: Hiç kimse Shane Barrington'a emir veremez."

Sözleri karanlıkta yankılandı ve Barrington bir an için adamlara karşı bir zafer kazanıp kazanmadığını düşündü; güç dengesini biraz olsun değiştirebilmiş miydi acaba? Pekala, artık saldırıya geçelim bakalım, diye düşündü.

Tam o sırada bir kahkaha duyuldu. Gülüş önce yumuşak başladı ama sonra bir kahkahaya dönüşüp salonda çınladı. Bir kadın gülüşüydü bu ve sol tarafta, en sonda oturan kişiden geliyordu.

"Ah, Bay Barrington. Sizin ahlaksız olduğunuzu biliyor ama zeki olduğunuzu düşünüyorduk. Anlamıyor musunuz? Siz, şimdi bize aitsiniz. Hem de tüm varlığınızla birlikte. Ve eğer bir ruhunuz olsaydı onu bile istediğimiz zaman kullanabilirdik."

Kadın bunları söylerken zevk alıyor gibiydi ve sözlerinin anlaşılmasını ister gibi bir ara durdu. "Barrington İletişim'in son yirmi yılda yaptıkları konusunda bildiklerimizi kamuoyuna açıklasak siz ömür boyu hapis cezası alırsınız."

Sözlerinin etkisini görmek için tekrar sustu kadın. "Yani şimdiye kadar sömürdüğünüz ortaklarınız şirkete gelip sizi önce döverek mahvetmedikleri takdirde demek istiyorum elbet."

Kadından sonra, İngiliz aksanı olan gür bir ses konuştu. "Sakin hata yapmayın, Bay Barrington; sizi buraya bir zorun-

luluk olduğu için davet ettik, iş hayatınızda işlediğiniz suçların iyice yığılması karşısında bunu yapmak zorunda kaldık. Finansal suçlarınız öylesine yoğun ki, sizi öyle hızlı batırabilir ki Titanik faciası bunun yanında hiç kalır."

Barrington kibirli davranışından taviz vermeden yavaşça ayağa kalktı. "Olanaksız bir şey bu. Biraz pislik bulmak için bazı insanları satın aldığınız anlaşılıyor, bunu görebiliyorum; ama, hiçbir zaman birkaç can sıkıcı işlemde başka bir şey bulamazsınız ve ben de bunları kolayca..."

İngiliz aksanıyla konuşan adam onun sözünü kesti. "Sakin bizleri aptal yerine koymaya kalkmayın, Bay Barrington. Hepsi var bizde... kazanç olarak gösterilmiş büyük harcamalar, aslında bazı borçları gizleyen, ama değer gibi gösterilerek kurulmuş offshore şirketleri, hepsini biliyoruz. Rakiplerinize yaptığınız tehdit ve şantajlardan da haberimiz var. Siz büyük paralar kazanırken çok büyük suçlar işlediniz, bayım."

Barrington, demek mesele bu, sonunda öğrendim, diye düşündü. Ceza çekme zamanı gelmişti. Yaptıklarının asla meydana çıkmayacağını ve kendisinin çok zeki olduğunu düşünmüştü hep. Şimdi ise, dünyanın en zengin ve güçlü adamlarından biri olma yolunda ilerlerken mahvettiği bazı kişilerin yüzlerini hatırlar gibi oluyordu. Eski iş ortaklarından birinin yas tutan karısını intihara kadar götürmüştü. Bir zamanlar borçlarını temizlemek için yaşlı insanların emeklilik fonlarını kullanmıştı.

Barrington hafif bir sesle, "Yani beni ihbar mı edeceksiniz?" diye sordu.

Yeni bir ses cevap verdi ona. İspanyol aksanıyla, yırtıcı bir kuş sesine benzeyen keskin bir tonla konuşan bir erkekti

bu. "Sizi buraya ticaret odanızın bir ödülünü vermek için davet etmedik, Senyor Barrington; ama hayır, sizi otoritelere ihbar etmek bizi ilgilendirmez aslında."

Barrington'un gözlerinde bir anlık bir anlayış parıltısı yanıp söndü. "Oh, anlıyorum sizi. Bunu sadece kendinizi tatmin etmek için yapıyorsunuz herhalde, değil mi?"

Ama Barrington bunu söyler söylemez, kadından gelen kuvvetli bir alkış sesi üzerine ağzını hemen kapadı ve şaşırıldı. "Yerinize oturun ve saçmalamayı bırakın."

Barrington çöker gibi oturdu koltuğuna. "Kendi zevkimizi tatmin mi? Bu bir Mafya toplantısı değil, bayım. Hala anlamadınız mı? Biz sana sahibiz, Barrington."

Birisi boğazını temizledi ve sonra İngiliz aksanlı adam tekrar konuştu.

"Şimdi durumunuzu anladığınıza göre, isterseniz size demir parmaklıklar arkasında bir yaşama karşı bir seçenek sunayım - bu yaşam hiç kuşkusuz kısa olacak ama yine de bir seçenektir."

Barrington adamın karanlık yüzünde alaycı bir gülümseme görür gibi oldu. "Sizi seçtik, Bay Barrington, çünkü siz bizim için bir şey yapabilirsiniz. Y yapmak istediğimiz ... konusunda bize yardımcı olabilirsiniz. Akıllıca sakladığınız tüm borçlarınızı kapatmaya yetecek, geriye kalan

rakiplerinizi yutmayı sürdürebilecek kadar büyük bir parayı, en azından beş milyar doları Barrington İletişim'e yatırmaya hazırız.

"Sizi dünya iletişim pazarında bir numara yapmaya yetecek bir para bu. Ama bu durumda elbette siz bizim için çalışacaksınız. Bu yedi kişi için yani."

Barrington o anda başının birden döndüğünü hissetti. Lanetlenmiş, terk edilmiş bir adam olarak sön saniyelerini sayarken, karşısına beş milyar dolarlık bir fırsat çıkıyordu. Hafifçe gülümsedi ve bu para karşılığında ne olursa - ama ne olursa - yapabileceğini düşündü.

"Pekala, ikinci seçeneği kabul ediyorum," derken, kendini toparladığını ve damarlarında adrenalin seviyesinin yükseldiğini hissetti Shane Barrington. "Siz sadece yapmamı istediğiniz şeyi söyleyin, yeter."

Dışarıda rüzgar hızını artırırken bulutlar sanki şatonun duvarlarını daha da sıkıca sarmış gibi görünüyordu. Bu karanlık ve karmaşa ortamında şato da buz gibi soğuk, sessiz ve kara bir bina olarak göze çarpıyordu.

Şatonun demir kapısının kapanırken çıkardığı gürültü yeraltı mahzeninin nüfuz edilemez sessizliğinde bile duyulmadı. Masada oturan yedi kişi havaalanına doğru yola çıkan Mercedes'in sesini de duymadılar. Ama yeni misyonunu kafasına yerleştirmiş olan Barrington'un yola çıktığını biliyorlardı, istedikleri olmuştu.

Duvarlara gizlenmiş spot lambalardan gelen yumuşak ışıklar bu yedi kişiyi şimdi normal insan görüntüsüne kavuşturmuştu. Fakat onlar yine de, bu özel durumda rahatlamaya çalışırken, etrafa korku dolu bir hava sızdırdıklarının farkındaydılar. Sağdan üçüncü koltukta oturan yuvarlak yüzlü ve kırlaşan saçları seyrelemeye başlayan adam gözlüğünü düzeltti ve gürleyen sesiyle ilk konuşan adama bakarak gülümsedi.

"Pekala John, senden özür dilemeliyim. Barrington gerçekten de mükemmel bir seçimdi. Bu işi almak için neden daha önce gönüllü olmadığına şaşırdım doğrusu. Yeni göre-

vini zevk alarak yapacak gibi göründü bana." Adam aksanlı İngilizce'yle konuşurken birden gülmeye başladı.

John Bartholomew gözlerini kısa bir süre önce Barrington'un oturmuş olduğu koltuktan ayırmadan ve hiç gülümsemeden soğuk bir ses tonuyla konuştu. "Sanırım birbirimizi kutlamak için biraz erken, bir süre beklememiz gerekiyor. Büyük projemiz daha yeni başlıyor ve yapılacak çok şey var."

İngiliz, "Evet ama, başlattığımız şeyden geriye dönüş yok artık, John. Bunu yazmadık mı?" diye devam etti. "Finans dünyasındaki üstün zekan karşısında eğiliyorum. Fakat ben bir din adamı olarak özel bir anlayış da beklerim, yani işin bir de ruhsal yönü var. Daniel'i, Nabukadnezar'ın rüyasını düşünün. Onların anlamını düşünün!" Adam bunları söylerken heyecanlı bir tavırla Bartholomew'un koluna yapıştı. "Hiç kuşkusuz, biz Yediler'in planlarıyla Babil'in gerçek gücü - Babil'in karanlık gücü - tekrar dirilecektir!"

DÖRT

O

muzundaki pençe yarasının mı, yoksa karısının öfkeyle söylediklerinin mi daha çok canını yaktiğini bilemiyordu Murphy. Ama karısının öfkesi bir süre sonra hiç kuşkusuz geçecekti. En azından bunu umuyordu.

"Söylesene, Michael," - karısı ona kızdığı zaman hep Michael diye hitap ederdi - "benim neden özel olduğumu söylesene bana."

Karısı omzuna antiseptik ilaç sürerken Murphy, homurdandı. Karısı ilacı sürerken gerektiğinden biraz daha sert hareket eder gibiydi.

"Bazı erkeklerin karıları hiç beklenmedik bir zamanda, uzak bir yerden sabahın erken bir saatinde eve geldiklerinde kocalarını yatakta başka bir kadınla bulabilir, kocasının, çocukların okul parasını pokerde kaybettiğini öğrenebilir ya da onları körkütük sarhoş bir halde bulabilirler." Karısı sustu ve elindeki pamuk parasına biraz daha ilaç döktü. "Ama zavallı ben, eve geldiğim zaman kocamın bir aslan tarafından neredeyse parçalandığını görüyorum!" Karısı ilaçlı pamuğu onun omzuna biraz daha sürdü ve sonra durup tatlı bir gülümsemeyle yüzüne baktı. "Bu kadar kutsanmış bir kadın olmak için ne yapmış olduğumu lütfen söyler misin bana?"

Murphy bu kadar iyi bir kadın bulduğu ve adeta bir mucize gibi, onu kendisiyle evlenmeye ikna edebildiği için, yine sessizce dua etti. Karısı şimdi ona söyleniyor, onu sözleriyle adeta dövüyordu, bu da ilk kez olmuyordu elbet; ama onun, bunu kocasını sevdiği için yaptığını biliyordu Murphy. Ve her zaman olduğu gibi kendisi bunu yine hak etmişti.

Karısının tam zamanında eve gelmiş olması da Tanrı'nın bir lütfuydu, en azından bunu söyleyebilirdi Murphy. Toplantının yıldızı olan, Meksika Arkeoloji Enstitüsü'nden Profesör Delgado hastalanınca, kayıp şehirleri haritalama konusundaki konferansın son günü iptal edilmiş, karısı da ondan ayrı geçirdiği günlerin acısını çıkarmak ister gibi, ünlü bilim adamı için üzülmüş, Atlanta'dan kalkan ilk uçağa atlamış ve evine dönmüştü.

Karısı alaycı bir sesle, "Sana sürpriz yapmayı düşünmüştüm," demişti. "Ama senin neler yapacağını bilmem gerekirdi elbet. Buralarda sürprizlerle karşılaşan tek kişi benim aslında, öyle değil mi?"

Yaranın sarılma işi tamamlanırken Murphy banyo aynasından karısına baktı ve onun, yaptığı işi beğenmiş gibi baş salladığını gördü; karısı daha sonra da onun temiz bir tişört giymesine yardım etti. Bu işleri Murphy'nin tek başına yapamayacağını her ikisi de iyi biliyordu.

Laura alt katta onu salıncaklı koltuklardan birine oturttu ve sonra küçük mutfığa girdi. Bir süre sonra da iki kupa sıcak çayla geri döndü.

"Pekala Profesör Murphy, sanırım bu yaraların yüzünden ölmeyeceksin. Uzun zamandır acı çeken bu harika karın yeteri kadar sakinleşti ve şimdi senin şu saçma macerayı dinle-

meye hazır bekliyor. O halde şuraya otur ve bu gece ikinci kez koltuğundan aşağı yuvarlanmamaya çalışarak şu üzücü hikayeni anlatmaya başla bakalım."

Murphy içini çekti. Karısı onun hikayesinden hoşlanmayacaktı, bunu biliyordu.

"Yine Methuselah çağırdı beni. Ofisimde çalışırken bir mesaj aldım. Çok dikkat çekici bir mesajdı."

"Ve sen de tüm işlerini bir tarafa bıraktın ve bu deli adamın seni çağırdığı yere gittin koşarak, öyle değil mi?" Karısı bunu söylerken gözlerini devirerek ona baktı. "Oh, ama az kalsın unuttuyordum, sen dünyaca ünlü arkeoloji maceraperesti olan Michael Murphy'sin. Hiçbir görev çok tehlikeli değildir senin için. Ve macera ne kadar delice olursa o kadar iyidir."

Karısı Laura bunları söylerken başını sallayıp duruyordu ve Murphy de o duruncaya kadar bekledi. Karısı sonunda çay kupasını eline aldı ve bir yudum çay içti. Bu, Murphy'nin konuşması için beklediği işaretti.

"Adam, Daniel dedi. Daniel'in kitabı. Nasıl ilgilenmezdim ki?"

"Haa, demek aslan kafesine bu nedenle girdin. Anlıyorum seni."

"Kesinlikle öyle." Murphy elindeki çay kupasını ikisinin arasında duran küçük sehpa üzerine bıraktı ve ona doğru eğildi. "Tüm Kutsal Başvuru Kitapları içinde en önemlilerinden biridir o kitap. Kehanetler konusunda bir maden damarı sayılır. Nabukadnezar'ın rüyası, heykel, her şey onun içinde." Murphy bunları söylerken heyecanlanmış ve omzundaki yaranın acısını bile unutmuştu. "Methuselah bana Daniel'in

Kitabı ile ilgili bir eski eser vereceğini söyledi. Böyle bir kanıt hiç kuşkusuz Daniel'in uydurma olduğunu düşünenler için müthiş bir şey olur, düşünsene!"

Laura, salıncaklı koltuğunda onun erişemeyeceği kadar geriye çekildi. "Ve sen de bu kanıtı ele geçirmek için insan yiyen bir aslanla üç rauntluk bir maç yapmaya razı oldun demek." Laura'nın sesi buz gibiydi.

Murphy sırttı ve, "Ama durum çok daha berbat olabilirdi sevgilim," dedi. "Eğer bu Vahiy Kitabı olsaydı, o canavar hayvanla hiç çekinmeden dövüşebilirdim."

Laura ona yine buz gibi bir ifadeyle baktı. Onun söylediklerinden hiç de hoşlanmamış gibiydi, bu açıkça görülüyordu.

Murphy başka bir yol denedi. "Hayatım dinle, Methuse-lah denen bu adam tam bir deli olabilir; ama, her zaman kurallara göre oynuyor -"

Laura, "Onun kurallarına göre," diyerek onun sözünü kesti. "Parasını senin yaşamını tehlikeye atmak için kullanmaktan başka bir şey yapmayan çılgın ve esrarengiz bir adamın kuralları. Sen de her seferinde onun tuzağına düşüyorsun!"

Murphy hemen atıldı ve, "Evet onun kuralları," dedi. "Ama onun bu kurallarına göre, kazanırsam her seferinde bir ödül alıyorum. Bu konuyu daha önce de konuştuk, Laura. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum ama gerçek olan da bu. Ben hiçbir şeyin yarısıyla tatmin olmayan

bir adamım. İşimi çok seviyor, Tanrı'yı çok sevmeye çalışıyor ve hepsinden önemlisi, seni çok seviyorum. Bu bir paket anlaşma sevgilim, böyle gecelerde sana verilen ödülün sonuncu ödül olduğunu düşünsen bile, bu iş böyle."

Laura yenilgiyi kabul etmiş gibi kaşlarını çatı. Söylemek istediklerini söylemişti. Murphy nefes almamayı bile deneyebilir ama Methuselah'ın ödülllerinden vazgeçemezdi; Laura bunu biliyordu. Bunu Murphy'ye söylememiştir; ama, onu çok sevmesinin bir nedeni de Kutsal Kitap konusundaki çalışmaları, onu gün ışığına çıkarmak için verdiği uğraşları.

Laura on saniye daha direndikten sonra teslim bayrağını çekti ve uzanıp kocasını kucakladı. Birkaç yıl önce ona taktığı lakabı da söyleyerek kulağına, "Michael İmkansız Murphy," diye fısıldadı, "başın tekrar belaya girene kadar seninle dargın kalamayacağımı sen de çok iyi biliyorsun, işte seninle ilgili olarak imkansız olan şey de bu."

Murphy başını sallayarak sehpayı gösterdi ona. İkisi de orada, aralarında masumca ve patlamamış bir bomba gibi duran kırmızı tüpe baktılar. "Pekala o halde, Murphy." Laura tatlı gülümsemesiyle ona baktı ama sonra endişeyle kaşlarını çatı, Murphy şaşırmıştı. "Bu kanama sandığımdan daha kötü. O aslan omzunu gördüğünden daha fazla yarmış. Seni hastaneye götürüyüm de yarana dikiş atsinlar. Tartışma istemiyorum."

Murphy onun daha önce yaptığı hastane teklifini reddetmişti ama bu kez hiç sesini çıkarmadı ve onun sözünü dinledi.

Laura tekrar yumuşamıştı. "Ellerini Murphy'nin omuzlarına koydu ve, "Hey, baksana," dedi, "Bu şeyi ele geçirmek için kendini bu kadar tehlikeye attığına göre, yarın dersinden sonra ofisine gelip bunun içinde olanı görmek için sana yardım etmeme ne dersin?"

BEŞ

"Demek bunu her gün yapıyorsun, öyle mi?" "Evet, öyle dostum. Bir hata yaptın mı, gidersin!" Müşterilerine sadece onların konuşmalarını duyacak kadar yaklaşan barmen başını iki yana salladı ve sonra elindeki gazeteye bakmaya devam etti. Burada, Astoria'daki bu küçük mahalle barında böyle sessiz, تنها bir Salı günü öğleden sonra, Manhattan'a çok da uzak olmayan bu köşede kendini büyük şehrin heyecanlarından binlerce kilometre uzaktaymış gibi hissediyordu.

Bir bardak birayı paylaşan bu iki genç adamın gevezeliklerini yaklaşık yirmi dakikadır dinliyordu barmen. Adamlardan biri her zamanki müşterilerinden biri, büyük kahraman Farley'di.

Diğer adam yabancıydı. Farley'le bu kadar uzun konuşabildiğine göre yabancı olması gerekirdi. Bara her zaman gelenlerin hepsi de Farley'in büyük bir geveze olduğunu ve işinin çok tehlikeli olduğundan söz etmeyi çok sevdiğini iyi bilirdi. Adam bir deniz piyade savaşçısı değil, bir cam temizle -yicisiydi sadece! Barmen yabancıya bir kez daha baktı. Onun, Farley'in gevezeliğinden bıkmış olduğunu sanıyordu

ama adamın buna aldırdığı pek yok gibiydi. Ve adam sudan başka bir şey de içmiyordu.

Yabancı bir bardak su daha istediğinde - adam soda bile istememiştir - barmen ona burasının bir çeşme değil, bir bar olduğunu söyleyerek onu başından defetmeyi düşündü; ama, adamın bir davranışı karşısında bundan vazgeçti. Adam tehlikeli ya da tehdit edici gibi görünmüyordu aslında. Farley eski giysileri içinde sıkıcı görünümlü tombul bir adamdı ve bu yabancı onun yanında daha iyi görünüyordu - kır saçlı, gözlüklü, kalın burunlu ve davranışları düzgün bir adamdı. Ama Farley'in can sıkıcı olmasına karşın bu yabancıda garip bir hava vardı ve barmen onunla tartışmaktan kaçındı.

Yabancı bir ara, "Hey, bir burger yer misin?" diye sordu Farley'e. Sonra onun Astoria'daki en ucuz adam olduğunu anladı ve, "Merak etme, ben ısmarlıyorum," diye ekledi.

İki adamın bardan çıkışını seyreden barmen Farley'in ona bahşiş bırakmayacağını biliyordu; ama, yabancının boş su bardağı yanında beş dolarlık bir banknot görünce şaşırdı. Vay canına, diye düşündü, umarım bu adam buraya yakında tekrar gelir.

Barmen o anda o iki adamı bir daha asla görmeyeceğini bilemezdi elbette.

Bardan çıktıklarında yabancı, "Gel, benim arabayı alalım," dedi. "Arabam hemen şu köşede duruyor."

Farley başını salladı ve onu izledi. "Hey dostum, bana adını bir daha söyler misin?"

"Sana adımı daha önce söylemedim ki." Adam koyu yeşil renkli bir jeepin önünde durdu ve Farley şaşkın bir ifadeyle ona baktı.

"Hey, bak bu doğru işte. O zaman nedir senin adın?" Yabancı ona hiç aldırmadı ve başını sağa sola hızla çevirip boş sokağı gözden geçirdi. Sonra Farley onun, kendi başı etrafında hızlı bazı hareketler yaptığını gördü ve, "Hey, bu da ne?" diye mırıldandı, iyice şaşırmişti.

Yabancı o zaman durup döndü ve Farley'e baktı. Ama Farley'nin o anda gördüğü yüz, daha önce gördüğü yüzden tamamen farklıydı. Kır saçlı peruk, gözlük ve burun ortadan kaybolmuştu. "Bunu öğrenmeye hiç ihtiyacın olmayacak."

Yabancı takip edilemeyecek kadar hızlı bir hareketle sağ elini Farley'in boğazına götürdü. Farley daha bağırma vakti bile bulamadan boğazında ince bir kan izi belirdi. Bağırma istedi ama boğazından hiçbir ses çıkmadı.

"Artık hiçbir şey bilmeye ihtiyacın olmayacak." Yabancı Farley'e doğru uzandı ve onun hareketsiz vücudunu arabanın içine attı. "Şimdi bilmeye degecek olup senin bildiğin tek şeyi biliyorum."

Yabancı direksiyona oturdu ve sağ elinin işaret parmağındaki kanı yanında oturan ölü adamın gömleğine sildi. Farley bunu umursamaz diye düşündü. Cebinden cep telefonunu çıkardı ve aradığı numarayı tuşlarken, telefonun pane-lindeki yeşilimsi ışıktaki işaret parmağına baktı. İşaret parmağına yakından bakıldığında, onun çok güzel yapılmış ve normal görünmesi için boyanmış yapay bir parmak olduğu anlaşıyordu. Sadece parmağın ucu, yani tırnağın olması gereken uç ölümcül, keskin bir bıçak haline getirilmişti.

Adamın telefonu tek kelimelik bir cevap geldi. "Statü."

Yabancı buz gibi, aksansız bir sesle cevap verdi, Farley ile konuşurken kullandığı samimi sese hiç benzemiyordu bu ses.

"Emirlerinizi bekliyorum." Bunu söyledikten sonra emir bekler gibi doğruldu. ,

Hattın diğer ucundaki ses, "Git," dedi. "Ve sakın başarısız olma Pençe - ve düşme."

Pençe adıyla tanınan adam telefonu kapadı, ona adını veren parmağındaki tüm kanın silinmiş olup olmadığını kontrol etti. Sonra Farley'i arabanın camından görülmeyecek şekilde aşağı doğru itti ve cesedi atacağı yere doğru yola çıktı. Onu asla bulunmayacağı bir yere atacaktı.

Yabancı kendi kendine sırtıttı. Bay Farley için nefes almak bundan sonra asla bir olasılık olmayacağı gibi, başarısız olmak ya da düşmek de onun için asla seçenekler olmayacaktı.

ALTI

Kral ve Yahuda'nın esiri birbirlerinin gözlerine baktılar ve kral, esirin gözlerini üzerinde hissedince rahatsız oldu. O anda kralın yanında kılıçları ve öldürücü bakışlarıyla adamı korkutacak muhafızları yoktu. Fakat sadece kralın varlığı, adı bile kralları ve prensleri titreten Nabukadnezar büyüklüğü ve gücü, basit bir Yahudi esiri dehşete salmak için yeterli değil miydi?

Fakat sabırla kralın konuşmasını bekleyen adam çok sakin görünüyordu. Gerçekten de garip bir durumdu. Bu insanlar çok akıllı olmakla ün yapmıştı. Ama bu adam krala cevap vermediği takdirde hayatının tehlikeye gireceğini bile anlamaz görünüyordu. Bu cevabı şimdiye kadar ülkenin en akıllı adamları bile verememişti.

Kral adamın pamuklu kumaştan yapılmış basit giysisine, rahat haline - adam ne küstahtı ne de boyun eğe görünüyordu - sabırlı bir tavırla boş bakan gözlerine baktı ve rüyasını açıklayacak adamın gerçekten bu olup olamayacağını sordu kendine. Eğer bu adam da diğerleri gibi başarısız olduğu takdirde, olacak bir tek şey vardı: Kralın öfkesini hissedecek pek çok kişi de ilki Daniel olacaktı. Kralın öfkesi dinmeden önce Babil zindanları kanla yıkanacaktı.

Kral sedir ağacından yapılmış oymalı koltuğunda kıpırdandı ve sessizliği bozdu. "Pekala, Daniel." Esirin İbranice olan adını telaffuz ederken sanki utandırıcı bir sırdan söz ediyormuş gibi, adeta alaycı bir tonla konuşmuştu. "Senin neden burada olduğunu söylememe hiç gerek yok sanırım."

"Buradayım çünkü benim gelmemi emrettiniz, kralım."

Nabukadnezar saygısızlık yapıp yapmadığını anlamak ister gibi bir süre onun yüzüne baktı. Adamın sesi ve meşalenin titreyen ışığında parlayan yüzü tamamen doğaldı.

"Gerçekten de öyle, Daniel. Ve zeki olduğun için seni neden istediğimi de hiç kuşkusuz anlamışsındır. Sana ne yaptırmak istediğimi de biliyordur."

Daniel başını hafifçe öne eğdi. "Kötü bir rüya gördünüz ve onun etkisinde kaldınız, kralım. Sizi çok korkutan müthiş bir rüyaydı bu; ama, uyandığınız zaman onun küçük bir parçasını bile hatırlayamadınız. Sadece yabancı bir dilde söylenmiş garip bir sözcük gibi boş bir yankı kaldı aklınızda."

Nabukadnezar o anda, boynuna astığı Anu muskasını kavradığını fark etti. Aman Tanrım, bu adam onun düşüncelerini nasıl bu kadar iyi biliyordu?

"Evet, evet, tüm Babilli'ler biliyor bunu. Sen bana rüyamı söyleyebilir misin, Daniel? Onu bana hatırlatabilir misin?" Kral bunu sorarken sesinin titremeye başladığını hissetti, her zaman emreden sesi şimdi huysuz bir çocuğun sesini andırıyordu.

Daniel gözlerini kapadı ve yavaşça derin bir nefes aldı. Sessizlik uzarken kralın sinirleri iyice gerilmeye başlamıştı. Daniel sonunda gözlerini açtı ve şimdi daha çok parlayan gözlerle bakarak konuştu.

"Sormuş olduğunuz sırlar, krala büyücüler, münecimler, astrologlar ya da sihirbazlar tarafından açıklanamaz. Bu tür sırları sadece Tanrı açıklayabilir." Daniel bunu söyledikten sonra birden sustu ve derin düşüncelere daldı.

Kral, "Tamam, tamam, şimdi durma," diye bağırdı.

Daniel acele etmeyi sevmezdi. Bir süre sonra sakın bir ifadeyle krala baktı ve söylediklerinin iyi anlaşılması için ağır bir tonla ve yüksek sesle konuştu.

"Tanrı size bu rüyada, daha sonraki günlerde meydana gelecek bazı olayları açıkladı. Nabukadnezar."

YEDİ

M

ichael Murphy, kararlı adımlarla Memorial B Dershanesine doğru yürürken bir bilim adamına pek fazla da benzemiyordu. Evet, onda da dış görünüşten ziyade fikirlere önem veren insanların o dağınık havası vardı biraz elbet -kot gömleğinin yakasına taktığı kravatı biraz eğrilmişti, üzerinde dirsekleri eskimiş eski bir ceket ve ayaklarında yine eski spor ayakkabılar vardı.

Ama ona yakından ve biraz daha dikkatle bakarsanız; kararlı, ölçülü adımlarından, nasırlaşmış ellerinden ve yakışıklı yüzünde iz bırakmış yaralardan, bir fildişi kule çocuğu olmadığını anlayabilirdiniz. Açık havada daha mutlu; özellikle de sert fiziksel meydan okumalarla uğraşırken, daha da mutlu olan bir adamdı.

Murphy o anda bu tür bir fiziksel meydan okuma için davet edilmiş olmayı arzu etti. Her tür meydan okuma işine gelirdi. Ağustos sonlarının sıcaklığında Preston Üniversitesi kam-' püsüne kadar olan kısa yolda yürürken, kendine olan güvenini genellikle kaybetmeyen bir adam olarak yine sıkıcı bir gün geçirmeye hazırlanıyordu.

Son zamanlarda müfredat programına Kutsal Kitaplar Arkeolojisi ve kehanetler, kerametler konuları da eklenmişti. Murphy'nin derslerine hevesli öğrenciler geliyordu ama kalabalık bir grup değildi bu. Preston gibi bir üniversitede Kutsal Kitaplar'ın geçmişi bir yana, zamanlarını geçmişi inceleyerek geçirecek öğrenci sayısı bile pek fazla sayılmazdı. Fakat son sömestrenin sonlarında bazı zengin ve eski mezunlar, programa daha çok Kutsal Kitaplar dersleri konması için rektöre baskı yapmışlardı.

Murphy, Tanrı onlardan razı olsun, diye düşündü; ama bu, sonunda işleri karıştırabilirdi. Ortada iki sıkıcı olumsuzluk vardı; eğer bu derslere kimse gelmezse kendisi bu dersleri isteyip destek verenlere bazı şeyleri açıklamak zorunda kalacaktı ve ayrıca, Sanat ve Bilim fakültesi dekanı Falhworth, ek bir Kutsal Kitaplar dersi istemiyordu.

Murphy, Kutsal Kitaplar araştırmaları ve bulduğu eski eserler nedeniyle ün yapmıştı ama yine de mütevazı bir adam olmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar üç kez televizyon ekranına çıkıp

çalışmaları hakkında bilgi vermiş ve böylece hem kendi bölümü ve hem de üniversite müzesi için önemli bağışlar sağlamıştı.

Fakat tüm bunlar Dekan Fallvorth'un onu kıskanmasına ve öfkelenmesine neden oldu. Dekan birkaç kez üstü kapalı olarak onu eleştirdi ve birkaç kez de hiç çekinmeden, açıkça Murphy'nin çalışmalarının ve verdiği derslerin araştırmaya değer bilimsel ve tarihsel çalışmalar olmadığını söyledi.

Murphy geçen hafta Laura'ya, kendisini kıskanan bu adamın bir de utanmadan, bir süre önce "18. Yüzyıl Georgia Çiftlikleri Konusunda ilk Bilgiler" konulu bir rapor yayınladığını söylemişti.

Yeni bir Kutsal Kitaplar Arkeolojisi ve Kehanetler konulu ders vermenin olumlu yönü de vardı, Murphy ders vermekten hoşlanıyordu ve sağlanmış olan ek promosyon destekleri sayesinde istediği gibi çalışabilecek ve "Geçmişin incelenmesi, Kutsal Kitap'ın Kanıtlanması ve Kahinlerin İşaretlerinin Okunması" konusunda yazdığı özeti de derslerine ekleyebilecekti.

Böylece ana bölümü ne olursa olsun, isteyen her öğrenci onun derslerine girebilecekti. Murphy derslerine, televizyonda göstermediği bazı video görüntülerini de getirmeyi planlı- yor, en son bulgularından söz etmeyi de düşünüyordu.

Yine de ilk dersine geleceklerin listesini kontrol ederken kuşkuluydu. Sınıfa kalabalık bir öğrenci grubunun geleceğini umut ediyordu; ama, eski eserlerin incelenmesi konusunu düşünürken bazen olduğu gibi içinden gelen o rahatsız edici ses ona, 21. yüzyıldayız, böyle hoppa bir dünyada Hititler'i kim düşünür sanki? diye fısıldıyordu.

Murphy birden, farkında bile olmadan, yüksek sesle, "Ben düşünürüm," diye söylendi. "Burada benden ve göstereceğim dialardan başka kimse olmasa bile dersimi vereceğim işte."

İçerden gelen heyecanlı uğultuyu duyunca derin bir nefes aldı ve dershaneye girdi. Fakat içeri girer girmez şaşırdı, tüm sıralar dolmuş, bazı öğrenciler duvarların kenarına dizilmiş, hatta bazıları da kürsünün önünde yere çömelmişti.

Murphy ellerini çırpınca herkes bir anda sustu. "Pekala arkadaşlar, başlayalım bakalım. Burada binlerce yıllık tarih söz konusu ve bizim sadece kırk dakikamız var; yani kaybedecek zamanımız hiç,,yok." Öğrencilerin yüzlerine baktı ve

ne beklediklerini merak etti. Bu gençler ondan ne bekliyordu acaba? Onlara istediklerini verebilecek miydi? İlk sırada oturan Shari Nelson'un parlak gözlerini ve neşeli gülümsemesini görünce o da hafifçe gülümsedi. Dersine gelenler arasında en azından tanıdığı bir dost vardı. Eğer ona bir şeyler atmaya kalkanlar olursa, Shari belki onları durdurabilirdi.

"Sizleri böyle büyük bir grup olarak burada görmek beni mutlu etti arkadaşlar, o halde izin verin de sizi neyin beklediğini söyleyeyim. Bu dersin adı, Kutsal Kitaplar Arkeolojisi ve Kehanetler; ve programa göre Yeni ve Eski Ahitleri inceleyecek, özellikle de Kutsal Kitap'ın doğruluğu, kehanetlerle ilgili yani ve bunları destekleyen arkeolojik kanıtlar üzerinde duracağız. Bunu, The Matrix seminerine giderken yolunu şaşırp da buraya gelenlere söylüyorum: Bu, geleceğimizle İlgili Film görmek isteyenlerin buradan çıkıp gitmek için son şansı."

Birkaç kişi güldü ama kimse ayağa kalkmadı. O halde hepsi onun dersini dinlemeye gelmişti.

"Pekala, Kutsal Kitap arkeolojisi'nin anlamı nedir? Önce size birkaç soru sorayım: Hz. Nuh gerçekten tufanda bir gemi inşa edip tüm canlılardan birer çift bindirdi mi bu gemiye?

"Hz. Musa gerçekten de asası ile Kızıl Deniz'i ikiye böldü mü?

"Hz. İsa adında bir adam gerçekten de iki bin yıl önce Kutsal Topraklar'da yaşayıp insanlara ders vererek, onları iyileştirdi ve mucizeler yarattı mı?

"Bunların gerçek olduğunu kesin olarak biliyor muyuz?"

Arka sıralardan ince, zarif bir el kalktı havaya. Murphy'nin üniversite kilisesinde bir ya da iki kez gördüğü, düz ve uzun sarı saçlı, büyük yuvarlak gözlüklü sanşın kıza aitti bu el.

Kız sakın ama kendinden emin bir sesle, "Biliyoruz, gün-kü bunu bize Kutsal Kitap söylüyor," diye cevap verdi.

Bir başka ses, "Çünkü Hollywood söylüyor bunu," diye araya girdi. Bunu söyleyen, üzerinde bir Preston tişörtü olan, kollarını kavuşturmuş, tıknaz ve siyah saçlı bir erkek öğren-ciydi.

"Eğer Charlton Heston buna inanıyorsa doğru olması gerekir.Öyle değil mi?" Bazıları buna güldü, bazıları da alkışladı.

Murphy gülümsedi ve öğrencilerin sakinleşmesini bekledi.

"Biliyor musunuz, sizin yaşıңызdayken ben de şüpheliydim. Belki hâlâ da öyleyim. Hristiyanların Kutsal Kitap'a inanmaları beklenir. Fakat iman etmek, inanmak için insa-nın bazen yardıma ihtiyacı olur. İşte Kutsal Kitap arkeolojisi burada devreye girer."

Murphy elini uzattı, Shari'nin arkasında oturan ve hâlâ sırttan bir genç adamı işaret etti. "Nuh'un Gemisi'nin gerçekten var olduğunu sana kanıtlamak için ne yapmam gerekir? Seni ne ikna edebilir?"

Öğrenci bir an düşündü. "Sanırım bazı somut kanıtlar görmem gerekir, değil mi?"

Murphy de bunu biraz düşündü. "Somut kanıt. Sanırım haklısın. Pekala, bilimsel araştırma söz konusu olduğunda, kanıt sizi nereye götürüyorsa oraya gitmeye hazır olmalısınız. Son yüz elli yılda, sadece Kutsal Kitap'ın Eski Ahit bölümünü destekleyen kanıtların çıkarıldığı otuz binden fazla arkeolojik kazı yapılmıştır.

"Hititler'in Kutsal Kitap'ta yazdığı gibi var olduğunu gösteren reddedilemez arkeolojik kanıtlar çıkarılana kadar, şüpheliler yüzyıllarca böyle bir ulusun varlığından kuşkulandı-

tır. Aynı şekilde, Ninova şehrinin adını duyan şüpheliler bunu söyleyenlerle alay eder, onlara gülerdi; ama, büyük arkeolog A. H. Layard, yaptığı kazılar sayesinde bu kenti Dicle Nehri yakınlarında buldu.

"Fakat bugüne kadar Kutsal Kitap'ın gerçekliğini tartışan, açıklayan bir tek kanıt bile çıkarılamamıştır."

Arka sıralardan, "Vay canına! Bu çok ilginç işte!" diye bağırarak bir ses yükseldi. Somut kanıt istediğini söyleyen öğrenci hâlâ ikna olmamıştı. "Eğer Nuh'un Gemisi'nin gerçek olduğunu bana kabul ettirmek istiyorsanız, örneğin geminin dümenini görmek isterim."

Murphy gülümsedi. "Evet ama geminin dümeni henüz bulunmadı. Yine de sana ilginç gelebilecek bir şey olabilir."

Murphy projeksiyon cihazındaki ilk resmi salondaki büyük ekrana yansıttı. Resimde beze sarılmış bir kutu görölüyordu. Bir sonraki resimde bez açılmıştı ve açık renkli, kapaklı, taş bir kutu görüldü. Kireçtaşından ilkel aletlerle yapılmış olan kutunun boyu yaklaşık 60, eni 40 ve derinliği de 25 santim kadardı.

Murphy, "Bunun ne olduğunu bilen var mı?" diye sordu.

"Fred Flintstone'un yemek kutusu olabilir mi acaba?" diyen tanıdık bir ses duyuldu.

Shari cevap vermeden önce dönüp öfkeli gözlerle bunu söyleyene baktı. "Bu bir lahit olabilir mi acaba? Yani bir çocuk lahidi?"

"Güzel bir tahmin Shari." Murphy genç kıza bakarak gülümsedi. "Bu gerçekten de bir tabut - bir kemik tabutu. Evet, buna kemik tabutu diyoruz biz. Binlerce yıl önce bazı ülkelerde insanlar ölüp gömüldükten ve bedenleri çürüdükten

sonra kemikleri mezardan çıkarılır ya bir beze sarılarak bu küçük tabutlara konurmuş."

Arka taraflardan bir öğrenci, "O halde bu kimin kemik tabutu oluyor?" diye sordu. "Russell Crovve'un olabilir mi acaba?"

Murphy gülenlere aldırmadı. "Pekala, devam ediyoruz." Bir sonraki resimde, kutunun yan tarafındaki yazının yakın

p

lan bir görüntüsü vardı. "Burada James - " "Hey, Jimmy Hoffa bu; biz de hepinizin nerelere gittiğini merak ediyorduk!"

Murphy o anda derin düşünceye daldı ve daha sonraki alaycı gülüşleri ve sözleri duymadı. O anda çok uzaklarda ve çok eski bir zamandaydı. Kutunun yan panelini daha yakından ve net gösteren bir resim getirdi ekrana ve yazıyı okumaya başladı.

"James... Yusuf'un oğlu..."

Salonda derin bir sessizlik vardı şimdi.

"... Hz. İsa'nın erkek kardeşi."

Murphy bir süre sessizliğin uzamasını bekledi ve sonra öğrencilere döndü. "Benim gerçekten de dokunduğum ve şimdi de sizin gördüğünüz bu kutunun içinde Hz. İsa'nın erkek kardeşinin kemikleri vardı.

"Normal olarak bu kutunun üstüne sadece içinde kemikleri olan ölünün baba adı yazılır; ama, ölenin çok ünlü, tanınmış bir yakını olmadığı takdirde elbet. Ve o dönemde dünyanın o bölgesinde Hz. İsa'dan daha ünlü bir insan da yoktu tabii.

"Bu durumda, bu kemik tabutu Hz. İsa'nın gerçekten yaşamış olduğunu göstermekle kalmıyor - onun aynı zamanda

çok ünlü olduğunu ve James'in ailesinin tabuta onun da adını yazdırmış olduğunu kanıtlıyor. Bu kemik tabutunun gerçek ve yasal olduğu kabul edilince Hz. İsa'nın da o bölgede ve o dönemde yaşamış ve aynı zamanda herkes tarafından tanınmış bir kişi olduğu kanıtlanmış oluyor. Tıpkı Kutsal Ki-tap'ta anlatıldığı gibi yani."

Murphy bu taş kutunun resimlerine baktığı zamanlarda olduğu gibi yine garip, anlaşılmasız duygular içindeydi; nerede olduğunu unutmış gibiydi, sanki onu bu ölüden ayıran binlerce yıl yok olmuştu - sanki bu zamansız ortamda o ölü kişiyle kendisi bir arada bulunuyordu.

Ama Shari'nin yakınlarından gelen bir ses onu birden kendine getirdi.

"Kutunun üstünde böyle yazabilir ama onun sahte olmadığını nerden bileceğiz? Biliyorsunuz, Orta Çağlar'a ve azizlere ait eşyaların bir sürü taklidi yapılarak hediye olarak satılmakta. Örneğin, Turin Kefeni. Bunun da sahte olduğu söyleniyor, öyle değil mi, Profesör Murphy?"

Murphy bu soruyu soran gence dikkatle baktı. Genç adamın da bir şüpheli olduğu belliydi; ama o, alaycı sözler söyleyip espriler yapan diğer öğrencilerden çok daha ciddi, düşünceli ve bilgili görünüyordu. Shari de başını çevirdi ve meraklı gözlerle bu genç adama baktı.

"Güzel bir noktaya değindin burada..."

Öğrenci, "Paul," diyerek adını söyledi ama aynı zamanda herkesin dikkatini çektiği için de utandı ve kızardı.

"Pekala, Paul. Bazı uzmanlar Turin Kefeni'nin bir ortaçağ sahtekarlığı olduğunu söylediler. Ben bundan emin değilim. Sahteyi gerçeğinden nasıl ayırabiliriz? Bu kutunun için-

de gerçekten de Hz. İsa'nın kardeşinin kemiklerinin bulunmuş olduğu konusunda beni düşündüren nedir?"

"Karbon tarih testleri?" Cevap hemen ve kesin olarak geldi.

"Teşekkürler, Paul. Buraya gelip derse katkıda bulunmak istediğin zaman söyle bana. Sanırım tüm cevapları biliyorsun." Murphy bunu söylerken gülümsedi.

Paul yine kızardı ve Murphy de onun üstüne biraz fazla gittiğini anladı. Bu genç adam ona sorun çıkarmıyordu, sadece ortalama öğrencilerin üstünde bir öğrenciydi.

Murphy, "Evet, karbon testleriyle bir eski eserin yapıldığı ve kullanıldığı yılı bile yaklaşık olarak söyleyebiliyoruz," diye devam etti, "Karbon - 14 tüm organik cisimlerde bulunan radyoaktif bir izotoptur. Bu izotop bilinen bir oranda çürüdüğünden, bir cisimde kalmış olan C-14 miktarı bize onun yaşını söyleyebilir."

Paul şimdi daha da utanmış, sıkılmış görünüyordu. Herkesin dikkatini çekmek istemediği belliydi. Ama yine de soru sormaktan alamıyordu kendini. "Şey, Profesör Murphy, karbon testi bize kutunun yapıldığı tarihi değil de, kayanın oluşumunu belirtmez mi acaba?"

"Tamamen haklısın, Paul. Ama kutunun içinde, ince çatlaklar arasında, karbon testinin M.S. altmışlı yıllara ait olduğunu söylediği kumaş kırıntıları ve çiçek tozları bulduk. Sadece bu da değil elbet, yazılar da sadece o döneme ait Arami dilinde yazılmıştı. Eğer daha fazla kanıt istersen, yazıların üstünde zamanla oluşmuş olan yeşil küfün mikroskop incelemesinde onların daha sonra eklenmediğini görebilirsin."

Murphy durdu ve kendisini dikkatle dinleyen öğrencilerin yüzlerine baktı. Arka sıralarda kendi aralarında konuşan hiç kimse yoktu. Ellerindeki kalem kağıtla birbirine mesaj gönderen kimse de göremedi. Herkes onu dinliyordu. İkna olmasalar bile Murphy onların dikkatini çekmeyi başarmıştı. Şimdi gerçek test geliyordu.

"Pekala bayanlar baylar, size söylediklerimin hepsi saç-malıktan başka bir şey değildi. Bu kutu tamamen sahtedir."

Salondan kafası karışan gençlerin itiraz sesleri yükseldi. Murphy, sakın, yaşlı arkeoloji için bu kadarı yeter, diye düşündü.

"Ne yapacağına karar ver dostum."

"Evet, bu kemik tabutu sahtedir. Bunu söyleyen bir çok bilim adamı ve araştırmacı var. Ama ben yine de daha sonra göreceğimiz karbon testinden ve birinci yüzyıla ait olan bu Arami diliyle yazılmış olan yazıdan etkilendim. Bu bulgu henüz yeni sayılır, onun için önümüzdeki yıllarda bu kutuyla ilgili olarak daha pek çok tartışma olacaktır. Bu derslere başlarken bunu size söylememin bir nedeni var."

Murphy bir süre durup düşündü ve sonra devam etti. "Ben bir bilim adamıyım ve bu kemik tabutunun sahte olduğunu söyleyenler de bilim adamı. Ben aynı zamanda ciddi, inancı tam bir Hristiyan olmaktan da gurur duyarım. Ama bu önemli bulgu, bu insanların Hz. İsa konusunda daha önce inandıkları şeyleri değiştireceği için onlar, bunun sahte olduğunu söylüyorlar gibi geliyor bana. Benim dinsel inançlarım düşüncelerimi etkiliyor mu acaba? Yoksa onların dinsel inanç eksikliği mi kararlarını değiştiriyor? Arkadaşlar, bunlar Kutsal Kitap'la ilgili kanıtlar arayan bir arkeolog için ilginç

ve ilave konular. Önümüzdeki haftalarda bu konularla ilgili olarak sizlerle birlikte çok şey öğrenecek, çalışacak ve araştırmaya yapacağız; bunu dört gözle bekliyorum."

Kötü şans. Tam o sırada salonun arka tarafında yürüyen Dekan Fallworth'u gördü Murphy. Adam ne zamandan beri oradaydı acaba? "Şimdi, sizi boşlukta bırakmamak için söylüyorum, sizi temin ederim ki Nasıralı İsa'nın tarihte yaşamış gerçek bir kişi olup olmadığı konusu, bu kemik tabutunun gerçek olup olmadığını etkilemez. Bu derste bu kanıtlardan bazılarını inceleyeceğiz. Ama bu kutunun gerçekliği kanıtlanınca, ki bunun yapılacağına inanıyorum, Hz. İsa'nın bir zamanlar yaşamış olduğuna inananlar için destekleyici bir kanıt olacak bu."

Murphy durdu ve saatine baktı. "Pekala, şimdi daha fazla vaktinizi almadan önce bu derse ait okunacak kitapların listesini bir gözden geçirelim bakalım."

"Dur bakalım, Murphy!"

Murphy derşaneden çıkarken kemikli bir el sırt çantasını tutup onu durdurdu. "Dekan Fallworth. Dersime gelip öğrenciler için ne kadar güzel bir örnek oluşturdunuz."

"Öyle mi, Profesör Murphy?" Fallworth da Murphy kadar uzun boyluydu; ama, o kadar solgun bir yüzü vardı ki mumyalar bile onun yanında daha sağlıklı, daha canlı görünürdü. "Sen buna ders mi diyorsun? Bana sorarsan bir felaket bu. Pazar günü kilisede vaaz veren rahiplerden tek farkın, vaazdan sonra cemaat arasında tepsiyle dolaşip para toplamamış olman."

"Yapacağınız her türlü bağışı kabul etmeye hazırım, Dekanım. Dersin bir özetini ister miydiniz acaba?"

"Hayır, Bay Murphy; ders dediğiniz bu kilise vaazı benzeri konuşmaların üniversite yönetim kurulu tarafından değerlendirilmesi için gereken her şey var elimde."

Murphy kendi kendine, "Huysuzluk," diye mırıldandı. "Sayın Dekan, eğer yaptığım işi beğenmiyorsanız hocalık konusunda bana öğüt verin, yardımcı olun; ama, eğer Hristi-yanları eleştirmek istiyorsanız bunu dinleyemem doğrusu."

"Bu saçma sirke üniversitede ne dediklerini biliyor musun sen? Aptallar için Kutsal Kitap, Jock için Hz. İsa ve Ga-lile'den Gut."

Murphy kendini tutamadı ve güldü. "Şu sonuncu gerçekten hoşuma gitti doğrusu. Ben bu derslerin gerçekten de insanlara bir şeyler öğretmesini istiyorum, Dekanım; ama, itiraf edeyim ki dersime geleceklerden bir I.Q testi istemedim. Bilgiler orada olacak, size söz veriyorum; ama, sadece bir la-hitle öğrencilerin canını sıkacağım konusunda size garanti veremem, bunu benden isteyemezsiniz."

"Söylediklerimi iyi dinle, Murphy. Senin bu derslerinin devam edeceği konusundaki umudun ve bu üniversitede kalma umudun da senin o kutunun içinde bulunmuş olanlar kadar ölü."

"Kemik Tabutu, Dekanım. Kemik Tabutu. Bir üniversitedeyiz, çok heceli sözcükler kullanmaya çalışalım. Eğer gerçek olmadığı kanıtlanırsa o zaman onu sizin için belki ucuza satın alabilirim, içine düğmelerinizi koyarsınız. Şimdi izin verirsiniz, yeni bir eski eser üzerinde çalışmam gerekiyor."

SEKİZ

M

Murphy laboratuvar kapısını kapayınca rahatlayıp derin bir nefes aldı. Burası onun sığınağıydı, kutsal bir yerdin onun için, şişirilmiş egolara ve önemsiz akademik tartışmalara yer yoktu burada. Bu odada önemli olan şey sadece gerçeklerdi. Yaptığı işe uygun olarak bu eski oda tamamen beyaza boyanmıştı. Halojen ışıktandırma ile parlayan odada ileri teknoloji ürünü laboratuvar tezgahları ve krom kaplamalı ekipman rafları görölüyordu; içinde sadece bilgisayarların ve klima sisteminin hafif hisirtili sesi duyuluyordu.

Odanın ortasındaki masada eski eserlerin fotoğraflarını çekmek için gerekli kamera ve ekipmanla, gölgesiz ve renksiz ışıktandırma için iki halojen lamba ve boyut referansı için gerekli ölçü aletleri vardı. Bir üç ayaklı sehpa üzerinde son teknoloji ürünü bir dijital kamera görölüyordu. Bembeyaz bir laboratuvar gömleği giymiş olan Shari Nelson, kameranin üstüne eğilmiş, ona bir disket yüklüyordu.

"Merhaba, Shari. İşlerini ayarlayıp bugün öğleden sonra bana yardım etmeye geldiğin için teşekkür ederim. Laura da işini ayarlayıp gelmeye çalışacak; ama biz başlayalım, çünkü onun ofisinde yapacağı birçok iş olduğundan eminim, gençlerin istekleri bitmiyor."

"Profesör Murphy, bazen sizin hiçbir zaman genç olmadığınızı düşünüyorum."

"Olmadım ki zaten. Bende eski bir ruh var. İstersen mummya sor."

"Şakalar da eski zaten." Genç kız bunu söylerken başını kaldırdı ve neşeyle gülümsedi. "Buraya bir saat önce gelip her şeyi hazırladım. Bu benim için heyecan verici bir şey elbet!" Murphy'nin sıkıca elinde tuttuğu metal tüpü gösterdi. "Bu, o mu?"

Murphy tüpü masanın üstüne, onun önüne bıraktı, "İçinden önemli bir şey çıkmazsa hayal kırıklığına uğramanı istemem, Shari. Onu şimdiye kadar ben de görmedim, yeni açıyorum."

"Ama bunun önemli bir şey olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi? Bana öyle dediniz. Yani, mesajınızdan sizin ne kadar heyecanlı olduğunuz belli oluyordu."

Genç kız haklıydı. Murphy sabahın üçünde canı yanarken ve çok yorgun olduğu halde çok önemli bir kanıt ele geçirdiğine inanmış, Shari'ye çektiği heyecan ifadeli mesajla da belli etmişti bunu. Şimdi ise kuşkuları vardı ve omzu hala acıyordu.

"Umarım önemlidir, Shari. Fakat Kutsal Kitap arkeolojisinin birinci yasasını hatırlıyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, biliyorum," diye cevap verdi genç kız. "Hayal kırıklığına her zaman hazır ol."

"Doğru. Umutlarının, objektif olmanı engellemesine izin verme." Genç kız tüm bunları biliyordu ama benimsediği söylenemezdi. Murphy her ikisinin hatırı için de, tüpte bir avuç tozdan daha fazla bir şeyler olmasını umut ediyordu.

Uyumadan önce Laura ile tüpü dikkatle incelemiş ve ortasında güçlkle görülen bağlantı çizgisini görmüşlerdi. Tüpün iki parçası tam ortadan birbirine sıkıca vidalanmış gibi görünüyordu.

Murphy tüpü iki eliyle alıp açmaya hazırlanırken Shari büyülenmiş gibi ona bakıyordu.

Genç kız birden, "Dur!" diye bağırdı. "Daha önce bir şey yapmamız gerekmiyor mu?"

Murphy şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Oh, X ışınlarıyla içine bakmamızdan mı söz ediyorsun? Shari, yaşlı profesörün için iyi bir yardımcısın. Haklısın; normal olarak onu havaya açıp zarar verme olasılığını göze almadan önce, içinde ne olduğu hakkında bir fikir edinmemiz gerekir elbet. Ama seninle bir öğle yemeğine iddiaya girerim ki bunun içinde bir papirüs rulosu var. Bunun içine sığacak kadar küçük ve aynı zamanda önemli bir ipucu içeren tek şey bir papirüs kağıdı olabilir. Ve eğer bu şey, yaklaşık iki bin yıldan beri çürümeden kalmış bir papirüs ise çok kurumuş olmalı; ki bu da demektir ki sen fotoğrafları çeker çekmez - "

"Onu nemlendirmek zorundayız!"

Murphy onun istekli haline gülmekten alamadı kendini. Genç kız hâlâ bir öğrenciydi ama Murphy belki de şimdiye kadar onun gibi akıllı ve anlayışlı bir genç görmemişti. Fakat şimdi gerçek bir Kutsal Kitap bulgusuna sahip olma olasılığı genç kıızı iyice ateşlemişti, adeta yerinde duramıyordu Shari. "Evet, bunun yapılması gerekiyor. Pekala, hazır mısın bakalım? O halde yapalım şu işi."

Murphy tüpü tutup iki eliyle ortadaki çizgi etrafında döndürerek açmaya çalışırken, Shari de beyaz plastik bir tep-

si alıp onun elleri altına, masanın üstüne koydu. Papirüsten dökülebilecek tozlar tepside kalacak ve bunlar da karbon testinde kullanılabilirdi. Onlar tüm dikkatlerini tüpe ve-rirken odadaki cihazların sesleri de sanki artmış gibiydi. Bir süre sonra tüpün iki yarısı hafif bir çıdamayla yavaşça döndü. Murphy, Methuselah'tn bu tüpü kendisine vermeden ön-ce içindekini görmek için açtığından emindi; ama, adam yine de onu eskisi gibi sıkıca kapamasını bilmişti. Tüpün iki yarısı sonunda birbirinden ayrıldı ve soluk renkli bir kağıt rulosu çıktı ortaya. Murphy onu yavaşça tepsiye değıdirdi.

Shari heyecanlı bir ifadeyle, "Sanırım size bir öğle yemeğı borçluyum, Profesör," dedi. "Bunun gerçek bir papirüs olduğunu söyleyebilirim. Öyle değıl mi yoksa?"

Murphy önce onu duymamış gibi davrandı. İyice öne eğilmiş, rulonun üstündeki soluk işaretlerin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Mürekkep miydi bu? Yoksa sadece çürümenin belirtileri mi? Bu bir insan tarafından yapılmış bir şekil mi, yoksa sadece bir leke miydi? Bir süre sonra gülümsedi ve Shari'nin omzuna hafifçe vurdu.

"Ben her zamanki gibi Şili tarzı peynirli hamburger ve turşu yiyeceğim."

Genç kız neşeli bir sesle, "Ve tabi bir şişe de bira," diye ekledi.

Çalışmaya başladılar. Shari bir yandan fotoğraf çekerken, bir yandan da el feneri büyüklüğündeki bir elektrikli süpürgeyle tepsiye dökülen toz ve minik parçaları topluyor, Murphy ise rulonun her yanını büyük bir dikkatle inceliyordu. Shari'nin işi bitince Murphy tepsiyi alıp büyük bir mik-rodalga fırına benzer bir cihaza götürdü, tepsiyi onun içine

koydu, kapağını kapadı, nem ve barometrik basınç ayarlarını yaptı.

Şansları varsa rulonun eski lifleri yavaşça nemi emecek ve yumuşadıktan sonra onu dağıtmadan açabileceklerdi. Eğer bunu yapamazlarsa ellerinde onun sırrını çözebilmek için sadece Shari'nin çektiğı fotoğraflar kalacaktı.

İkisi yan yana durup, erken doğmuş ve küvete konmuş çocuklarını merakla izleyen anne babalar gibi donuk camdan içeri bakmaya başladılar.

Murphy, "Şimdi bekleyeceğiz," dedi.

Shari Nelson, Profesör Murphy'nin laboratuvarından çıkıp giderken Paul Wallach da ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Genç kız tarih binasının labirente benzer koridorlarında koşar adım yürürken onu kaybetmek istemiyordu.

"Özür dilerim. Sizinle biraz konuşabilir miyim?"

Shari döndü ve Paul onun kendine gülümsediğini görünce şaşırdı. Simsiyah saçlarını ensesinde kısa bir at kuyruğı şeklinde bağlamış, üzerine lacivert spor bir pantolon ve tişört giymiş olan genç kız hiç de bir laboratuvar çalışanına benzemiyordu. Fakat parlayan yeşil gözleri insanı hemen etkiliyordu. Paul o anda ne söyleyeceğini şaşırdı.

"Şey... Profesör Murphy ile çalıştığını biliyorum ve derste söylediklerim için özür dilemek istedim, insanlarla dalga geçmek istediğimi düşünmeni istemem."

Genç kız başını hafifçe yana eğerek onun yüzüne baktı, sözlerini tartar gibiydi.

"Önemli bir soru sordun. Burada bize hep soru sormamız gerektiğini söylemezler mi? Hep soru sorun demezler mi?"

"Evet, sanırım derler. Ben sadece dikkat ettim de... bilirsin işte." Delikanlı o sırada onun boynundaki basit gümüş, haça bakıyordu.

Shari kaşlarını çatınca delikanlı kızardı. Kız ona karşı nazik davranıyordu ama kendisi onu kızdırmıştı galiba. Eğer Paul gerçekten zeki bir gençse, bu genç kız nasıl oluyor da onu aptal durumuna düşürebiliyordu?

"Hristiyanlar da soru sorar, biliyor musun? Ve işte sana bir soru: Kimsin sen?"

Delikanlı iyice kızardı. "Adım, Paul Wallace. Preston'a bu sönestr geldim."

Shari elini uzattı ona. "Ben, Shari Nelson. Tanıştığımıza sevindim, Paul. Senin bir serserilik yaptığını hiç düşünmedim zaten. Aslında gerçekten büyük sorular söz konusu olduğunda, bunları sormak istemeyenler belki de ateistler oluyor galiba." Durdu ve güldü. "Özür dilerim. Sanırım Preston'a benim derslerimi dinlemek için gelmedin."

"Şey, elbette hayır, ama yine de..."

Delikanlı kendini toparlamak ister gibi derin bir nefes aldı. Hadi, toparla kendini dostum.

"Eğer sakıncası yoksa sana bazı şeyler sormak isterdim, vaktin varsa tabi. Yani bu ders ve Profesör Murphy hakkında sorular. Duyduğuma göre kafeteryada karbon testi gerektiren kekler varmış. Ne dersin?"

Paul, "Peki nasıl bir adam bu Profesör Murphy?" diye sordu. "Sakin ve iyi bir adama benziyor."

"Bir Kutsal Kitap arkeoloğu olarak mı yani?"

Paul ve Shari yirmi dakikadır sohbet ediyorlardı. Önlerindeki karton tabağın içinde bayat olduğu belli olan bir kek

vardı, kahve bardakları boşalmıştı ve Paul, onun kendinden sıkılmadığını sanıyordu. Ama nedense bu genç kızın karşısında kendini yine de beceriksiz biriymiş gibi hissediyordu.

"Hayır, onu demek istemedim. Yani, bir profesör olarak oldukça çekici, sakın bir adam."

Genç kız ona inandığını göstermek ister gibi yüzüne bakarak gülümsedi ama belki de dalga geçiyordu onunla. Ne olursa olsun, Paul'ün iç çekisi kızın gözünden kaçmadı.

"Murphy iyidir. Yaptığı işin de en iyisidir. Ondan çok şey öğrendim."

Paul, "Bazen bulgularıyla ilgili olarak laboratuvarında çalışmana izin verdiğini söyledin. Doğru mu bu?" diye sordu.

"Evet öyle ve bunun için şanslıyım. Bazen o çok önemli tarihi bulguları bana güvenip, düşürmeyeceğimden emin olarak nasıl verdiğine şaşıyor, inanamıyorum."

Genç kız o yeşil gözlerini Paul'e çevirip baktı ve delikanlı bu gözlerin hem baştan çıkarıcı ve hem de korkutucu olabileceğini düşündü. Bu kız belki de ona gereğinden fazla şey söylemişti.

"Pekala Paul, ben ve Profesör Murphy hakkında yeterince konuştuk." Genç kız durdu ve onu baştan aşağı süzdü. "Ama bana kendin hakkında bir tek söz etmedin." Bir parmağını çenesine koydu. "Utülü pantolon ve gömleğine, güzel saç tıraşına - cilalı mokasenlerinden söz bile etmiyorum -bakılırsa, tipik bir Preston öğrencisine pek benzemiyorsun." Yine durdu ve masanın üstünden delikanlıya doğru eğilerek devam etti, "Ben senin bir öğrenci olduğundan bile emin değilim."

Delikanlı hafifçe yüzünü buruşturdu; Shari biraz ileri gittiğini anladı. Bu genç adam sayesinde eğleniyordu ama bu doğru değildi.

"Şey, seni incitmek istemedim, aslında - "

Delikanlı önündeki boş kahve bardağına baktı ve, "Hayır, haklısın," dedi. "Gerçekten de görünüşüm buraya pek uygun sayılmaz. Zaten ben de artık nereye uygun olduğumu bilemiyorum."

"Neden böyle konuşuyorsun? Bu yıl okulunu değiştirip Preston'a gelmek için bir nedenin olmalı."

Paul hikayesini bu genç kıza anlatmanın doğru olup olmayacağını düşünüyordu. Shari'den gerçekten hoşlanmıştı. "Pekala, bunu sen istedin. Ben Preston'a Duke'den geldim."

Shari şaşırmıştı. "Vay canına, Duke'ü bırakıp buraya gelmek herkesin yapabileceği bir şey değil doğrusu."

"Evet, değil ve ben de bunu kolayca yapmadım zaten. Babam oldukça sert bir adamdı. Üniversiteye gitmemiş, bir aile şirketi kurup büyüttmüş. Bir yayın evimiz vardı ama eski tarzda çalışırdı. Benim çocukluğumda gece gündüz durmadan çalışarak annemi evden kaçırmış ve bana her zaman üniversiteye gitmem ve iyi bir işadami olmam gerektiğini söylerdi. Yeterince para kazandı ve beni önce yatılı bir okula gönderdi; giyinmeyi orada öğrendim, ayrıca evde her zaman hizmetçiler vardı ve beni onlar büyüttü ama bazıları çok sertti. Ticaret öğrenmek için Duke'e gittim, çünkü babam hep oraya gitmek istemiş. Sonra, geçen kış babam aniden kalp krizi geçirip oluverdi."

Shari bunu duyunca masanın üzerinden eğilip Paul'ün elini tuttu. "Çok üzüldüm, Paul; başın sağ olsun. Buna dayanmak güç olmalı."

Paul onun elinin temasını düşünmemek ve rahatça konuşmak için büyük gayret içindeydi. "Aslına bakarsan babamı hiçbir zaman yeterince görüp ona yakın olamadım, tanıyamadım onu ve bunun için de öldüğü zaman pek fazla üzülmедim. Ama muhasebe kayıtları incelenmeye ve avukatlar çalışmaya başlayınca babamın borç içinde olduğu anlaşıldı ve esas zorluklar da o zaman başladı. Okuldan izin alıp işleri düzeltmek için yardım etmek istedim onlara ama yapabileceğim bir şey yoktu. Yayınevini ve evi satarak borçları ödedim; ama, yeniden Duke'e gidecek kadar param kalmadı. Ama bu bölgeyi sevmiştim ve Preston'ın masraflarına

katlanabileceğimi anladığım için buraya geldim. Ama bunu da ancak bir iş bulabilirsem yapabileceğim."

"Duke'de işletme derslerinden hoşlanmadığına göre burada da neden aynı dersleri almak istedin öyleyse?"

"Babam yıllarca bu şekilde yetişmemi istedi ve kafama adeta kazındı bu; ve ben de hâlâ bu yolda yürümem gerektiğine inanıyorum. Üniversiteyi bitirip ayaklarımın üstünde durmak istiyorum ve işletme konusu olmasa başka konuda da çalışabilirim. Birkaç değişik ders daha almayı düşündüm ve Profesör Murphy bana ilginç geldi."

Shari gülümsedi. "Biliyorum. Ben de aynı şeyleri hissetmiştim. Aslına bakarsan bir arkeolog olmayı asla düşünmemiştim."

Paul yine istemeyerek onun boynundaki haçlı kolyeye baktı. "Şey, senin en azından dinle ilgili bir geçmişin var. Bende bu bile yok. Babamın dinle ilgilenecek zamanı hiç olmadı."

"Benim ebeveynim de yaşarlarken pek dindar insanlar değillerdi; ama, bizim kilisemiz çok iyi, insan istediği zaman gidebiliyor."

"Bu güzel bir şey elbet ama ben önce derslerimi düşünmeliyim. Kendimi çok çalışan ama bir türlü Olimpiyatlara gidemeyen bir atlete benzetiyorum. Babam beni hep bu konu üzerinde yoğunlaştırdı ama aslında ben bundan nefret ediyorum."

Shari saatine baktı. "Biraz sonra derse gireceğim. Buraya yeni geldiğin için ev yemeklerini özlemiş olmalısın. Bir akşam yemeğe gelirsen yine konuşuruz."

Paul hiç düşünmedi. "Memnuniyetle gelirim."

DOKUZ

B

üyük şehirlerde lüks çatı katlarını çok yüksek kiralalarla tutan ama terasına çıkıp da manzara seyretmeyen zenginlerin aksine, Shane Barrington her sabah terasa çıkıp etraftaki manzarayı seyretmeyi adet edinmişti. Eski malikane sahipleri gibi, Barrington da gördüğü tüm binalara sahip olacağı günü hayal ederdi.

Barrington hemen her sabah kısa ve uzun vadeli iş planlamalarına dalar ve altmış iki kat aşağıdan gelen sokak gürültülerini hiç duymazdı. Ama o sabah, önce ne olduğunu anlayamadığı sürekli bir ses onu düşüncelerinden ayırdı, rahatsız etti. Sanki bir yerlerde bir şeyler pompalanır gibiydi.

Teras duvarına bir an için düşüp kaybolan gölgeyi fark eden Barrington, arkasında neler olduğunu görmek için döndü ve koca bir şahinin havada bir daire çizdikten sonra süzülerek ondan iki metre kadar uzakta duran dövme demir bir teras masasının üstüne konduğunu görünce şaşırdı.

Kuşun da tıpkı Barrington gibi kibirli, haşmetli bir görünüşü vardı. İki avcı insanın içini ürperten bir saygıyla birbirlerine baktılar.

Gözünü ilk olarak ayıran Barrington oldu, kuşun önde duran pençesinde bir şey gömüştü. Kuşun pençesinde karmaşık görünümlü küçük bir dürbün vardı ve hayvan, Barrington'un onu gördüğünü anlayınca masanın üstüne bıraktı. Barrington iri kuşun havalanıp çatılar üzerinden uçarak gözden kaybolmasını bekledi ve sonra masaya yaklaşp dürbünü aldı.

Şahin biraz sonra tekrar terasın üstünde belirdi, Barrington kuşun diğer pençesinden küçük bir flama açıldığını gördü ve bir kez daha şaşırdı. Dürbünü hemen gözlerine götürdü, ayarlayarak flamanın üzerindeki yazıyı okudu:

ENDICOTT ARMS 14. ÜNCÜ KAT 12 DAKİKA

Meraklanan Barrington kendi binasının hemen karşısında bulunan Endicott Arms adlı apartman binasına baktı, sokaktan başlayıp sayarak 14- katı buldu ve dürbünü tekrar gözlerine götürdü. Gördüğü şey karşısında öylesine şaşırdı ki elindeki dürbünü düşürdü; ama, çok iyi yapılmış olan dürbünün mercekle kırılmadı.

Endicott Arms'm 14- katının penceresinde gördüğü yüzü hemen tanıdı Barrington. Bu, sıkça gördüğü bir tanıdığın yüzü değildi; aslında onu yaklaşık üç yıldan beri görmemişti. Ama bu yüz, daha o sabah gördüğü ve hayatının her sabahında gördüğü bir yüze - kendi yüzüne çok benziyordu.

Barrington orada durdu ve dürbünü tekrar ayarlayıp 25 yaşındaki oğlu Arthur'un yüzüne uzun uzun baktı. Kısa sürmüş olan evliliğinden olan oğlu Arthur, yakışıklı bir genç adam olmuştu; babasının genç bir kopyasıydı. Barrington oğ-

tunun çocukluğunda onunla pek ilgilenmemiş, nafakasını göndermekle yetinmiş ve özellikle de eski karısı yeniden evlenip California'ya taşındıktan sonra onu arada bir tatillerde görmüştü.

Barrington eski karısı ve oğlunun kendinden para istemeye gelmeleri olasılığına karşı, sekreterleri vasıtasıyla onların izlerini asla kaybetmemişti. Bu nedenle güzel sanatların dördüncü sınıfından atılan oğlunun Manhattan'a geldiğini ve heykeltıraş olmak için zengin babasından destek beklediğini duyunca hiç şaşırılmamıştı.

Oğlu, saçını pembeye boyamış, diline küpe taktırmış ve yırtık deri bir pantolon giymiş olarak sanat galerisi açmak için ihtiyacı olan parayı istemeye ofisine geldiğinde, baba Barrington hazırlıklıydı. Arthur Barrington babasının bir buçuk dakika süren öfkeli konuşmasını dinledi, ondan hiç para alamayacağını anladı ve sonra da gelen güvenlik görevlileri tarafından Barrington İletişim'in kapısından dışarı atıldı.

Barrington şimdi dürbünle baktığı için oğlunu net olarak görebiliyordu; ama, oğlu sokağın karşı tarafından ve aşağı katlardan birinde olduğu için göremezdi onu. Fakat başı babasının penceresine dönüktü. Pencerede onun hemen yanında duran başka biri tarafından babasına doğru döndürülmüş, zorla o pozisyonda tutuluyordu.

Oğlunun yanındaki adam eldivenli eliyle genç oğlunun başını büyük bir güçle sıkıyor gibi görünüyordu ve diğer eldivenli elindeki uzun bir bıçağı da onun boğazına dayamıştı. Şoke olan Baba Barrington'un, elindeki dürbünü düşürmeden önce gördüğü son şey, elle yazılıp oğlunun boynuna asılmış olan karton oldu:

BABA, BURAYA, 14 C No. LU DAİREYE
GELMEK İÇİN 11 DAKİKA 30 SANİYEN VAR
YOKSA BU ADAM BENİ
ÖLDÜRECEK

Kendinden istendiği gibi, çatı katından fırlayıp Park Avenue'yü geçerek Endicott Arms apartmanının 14. katına çıkmış olan Shane Barrington, avazı çıktığı kadar bağırdı; "Siz manyak caniler misiniz?" Oraya varması sekiz dakika sürmüştü ve vardıktan üç dakika sonra da, İsviçre'deki şatoda olduğu gibi dünyası tekrar başına yıkılıyordu. Yediler.

Barrington birkaç dakika önce oğlunun boğazına bıçak tutmuş olan adama bağıırıyordu. Bıçak ortadan kaybolmuştu ama Arthur Barrington kendinden geçmiş, baygın olarak bir yatakta uzanmıştı; yüzündeki maske karmaşık, lambaları yanan ve bipleyen bir makineye bağlıydı.

"Bay Barrington, davetimi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Ama uzun zamandır görmediğiniz oğlunuza sarılmayacak mısınız yani?" Adam Güney Afrika aksanıyla konuşuyordu ama sesinde insancıl duygulardan eser yoktu.

"Kimsiniz siz? Arthur'dan ne istiyorsunuz?"

"Ben, Yediler'in sizinle temas kuracağını söylediği kişiyim, Bay Barrington. Ama size adımı söylediklerini sanmıyorum. Ben işime göre kişilik değiştiririm ama siz de bana Yediler'in yaptığı gibi Pençe diyebilirsiniz."

Barrington'un öfkesi ve korkusu azalmıyordu. "Pençe mi? Nasıl bir isim bu, isim mi soyadı mı?"

"Bunun hiç önemi yok. Bu adı kullanıyorum, bir savaşçı olarak aldığım ciddi bir yaraya saygımdan dolayı hoşuma gidiyor bu isim. Güney Afrika'da bir çocuk olarak yetiştirip eğittiğim ilk şahin, bağlandığım en son yaratık, bir gün bana saldırdı ve işaret parmağımı kökünden kopardı.

Adam sağ elindeki eldiveni çıkardı ve Barrington kendisine gösterilen şeyin ne olduğunu anlamak için dikkatle baktı. Pençe'nin eli ilk bakışta normal gibi görünüyordu ama dikkat edilince bunun ten rengine boyanmış yapay bir parmak olduğu belli oluyordu ve bu parmağın ucu da tırnaksız olup iyice sivriydi. "Şahini öldürdüm; dikkatsiz ve yumuşak davrandığınız zaman neler olacağını hatırlamak için bu parmağı taşıyorum. Silah kullanmanın uygun olmadığı

yerlerde çok işime yarıyor bu parmak. Böyle durumlarda da çok sık kalıyorum doğrusu, dünyayı tanıyan bir adam, siz de mutlaka beni anlarsınız."

"Yani şimdi Yediler'in, sizden emir almamı istediğine mi inanmalıyım?"

"Bu doğru, Bay Barrington."

"Peki ama oğlumun tüm bu işlerle ne ilgisi var? Onu yıllardır görmedim."

"Tam olarak üç yıl iki aydan beri görmediniz. Onu sadece Yediler'i tatmin etmek ve beni dinleyeceğinizden emin olmam için kullanacağız. Size ne söylersem yapacaksınız. İyi bir aile babası olmamanıza rağmen o yine de sizin oğlunuz ve sanırım ona karşı bazı duygular besliyorsunuz, yani bir insan olarak demek istiyorum."

"Nasıl duygular yani? Arthur'a ne yaptınız?"

"Babalık şefkati göstermek için biraz geç kalmadın mı, Barrington? Ama gerçekten de mantıken oldukça ikna edici bir tavır bu. Bunu kalpsiz bir adamdan diğerine söylenmiş bir söz olarak kabul et." Pençe bunu söyledikten sonra Arthur Barrington'un yüzündeki maskeye bağlı olan tüpe yaklaştı.

"Anlamıyorum. Neden o yatakta baygın yatıyor? Hasta mı yoksa? Ona bir şey mi yaptın?" Barrington şimdi elinde olmadan umutsuzca konuşuyordu.

Pençe sağ eliyle plastik tüpü tuttu. "Dinle beni, Baring-ton; Yediler'in senden istediği bazı şeyleri yapman için gerekli emirleri sana ben vereceğim. Bu emirlerden bazıları yasa dışı olabilir, bazıları hoşuna gitmeyecektir; bu emirler vakti gelince verilecek ve sen de hiç soru sormadan bunları yerine getireceksin, bahane aramayacak ve başarısız olmayacaksın."

"Biliyorum, İsviçre'deki şatoda bunu yapmayı kabul ettim zaten."

Pençe Barrington'a bakarken birden parmağını uzatıp maskeye bağlı olan tüpü kesti ve tüpteki havanın boşalmasıyla birlikte odada bir hışırtı sesi duyuldu. Yatağın yanındaki makinede alarm düdüğü çalmaya ve dört kırmızı lamba yanıp sönmeye başladı. "Evet, ortada acil bir tehdit yokken taahhütleri yerine getirme konusunda konuşmak çok kolaydır, Barrington. Ama bana her şeye katlanabileceğini göster bakalım."

"Neye katlanabileceğimi göstereyim? Oğluma neler oluyor?"

"Oğlunu aniden sevmeye başladığını söyleme sakın bana. Elbette o da yaşayan bir insan ama değersiz bir yaşamdı

bu. Ne gerçek dostları ne de bir amacı vardı, öldüğü zaman kimse özlemeyecek, aramayacaktır onu."

"Öldüğü zaman mı? Neden söz ediyorsun sen? Neden ölmeli o?"

"Çünkü ben öyle istiyorum. Hemen şimdi, burada. Bizim testimiz bu. Tamamen keyfe bağlı, anlamsız, vahşi bir ölüm bu. Yediler'in sana yaptıracağı pek çok şey gibi. Bunları sana ben yaptıracağım. Bunları ya yapacaksın ya da öleceksin."

Barrington, "Seni namussuz pislik - " diye bağırarak ona doğru atıldı ama Pençe onun kolunu yakalayıp hemen durdurdu.

"Böyle şeyleri düşünme bile, Barrington. Bir an bile düşünme sakın. Oh, ben tamamen kalpsiz değilim. Oğlunu kurtarmamı istersen yaparım bunu." Pençe bunu söylerken tüpü kestiği yeri işaret parmağıyla kapadı. Hışırtı ve alarm sesi aniden kesildi. Ama birkaç saniye sonra adam parmağını delikten çekti, hışırtı ve alarm sesi tekrar başladı. "Evet, sadece birkaç saniye duracağım. Sadece senin boğazını kesmeme yetecek kadar." Jilet gibi keskin parmağını Barrington'un gözüne kadar uzattı. "Sonra da çocuğu öldüreceğim."

Barrington odanın döşemesine çöktü ama gözlerini oğlundan ve adamdan ayıramıyordu. İki dakika sonra makineden sürekli, uzun bir düdük sesi duyuldu ve monitördeki grafikte çizilen hat dümdüz oldu.

"Kutlarım seni, Bay Barrington. Yediler seninle gurur duyacak. Ben de seninle gurur duyuyorum. Tam doğru olanı yaptın. Bundan sonra da seninle her temasımda isteneni yaparsan rüyalarında bile göremeyeceğin kadar başarılı, güçlü bir adam olacaksın." Barrington'a bir kağıt attı. "İşte ilk talimatların burada. Benim için gerekli olan bazı bilgiler."

"Oğluma ne olacak peki?"

"Onu aile mezarlığına gömmek isteyeceğini pek sanmadığım için bir şeyler düşündüm, kimsenin bulamayacağı bir yere götürüp bırakacağım onu, merak etme. Aslında bunun hepsi doğru değil elbet, insanlar Arthur Barrington ve ölümü konusunda pek çok şey öğrenecek. Her

zaman bir plan vardır. Ama sen şimdi planın bundan sonraki bölümünü bilmek zorunda değilsin. Ben hazır olduğumda sana gerekenleri söyleyeceğim. Sen şimdi bu bilgileri toplama. Hadi git artık."

ON

L

aura Murphy koridorda zıplayarak yürüyen başı kazınmış, bol kot pantolonlu çocuğa baktı ve başını iki yana sallayarak gülümsedi. Bir haftadır yemek yememiş ya da uyu-ıramış gibi kıpkırmızı gözlerle ve yenmiş tırnaklarla karşısına gelen öğrencileri ne zaman görse kendi öğrencilik günlerini hatırlar ve onlara sempatiyle bakardı. Bugünün gençleri dışarıdaki büyük, berbat dünyaya uyum sağlamakta onun kuşağından daha çok güçlük çekiyor ve Laura onlar hakkında kötü düşünemiyordu.

Çocuklukla yetişkinlik dönemi arasında o boş süreci atlatmak hiçbir zaman kolay olmazdı; günümüzde gençleri meşgul edecek ve çekecek çok daha fazla şey vardı dünyada. Her gün TV'lerde ve dinledikleri müziklerde onlara verilen rahatsız edici imajları ve mesajları düşündüğünde, nasıl olup da onların bu kadar iyi insanlar olabildiğine şaşıyordu Laura. Gençlerin giydikleri kıyafetleri anlamak bile kolay değildi.

Onların yetişkinliğe geçişleri için bir şeyler yapabildiği zaman mutlu oluyordu genç kadın. İki yıldan beri üniversitede öğrenci danışmanı olarak görev yapıyordu. Genç öğrencilerin şikayetlerini ve sızlanmalarını dinlemek amacıyla arke-

olog olmaktan vazgeçtiği için özellikle babasının ve bazı yakınlarının kendisine sırt çevirmesine karşın hayatından memnundu genç kadın. Laura, eski bir ingilizce öğrencisinin intiharın eşiğine geldikten sonra onun yardımıyla iyileşip şiir yazmaya ve bir süre sonra kitabını bastırıp yazarlığa başlamasıyla duyduğu mutluluğu hiçbir şeyle değişmezdi.

Laura ayrıca, kayıp şehirler konusunda yazdığı kitabı için çalışma zamanı da bulabiliyordu. Yazdığı kitap çok satanlar listesine giremeyecek ya da bir filme konu olmayacaktı belki; ama, babasına gurur duyarak vereceği bir kitapla, en azından kendi de arkeoloji konusunda gurur verici bir çalışma yaptığını göstermiş olacaktı.

Genç kadın kocasının çalışmalarına da katılıyor, eski eser araştırmalarında ücretsiz bir yardımcı gibi değil de kendi işiymiş gibi gayret gösteriyor, Kutsal Kitap kanıtlarının bulunması konusunda kendi bildiklerini ve edindiği tecrübeleri onunla paylaşıyordu.

Bunları yaparken de büyük bir hevesle çalışıyor, yapması gerekenin de zaten bu olması gerektiğini düşünüyordu. O gün ofisine dolan öğrencilerin sorunları nedeniyle Murphy'nin ilk rulo araştırmasını kaçırmıştı; ama, şimdiye kadar nemlendirilmiş olan rulonun açılarak Daniel konusunda neler verebileceğini görmenin zamanı gelmişti.

Laura ofisinden çıkıp kapıyı kapadı; üzerinde, KAPIMIN HER ZAMAN AÇIK OLDUĞUNU SÖYLEYDİM, BİLİYORUM - AMA HEMEN DÖNECEĞİM, SÖZ VERİYORUM! yazılı levhayı astı, koridorda hızlı adımlarla yürüdü ve binadan çıktı. Birkaç dakika sonra Murphy'nin kapısına geldi, hafifçe vurdu ve açıp içeri girdi.

Murphy bir iş tezgahında oturup kollarını sıvamış, saçları dağınık bir halde elindeki büyüteçle bir şeyi inceliyordu ve iyice dalmıştı. Laura gülümseyerek, sanırım en sevdiğim Murphy işte bu, diye düşündü, işine öylesine dalıyor ki bina yansa haberi olmayacak olan Murphy. Birkaç dakika önce rulonun hazır olduğunu büyük bir heyecanla telefon açarak ona söyleyen ve çağıran Murphy buydu işte.

Laura onun elini hafifçe sıktı, Shari'ye merhaba dedi ve dikkatle nemlendirme cihazına baktı. "Rulonun yeterince nemlendiğine emin misin?"

Murphy, "Sanırım annenin Şükran Günü'nde pişirdiği hindiler kadar yumuşadı," diye cevap verdi, "Aslına bakarsan ondan bile daha çok yumuşamış olabilir."

Laura gözlerini devirip ona baktı. "Biliyorum, biliyorum ve belki de ondan bile lezzetli olmuştur."

Murphy bir çift beyaz pamuklu eldiven alıp ellerine geçirdi ve cihazın kapağını açtı; hafif bir sesle, "Bakalım ne pişirdik," dedi.

Murphy, ruloyu plastik bir tepsi üzerinde dikkatle ve yavaşça açmaya başladı. Laura, onun, elinde tuttuğu şeyin Na-bukadnezar döneminden kaldığını ve Daniel hakkında bilgi vereceğini düşününce, ellerinin nasıl olup da titremediğine şaştı. Ve, işte şimdi, diye düşündü, bu odadaki

biz, yaşayan üç insan, her an toza dönüşebilecek olan şu rulo aracılığıyla Kutsal Kitap'la ilgili geçmişle temas kuruyoruz.

Fakat eski papirüs parçalanmadı ve krizalitten meydana çıkan bir kelebek gibi yavaşça ve sağlam olarak açıldı.

Çivi yazısı satırları birbiri ardına ortaya çıkarken Murphy, "Bakar mısınız şuna?" dedi. Kuyrukları olan üçgen-

ler, gökyüzünde uçan kuşları andıran V şekilleri daracık sütunlara sığdırılmıştı. Papirüs kağıdı tamamen açıldığında, yaklaşık 38 santim boyunda ve 23 santim enindeydi. Tütün rengi yüzeyinde uzun kırışıklıklar vardı, kenarları yıpranmış ve bazı noktalar silinmişti. Ama yazının, Murphy'nin umduğundan da fazla bir bölümü okunabiliyordu.

"Sanırım Kildani dilinde yazılmış bu."

Laura, o garip geometrik işaretler sanki gözlerinin önünden kaybolup gidecekmiş gibi, gözlerini papirüsten ayıramıyordu. "Bu da mantıklı. Nabukadnezar döneminde Babil'de-ki din adamları ve büyücülerin yarısı Kildani idi. Okuyabiliyor musun onu?"

Murphy daha iyi görebilmek için papirüs kağıdını hafifçe eğdi. "Şey, pek çabuk okuyamam ve konuşamam. Bu dilde garsondan salata isteyebilir ya da postanede bir şey sorabilirim ama bunda daha karmaşık konularda..."

Laura onun kolunu sıktı. "Ciddi ol biraz. Ben senin Kildani ile çalıştığını gördüm. Ne diyor burada?"

Murphy gözlerini kısarak yazıya baktı ve, "Garip bir şey," diye mırıldandı. "'Bronz' anlamına gelen şekli çıkardım ve şurada da," durdu ve hafifçe silinmiş bir şekli gösterdi, "'Yılan' işareti var. İşte, şurada aynı işaretler ve onlarla beraber 'İsrailli' sözcüğü yazılı."

Bir süre hiçbiri konuşmadı ve o sırada Shari, yazıdan anlam çıkarmaya çalışan karı kocaya bakıyordu. Ama kendini tutamadı ve, "Ne anlama geliyor bu?" diye sordu.

Laura, "Pirinçten Yapılmış Yılan," diye mırıldandı.

Murphy, "Tamamen öyle," dedi. "3500 yıl önce Musa Peygamber tarafından yapıldı..."

"Ve Kral Hezekiah (Ezehyel) tarafından M.O. 714'te kı-rılarak üç parçaya ayrıldı."

"Ama hanımlar, bunun anlamı yok. Methuselah bana bunun Danielle ilgili bir eski eser olduğunu söyledi. O da Kral Nabukadnezar döneminde yaşadı - yani Kral Hezekiah döneminden yaklaşık yüz elli yıl sonra."

Murphy sandalyesini geri itip ayağa kalktı ve odanın içinde yürümeye başladı. "Anlamsız bir şey bu. Bir Kildani neden Pirinç Yılan'dan söz etsin ki? Bunun Daniel'le olan bağlantısı nedir?"

Laura belki bir şeyler çıkarmak umuduyla papirüse baktı. "Bunu, tüpü sana veren o deliye sormak olanağı var mı?"

"Bana veren mi dedin?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun işte canım."

Murphy başını iki yana salladı. "Methuselah benden, her şeyi kendim bulayım istiyor. Oyunun bir parçası bu." Durdu ve parmaklarını şaklattı. "Ama küçük bir yardım isteyebilirim herhalde. Hadi birkaç fotoğraf çekelim. Kildani dilini uykusunda bile konuşan bir kadın tanıyorum."

Laura kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatarak ona baktı.

Murphy hemen, "Bunu kişisel tecrübeme dayanarak bilmiyorum elbet," diye ekledi. "Aslına bakarsan o kadınla hiç karşılaşmadım."

"Telaşlanma Murphy. Sadece beni sevdiğini biliyorum -tabi ayrıca iki bin yıldır toprak altında yatan her şeyi de. Kim bu kahin?"

Murphy, "Bana inanmayacaksın, ama onun adı," dedi ve sanki lüks bir restoranda egzotik bir şarap ısmarlıyormuş gibi, her hecenin üstüne basarak, "Isis Proserpina McDonald," diye ekledi.

ONBİR

Ö

zgürlük Vakfı Parşömenleri, Washington D. C.'deki resmi görünümlü taş binalarda çalışan yüzlerce özel ku-rulustan biriydi ve sokaktaki insanlar bunların hepsini hükümet binası sanırdı. OVP binasının ikinci katındaki ofis kapısının üstünde sadece Dr. I. P. MCDONALD yazar ve

kapının arkasında dünyanın en iyi, eski kültür uzmanlarından birinin oturduğunu sadece vakıfla ilgisi olanlar bilirdi.

Ofisin kapalı kapısı önünden geçen herhangi bir kimse, lozlu, unutulmuş uygarlıkların incelenmesiyle, içerden gelen yüksek sesler ve gürültü arasında bir bağlantı da kuramazdı.

Birer birer yere düşen kitapların çıkardığı gürültüden sonra kağıt hışırtısı ve ondan sonra da ağır bir cismin (bir lamba? bir kağıt ağırlığı?) sert bir yere çarpmasıyla çıkan gürültü duyuldu. Bu koridordan çok az insanın geçişi ise bu gürültüleri yapan kişinin şanslıydı.

Penceresiz ofisin üç duvarı da kitap raflarıyla kaplıydı; ama bazıları eşsiz, hemen hepsi de nadir ve değerli ya da en azından basımı artık yapılmayan bu kitapların bir kısmı ofisin soluk kahverengi halısı üstünde bir yığın halinde duruyordu. Tüm bu kargaşanın ortasında durmuş olan ufak tefek,

çevik bir insan figürü, antika bir masa üzerinde kitapları ka rıştırıp bir şeyler arıyor ve sonra da onları öfkeyle yere atı yordu.

Akademik kitap ve dergiler yere atılırken öfkeli bir ses, "Burada olmalı. Burada olmalı," diye homurdandı. Dahı sonra tüm çekmeceler açıldı ve hepsinin içi dikkatle arandı; ama, arayıcının öfkeli homurdanmalarına bakılırsa aranan cisim yine bulunamamıştı.

Aranan kişi birden dışarda ayak sesleri duydu ve başını kapıya çevirdi. Koridorda onun kapısına doğru gelen yüksek topuklu ayakkabılar vardı. Ofiste tüm sesler kesildi. Ayak sesleri bir süre daha devam etti ve sonra durdu. Kapı önce hafifçe vuruldu. Sonra daha kuvvetlice ve ısrarla tekrarlandı bu.

"Dr. McDonald? Yardım ister misiniz?"

Temiz, lacivert giysili, ciddi görünümlü genç kadın tered dü t içinde bir süre düşündü. Dr. McDonald bazen çalışmaya öylesine daldardı ki, kapının vurulduğunu bile duymaz ve kendisini arayan kişi yanı başına gelene kadar hiçbir şeyin farkında olmazdı. Genç kadın, Dr. McDonald'ın, çalışırken rahatsız edilmekten hiç de hoşlanmadığını uzun zaman önce öğrenmişti. Kadın adeta uyur gezerlere benziyordu; eğer uy-kuda yürürken uyandırırsanız onları, birden kötüleşir ve hat-ta vahşileşirlerdi. En iyisi onları kendi hallerine bırakmak ve dünyaya geri dönüşlerini beklemektir.

Ama şimdi durum farklıydı. Genç kadın köşeyi dönerken ofisten gelen gürültüyü duymuştu; ve kapıya yaklaşırken, Dr. McDonald'ın ofisinde birinin bulunduğu ve bu kişinin ortalığı karıştırdığına emindi.

Fiona Carter, cesur bir kadın değildi. Herhangi bir fizik-sel şiddetin düşüncesi bile onu korkutup midesini bulandırır-yor'du. Fakat Dr. McDonald'a, birinin ofisini karıştırmasına neden izin verdiğini açıklamak zorunda kalması olasılığı, bir hırsızla karşılaşmaktan daha fazla korkutuyordu onu.

Kapının kolunu çevirip iterken elleri titriyordu.

Kapı yavaşça açıldı ve tüvit eteklik ve şekilsiz, bol bir süveter giymiş zayıf bir kadın göründü içerde, yerde de bir yı-ğın halinde bir sürü kitap ve el yazması görölüyordu.

Fiona, "Dr. McDonald!" diyerek ona doğru yürürken yerdeki kalın kitaplardan birine takılıp sendeledi. "İyi misiniz? İçerde bazı gürültüler duyunca hırsız girdi sandım. Sandım ki birisi gizlice -"

"Şu lanet olası Charybdis şiirini bulamıyorum bir türlü! Dün gördüm onu ama bugün bulamıyorum işte. Fiona, benim el yazması kitaplarımı karıştırdın mı yine yoksa?"

Fiona sinirden gülmemek için zor tuttu kendini. Ne kadar kötü niyetli olursa olsun, bir insan Dr. McDonald'ın ofisini bundan daha fazla karıştırabilir miydi?

"Charybdis şiiri mi? Onu okurken Merton'un Eski Kıpti Edebiyatı'na bakmış olmanız olasılığı var mı acaba?"

Dr. McDonald kuşkulu görünüyordu. "Olabilir. Bakmış olabilirim elbet."

"O zaman şiiri, kaybolmaması için o kitabın içine koymuş olabilirsiniz, değil mi?" Yanlış hatırlamıyorsa Eski Kıpti Edebiyatı kitabının kabı koyu yeşil renk bez kaplıydı ve sırtında da kırmızı bir yazı vardı. Ama kitap karşı duvarda, raftaki yerinde değildi. Zaten raftaki kitapların çoğu yerdeydi. Genç kadın gözlerini indirip yerdeki kitaplara baktı.

"İşte şurada, Eliade'ın Kutsal ve Kafir kitabının yanında duruyor."

Dr. McDonald onun gösterdiği yere baktı ve eğilip yeşil kaplı kalın kitabı yerden aldı. Kitabın sayfalarını karıştırırken bir parşömen parçası yere düştü; Charybdis şiiriydi bu.

Dr. McDonald döndü ve gülümseyerek Fiona'ya baktı. Üzerindeki ciddi görünümlü kıyafete ve yüzündeki sert ifadeye bakınca, insan Proserpine McDonald'ın aslında çok güzel bir kadın olduğunu hemen fark etmeyebilirdi. Onun çarpıcı güzelliğini ancak bu nadir gülümsemeleri meydana çıkarıyordu. Ama ona ilk adıyla hitap ettiğinizde gülümsediğini göremezsiniz.

"Akıllı kız. Nasıl oluyor da bana tahammül edebiliyorsun sen?"

Fiona ona uygun bir cevap ararken ikisi de telefonun zi-liyle oldukları yerde kaldılar, ikisi birden masaya döndüler ve sonra yere baktılar; telefonun yerini bulmaya çalışıyorlardı. Sonunda Fiona yerdeki kitaplardan birkaçını kenara çekti ve telefonu ortaya çıkardı.

"Alo, Dr. McDonalds'ın ofisi, ben Fiona. Oh, günaydın, Profesör Murphy." Genç kadın Dr. McDonald'a döndü; ama o, yerdeki kitap yığını arasında durmuş, başını öfkeyle iki yana sallıyor ve dudaklarıyla, sessizce hayır diyordu.

"Hayır, pek meşgul değil, Profesör Murphy. Sizinle konuşmaktan mutlu olacağına eminim." Fiona neşeyle gülümsedi ve telefonu Dr. McDonald'a uzattı.

Isis masasında oturmuş, kollarını kavuşturup dudaklarını büzmüş, bilgisayardan gelecek e-posta mesajını bekliyordu. Karmakarışık ofisinde oturmuş Profesör Murphy'nin bir Ba-

bil rulosu ile ilgili anlattığı heyecanlı hikayeyi dinlerken Fi-ona'nın ofisi düzene sokma çalışmasına dikkat bile etmemiş-ti. Şimdi her şey yerini bulmuş olmasa bile yerden toplanmış ve düzenli bir şekilde dizilmişti. Fiona ayrıca Isis'in eski seramik heykelciklerini - Tanrılarını - de kronolojik sıraya göre raflardan birindeki yerlerine yerleştirmişti.

Isis, Almanya'nın Neander vadisinde bulunmuş bereket tanrıçasından başlayıp Sümer ay tanrısıyla son bulan kutsal heykelciklerine, tanıdığı o sevgili figürlere bakınca gözlerinin yaşardığını hissetti ama kendini hemen toparladı. Bu değerli küçük heykelcikler ona, zamanının en ünlü arkeologlarından biri olan; hayatını Akdeniz ve Yakın Doğu bölgelerinde kazılarla geçirmiş olan babasından, diğer bir Dr. McDonald'dan miras kalmıştı.

Babası ona kurdeleyle bağlanmış büyük karton kutuyu verirken, "Bu da hepsinden çok sevdiğim, taptığım kendi küçük Tanrıçama bir armağan," demişti. Bazılarının kolu, eli kaybolmuş, çoğu çizilmiş, uzun zaman önce yok olmuş uygarlıkların izlerini taşıyan bu minik heykelcikler onun 13 yaşındaki gözleri için en pahalı oyuncak bebeklerden bile daha değerliydi. Bu armağan, onun da geçmişin sırlarını araştırmaya başlamasının bir başlangıcı olmuştu.

Ne yazık ki ona kalan sadece babasının mirası olan bu tutku değildi elbet, ayrıca onun adı da söz konusuydu.

Okullarında kendileriyle hiç alay edilmeyen Freya adlı kızlar olduğunu tahmin ediyordu Dr. McDonald. Adı Afro-dit olan ama bu adından hiç sıkılmayan, utanmayan Yunanlı bir paleontolog tanıyordu. Venüs adlı bir tenis oyuncusu da yok muydu? Aşk Tanrıçasının adını taşıdığı için kimse

onunla dalga geçmiyordu. Fakat Isis Proserpina farklıydı. Ba-sının çevresinde bir sürü yıldızla birlikte doğmuş olmaya benziyordu bu. Ya da başında saç yerine yılanlar olarak. Bu adı taşımak Kolay bir şey değildi.

Kuzey İskoçya'daki küçük okulda adı Issy ya da Posy idi; ama o, bu iki isimden de nefret ederdi. Neden adı diğer kızlarda olduğu gibi Mary, Kate ya da Janet değildi sanki? Bu nedenle en azından müzede ve kendi ofisinde kendisine Dr. McDonald olarak hitap edilmesini ısrarla istiyordu. Ama dostları arasında durum biraz farklıydı. Zaten onun da bu nedenle pek fazla arkadaşı yoktu.

Isis, papirüs resimlerinin gelmesini sabırsızlıkla beklerken, tırnakları ısırılmış narin parmaklarıyla masanın üstünde tempo tutuyordu. Bir süre sonra kaşlarını çattı ve bilgisayarın ekranına baktı.

Profesör Michael Murphy garip bir adama benziyordu. Kutsal Kitap kehanetleriyle çok yakından ilgileniyordu. Da-niel Kitabı konusunda da anlaşılmaz şeyler söylemişti. Ama papirüs kağıdı gerçekten de ilginç görünüyordu. Elbette sahte veya üç bin yıllık bir alışveriş listesi ya da bir sırtlan avı ruhsatı gibi basit bir şey de olabilirdi. Tanrı biliyor ya, bu Babilliler belki de bürokrasiyi çok seviyorlardı.

Yıllar geçerken bir filolog olarak ünü arttıkça, onun eski diller uzmanlığından yararlanmak isteyenlerin gönderdiği eski yazılı parşömenler de artmaya başladı. Üzerinde bulmaca gibi yazılar olan bir çanak çömlek parçası ya da bir papirüs kağıdı parçası bulan arkeologlar hemen Isis McDonald'a başvuruyordu. Vakaların onda dokuzunda, altı ay çalışsa ve kendini mahvetse bile sonunda bulmacayı çözer, şifreyi kırar

ve diğer uzmanların şaşkına döndüğü yerlerde başarıya ulaşırdı Isis. Bu konuda çok yetenekliydi.

Kendi meslek yaşamı yavaşça sona ererken kızının başarılarının arttığını gören babası, kızının bu başarısının uzmanlıktan ziyade hafızaya dayandığını söylerdi. Aslında, sadece önceki yaşamında bir Mısır rahibesi olarak yaşamış olan bir kişi bu kadar kolayca çözebilirdi bu hiyeroglifleri. Sağmalıktı bu elbette. Ama babası bunu belki de ölmeden önce, kızını ne kadar sevdiğini göstermek için söylemişti.

İsis, ekranda papirüsün resimleri belirmeye başlayınca anılarından sıyrılıp rahatlayarak duygusallık dünyasından ayrıldı ve eski Babil dünyasının daha gerçek olan imajlarına döndü.

Gördüğü şeyler hemen dikkatini çekmişti. Ondan sonra iki saat süreyle gözlerini ekrandan alamadı ve çılgın gibi not almayı sürdürdü.

Murphy telefonun sesiyle irkildi ve gerçek dünyaya döndü.

"Profesör Murphy? Ben Dr. McDonald. Açtığınız tomarı okudum."

Murphy elindeki Kutsal Kitabı yavaşça masaya bıraktı. "Aradığınız için teşekkür ederim. Lütfen bana Michael deyin. Aslında hemen herkes beni Murphy diye çağırır ama."

Hattın karşı tarafından derin bir sessizlik oldu.

"Pekala, Bay Murphy. Anladığım kadarıyla haklıdınız. Burada gerçekten de Kutsal Kitapta sözü edilen Piring Yılan"

"Ama papirüs kağıdının tarihi Yılan'ın tahrip edilmesinden 150 yıl sonrasına ait." Murphy bunu söylerken, sabırsızlığı karşısında kadının kaş çatıldığını görür gibi oldu. "Özür dilerim, bu şey benim sinirlerimi oldukça gerdi. Lütfen devam edin."

"Pekala, bu yazı Dakkuri adında bir Kildani rahibi tanı fından yazılmış bir günlüğe benziyor. Anladığım kadarıyla yılan Kutsal Kitap'ta anlatıldığı gibi üç parçaya ayrılmış; ama, birisi bu parçaları çöpe atmayı unutmuş. Parçalar bir mabette saklanmış ve Babilliler Kudüs'ü yağmaladıkları zaman o parçaları bulmuş ve değerli şeyler sanarak alıp kendi ülkelerine götürmüşler."

"Parçalar Babil'e götürülünce de Dakkuri denen bu rahip Piring Yılan'ın parçalarını birleştirmiş mi yani?"

"Sanırım öyle olmuş. Ama bu sadece işin başlangıcı. Sa-nırım Dakkuri, Yılan'ın güzel bronz bir heykelcikten daha değerli olduğuna inanıyormuş."

Murphy'nin kafası yine çok hızlı çalışıyordu. "Yani, demek istiyorsunuz ki, Babilliler Kudüs'de, Musa Peygamber Yılan'ı yaptığında onun hastalıkları iyileştirdiğine ait olan hikayeyi duydular ve Dakkuri'nin ondan yararlanıp yararlanamayacağını görmek istediler, öyle mi?"

İsis, Murphy'nin durmadan sözünü kesmesinden rahatsız olmuştu. Onunla anlaşabilmek için onun kadar sabırsız olması gerektiğini düşündü.

"Aslında Dakkuri'nin, Yılan'ı bir mezhebin bir parçası olarak kullanmak istediğini sanıyorum, Profesör Murphy."

"Yani İsraililerin Hezekiah zamanında yaptıkları gibi, Dakkuri de Babillilerin Yılan'a tapmasını mı sağladı demek istiyorsunuz?"

"Çoğu yapmadı bunu. Papirüs kağıdındaki yazıya bakılırsa, Yılan sembolünden çıkan gücü kullanan ve Dakkuri'nin liderliğinde olan bir rahipler grubu varmış."

"Hezekiah zamanında İsraililerde olduğu gibi, Yılan'a tapmanın büyük bir hata olduğunu Babilliler de anlamadılar mı peki?"

"Şey, yazıda Yılan'ın açtığı sorunla ilgili bir bölüm var ama kağıdın o kısmında bir hasar var ne yazık ki." Isis bunu, hisarda sanki Murphy'nin dikkatsizliğinin payı varmış gibi söylemişti.

Murphy buna aldırmadı. "Galiba bu sorun oldukça büyüktü. Kralın simgesi var orada, ki bu da Dakkuri'nin Yılan mezhebinin, Nabukadnezar tarafından yasaklandığı anlamına gelebilir, değil mi?"

Isis alaycı bir ses tonuyla, "Evet, Kutsal Kitap'ı size öğretmem için bana ihtiyacınız yok, bundan eminim, Bay Murphy," diye konuştu. "Daniel'in Kitabı'na göre, Nabukadnezar başı altından olan büyük bir heykel yaptırmış ve bu baş onun o rüyasındaki bir şeye benziyormuş. Etraftaki tüm prenslere de belirli zamanlarda ona tapmaları emri verilmiş. Bir boru, flüt, harp ya da - başka ne vardı?"

Murphy hiç beklemeden, "Sürgülü trompet, santur ve kanun," dedi.

"Teşekkür ederim. Santur ve kanun - Kral James şair gibi adammış doğrusu. Bana Pazar sabahları gittiğimiz küçük İs-koçya kilisemizi hatırlattı." Isis bir an için anılara daldı ama kendini çabuk toparladı. "Uzun sözün kısası, Tanrı küstahlığını cezalandırmak için kralı delirtti ve kral iyileştiği zaman puta tapmanın kötülük olduğunu anladı ve bunu yasakladı."

"Doğru, ve hiç kuşkusuz bu yasaklama Yılan mezhebini de kapsıyordu."

"Ben de öyle düşünüyorum."

Murphy konuşulanları kafasının içinde toparlamaya ça-lıştı. "O halde Dakkuri denen bu rahip Yılan'a tapmaktan vazgeçmesi ve ondan kurtulması için emir aldı."

"Ama bu Yılan'dan kurtulmak pek de kolay değildi sanıyorum. Ona sahip olan hiç kimse o madeni eritip de yeniden dökmek istemedi nedense."

Murphy birden yerinden sıçradı. "Evet! İşte bu! Papirüs yazısının nedeni bu işte. Dakkuri berbat bir Yılan'a tapan olduğunu halkın öğrenmemesi için bunları yazmadı. Hayır. Sadece onu yeniden kırıp Nabukadnezar'ın emrini yerine getirerek ondan kurtulmuş gibi yaptı. Aptal bir adam değildi. Ama o üç parçayı sakladı; yazıda da bize bunu söylüyor, öyle değil mi, Dr. McDonald?"

"Bundan daha iyisi var Bay, Murphy. Sanırım Dakkuri buraya sadece parçaları sakladığını değil, onları bulmaya nasıl başlanacağını da yazmış."

Murphy bunu duyunca birden sersemlemiş gibi arkasına yaslandı. "Nasıl yani, 'Onları bulmaya nasıl başlanacağı' demekle ne demek istiyorsunuz?"

"Yazının son bölümü aslında iki kısımdan oluşuyor. Birinci kısımda Dakkuri'nin olaylar konusundaki raporu var. Dakkuri galiba üç yardımcısıyla beraber, Yılan'ın parçalarını Babil imparatorluğu'nun değişik yerlerine gizlemiş."

"Parçaları nerelere gizlediklerini söylüyor mu peki?"

Isis, Murphy'nin söz kesmelerine aldırmadan konuşmaya alıştıyordu. "Yazının sonunun ikinci kısmı da bu işte. Öyle anlaşılıyor ki Dakkuri bir vahşi hayvan avı planlamış ve son satırlarda, birinci parçanın nerede bulunacağına dair bir anahtar var. Yine anladığıma göre, birinci parçayı bulan kişi, bunun yardımıyla Yılan'ın diğer parçalarını da bulabilecek."

Murphy önündeki yakın çekim açılmış rulo resmine bak-ılı. "Buradaki örneği temel alırsak, yani dip taraftaki bu eğik kısma bakarsak, bu ilk parça kuyruk olacak, değil mi?"

"Ben de Yılan'ın kuyruğuna oy veriyorum." "

"Dakkuri hiç kuşkusuz Yılan'ı kurtarmak için büyük gayret harcadı ama parçaları bulmayı da elinden geldiğince güçleştirdi."

Isis, Murphy ile rahatça konuşurken bilim adına konuştuğunu biliyor ve onunla rakip olabileceğini düşünmüyordu bile. "Onun ipuçlarından yararlanacak zeki bir insan için hiç de zor olmaz bu."

Murphy içinde büyük bir heyecan dalgasının kabarmaya başladığını hissediyordu. "Bu demek oluyor ki Musa Peygamber tarafından yapılmış olan Piring Yılan'ı bulabileceğiz! Daha da iyisi, bu yazı yardımıyla Yılan'ı bulabilirsek, bu da bize onun, Daniel'in zamanında da var olduğunu gösterecek!"

İsis'den, ona hiç de yakışmayacak tarzda bir kahkaha yükseldi. "Şu, 'biz' diye konuşmaktan vazgeçin, Bay Murphy. Ben kendi büromda bile istediğimi bulamıyorum. Ben araştırma ve kazı çalışmalarına gitmem. Ama siz Yılan'm birinci parçasını aramak için yola çıkabilirsiniz. Bundan daha kolay hiçbir şey olamaz. Oküz'ün Boynuzları'nın nerede olduğunu bildikten sonra."

ONIKI

Oküzün boynuzları da neydi ki?

Oküzün Boynuzları.

Murphy bu sözcükleri içinden tekrarlarlarken, bir yandan da Isis McDonald'ın, yazının sonundaki simgelerden bu kadar rahat söz etmesine şaşıyordu. O da bu simgelere bakmış ama bu bağlantıyı bir türlü kuramamıştı.

Ama şimdi McDonald ona fikrini söyledikten sonra her şey açıkça görölüyordu. Hem erkeklik hem de profesyonellik gururunun kabardığını hissetti Murphy, kendi saha tecrübelerini Dr. McDonald'ın eski dil uzmanlığını bir araya getirerek iyi bir sonuç alabilecekti.

Öküz'ün Boynuzları, eski Babil yakınlarında bulunan oldukça belirgin bir nirengi noktasını işaret ediyor olmalıydı. Dakkuri insan tarafından yapılmış bir işaret yerine, doğal bir işaret belirlemiş olmalıydı, çünkü bu Yılan parçasının topraktan ne kadar zaman sonra çıkarılacağını bilemezdi.

Murphy birkaç saat harita çalışmalarıyla uğraştı; ama sonra, eski uygarlık merkezlerini karısından daha iyi kimsenin bilemeyeceğini düşündü. Laura'nın eski yerleşim bölgeleri ve şehirlerle ilgili olarak yaptığı çalışmalar ona bu konu-

da ansiklopedik bilgiler kazandırmıştı ki Murphy'nin şimdi onlara ihtiyacı vardı. Hem de umutsuzca ihtiyacı vardı.

Bir süre sonra Laura'yı fakülte dinlenme salonunda buldu. "Sevgilim, tüm kitaplarını ve haritaları topla ve buraya '-, gel hemen. Sanırım Yılan'ı sakladıkları yeri buldum."

"Murphy, doğru mu bu? Gerçekten buldun mu onu?" La-ura bir ânda danışmanlık kisvesine bürünmüş ve gerçek bir arkeolog oluvermişti.

"Aslında bunu yapan Dr. McDonald oldu. Elimizde sadece Yılan'ın ilk parçasının saklandığı yere ait bir ipucu var. Ona göre bu yazı bir tür Kildani hazine haritası ve Yılan parçası da hazine."

Laura gelince, "Çok heyecanlandırıcı!" dedi. "Peki ama nerede bu?"

Murphy yere diz çöktü, ona Oküz'ün Boynuzları yazdığı noktayı ve gerçekten boynuzla benzemesi olasılığı olan noktaların kalemle çizilmiş şekillerini gösterdi. Bu noktaların hepsinde de boynuzla benzer sivri tepeler vardı ve bazıları gerçekten de bir öküz başını andırıyordu. "Ben ancak bu kadar yapa' bildim. Gerçek şu ki senin eski - harita - okuma yeteneğine ihtiyacım var. Dakkuri bu yazıyı çok uzun zaman önce yazdı ve o zamandan beri arazide biraz değişiklik olması gerekir."

Laura güldü. Murphy'nin elini tuttu ve koridordan aşağı doğru yürümeye başladılar.

Laura başını iki yana salladı ve, "Erkekler neden harita okuyamıyor bir türlü anlamıyorum, Murphy," dedi.

Murphy karısına yazı çevirisinin bir kısmını gösterince Laura bütün hızıyla çalışmaya başladı. Zaten dağınık olan sa-

lon birkaç dakika sonra bir sürü kağıt, harita, referans kitapları ve bilgisayar çıktılarıyla dolmuş, her taraf iyice karışmış-tı, Laura tüm bu karmaşanın ortasında yere oturup bağdaş kurmuş, haritalara bakıp sonra bir kenara atıyor, deli gibi notlar alıyor ve aynı zamanda kendi kendine bir şarkı mırıl-danıyordu.

Laura'nın söylediğine göre samanlıkta iğne aramaktan da beterdi bu. İki bin yıllık bir samanlığı yeniden düzenlemek, her bir saman parçasının binlerce yıldan beri kopan fırtınalar, seller ve depremlerle yer değiştirmeden önceki ilk yerini kılmak ve sonra da iğneyi aramak gibi bir şeydi.

Dakkuri'nin, Yılan'ın kuyruğunun gizlenmiş olduğu yeri bulma konusundaki talimatları - elbette Murphy ve Isis'in yazıyı doğru okumuş olmaları koşuluyla - oldukça açıktı. Laura, Öküz Boynuzları konusunda Murphy'nin çizdiği kaba resimlerden daha ayrıntılı bir tanımlama yaptı ve bunun belirgin bir coğrafi engebeyi, büyük olasılıkla da iki sivri tepeyle son bulan bir dağı göstermesi gerektiğini söyledi. Bu iki sivri tepenin arkasında öküzün gövdesini temsil eden daha büyük bir tepe de olabilirdi. Ve bu tepelerin uzak mesafelerden görülebilmesi için çevredeki arazinin düz olması gerekirdi.

Ama Dakkuri'nin o zaman saptadığı arazi parçasında değişiklikler olmuştu mutlaka. Deniz suları ilerlemiş ve geri çekilmiş, tepeler erozyonla yer değiştirmiş, akar suların yatakları

değişmiş, çöller çayıra dönüşmüş olabilirdi. Ayrıca depremler de toprakta büyük değişiklikler meydana getiriyordu.

Her şeyi Dakkuri'nin gözleriyle görebilmek için prosesi tersine çevirmek gerekiyordu. Yani günümüz manzarasına bakarak onun altında bulunan eski manzarayı görmek gerekti.

Bunu yapabilmek için de üç boyutlu kabartma haritaları okuyabilmek, eski coğrafya konusunda ayrıntılı bilgiye sahip olmak ve zamanla meydana gelen jeolojik değişimler konusunda da içgüdüsel bir yeteneğe sahip olmak gerekirdi - insan tüm bunlara sahip olmak için ayrıca altıncı hisse de sahip olmalıydı.

Şükür ki Laura bu konuda büyük yetenek sahibi olan sayılı birkaç kişiden biriydi. Murphy onun haritalar, kağıtlar 106 üzerine eğilmiş çalıştığını görünce bu yeteneğine şaşıyordu. Yılan'ın kuyruğunu Öküz Boynuzları denen yerde bulmak, Laura'nın yeteneklerini sonuna kadar test etmek olacaktı.

ONÜÇ

Murphy ikinci yumruğu attığına pişman oldu. Kimseyle dövüşmüyor, sadece Preston Üniversitesi'nin spor sa-lonunda bir kum torbasını yumrukluyordu. Vurduğu ilk sağ yumruk hoşuna gitti ve hemen arkasından sol yumruğunu kum torbasına vurdu ama aynı anda da eldivenden omzuna doğru yükselen acıyla kıvrandı. Aslanın pençe attığı yerdeki yara hâlâ zonkluyordu.

Murphy acının geçmesini beklemek için ellerini aşağı indirdiği zaman yanında idman yapan iriyarı adam, "Hadi, Murphy, kahve molası yok," diye homurdandı. "Bu bir hü-kümet işi değil, sadece idman yapıyoruz şurada." Levi Ab-rams onu tekrar çalışması için omzundan itti. Ama sol omzundan itti.

Murphy bu kez acısını hafifletmek için öne doğru eğildi. "Levi! Bugün omzuma dikkat etmem gerektiğini söylerken duymadın mı beni?"

"Boş ver, Murphy. Kendini sık biraz. Ordudaki zamanları hatırlamıyor musun? Eğitim, eğitim ve daha çok eğitim dostum. Senin şu çöl mumyalarından biri gibi çürümek için tek yapacağın şey bu işte."

Murphy, spor konusunda her zaman çok ciddi olan bir doksanlık Yahudi'ye bakarken gülmekten alamadı kendini, Aslında Levi Abrams yaptığı her iş konusunda çok ciddiydi Raleigh - Durham bölgesindeki bir şirket tarafından yüksel maaşla güvenlik uzmanı olarak Amerika'ya getirilmişti. Öyle yüksek maaş alıyordu ki hemen Mossad'dan istifa etmiş ve ailesini de buraya getirmişti.

Fakat Murphy, Levi'nin tam anlamıyla emekli olmadı ğından emindi. Bunu hiçbir zaman Levi'ye açıkça sormazdı elbet; Levi bu konuda konuşmayacak kadar sıkı ağızlıydı; ama Orta Doğu'yla, Arap ülkeleri ve İsrail'le bağlantıları vardı. Ve bu ilişkileri öylesine güçlüydü ki, birkaç kez Ort;ı Doğu'dan çıkmak ve daha da önemlisi, bazı bulguları çıkara-bilmesi için Murphy'ye yardım etmişti.

Her zamanki ciddi yüz ifadesinden ve asla fazla konuşmamasından hiç belli olmuyordu ama Levi, Murphy'ye karşı çok saygılıydı. Murphy gibi Levi de bir bakıma doğuştan öğretmendi; ama, Murphy eğer öğrencilerine karşı, onun kendisine davrandığı gibi davransa, üniversite yönetimi onu, yetkilerini kötüye kullanmakla suçlayabilirdi.

İki yıl önce birbirlerini daha güneş doğmadan koşu pistinde koşarken görmüş ve tanışmışlardı, Levi o zaman firması tarafından üniversiteye bağışlanan yüksek güçlü bir bilgisayar sisteminin güvenliği konusunda çalışıyordu. Bir süre sonra Levi ona savunma sanatı denen dövüş şekillerini geliştirmeyi teklif etti ve zaman buldukça bu konuda çalışmaya başladılar. Murphy onunla çalıştığı zamanlar, kendini yalnız çalıştığı zamanlardan çok daha fazla yoruyordu. Şimdi de yine onun itmesiyle canı yanmış ve ikiye katlanmıştı.

Murphy bu sabah omzunu düşünerek spor yapmamayı düşünmüştü ama Levi ile hemen buluşması gerekiyordu. Omuzundaki acının dinmesini beklerken konuyu ona açmaya karar verdi.

"Levi, dostum, senden büyük bir iyilik isteyeceğim. Gerçekten büyük bir arkeolojik bulgunun peşindeyim ve bu fırsatı kaçırmamalıyım."

"Yine o toz toprak çalışmalarından biri mi bu da?" Levi bir savaşçı olarak Murphy'ye saygı duyuyordu ama onun profesyonel işi için aynı şeyi söyleyemezdi. "Dur da tahmin edeyim, oğlumun söylediği gibi, 'tekerlere' ihtiyacın var, değil mi? Orta Doğu'da berbat bir yere mi gitmek istiyorsun yine?"

"Beni iyi tanırsın dostum. Levi, tüm istediğim Laura ile birlikte mümkün olduğunca çabuk Samarya'ya gitmek, aradığımız parçayı bulmak ve onu alıp yetkililer ve gümrükçülerle sorun yaşamadan Preston'a getirmek. Ve bunun için para harcamak da istemiyorum."

Levi hafif ama çok uzun bir ısıklık çaldı. "Ne yani, bölgeye gittiğin halde barış görüşmelerine katılmak istemiyor musun? Pekala, bakalım ne yapabilirim? Ne zaman gidebilirsin?"

"Önümüzdeki haftanın büyük bölümü bağımsız çalışmalar nedeniyle boş ve tüm öğrencilerimi ayarladım, bu nedenle hemen ayrılabilirim buradan. Laura da ofisinde ona yardım edecek birini buldu. Sana gerçekten borçluyum, Levi."

"Önce ne yapabileceğime bir bakayım. Bu arada" - Levi onun omzuna bir yumruk attı - "kahve molan bitti. Hadi kum torbasının başına bakalım."

109

ONDORT

"Biz iki erkeğiz, ama ilginç bir çift oluşturuyoruz, değil mi, Profesör Murphy?" Murphy ev sahibi Şeyh Ömer el-Halik'e bakıp saygılı bir ifadeyle başını salladı ama bu sözle onun nereye varmak istediğini anlayamamıştı. Levi Ab-rams'ın büyük bir süratle yaptığı planlamadan ve bir günlük bir yolculuktan sonra, şimdi Samarya'da, el-Halik'in muhteşem evinde oturmuş koyu Arap kahvesi içiyorlardı.

Laura uçak yolculuğunun kendisini yorduğunu söyleyerek misafir odasına çekilmiş ama o arada Murphy'ye şeyhin, kadınları bu tür ciddi konulara karıştırmak istemediğini sezdiğini söylemişti. Murphy'yi parmağıyla dürterek, "Aslında onun kuşağının pek çok Arap erkeği aynı şekilde düşünür," dedi. "Ama her ülkede erkeklerin çoğu böyle düşünür zaten."

"Hey, o parmağını bana doğrultma öyle, o silah dolu. Ben temizim."

"Ama şeyhi en azından 19. yüzyıla getirebilir misin acaba?"

Murphy içini çekti. "Seninle aynı fikirdeyim hayatım, ama bize bu seyahati sağlayan kimselere karşı biraz daha nazik olabiliriz, değil mi? En azından bu araştırma gezisi sona erene kadar. O zaman sana söz veriyorum, onu aydınlatman

için seni burada bırakacağım. Her şeye sahip olduğunu sandığım Samarya'lı ev sahibimize benim özel armağanım olacaksın."

"Murphy, dua et ki harita çalışması yapmam gerekiyor. Çünkü yarın araştırmaya çıktığımız zaman ben seni bırakmak için çok güzel bir yer seçeceğim, inan bana. Erkek erkeğe konuşarak gece vakti çok gecikme sakın."

Murphy, onun şeyhle bağlantısını sağlayan Levi Abrams sayesinde, şeyhin kendisiyle ne konuşmak istediğini biliyor gibiydi. Murphy hazırlıklarını tamamlarken, Levi cep telefonu ile on beş dakika kadar konuşmuş ve sonra da ona, "Sanırım bağlantın için mükemmel birini ayarladım dostum," demişti. "Şeyh Ömer el-Halik bu adam."

"Peki onun mükemmel oluşu nerden geliyor acaba...?"

Levi onun yüzüne baktı ve, "Orta Doğu hakkında böyle bir şeyi bilmemem gerektiğini düşünebilirsin," dedi. "Ama senin Tanrını arayan Arapların sayısının arttığından haberin var mı?" dedi.

"Müslümanlar arasında Hristiyanlık hareketi olduğunu bir yerde okumuştum; ama, onların kendi Tanrılarına olan inançları da zayıf olmalı, sakın kızma bana."

"Hayır kızmadım. Her neyse, el-Halik inanılmaz derecede zengin bir adam, özel uçakları var ve diplomatik haklara sahip ama sanırım tüm bunlar ona yetmiyor. Duyumlarıma göre bu adam bölgedeki Hristiyan misyonerlik grupları arasına bazı adamlarını sokuyormuş. Anlayacağın gibi, ne kadar güçlü olursan ol, bu tür faaliyetler Orta Doğu'da pek hoş karşılanmaz. Onun için ona, sana yapacağı yardımlar karşılığında senin de ona bazı konularda danışmanlık yapabileceğini söyledim."

"Levi, sen bir dahisin. Peki ama güvenebilir miyim ona?"

"Yıllar önce onun topraklarına girip ona karşı savaşan, durumunu güçleştiren silahlı bazı Bedevilere karşı ona yar-dım etmiş, destek vermişim. O yüzden güvenirim ona."

"Teşekkürler, Levi. Sana çok borçlandım."

"Bana hiçbir borcun yok. Sadece o harika karını iyi koru. Seni fazla özleyeceğimi sanmıyorum aslında. Ama onu özleyeceğim. Dinle Murphy, şeyhe güven ama onunla çalışanlara fazla güvenme. Zaten sen yabancı topraklarda kazı yapmanın kurallarını bilirsin."

İşte şimdi, bu konuşmadan iki gün sonra, Murphy şeyhin karşısına oturmuş onun, bazen anlaşılması güç olan İngiliz-cesiyle, 'ilginç çift' sözüyle ne demek istediğini açıklamasını bekliyordu. Şeyhin baş danışmanı Saif Nahavi gezi için gerekli tüm hazırlıkları yapmış ve el-Halik'in diplomatik durumu da tüm bürokratik işlemleri kolaylaştırmıştı.

Ama Laura ona, "Murphy, senin araştırma gezilerin her zaman hapse girmeye benziyor," dedi. "İçeri kolayca girebiliyorsun da dışarı çıkman zor oluyor."

Murphy hiç kuşkusuz şeyhin cömertliği karşısında ona teşekkür borçluydu ve Levi ile yaptığı konuşmada söylediğini yerine getirmek amacıyla, Hristiyanlık konusunda el-Ha-lik'e elinden geldiğince danışmanlık yapacaktı. Ama Orta Doğu'ya yaptığı pek çok gezi ona, böyle nazik bir konuda ilk sözü şeyhin açmasını beklemesi gerektiğini öğretmişti. Adam belki de konuyu hiç açmayabilirdi.

"Profesör Murphy, siz yüzyıllardır kayıp olan ama günümüzde bir yerlerde saklandığını hissettiğiniz bir şeyi aramak için benim Müslüman topraklarıma gelmiş bir Hristiyanı-

nız. Bense günümüzün tüm modern olanaklarına sahip bir adamım; ama, sizin bu gezinizde aradığınızdan daha da eski ve basit bir şey aradığını hissediyorum."

"Şeyhim, araştırmanızda gösterdiğiniz cesarete saygı duyuyorum. Cevabını aradığınız sorular var mı acaba?"

"Çok sorum var, Murphy; ama, sizin gibi inançlı bir adamla tanışıp ona yardım etmek benim için yeterli olmaz. Burada, atalarımın topraklarında yaşadığım sürece, istediğim her şeyi yapabilme gücüne sahip olmama rağmen, benim durumumda bir adam, şapkasını alıp buraya gelmiş sizin gibi birinin özgürlüğüne bile sahip değil."

Murphy şeyhin, can sıkıcı bir konuyu açmak için sıkılarak konuştuğunu görünce gülmek için kendini tuttu.

"İzin verin de gece ya da gündüz, ne zaman isterseniz size yardıma hazır olduğumu söyleyeyim, Şeyhim. Bu kadar kısa bir süre içinde bana yardımcı olmayı kabul ettiğiniz için size borçlu hissediyorum kendimi. Ama bu geceden sonra daha da mutlu olacağımı hissediyorum, çünkü siz bana bir Amerikalı olup istediğim dini seçme özgürlüğüne sahip olduğumu hatırlattınız."

"Ben size teşekkür etmeliyim, Murphy. Belki bir gün sizin ülkenizde pek çok şeyi rahatça tartışabiliriz."

"O zamana kadar beklemek istediğinizden emin misiniz, Şeyhim? Bu gece tüm sorularınıza cevap vermek için yeterli zamanımız yok elbet; ama, şu anda en önemli ikisini sorabilirsiniz bana, öyle değil mi?"

Şeyh gülümsedi. "Bakıyorum kazı konusunda çok iyisiniz, Profesör. Pekala. Söyleyin bana, Allah ve sizin Tanrınız arasında nasıl bir temel fark görüyorsunuz? Pek çok insan onların ikisinin de aynı olduğunu söylüyor."

Murphy hafifçe öne eğildi. "İkisi arasında pek çok benzerlik var. Biz Tanrımızın her şeyin yaratıcısı olduğuna inanıyoruz ve siz de bu konuda bizimle aynı fikirdesiniz. Ama biz aynı zamanda, üçlü olarak bir olmuş bir Tanrı kavramına inanıyoruz, yani bir Tanrı farklı işleri olan üç ayrı kutsal kişilikten oluşuyor. İnsanoğlunu çok seven, evreni yaratıp yönelen, merhametli, ilahi bir Güç olan bu Tanrı, günahlarımızın affedilmesi ve bizlerin ebedi yaşama kavuşabilmemiz için tek Oğlunun çarmıha gerilip ölmesine izin verdi. Tanrı, içimizde yeni bir ruh yaratmak ve yaşam süresince bize yol göstermek için Kutsal Ruhunu kalplerimize gönderiyor." Şeyh içini çekti. "Anlaşılması gereken çok şey var. İkinci sorum da şu; eğer bir Hristiyan olmak istersem ne yapmam gerekiyor?"

"Kutsal Kitap'a göre, bir insanın Hristiyan olabilmesi için Hz. İsa'nın, sadece dünyanın günahları için ölmüş Tan-rı'nın Oğlu olduğuna değil, aynı zamanda O'nun üçüncü günde dirildiğine ve O'na iman eden herkesi kurtaracağına inanması gerekir."

"Hepsi bu mu? Bu çok kolay ve basit gibi görünüyor."

Murphy başını salladı. "Evet, öyle. Pek çok insanın bunu gözden kaçırmamasının bir nedeni de bu zaten. Ama gerçek şu ki, tarihin en acı çektirici işkencelerinden biriyle ölmesi O'nun için hiç de kolay değildi. Bildiğiniz gibi, Şeyhim, sizin inancınıza göre, O sadece iyi bir insan, bir öğretmen ve hatta bir peygamberdi. Ama Hz. İsa bunların çok üstündeydi. Onun tekrar dirilişi de gösteriyor ki, Baba Tanrı O'nun, kendini kurban etmesinden memnun oldu ve bu yüzden de O'na inanan herkesi kurtarmak ister."

Şeyhin yorulduğunu gören Murphy, "Bu akşam size anlattıklarım kalple ilgili şeyler," diye devam etti. "Siz kendi düşüncelerinizin sessizliğinde Oğlu'nun adıyla Baba'ya çağrı yapabilirsiniz ve böylece Kutsal Ruh da sizi kurtaracak ve size ebedi yaşamı verecektir."

"Beni bu konuda fazla sıkmadığın için size teşekkür ederim, Profesör Murphy." Murphy onun zor anlaşılan İngilizce-si karşısında hafifçe yüzünü buruşturdu. "Sorularıma cevap verdiğiniz için de teşekkür ediyorum."

"Bir şey değil, Şeyhim. Umarım kararınızı kısa sürede verirsiniz. Sizden bir şey isteyeceğim: Bunu yaptığınız zaman bana haber verin. İşte kartım, bana telefon ya da e-postayla ulaşabilirsiniz."

"Güzel. Artık gidip dinlenin, Profesör. Yarın yardımcım Saif benim topraklarımda size refakat edecek ve ülkenize dönmenizi sağlayacak - elbet en az sorunla."

Şeyh odasına çekildikten bir saat ve Murphy de misafir dairesindeki okuma ışığını söndürdükten yarım saat sonra, şeyhin sağ kolu olan Saif Nahavi sessizce evden çıktı ve pazar yerine gitti. Murphy'nin ertesi gün çıkacağı araştırma gezisi için gerekli olan son malzemeleri almaya gidiyor gibiydi.

Nahavi kapalı olan bir elektronik cihazlar dükkanının önünden geçerken biri hafif sesle, "Nahavi," diye seslendi, "Ben Behzat, arkana dönme. Sadece vitrine bakar gibi yap."

Nahavi onun dediğini yaparken Behzat biraz içerde olan dükkan kapısının karanlığından konuştu. "Yarın için hazır mısın?"

"Evet. Şoför hastalandı bile. Sen de son dakikada bulduğumuz şoför olacaksın, Behzat. Arabada sadece Murphy'ler ve ben olacağız. Zaten fazla bavul ve eşyaları yok."

"Ne arıyorlar peki?"

"Murphy'nin burada ne aradığını bilmiyorum. Ama bu konuda hiç konuşmadığına göre aradığı şey çok değerli olmalı."

Behzat buz gibi bir ses tonuyla, "Öyle olsa iyi olur," diye söylendi.

"Bana inanmalısın, Behzat. Satmak için şeyhten çok şey çalmamı istedin ve ben şimdiye kadar bunu yaparak seninle işbirliğine gitmedim ama sen yine de bu konuda güvenmelisin bana. Ben değerli şeyleri bilirim; Murphy'lerin yarın bulacakları her neyse, çok değerli olacağını ve bir servet getireceğini hissediyorum. Ayrıca kumar borçlarım çok arttı ve bu ay şeyhin vereceği parayla bunu ödemem olanaksız."

"Şeyhin yanında çalıştığın için bana hep bir pislikmişim gibi bakıyordun Nahavi. Ama ben senin de benim gibi bir hırsız olduğuna inanıyordum, dostum."

"Sen profesyonel bir hırsızsın, Behzat ve ben seninle bunun için işbirliği yapıyorum. Ama bu işi benim istediğim şekilde yapacağız, bunu sakın unutma. Bu hırsızlığın yabancılar tarafından yapıldığını sanmaklar. Şeyhin yanındaki işimi tehlikeye atmak istemiyorum."

"Tamam, Nahavi, bu meselede senin masumiyetini korumak için elimden geleni yapacağım. Murphy'lerden çalacağımız değerli şeyi satıp para kazandıktan sonra sorun yok demektir."

"Para gelecek, Behzat. Parayı yarı yarıya paylaşacağız ve eğer işini tam olarak, hatasız yaparsan Murphy'lerin paylarına da ölüm düşecek."

ONBEŞ

Murphy kolunun yeniyle alnını sildi, gözlerini kısarak uzaktaki tozlu tepelere baktı ve sıcak çöl havasını ciğerlerine çekti. Kendini yuvasına dönmüş gibi hissediyordu, mutluysu.

Aslında daha önce Samarya'nın bu taraflarına hiç gelmemişti ama lastik spor ayakkabılarıyla taşlı zeminde yürürken ve havaya özel kokularını salarak ve çingiraklarını çalarak geçen keçi sürüsünü görünce gelmek istediğı yerin burası olduğunu anladı. İlk Hristiyanlar da buralarda yürümüş olmalıydı. Belki 12 havariden biri şu ilerdeki büyük kayanın gölgesinde dinlenmişti. Çünkü Murphy o sırada Hz. İsa'nın geçtiğı yollardan geçtiğini hissediyordu.

Murphy kendi hayallerine gülümsedi, belki bunun da bir anlamı vardı. Ama Kutsal Kitap'ta anlatılan olayların pek çoğunun bu bölgelerde geçmiş olduğuna dair hiçbir kuşku yoktu. Ve eğer okumasını doğru bilirse, bu ölü ve boş toprakların kendisine mucizevi bir hikaye anlatacağını biliyordu Murphy.

Ne yazık ki işin yanıltıcı tarafı da buydu. Murphy'lerin Samarya'ya gelişleri için gösterilen resmi neden, bir televiz-

yon programı için yapılacak olan çekimlerdi. Onun için Laura arazi ve harita çalışmalarını sürdürürken Murphy de dijital kamerasını kaldırıp indirerek çekimler yapar görünüyordu.

Murphy çekim yaparken kameranin monitöründen Laura'nın ağır adımlarla ileri geri yürüyüşünü, güneydeki alçak tepeyi tarayışını, gördüğünü çok cepli pantolonunun cebin-deki haritalardan kontrol edişini, sonra bir şey hatırlamış gi-bi aniden yüz seksen derece geri dönüşlerini ve öfkeyle yüzünü buruşturduğu izleyebiliyordu. Bu tür çalışmalar sırasında Laura'ya karışmasının iyi sonuç vermeyeceğini de iyi bilirdi.

Araştırma gezisinde onlardan başka şeyhin yardımcısı Saif Nahavi ve Behzat adlı şoför vardı. Her iki Arap da aşağıda, Land Cruiser arazi aracının yanında kalmış, etrafı gözetler ve Murphy'lere hiç dikkat etmiyor görünüyorlardı. Murphy, Nahavi'ye sadece gitmek istedikleri bölgeden söz etmiş ve ne aradıkları hakkında tek kelime etmemişti. Murphy, Levi'nin uyarılarını bile aşmış ve şeyhe bile söz etmemişti Yılan kuyruğundan.

Alçak tepelerle adeta bir amfiteatr gibi çevrilmiş olan bir arazide yalnızdılar. Keçilerden gelen çingirak sesleri gittikçe uzaklaşmış, bir süre sonra duyulmaz olmuştu ve etrafta sadece rüzgarın savurduğu kumların hisırtısı duyuluyordu.

Bir gece önce ve o sabah yaptığı harita çalışmaları ve içtiğı koyu kahveden sonra Laura'nın başı dönüyordu; heyecanlıydı. Bir şeyler bulduğuna inanıyordu. Sayısız tepe ve sel çukurunu gözden geçirip inceledikten sonra bir süre düşünmüş, bulgularını bir araya toplamış ve mutfak masasına serdiği haritada parmağını bir nokta üzerine bastırmıştı. "İşte bu! Eminim bundan. Vadiye varmadan önceki şu nehir yata-

fimin hemen kuzeyinde olan nokta. Orada işte!" Murphy de onun haklı çıkmasını umut ediyordu. Ne de olsa Laura doğal bir arazi uzmanıydı.

Fakat Murphy şimdi arazide eski umudunu yitirmiş gibi görünüyordu, umutları suya düşmüştü ve üzgündü. Yerdeki taş parçaları ve etraftaki kayalar arasından ona doğru yürüyen Laura'nın da başı öne eğilmiş, yarışı kazanamamış bir atlet gibi omuzları düşmüştü. Ve sonra, bir saniye içinde Laura ortadan kayboldu.

ONALTI

S

ahnede bir sihirbazın ortadan yok ettiğı kız şovunu izleyen bir seyirci gibi şaşkınlıktan ağzı açık kaldı Murphy'nin. Sonra birden koşmaya başladı.

Laura ortadan kaybolduğı zaman Murphy'den yaklaşık elli metre kadar ilerdeydi. Laura'yı son gördüğü noktadan kalkan toz bulutunun bulunduğu yere doğru kumların üstünde koşarken hızla çarpan kalbinin sesini duyar gibiydi. Canavardan kaçış rüyasına benziyordu bu, bacakları sanki çalışmıyordu. Birden Dakkuri'nin hayali geldi gözlerinin önüne, siyah gözleri kinle bakıyordu adamın ve Murphy içinden dua etmeye başladı.

Murphy koşarken düştü, kalkıp doğruldu ve sonunda aralarındaki alçak tepenin zirvesine vardı. Orada, Laura'nın olması gereken noktada yaklaşık bir metre yirmi santim genişliğinde bir delik vardı ve kumlar deliğın içine akıyordu. Murphy hemen yere diz çöktü ve iyice eğilerek deliğın içine baktı. O anda, bir kış günü buzların arasından aşağıya düşen bir sınıf arkadaşını kurtarışı geldi aklına; o zaman buzların onun ağırlığına dayanıp dayanmayacağından korkmuştu. Acaba çölün kumları da dayanır mıydı onun ağırlığına?

O sırada aşağıdan Laura'nın sesi olduğunu sandığı boğuk bir haykırış duydu ve çukurun içine biraz daha eğildi. Fakat kum zemin birden onun ağırlığına dayanamayıp çöktü ve Murphy parkta bir kaydırakta kayan bir çocuk gibi aşağı kaymaya başladı. Bir süre sonra bir yere çarptı, yan tarafına döndü ve ağzına dolmuş olan kumları tükürdü. Birkaç saniye sonra etraftaki tozlar yatıştı ve Murphy çevresine bakındı.

Bulunduğu yerin üç tarafı sert, hafifçe yontulmuş gibi duran kaya duvarlarla kaplıydı. Onun aşağıya akıttığı kumlar dördüncü duvarı kapamıştı. Ve Laura orada, etrafında olanlardan habersiz gibi yatıyordu. Murphy ayağa fırladı ve ona doğru atıldı.

"Laura, iyi misin canım/ Bir şeyin yok ya?"

Laura'nın çok cepli bol iş pantolonunun dizi parçalanmış ve kanlanmıştı; her tarafı kum içindeydi. Fakat onun, saçlarındaki kumları gülümseyerek silkelediğini görünce rahatladı Murphy.

"Görüyorsun ya, ben haklıydım! O hep ayaklarımızın altında duruyordu. Zaten onun için göremedik ya!"

Murphy onu kollarının arasına aldı ve iyice rahatlayıp gülmeye başladı. "Ben senin başarısız olacağını bir an bile düşünmedim, hayatım." Murphy biraz geriye çekilip onun iyi olduğuna iyice inandıktan sonra gözlerini çevirip Laura'nın baktığı noktaya baktı.

Gözleri kısa sürede yukarıdaki delikten gelen ışığın da etkisiyle, düştükleri yeraltı kum mağarasının loşluğuna alışmış ve içerdeki bayat havaya da uyum sağlamışlardı. Dikkat edince karşı tarafta bir boşluk ve elli metre kadar ilerde bir kaya olduğunu fark ettiler. Kayanın üzerinde doğal bir merdiven vardı ve basamaklar, Kuzey Carolina'da yürüyüş yaparken gördükleri taş mağaralara benzer bir mağaraya açılıyordu.

Kumların üzerinde sendeleyerek yürüdüler ve basamakları çıkıp mağaranın ağzına vardılar. İkisi de ceplerinden el fenerlerini çıkardılar ve mağaranın girişini incelediler.

Laura, "Ne arıyoruz burada?" diye sordu.

"Belki bir amfor."

Laura ampul şekilli ve iki kulplu eski toprak küpleri düştü. Amforalar tahıl, kurumuş balık, su, şarap ve değerli eşyaların muhafaza edilmesi için kullanılırdı. Etrafa bakınca kumların arasına gömülmüş bir amfora parçası gördü ve çıkarıp Murphy'ye uzattı.

"Evet, bu hiç kuşkusuz Kutsal Kitap'ta sözü edilen amforalardan birine, Babillilerin Kudüs'ü yağmaladıkları zaman aldıkları bir amforaya benziyor. Eğer yanılmıyorsam, Yılan'ın kuyruğu da bunlardan birinin içinde olmalı." Murphy amforayı ters çevirince içinden yılan benzer bir şey fırladı ve bir anda gözden kayboldu. "Ama bu değil elbet."

Kaygan ve yılan benzer hayvan yanından geçerken Laura yana doğru sıçradı. O sırada dengesini kaybetti, mağaranın duvarına çarptı ve dikey bir çatlağın içine yuvarlandı.

Murphy onun çığlığını duydu, hemen dönüp elindeki fenerle karanlık mağarada onu aradı. Ama Laura yine ortadan kaybolmuştu.

Murphy dehşet içinde, "Laura? Neredesin, Laura?" diye bağırdı. "Laura?"

Murphy'ye asırlar kadar uzun gelen bir süre sonra Laura, "Buradayım, Murphy," diye seslendi. "Buradayım, sanırım onu buldum!"

Murphy onun sesini duyunca rahatladı ama hâlâ Laura'yı göremiyordu. Bir süre sonra kayanın çatlağından sızan el feneri ışığını görünce rahatladı. Oraya gitti ve Laura'nın kayarak düştüğü kaya çatlağından aşağı kaydı.

Şimdi birinciden biraz daha küçük bir mağaradaydılar.

"Laura, beni bırakıp ortadan kaybolma huyundan vazgeçer misin sen?"

Laura onun karşısında durmuş, el fenerini bulduğu şeyin üstüne tutmuştu. Heyecanlı bir sesle, "Şuraya bakar mısın Murphy!" diye seslendi. "Bu inanılmaz değil mi?"

Murphy de el fenerinin onunkinin gösterdiği yere tutun ca ikisinin de ağız şaşkınlıktan açık kaldı.

"Murphy, gördüğümü sen de görüyor musun?"

"Bunca şeyden sonra harika bir şey bu, inanılacak gibi değil."

Büyük, taştan yapılmış bir kavanozun boynu toprak ve kumların arasından dışarı çıkmış, görünüyor ve sanki gelip onların alıp açmasını bekliyordu.

Ürkerek birden fırlayıp kaçacak bir geyiğin üstüne giden iki avcı gibi taş kavanoza yaklaştılar. Sessizce yere diz çöktüler ve kavanozun üstündeki toprak ve kumları temizlediler. Kavanozun boyu yaklaşık 45 santimdi ve ağzının genişliği de bir elin rahatça sığabileceği kadardı.

Murphy heyecanla elini uzattı. Akrepleri, yılanları ve di' ğer tehlikeli yaratıkları hiç düşünmeden elini kavanozun içine soktu. Laura ondan daha dikkatli ve tedbirliydi ve etrafta başka yılan ya da tehlikeli hayvan olup olmadığını anlamak için el feneriyle etraflarını taradı. Neşeyle elini kavanoza sokan Murphy'nin yanına biraz daha sokulmak üzereydi ki mağaranın karşı duvarına düşen fenerin ışığında bir şey gördü.

Orada olan şey bir sürüngen değildi ama yine de La-ura'nın canını sıkırmaya yetti. "Şey... Murphy... sanırım bir sorunumuz var."

ONYEDİ

Mağaranın her yanında amforalar vardı. Belki yüzlerce amfora olduğunu tahmin ediyorlardı. Her yanda çeşitli şekillerde ve boyutlarda amfora görülüyordu.

Murphy birkaç saniye öncesine kadar içinde Yılan'ın kuyruğu olan amfora olduğunu sandığı taş kavanozu yere bıraktı. Zemin düz ve kuruydu ve amforalar hiç kuşkusuz bu nedenle yüzlerce yıl önce buraya konmuştu. Buraya bırakılmış ve sonra da unutulmuş olacaktı. Murphy, "Harika," diye homurdandı. "Demek amforalar ölmek için buraya geliyordu. Ben altı ayımı burada geçirmeyi hiç düşünmedim doğrusu."

"Ben de başarılı olduğumu sanıyordum."

"Sen yine de başarılısın hayatım, bizi bu kadar yakına getirdin işte."

"Yılan'ın kuyruğu acaba bunlardan hangisinin içinde, bunu nasıl bileceğiz?"

"Şey... Şu Dakkuri denen rahip burada bir oyun oynamış olmasın diye düşünüyorum. Adamlarına Yılan'm bu parçasını gömmelerini ama onu açıkça görülebilecek bir yere gömmelerini söylemiş olamaz mı yani?"

"Evet, iğneyi samanlıkta değil de bir iğne kutusu içinde aratmak istemiş olabilir."

"O kadar da kötü olmaz bu Laura. Araştırmalarını düşü nürsek sen bu konuyu benden daha iyi biliyorsun - eskiler bu amforaları nasıl kullanırdı ?"

Laura bildiklerini kafasında toplamaya çalıştı. "Eğer kapatma ihtiyacı duyarlarsa mantar, çamur ya da ağaç tıkaç larla kaparlardı bunların ağızlarını. Ama böyle önemli bir şe yi sakladıkları amforanın ağzını mumla kapamış olabilirler."

"İçinde bozuk paralar olan amfora sahte sayılır bizim için."

Mağaranın bir yanına Laura, diğer yanına Murphy geçti ve düzinelerle amforayı incelemeye başladılar. Çömleklerin çoğu boştu ve, bazılarında hayvan kemikleri, ilkel ev aletleri ya da kişisel eşyalar vardı. Aslında içindekiler bir yana, bu amforaların her biri eski eser sayılırdı ve koşullar değişik olsaydı bunlar Murphy ya da herhangi bir arkeologa sevinçle takla atırabilirdi.

Uzun süre arayıp bir şey bulamadılar ve bir süre sonra Murphy'nin aklına bir şey geldi. " Ne kadar kör olduğunu kabul ettiği zamanlardaki ses tonuyla, "Bir dakika," dedi. "Uzun, ince ve sert olması gereken bu Yılan kuyruğunu, hareket ettirildiğinde içerde hareket edip ses çıkarmaması için tombul bir amforaya koymazdın. Onu yumuşak bir şeye sarar ve narin, ince amforalardan birine sakladın, öyle değil mi?" Bunu söyledikten sonra ince uzun, çiçek vazosuna benzeyen bir amforayı aldı. "Ağız mumla kapatılmış buna benzer bir amfora bulduğun zaman onu bulduk demektir."

Mağaradaki amforaların çoğu tombul, geniş gövdeliydi, Böylece Murphy'nin fikrine göre onları saf dışı bıraktılar. Kimi sürede ince, narin gövdeli amforaları buldular ve onların içinde ağızları mumla kapatılmamış olanları da bir yana ayır-dılar.

Bir süre sonra Laura, "Buna ne dersin?" diyerek ona ince bir amfora gösterdi, bunun ağız öyle sıkı kapatılmıştı ki bu ancak mumla mümkün olabilirdi.

Murphy bir bıçağın ucuyla tapanın kenarındaki mumları açtı ve çıkardığı mum parçalarını daha sonra incelemek üzere plastik bir torbaya koydu. Kısa bir süre sonra tapa da pop diye bir ses çıkararak açıldı. Murphy elini amforanın içine daldırıp kaba bir kumaşa sarılı bir şeyi çıkarırken heyecandan ne yapacağını bilemiyordu.

Murphy kumaş sargıyı açınca içinden çok iyi muhafaza edilmiş yaklaşık 30 santim boyunda ve 5 santim kadar genişliğinde piring bir çubuk çıktı. Çubuğun bir ucu yılan kuyruğu gibi inceltmişti ama diğer ucunun kırıldığı belli oluyordu. Murphy Piring Yılan'ın kuyruğunu elinde tuttuğundan emindi.

ONSEKİZ

"Murphy, bulduk onu. Ver de biraz tutayım elimde." La-ura piringten yapılmış yılan kuyruğunu eline aldı ve büyük bir heyecanla ve şaşkınlıkla seyretmeye başladı. "Düşünsene, Murphy, bunu Musa Peygamber yapmış!"

"Müthiş bir şey bu! Bugün kutsanmış sayılırız. Şimdi buradan çıkmaya çalışalım da yarın bunu açıklamak için yaşayalım."

Geri dönüp mağaraya düştükleri yere geldiler ama oraya düştükleri delikten yukarı tırmanamayacaklarını hemen anladılar. Mağara girişinin ters tarafında, arkaya doğru giden iki geçit vardı. Murphy bunlardan kumu az olanı seçti. Birkaç yüz metre yürüdükten sonra kumun yerini toprak aldı ve zemin biraz nemlendi, yakınlarda su olduğunu anlamışlardı. Birkaç metre daha yürüdükten sonra toprağın bazı yerlerinden fışkırmış ağaç kökleri ve çalılar gördüler. Murphy köklerle sarılmış bir kayanın üstüne tırmandı ve başını yukarı uzatıp baktı. "Hayatım, sanırım buraya sığabilir ve çıkabiliriz."

"Murphy, ben sıkışıp kaldım burada!"

Murphy dönüp arkasına bakınca Laura'nın ayağının karmakarışık köklerin arasına takılıp sıkışmış olduğunu gördü.

131

Aşağı atladı ve onun yanına gidip birkaç kökü kırarak ayağı nı kurtardı. Kıracağı kökü atmamak üzereydi ki, üzerinde haça benzeyen yeni bir filizin büyümeye başladığını fark etti. Onu kopardı ve Laura'ya verdi.

"Benim harika karıma. Buraya, Piring Yılan şovuna gel' diğın için bir armağan sana."

O sırada gün ışığının hafif bir şuaı tam aralarından geçiyordu. Işık minik haça vurdu ve haçtan Tanrı'nın bir lütfü gibi ilahi bir hava yayıldı sanki. Murphy ve Laura hiçbir şey konuşmadılar, adeta dilleri tutulmuştu. Laura haç şeklindeki filizi göğsüne tutarken Murphy de onu kollarının arasına aldı. Bir süre o ışığın altında, nerede olduklarını bile unutmuş gibi durdular. Fakat Laura'nın yanağının iki santim yakınından geçen ilk kurşun kayaya vurunca birden korkuyla irkilip kendilerine geldiler.

ikinci kurşun Murphy'nin başını dışarı uzattığı deliğın hemen üstündeki ağaç dalına isabet etti. ikisine de ağaç kabuğu parçaları geldi.

Murphy Laura'yı korumak için kendini onun önüne attı ve sonra ikisi de kaya duvara kaçtılar.

"Neler oluyor, Murphy?"

"Birisi bize kurşun yağıdırıyor işte. Geri dönüp amforalarda silah ve cephane bulamayacağımıza göre hemen kaçmamız gerekiyor buradan. Hemen şimdi."

Daha önce Laura'ya kimse ateş etmemişti ama olanlar ortadaydı, mesajı almıştı. Murphy'nin ayak ucuna isabet eden ve kumları kaldıran üçüncü kurşun Laura'yı harekete geçirmeye yetti. Yerin biraz daha altına koştu ama bir süre sonra bir kaya duvarıyla karşılaştılar. "Bu delikten çıkma ris-

kini göze almamız gerekiyor. Bize ateş eden de biliyor bunu. Hadi gel."

Murphy Laura'yı elinden tutup bir an önce ayağını köklere kaptırdığı noktaya götürdü, burada kurşunlardan daha iyi korunacaklardı. Burası da pek iyi sayılmazdı ama en azından açıkta değillerdi. "Burada kal ve eğil, kendini gösterme sakın."

"Murphy, nereye gidiyorsun? Beni yalnız bırakma!"

Murphy mağaranın diğer ucundaki kayalara gitti. "Hişştt, bir fikrim var, işe yarayabilir; ama gürültü olacak." Dışarıdan ateş eden kişi delikten içeri ateş edebiliyor ama kurşunlarını istediği

noktaya isabet ettiremiyordu, bunu yapabilmesi için kolunu delikten içeri uzatması gerekti. Murphy de bunu bekliyordu işte.

Yukarda kısa bir sessizlik oldu; ateş eden kişi de onların artık deliğin altında yer değiştirmediklerini anlamış, o da aynı şeyi düşünmüştü. Delikte önce bir AK-47'nin namlu ucu, sonra namlunun tamamı görüldü. Adam otomatik silahın namlusunu delikten aşağı sarkıtarak etrafa kurşun yağdırmaya başladı, düzinelerce mermi harcıyor, kulakları sağır eden gürültü çıkarırken tozu toprağı birbirine katıyordu.

Murphy biraz bekledi ve zamanın geldiğine karar verip atlayarak silahın namlusunu yakaladı ve aşağı doğru çekti. Yukarda müthiş bir bağırış duyuldu ve silahla beraber onu tutan adam da delikten aşağıya uçtu. Murphy doğruldu ve yere düşen adamın üstüne atlamaya hazırlandı. Birkaç saniyelik bir avantajı olduğunu biliyordu, onun şaşırmasını fırsat bilip bu sürprizden yararlanması gerekiyordu.

Sonuç olarak adamı daha büyük bir sürpriz bekliyordu. Mağaranın zemini mermilerle öylesine delik deşik edilmişti ki yüzyıllarca orada birikmiş olan kum ve toprak iyice açıl mış ve mağaranın altındaki bir başka mağara açığa çıkmıştı. Adam yere vurduktan sonra orada kalmadı ve yeni açılan bir delikten daha aşağıya uçtu.

Murphy arkasından bakarken adam gürültüyle aşağıdaki zemine çarptı. Silah Murphy'nin elinde kalmıştı ve adamın ateş edecek başka silahı olmayabilirdi. Murphy uzanıp yeni açılmış olan delikten aşağıya baktı. Ama artık silahlı adam ya da ondan geriye kalanlar için endişe etmesine gerek kalmamıştı.

Adamın korkunç bağırışını duymamaya çalışırken onun aşağıda canlı canlı gömüldüğünü gördü. Yüzyıllarca insan eli değmemiş olan kum yığınları birkaç saniye içinde adamın üstüne yağdı ve onu gömdü. Murphy artık istese bile kurtaramazdı onu. Yeraltı odasında şimdi, on beş saniye önce bir insan kafasının görüldüğü yerde sadece bir kum tepesi vardı.

Fakat o insan başı tamamen kumların altında kalmadan önce Murphy el fenerini ona doğrultmuş ve kim olduğunu görmüştü. Bu onların şoförü Behzat'tı.

Murphy tam o sırada omzunda bir el hissedince ateş etmek üzere aniden arkasına döndü. "Hey Murphy, sakın ol, benim."

"Oh, özür dilerim sevgilim. Bu zemin tamamen çökmeden önce çıkalım buradan." Murphy bunu söyledikten sonra Laura'yı korkutmamak için kendi kendine mırıldandı, "Bizi burada öldürmeye çalışan adam şoförümüz olduğuna göre yukarda neler bekliyor acaba?"

ONDOKUZ

A

kan kanı hemen gördüler. Murphy elindeki silahı ateş etmeye hazır şekilde tutarak dışarıya baktıktan sonra etrafın sakin olduğunu görmüş ve mağaradan çıkmışlardı. Etrafa dikkat ederek sessizce tepeden aşağı inmişler ve Land Cruiser'ın yanına yaklaşırken Saif e seslenmişlerdi.

Arabaya yaklaştıklarında Saif in neden onlara cevap ver-mediğini ve yardıma gelmediğini anladılar. Adam kafasına ağır bir darbe almış ve ön koltukta öne doğru eğilip kalmıştı, başı kan içindeydi.

"Ölmüş mü... Murphy?"

Laura bunu sorarken Saif hafifçe inledi ve kımıldadı. "Bana sorarsan, Bay Saif ölmemiş Laura; ama iyi değil elbet."

"Şöyle kenara çekil de adamın yarasına bir bakayım, akıllı çocuk." Laura etrafta başka temiz bez parçası göremeyince kendi gömleğinin eteğine yapıştı. "Bay Saif, beni duyuyor musunuz? Birisi vurmuş size. Muhtemelen bizim peşimizden de gelen şu katil şoför Behzat olmalı. Bayılmadan önce gördüğünüz herhangi bir şey var mı?"

Saif önce bir gözünü, sonra ikisini birden açtı ve inledi. "Aaahh, Bayan Murphy, iyisiniz. Peki ama... şükür Allah'a

size bir şey olmamış. Herhalde son anda işe aldığımız şoför bir hırsızdı. Beni bayılttı ve sonra da sizin peşinizden gitti. Çok üzgünüm. Şeyh çok kızacak bana. Hırsız sizi soyduğu için çok üzgünüm."

Murphy şaşkın bir ifadeyle adama baktı. "Sen ne diyor' sun, Saif? Sana saldıran şoför bize de saldırdı ama soyamadı bizi. Bundan sonra kimseyi de soyamaz zaten."

Saif rahatlamış gibi görüldü. "Yani bulmak için geldiğiniz şeyi buldunuz mu?"

"Evet, hem de fazlasıyla, onunla beraber bir sürü de mermi bulduk. Hadi şimdi havaalanına gidelim."

İki saat sonra Murphy'ler şeyhin jet uçağına binmiş ülkelerine doğru yola çıkmışlardı. Laura adrenalini seviyesindeki yükselişe rağmen gözlerini kapayarak kocasına sokuldu ve, "Ne gündü ama, Murphy!" dedi.

"Pirinç Yılan'ın birinci parçasını bulduk." "Bana da hayatımda ilk kez olarak ateş edildi. Az kalsın ölümüne neden olacaktın; ama, şu Yılan beni öylesine etkiledi ki seni yine de affedeceğim galiba."

"Ama benim kendimi affetmem biraz daha zor olacak." Murphy döndü ve karısının yanağını okşadı. "Sevgilim, seni tehlikeye atacağımı bir saniye bile düşünmüş olsaydım..."

Laura gülümsedi ve elini onun eli üstüne koydu. "Biliyorum, öyle düşünseydin beni yemek yapmak ve çoraplarını yamamak için evde bırakırdın, canım. Artık her şey bittiğine göre gelecek hafta fakültenin dinlenme salonunda kendimle övünebilirim."

"Ama ben dostumuz Saif'i unutacağımı ve affedeceğimi sanmıyorum."

Laura şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Ne demek istiyor-sun, Murphy? Zavallı adam az daha canından oluyordu."

"Evet, laz daha' doğru deyim. Ben doktor değilim ama dikkatimi çekti, şimdiye kadar böyle mükemmel bir baş yarası gördün mü sen? Başında dikkatimizi çekecek kadar kan vardı ama yarası hiç de başına hasar verecek kadar derin de-fiildi."

Laura koltuğunda doğruldu. "Oh, hayır! Murphy, o kurşunlardan öylesine korkmuş ve sağır olmuştum ki o zaman buna dikkat bile etmedim; ama, gözlerini açtığı zaman kendini tamamen kaybedip bayılmadığı belliydi. Göz bebekleri kum tepelikleri kadar temizdi."

"Evet, dikkat ettim buna. Sanırım Saif de bu işin içindeydi ve sadece kurtulabileceğimizi düşünerek kendisini de bir kurbanmış gibi göstermek istedi; ama, aslında bizim o cani şoförden kurtulmamız ve onun o halini görmemiz planda yoktu."

"Peki ama Yılan'ı aradığımızı nerden biliyordu?"

"Bilmiyordu. Bilemezdi bunu. Burada hiç kimse bilmiyordu bunu. Sanırım bizim değerli bir şey aradığımızı ve şeyhin de bize bunun için yardım ettiğini anladı. O şeyin ne olduğu önemli değildi, sadece çalmak istedi onu. Bu pis oyunda şeyhin parmağının olduğunu hiç sanmıyorum. Ama eve dönünce yanında çalıştırdığı adamın ne kadar büyük bir ahlaksız, bir hırsız olduğunu bildireceğim ona elbet."

"Murphy, şeyh eve sahipliği yaptı bize. Sakın onunla telefonda konuşurken her zamanki gibi öfkelenmeye kalkma."

"Yok canım, yapar mıyım bunu? Ben sadece onun gerçeği bilmesi gerektiğini düşünüyorum. Şeyhten söz ederken ak-

138

lıma geldi; neredeyse öldürülmemize neden olacak şu pirinç çubuğa iyice bir bakalım mı, ne dersin. Murphy bunu söylerken şeyhin diplomatik çantasına uzandı ve içindeki beze sarılı pirinç yılan kuyruğunu çıkardı.

Artık dinlenmiş olan Laura gülümseyerek, "Bunu düşünmek için neden bu kadar bekledin?" diye sordu.

Murphy yılan kuyruğu sanki tıslayarak uçağı koltukları arasına süzülecekmiş gibi büyük bir dikkatle bezin üzerine sarılmış ve bağlanmış olan ipi çözdü. Bezi açtı ve metal parçayı havaya kaldırıp ışığa doğru tuttu. Bu parça 3500 yıl önce dökülmüş; ama, güçlü metalin yüzeyi doğa ve insanın neden olduğu korozyon güçlerine karşı koymuştu. h Yılan'ın büyük bir ustalikle dökülmüş olan deri yapısı bile olduğu gibi duruyordu. Üzerindeki derinin yapısından bunun zehirli bir kum yılanı olduğunu görebiliyordu Murphy.

"Musa yaptı bunu," diye mırıldandı, "Musa Peygamber bunu gerçekten ellerinde tuttu."

Laura uzandı ve ona parmağıyla dokundu. "Tanrı'ya itaat edip O'na inandılar, hastalıklardan kurtuldular. Onların inançlarının simgesiydi bu."

Murphy onun kollarında birkaç çürük ve küçük şişler gördü. "Fakat Musa bunu yaptıktan sonra bu Yılan'a ne oldu? Yüzyıllardır cevabı verilemeyen soru bu işte."

Murphy Yılan'ın kuyruğunu pencereden gelen ışığa tuttu ve üzerindeki yılan derisi pullarını temsil eden kabartıların parıltısına baktı. Piringten yapılmış bu kuyruk gerçeğe çok benziyordu. "Baksana, hayatım, gördün mü bunu?"

Laura ona doğru eğilip, "Ne var bunda? Bu sadece - " derken onun gösterdiği şeyi gördü. Kuyruğun üzerinde kaba-

M kazınmış, çıplak gözle çok zor görünen birtakım işaretler vardı. Laura daha yakından bakınca onların mükemmel ve kendisine pek de yabancı gelmeyen işaretler olduğunu gördü. Bunlar üçgen ve gökyüzünde uçan kuşlara benzeyen, ve kuyruğu olan V şekilleriydi. Laura, "Papirüs rulosunda oldu-ğu gibi Kildani çivi yazısı bu," diye mırıldandı.

"Evet. Bunun da Dakkuri'nin yazısı olduğuna dair bahse girebilirim." Murphy döndü ve yüzünü cama yapıştırıp aşağı baktı. 30.000 feet aşağıda çöl ufka doğru uzanıyordu.

"Dakkuri adındaki bu rahip ne yapmak istiyordu bilemem ama o ruloğa güzel şeyler yazmış doğrusu. Yılan'ın bu ilk parçasına da bizi diğer parçalara götürecektir bazı bilgiler kazınmış olduğu belli."

YİRMİ

"Pekala, geçen hafta ilginç bir şeyler yapan var mı aranızda? Ben Samarya'daydım."

Öğrenciler arasında hafif bir hareket oldu. Murphy, zor bir topluluk, diye düşündü. Onlara, bir Arap bana ateş etti, diyerek dikkatlerini çekmeyi düşündü ama bunu yapmadı.

Bir an durdu ve sonra kürsünün yanında duran sırt çantasına uzandı. "Ve bakın ne buldum."

Salonun arka tarafından bir öğrenci, "Bir duş borusu mu?" diye seslendi.

"Hayır, ama bundan sonra maskaralık yapacak olan delikanlıyı duşa göndereceğim. Şu muhteşem piring çubuk bir yilandır, bayanlar baylar." Ön sıralarda oturanlardan birkaçı aniden irkildi. "Sakin olun, bu canlı bir şey değil, hiç de olmadı; ama, bir çok yaşamı oldu bunun ve bunlardan her biri de gerçek bir yılanın yaşamından çok daha ilginçti."

Murphy dia gösterecek projeksiyon cihazını çalıştırdı. "Biliyorum, Kutsal Kitap'daki bu isimler, kraliyet adları oldukça güç telaffuz ediliyor; ama, ben onları ekrana yansıtıp sizlere yardımcı olmaya çalışacağım. Bu insanlar günümüzden çok uzun zaman önce yaşadıkları için, ne yazık ki onların güzel ve renkli fotoğraflarına sahip değiliz.

"Bu resimde kısa bir süre önce elime geçmiş olan eski bir papirüs rulosunu görüyorsunuz. Fakat arkeologlara çoğu kez olduğu gibi, elimdekinin ne alama geldiğini ilk anda bilemedim. Aslında bu el yapımı eski sanat eserleri de insanın eline müzelerde olduğu gibi açıklama bantlarıyla gelse ne iyi olur, değil mi? Bu mümkün olmadığına göre bunlar hakkındaki gerçekleri kendimiz bulmak zorundayız."

Bir sonraki resimde rulonun açılmış haliyle yakın çekim bir resmi görüldü. "Endişelenmeyin sakın. Orada gördüğünüz dil İngilizce değil, en büyük Babil hükümdarı Nabukadnezar zamanında kullanılmış olan çok eski bir dil, yani Kildani dili.

Murphy kralın ismiyle Babil haritasını da ekrana yansıttı. Sonra öğrencilere kralı temsil eden harfi gösterdi. "Yine söylüyorum, bu resimler bana açıklayıcı bir videoyla birlikte gelmedi elbette, o halde bunun Kral Nabukadnezar zamanından kalma olduğunu nerden anladım.7 Yazının yazıldığı dönemi ve kralların sırasını bildiğim için, yani çalışarak, çok çalışarak anladım bunları. Bu işte Hollywood filmleri gibi uydurma şeyler olmaz.

"Bu papirüs çok heyecan verici bir bulgu. Çünkü Babil dönemiyle ilgili olarak daha önce arkeologlar tarafından ele geçirilen bulguların çoğu depo kayıtları ve günlük normal kayıtlar gibi şeylerdi; çünkü Babilliler o gün için, biraz bizi üniversite yöneticilerimize benziyordu. Her şeyi yazıp kayda geçirmekten büyük zevk alırlardı."

Murphy bir sonraki dia resmini yansıttı ekrana. "Projektörden yansıyan bu resmi bir kirpiğe benzetebilirsiniz; ama, çivi yazısında bunun anlamı yilandır. Yandaki simgenin de piring anlamına geldiğine inandığım için ikisini yan yana getirince heyecanlandım. Papirüsteki geri kalan yazıların bu-

yük bir kısmını da okuduktan sonra bunun bir Babil pazar listesi olmadığını anladım."

Murphy projeksiyon cihazını kapadı. "Eski yazıları okuyup yorumlama konusunu daha sonraki derslerde anlatacağım sizlere. Şimdilik papirüsü okuyup neler öğrendiğimi bir y;ına bırakıp size şu yılan kuyruğunu nasıl ele geçirdiğimi anlatacağım." Piring Yılan kuyruğunu bir kez daha

çantasından çıkardı. "Çünkü bugün size mantık ve bilginin bir araya getirilmesiyle neler yapılabileceğini anlatmak istiyorum. Bazen saçma ve çığınca görünen bazı fikirler benim gibi eski arkeologların çok güzel ve değerli eski eserler bulmasına yardımcı olabiliyor.

"Bu piring parçayı laboratuvarında incelediğimiz zaman Piring Yılan'ın kuyruğu olduğunu görecektik ve bunu kanıtlayacağız, Eski Ahit'te bunun, Musa tarafından M.O. 1458'de yapıldığı yazar. İsraililer çölde uzun zaman dolaşıp Tanrı'ya karşı 'inançsızlık' davranışları göstermeye başladılar. Tanrı da onları cezalandırmak için çöle zehirli yılanlar gönderdi. Yılan korkusuyla insanlar yaptıklarına pişman oldular ve Musa'dan yardım istediler. Musa Tanrı'ya yalvardı ve Tanrı da İsraililere acıyarak Musa'ya, 'Ateş gibi bir Yılan yap ve onu bir sopaya tak; başka bir zehirli yılan tarafından ısınan bir kimse ona baktığı zaman kurtulacak ve yaşayacak,' dedi.

"Musa Tanrı'nın 'ateş gibi' sözünü bronz ya da piring gibi anladı, çünkü bu Yılan figürünü yaptı, dertli, hasta olanların önüne tuttu ve pişman olup tövbe edenler iyileşti. Bu Yılan simgesinin Havva'yı cennette etkileyen ve dünyayı günah ve yanlış kararlar yoluna sürükleyen yılanla bir ilişkisi var sanıyorum. Bir gün sizlere İsrailileri iyileştiren şeyin ne olduğunu da anlatacağım elbette. Piring Yılan'ın sihirli gücü mü-

dü bu, yoksa israililer gerçekten Tanrı'ya olan inançlarını mı göstermeye başlamışlardı? Ama dinsel konulara faazlaca girersem Dekan Falhvorth beni yine rahiplik yapmakla suç layacaktır. Ayrıca, bugün gerçek araştırma sonuçlarına girmek istiyorum.

"Kutsal Kitap'ta bu Piring Yılan'dan iki yerde söz edilir.

Birincisinde, M.Ö. 1458'de Musa'nın, Yılan'ı İsraili'leri iyi-leştirmek için yaptığı anlatılır. Sonra M.Ö. 714'e atlarız, Kut sal Kitap'ta II. Krallar 18:1'5'de bundan söz edilir, ki burada Birinci Emir'in aksine Piring Yılan bir tapınma objesi olur.

"Yahuda'nın en dindar krallarından biri olan genç Kral Hezekiah halkının da bazı komşu kabileler gibi putperest olma ya başladığını öğrenir. Bu Piring Yılan gizlice muhafaza edil mistir ve bir put olarak ona tapılmaktadır. Hatta bazıları bu Yılan'da insanları iyileştiren bir güç olduğunu söylemektedir.

"Hezekiah Tanrı'ya tapması gereken Yahuda halkının Yılan'a taptığını öğrenince öylesine kızar ki, Yılan'ı kırarak üç parçaya ayırır.

"Ve Kutsal Kitap'ta Piring Yılan'dan daha sonra hiç söz edilmez. Ben bu Yılan'ın Babil Kralı Nabukadnezar zama-nında da o bölgede olduğuna dair bazı bilgileri bu papirüs rulosundan öğrendim. Hezekiah'ın Yılan'ı Babil'de üç parçaya ayırmasının üzerinden çok uzun zaman geçmiş ve yer de çok değişmişti."

Murphy bir süre durup dinleyicilerine baktı ve sonra devam etti, "Arkeologlar eski eserlerin uzun zaman nasıl var olduğunu ve çoğu kez nasıl yer değiştirdiğini ortaya çıkarmak için çeşitli yollar ararlar. Benim de bu konuda bir teorim var ve bu teori de geçen hafta Yılan'ın bu parçasını bulmamda yardımcı oldu bana. Sanıyorum ki Hezekiah Yılan'ın kırıl-

masını emrettiği zaman onu üç parçaya ayırdılar ve eski bir tapınağa sakladılar. O zamanlar, bir putun ortadan kaldırıl-masını bir kral bile emretmiş olsa, 90 santim boyunda mü-kemmel bir piring yılan heykelini fırlatıp atamazdı insanlar. Yaklaşık 140 yıl sonra, Babilliler Yahuda'yı yağma ederken tapınakta bulunan ve üç parçaya ayrılmış olan Yılan'ı da bulup alarak götürdüler.

"Bu papirüsteki yazıların bazı yerleri silinmiş olduğu için bu konuda spekülasyon yapılabilir; ama biz yine de yazılar-dan, Babil'de bulunan ve puta tapan rahiplerden birinin, muhtemelen büyük bir güce sahip olduğuna inanarak, Yılan'ın parçalarını bir araya getirdiğini öğrendik.

"Bir sonraki dersimde size kehanetlerden söz edecek ve Nabukadnezar'm gerçek Tanrı korkusuyla tüm putların yok edilmesini nasıl emrettiğini anlatacağım - o zaman Piring Yılan tekrar parçalandı. Ama papirüs yazısını yazan rahip, Yılan'ı tekrar kurtarmak istedi, parçaları birbirinden ayırdı ve değişik yerlere saklayıp papirüste nasıl bulunacaklarını da anlattı. Yılan kuyruğunun üstünde kazılı olan yazıyı okuyup anlayabilirsem diğer parçaları da bulmaya çalışacağım. Pekala, bugünlük bu kadar yeter arkadaşlar, ders bitmiştir."

Öğrencilerden biri, "Profesör Murphy?" diye seslendi. "Kuyruğu gösterdiğinizde hasta ve rahatsız olan hiç kimse iyileşmedi; ama, diğer parçaları da bulup birleştirdiğiniz zaman Yılan'la hastaları iyi edebilecek misiniz, ne düşünüyorsunuz bu konuda?"

"Evet, önemli bir soru bu. Ya da Yılan'ı yüzyıllar boyunca aramış olan kara büyü meraklılarına göre, parçalar birleştirilince bunu kötülük yapmak için de kullanabilirsin."

YİRMİBİR

S

hane Barrington, oğlunu düşünmemek için kendini zorluyordu. Hayatı boyunca kafasını genellikle başkalarına kötülük yapmak için kullanmış ve buna alışık bir adam olmasına rağmen, elinden hiçbir şey gelmeden orada dururken, Pençe'nin, oğlunu onun gözlerinin önünde öldürmesini unutmaması Barrington için hiç de kolay değildi. Ayrıca Pençe una oğlunun cesedini ne yapacağı konusunda da hiçbir şey söylememiştir.

Garip diye düşündü Barrington, oğlunu yıllarca görmemiş, adeta hayatından silmişti; ama şimdi, ölümünden sonra Arthur'u kafasından çıkarıp atamıyordu. Barrington her şeye rağmen aile bireylerini düşünecek kadar hassas bir adam olamazdı elbette. Eski karısından ayrılalı yirmi yıldan fazla oluyordu ve Arthur onun yaşayan tek yakını olmuştu. Barrington'un hiçbir yakın dostu, arkadaşı da yoktu. Evet, iş arkadaşları, elemanları, hizmet edenleri vardı ama dostu yoktu.

Barrington'un belirli yerlere de bağımlılığı olmazdı. Uç kıtada büyük ve lüks evlere sahip olmasına rağmen hiçbirini gerçek bir yuva olarak benimsememiştir. Geldiği yerin duygusal hiçbir değeri yoktu onun için. Herhangi bir yerden kaçır

gibi uzaklaşır ve oraya bir daha dönmeyi düşünmezdi bile. Muhteşem mimari yapılar ya da değeri biçilmez sanat eserleri zayıf ruhlar içindi. Gerçekte, en mutlu olduğu zamanlar, süratli bir araba ya da uçakla bir yere gittiği zamanlardı. Bu yük bir süratle yol alırken dünyanın, ayakları altında küçülüğünü hissedirdi. Barrington İletişim şirketinin ürettiği en son teknoloji ürünü sistemlerle de istediği yerde, istediğini yapabiliyordu.

Ama en çok rahat ettiği yeri seçmek zorunda kalsa, seçeceği yer bu çatı katı olurdu; orada sabahın erken saatlerinde kalkıp seyrettiği gökdelenlerin sanki canlandığını hisseder gibi oluyordu. Fakat Pençe'nin, oğlu Arthur'a yaptığı işkenceyi penceresinden gördükten sonra Barrington bir daha terasına da çıkmamış, penceresinden dışarı da bakmamıştır.

Şimdi, misafirinin gelmesine dört dakika kala, büyük Barrington iradesini kullanmanın zamanı geldi diye düşün- . ' dü. Kendini zorlayarak perdeleri ve terasa açılan sürgülü cam kapıları açtı. Geçmişte mağlup ettiği zayıf yaratıklar gibi olamazdı o. Barrington'un yaşamında suçluluk duygusuna asla yer yoktu. Terasın kenarındaki parmaklığa gitti ve aşağıya, Endicott Arms apartman binasına baktı. Bir an için titrer gibi olduğunu hissetti ama kendini hemen topladı.

Öldürdüğü düşmanlarının yığılmış cesetleri önünde duran barbar bir kral gibi güçlü, kendine hakim olduğunu hissetti. Barrington İletişim şirketi kısa süre önce birkaç milyar dolar daha kazanmış ve eskisinden çok daha güçlü olmuştu. Şirketi borçları kapatılmış, daha da büyümüştü. Shane Barrington'la rekabet etmeyi düşünen büyük işadamları bir süre sonra hata yaptıklarını anlayacaklardı.

Barrington geri dönüp elini cama dayadı ve gülümsedi. Tüm bunlara karşın ondan çok az şey istemişlerdi doğrusu. Şimdi Yediler'den yeni görev için emir bekliyordu. Birinci görevi garip, keyfi bir şey gibiydi, herhangi bir büyük plana bağlı olmamıştı, kısa ve özlü bir biçimde yapılmış, ondan hiçbir açıklama da beklenmemiştir. Fakat B.M. Güvenlik sis-temine ait bilgileri temin ederken hiç de zorluk çektiği söylenemezdi; güçlü bir adamdı o.

Rolex saatine baktı. Buluşma saat 7'de gerçekleşecekti. Bu saat oldukça geçti ve kadın o akşam diğer planlarını iptal etmek zorunda kalmış olabilirdi. Ve Barrington onu 10 dakika da fazladan bekletmişti. Onun, kendine olan güvenini kaybetmesini ve biraz korkmasını istiyordu. Bunlar belki de ucuz oyunlardı ve artık gereksiz sayılırdı. Ama ne kadar küçük olursa olsun, güç gösterisi hoşuna gidiyordu Barrington'un; ve bunu da yapmasa hayatı hiç kuşkusuz çok zevksiz olacaktı.

Barrington camdaki yansımasına bakıp geri döndü ve ceketinin astarına dikili olan mikrofona konuştu, "Gönder onu içeri."

Barrington Haber Ağı'nın ve ulusal televizyon dünyasının yıldız muhabiri Stephanie Kovacs, bir kez daha saçını ve makyajını kontrol etme gereğini hissetmedi ve danışma masasındaki kısa saçlı sarışının manikürlü eliyle gösterdiği kapıya yöneldi. Stephanie Kovacs ünlü bir TV

araştırmacı gaze-tecisiydi, yasadışı çalışanların korkulu rüyasıydı, kendisine silah çekilip ateş edilmiş, bıçaklı saldırıya uğramış bir kadındı, pek çok tehdit almıştı - her zaman dik durmuş, başını eğmemiş, kendinden iki kat iri ve saldırgan erkeklere tepeden

bakmıştı; ama şimdi, çalıştığı televizyonun patronu gör mek için onu davet etmişti ve kadın bir kedi yavrusu gibi te dirgindi, sinirliydi.

En kötüsü ne olabilirdi ki.7 Patronu onu en fazla işten ko vabilirdi. Stephanie son beş dakikadır bunları düşünüyor, kafasında soruna bir çare arıyordu. Önce kimi aramam gere kir acaba? Ödül yemeğinde bana, "Eğer işinden ayrılmayı du şünürsen..." diyen yönetici kimdi? Hangi televizyon şirketi reytingi artırmak için yeni bir yüz arayabilir? Hangi haber programı güçlü bir muhabir kullanmak ister?

Fakat onun için sorun yeni bir TV işi bulmak değildi, işinde çok başarılıydı, saygı görüyordu ve bu konuyu hiç düşünmemeliydi. Onu asıl korkutan şey başkaydı; Shane Barrington insanı işten kovduktan sonra da bırakmaz, mesleğini sona erdirinceye kadar uğraşırdu onunla. Eğer Barrington'un aklındaki buysa, Stephanie bir ay sonra bile kamera önüne geçip zamansız Haziran yağmurlarının soya fasulyesine verdiği zararı anlatamaz, ekrana çıkamazdı.

Stephanie kapıda bir an durdu, saçını düzeltti ve kendine olan güvenini göstermekten korkar gibi içeri girdi.

"Beni mi görmek istediniz, Bay Barrington?"

Shane Barrington resimlerinde ve nadiren çekilen TV röportajlarında olduğundan daha uzun boylu görünüyordu; ama, sert yüz hatları ve korkutucu siyah gözleri Stephanie'ye hiç de yabancı sayılmazdı. Barrington hiçbir şey söylemeden ve ifadesini değiştirmeden karşı duvardaki siyah deri divanı gösterdi ona. Stephanie otururken Barrington ayakta kaldı, böylece kadın ona bakmak için başını kaldırmak zorunda kalacaktı.

Barrington, "Bayan Kovacs," diye başladı konuşmaya, "Stephanie, değerli zamanından birkaç dakika ayırıp buraya geldiğin için teşekkür ederim. Umarım seni önemli bir araş-tırmadan alıkoymamışımdır. Seni işinden geri bıraktırdığım için bir serserinin kaçma fırsatı bulduğunu düşünmek istemem.

Stephanie gülümsemeye çalıştı. "Şey, denizde her zaman balık vardır efendim. Bu işin en güzel yanı da bu zaten - in-san hiçbir zaman hedefsiz kalmıyor."

Barrington gülümsemeden baktı ona. "Elbette. Ne de-mek istediğini iyi anlıyorum." Döndü ve odanın ortasındaki cam masaya oturdu. Kadın masada telefon ve bilgisayar ol madiğini görünce şaşırdı. Aslında kristal cam masanın üstü tamamen boştu.

"Bazıları bana bazen, sizin konunuzla yeterince meşgul olmadığımı söylüyor. Yani TV'ye önem vermediğimi söylüyorlar. TV eski, geçmişte kalan bir teknolojiymiş gibi sözler duydum. Aslında Shane Barrington hep gelecekle ilgilenir, değil, mi?"

"Öyle efendim."

"Ama bu doğru değil, Stephanie. Haber kanallarında neler olduğunu hep izlerim. Özellikle senin raporlarını dikkatle dinlerim. Senin o korkusuz araştırmalarını yakından izlerim."

Korkusuz sözcüğünü alay eder gibi söylemişti Barrington. Eğer bunu başka biri yapsaydı, Stephanie hemen onun boğazına sarılırdı. Hiç kimse ona küçümseyemezdi. Ama Stephanie, kesilmeye hazırlanan bir kuzu gibi değil de okşanan bir köpek gibi gülümsemeyi sürdürdü ve buna kendisi de şaşırdı.

Barrington onun rahatsız olduğunu hissetmiş gibi hafifçe gülümsedi. "Kötülere nasıl saldıracağını iyi biliyorsun sen Onlara hiç acımıyorsun. Hoşuma gidiyor bu."

Stephanie'yi bir TV muhabiri gibi değil de bir boksöi olarak görüyor gibiydi ama Barrington onu beğendiği sürece mesele yoktu. Barrington'un nereye varmak istediğini anla mamıştı Stephanie; ama, endişesi kaybolmaya başlamıştı. Belki de adam işten atmayacaktı onu.

Barrington, "Bazıları benim işlere hiç karışmadığımı söylüyor," diye devam etti. "TV yöneticilerine ne yapacaklarını söylemem ben. Reytingler iyi olduğu sürece işe karışmam. Programını istediğin gibi yapabilirsin. Hamam böceklerini, yaşlı insan katillerini ekrana getirebilirsin. Ne istersen yap."

İşler iyi gidiyordu. Barrington onun çalışma tarzını seviyordu demek. Bu tarz özgür çalışmalardan hoşlanıyordu. O zaman neden endişeleniyordu Stephanie?

Barrington koltuğunda arkaya yaslandı ve ellerini cam masanın üstüne koydu. Gözleri yine simsiyah olmuştu. "Ama bazen işlerini yapan bazı insanlara güvenemezsin. Onlara bazen yol göstermek gerekir." Neşesiz bir ifadeyle gülümsedi. "Yani tepeden talimat vermek gerekir."

İşler kötüye gitmeye başlamıştı. İyi başlayan konuşma yön değiştirmiş gibiydi.

Barrington, "Bunu düşünerek," diye sürdürdü konuşmasını, "Bu ülke ve dünya için büyük tehdit oluşturan bazı kişiler hakkında birinin çalışıp, her şeyi çekinmeden açıklayan bir araştırma yapması gerektiğine karar verdim. Birisi çalışıp bu insanların tehlikeli fanatikler olduğunu açığa çıkarmalı."

Barrington sustu ve Stephane, eyvah, işin can alıcı noktası geliyor, diye düşündü.

"Bu adamlar Kutsal Kitap'a fazlasıyla bağlı bir grup mu-hafazakar Hristiyan. Ve bu araştırmayı yapacak olan kişi de sen olacaksın."

Stephanie konuşmanın bu şekilde sonuçlanacağını asla düşünmemişti; ama, diğer TV muhabirlerini geride bırakmasının nedeni, her duruma kolayca uyum sağlama yeteneğine sahip olmasıydı. Şaşkınlığını üzerinden çabuk attı ve müte-vazi bir ifadeyle gülümsedi. "Bana güvendiğiniz için gurur duydum, Bay Barrington. İstedığınızı yapmak için elimden geldiğince çalışacağım, efendim."

"Bunu başarmalısın. Seni izleyeceğim."

YİRMİKİ

P

ençe olarak tanınan adam işini birkaç saniye için bıraktı ve aşağıdaki Manhattan manzarasına baktı. Bulunduğu yerde, aşağıya, caddeye düşmesini önleyecek sadece dar bir parmaklık ve ipler vardı.

Dünyanın en çok tanınan binalarından birinin, Birleşmiş Milletler Sekreterlik Binası'nın tepesinden indirilmiş bir cam silici platformunun üstünde, onuncu katta bir camın önünde duruyordu.

Pençe, Birleşmiş Milletler (B.M.) binasının bir cam kule gibi görünmesine neden olan yüzlerce pencereden birine döndü. Binada 39 kat vardı ama Pençe hesabını dikkatle yapmıştı ve sadece beşinci ve on ikinci arasındaki katlarla ilgileniyordu. Bu da onun amacı için yeterliydi.

Shane Barrington aldığı talimata göre Pençe'ye, güvenlik şeridini aşması ve işini rahatça yapabilmesi için gereken izni sağlamıştı. Pençe, Barrington'a ne istediğini söylemiş ve o da binlerce çeşitli işte kullanılan iletişim, güvenlik ve benzeri sistemleri üreten yan kuruluşları kanalıyla ona istediği izni rahatça çıkarabilmişti.

Pençe'nin fazla bir şeye ihtiyacı yoktu zaten, can sıkıcı. Bay Farley cam silme işiyle ilgili olarak ayrıntılı bilgi vermiş ti ona. Pençe, Farley'in cesedini bulunması zor bir yere bırakmadan önce cebindeki kimlik kartını ve tanınmasını sağ layacak her şeyi de almıştı. B.M. Binasına rahatça girebil mek için Farley'in parmak izlerini taşıyan parmak uçlarını ve göz taraması için gereken göz retinasını almayı da unutma mıştı elbet.

Kendisini makyajla, öldürdüğü Farley'e benzetmiş olan Pençe, kurbanının, üzerinde YÖNETİM BİNASI BAKIMI yazan üniformasını doldurmak için vücudu ince yastıklarla biraz takviye etmişti. Elindeki kağıda baktı. Kağıdın üzerinde binanın, kendisi tarafından dikkatle çizilmiş tüm pencereler rini gösteren bir izgara vardı. Motorlu olan bu cam temizleme platformunu istediği gibi indirip kaldırmayı sürdürdüğü takdirde işin zamanı gelmeden önce her şey yerinde olacaktı.

YİRMİÜÇ

Bir erkek ve profesyonel bir arkeolog olarak, Murphy'nin gururu kırılmıştı. "Shari, itiraf etmeleyim ki, şaşırılmış durumdayım. Tanrım, bu kuyruğun üzerinde yazılı olanları bir türlü okuyup anlayamıyorum."

Shari de çaresizlik içinde ona baktı. Laboratuvardaki olanakları kullanarak ellerinden geldiğince çok tarih saptama testi yapmışlar ve genç kız her açıdan dikkatle dijital fo-toğraflar çekmişti. Şimdi de büyütülmüş bir resme bakıyorlardı. "Bu resimleri daha fazla büyütemem, Profesör Murphy. bunu yaparsam sadece lekeler göreceğiz."

Murphy öfkeyle saçlarını karıştırdı. "Hayır, yapamazsın bunu, Dakkuri bu yazıyı uzun zaman bozulmadan durması için özel bir aletle kazımış olmalı; ama çözemiyorum onu. Belki de yeri çok dar olduğu için o zamana ait bir steno kullandı. Dakkuri'nin şifreli sözcükler kullandığını da hiç sanmıyorum, çünkü en güçlü putu olarak kabul ettiği bu Yılan'ın ikinci parçasının bulunması için gereken bilgileri vermiş olmalı burada."

Shari bir süredir aklında olan şeyi söylemeden önce derin bir nefes aldı. "Şey... Profesör Murphy... şu şey konusun-
da ne -

"Bana hiçbir şey söyleme. Başarısız olduğumda bunu an larım. Isis McDonald'a tekrar telefon etmem gerekecek."

"Vay canına, Profesör Murphy, müthiş bir masal... yani şey... hikaye bu." Isis McDonald aceleyle karalanmış olan notlarına hemen baktı, daha rahat konuşabilmek için ahize yi diğer kulağına aktardı. "İnsanı çeken, heyecanlandıran bir şey bu ama istediğinizi yapamam."

"Neden? Bakın sizinle karşılaşp tanışmadık ama deli de ğilim ben, ne yaptığımı biliyorum. Papirüsü okuma konusun da bana destek verdiniz ve bunların doğru olduğu kanıtlandı. Şimdi ikinci aşamadayız. Piring Yılan'ın tamamını bulma konusunda binlerce yıldır arayış içinde olan herkesten daha çok yaklaştım ona."

"Evet, evet, Profesör Murphy. Bütün bunlar güzel ama ben kendine şöhret arayan bir arkeolog değil, Özgürlük Vakfı Par şömenleri'nin bir filologuyum. Benim de yapacağım bir sürü araştırmam var burada. Aslında - " durup çevresine bakındı "aslında aylar önce bitirmiş olmam gereken çok işim var."

"Lütfen, Isis, seni meşgul etmek istemiyorum ama bunu bekletmem - senin kadar zeki olmadığım ve senin yapabile ceğin bu işi yapamadığım için de kendime kızıyorum."

Isis içini çekti ve elinde olmadan gülümsedi. "Oh, Profö sür Murphy, işinizi nasıl yaptıracağınızı iyi biliyorsunuz. Şu eski, insanları övme sanatında oldukça ustasınız."

"Ben lisanslı bir profesyonelim. Lütfen, yardım edecek misin bana?"

"Dinle, Murphy, şunu yapabilirim. Vakfın birkaç toplantısı nedeniyle birkaç gün ayrılamam buradan ve sen de meşgul bir adamsın. Fakat bu vakıf kaynaklar konusunda zengin-

dir.Bu nedenle buradan birkaç gün ayrılmamam gerekiyor, çünkü övgüler konusunda usta olan sadece sen değilsin. Çok güvendiğim ve yetenekli sekreterim Fiona'yı vakıf uçağıyla sana gönderecek ve Yılan kuyruğunu bana getirmesini sağlayacağım."

"Vay canına! Bu pahalı bir yol ama fırsatı kaçıramam el-bet.Parçanın güvende olacağından nasıl emin olacağım peki?"

"Murphy senin orada, küçük bir kasaba üniversitesinde çalıştığına eminim, bense burada dünyanın en büyük ve zen-gin bir tarih araştırma merkezinde güvenlik içinde ve en son teknoloji ürünü araştırma sistemleriyle görev yapıyorum. Güvenlik konusunda hiç kuşkun olmasın."

Murphy'nin artık söyleyeceği fazla bir şey yoktu. "Ne demek istediğini anladım, Isis. Kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp yaralanan gururumu onarmaya çalışmadan önce «ana teşekkür edeyim, Yılan kuyruğu istediğin kadar kalabilir sende, peki Fiona ne zaman gelebilir buraya?"

Murphy elinde küçük bir kutuya Laura'nın ofisine girerek şaşırttı onu.

"Murphy, ne arıyorsun burada? Yoksa kötü dekanın seni yine tutuklayıp buraya hapse mi gönderdi?"

"Sevgilim, laboratuvarıda suratımı asıp oturuyordum, çünkü Yılan kuyruğu üzerindeki yazıyı okuyamadım ve Isis McDonald'ı aradım ve o da onu kendisine göndermemi istedi. Sonra bir şeyler yapabileceğimi düşündüm ve bunu alıp hazırladım. Samarya'dan geldiğimizden beri onu sana vermek istiyordum."

Murphy kutuyu Laura'ya uzattı ve o da Noel armağanı alan beş yaşındaki bir çocuk gibi onu heyecanla alıp kapağı-

nı açtı. "Oh, Murphy, mağaradaki ağaç kökünden kopardı ğın haç şeklindeki kök parçası bu. Onun kaybolduğunu sanı yordum."

Laura cilalanmış kök parçasını yukarı kaldırıp hayran gözlerle baktı. Yaklaşık dört santim boyunda ve bir buçuk santim eninde bir kök parçasıydı bu. Murphy onun tepesin de minik bir delik açmış, parçayı yağla cilalamış ve rengini artırmıştı. Parçanın dip kısmında bir yumru vardı ve oradan çıkan dört küçük filiz bir haç şekli oluştuyordu. Kök parçası adeta bir mücevher gibi parlıyordu.

"Onu en güzel mokesen bağcığına bağladım. Sana layık olacak bu mücevheri yapabilmek için elimden gelen her şeyi yaptım sevgili bayan." Murphy bunu söylerken onun önünde eğildi.

Laura uzandı ve onu kucakladı. "Ayağa kalk, asil genç adam. Kraliçen de sana güzel şeyler verecek. Hadi, beni eve götür de kral olmak neden iyiymiş göstereyim sana."

YIRMİDÖRT

S

hari salçanın içine kaşığı sokarken Paul Wallach da onu seyrediyordu. Genç kız salçadan bir kaşık alıp tadına baktı, Hiç de fena olmamış der gibi başını salladı ve sonra makarnayı karıştırmaya devam etti. Dağınık mutfaktaki sıcak hava Shari'nin yüzünü, sanki koşmuş gibi kıpkırmızı yapmıştı. Yüzündeki terle Paul'e daha da güzel görünüyordu.

Shari dönüp onun kendisine dikkatle baktığını gördü, "Hey," diyerek kaşlarını çattı. "Bana değil yemeğe dikkat edeceksin. Makarna ne kadar pişecek demiştin sana?"

"Beş dakika? Yok, hayır, on beş dakika."

Genç kız sinirlenmiş gibi yaptı, elindeki kaşığı daha da sıktı.

Delikanlı, "Oh, biliyorum," dedi. "Bulmaca soru. Makarna aslında yumuşayınca ya kadar pişmeli, değil mi?"

Genç kız terli alnına düşen bir tutam saçı kaldırdı ve tekrar tencerelere döndü. "Pekala, sanırım söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin, Paul Wallach. Yani, konserve balık ve piz-zadan başka bir şey yemediğin için ev yemeğinin çok güzel olacağını söyleyen sen değildin sanki. Bunun portakallı ördek ya da harika bir yemek olmadığını biliyorum elbet; ama, beni biraz olsun takdir edebilirsin, değil mi?"

Delikanlı elindeki Cola bardağını masaya bıraktı ve samimi bir ifadeyle ona baktı. "Seni gerçekten takdir ediyorum, Shari. Yemek de harika kokuyor. Ben sadece bu tür şeylerle ilgilenmesini pek beceremiyorum işte."

"Ama eminim yerken ilgileneceksin, öyle değil mi?"

"Elbette, bunda haklısın. Yani ben demek istiyorum ki bu tür işlerde pek becerikli olamayacağım. Ne kadar çabalar sam iyi bir aşçı olamam, eminim bundan."

Shari omzunun üstünden ona baktı ve kızdırmak istenir den, "Yani bir Bili Gates de olamayacağın gibi, değil mi." dedi.

Delikanlı içini çekti. "Evet, öyle. Sanırım hayatım bo yunca, iyi olmadığım konularda iyi olmaya çalıştım. Aslında beni ilgilendirmeyen konularla ilgileniyormuş gibi görünmek istedim. Yani babamın benimle gurur duymasını filan istedim. Onun benim başarısız olduğumu düşünmesini isteme-dim. Ama sonunda onun başarısız olduğunu anladım."

Shari onun sözünü kesmeyeceğine dair kendi kendine söz vermişti ama bunu duyunca ona döndü. "Paul, baban hakkında böyle düşünemezsin, işinde başarılı olamamış olabilir ama uzun süre sana güzel bir yaşam sağlamış."

"Evet, pek güzel bir yaşam. Hangi konuda daha başarısız olduğu konusunda da emin değilim, işinde mi yoksa sadece bana babalık yapma konusunda mı?"

"Paul Wallach, izin ver de yıllar önce annem ve babam bir araba kazasında öldüğü zaman öğrendiğim bir şeyi söyleyeyim sana. Yaşamında yolunda gitmeyen şeyler için onları suçlayabilirsin, onlar yaşarken çözülmemiş sorunlar konusunda kendini suçlu hissedebilirsin; ama bir noktada, iyi ya

da kötü, onlar sana iyi bir temel vermiş olsunlar ya da olma-sınlar, onları bahane etmeden kendi hayatını yaşamak zo-rundasın."

Paul oturduğu sandalyeye yayıldı ve, "Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum zaten," dedi. "Bunun için kendimi zorlayıp Preston'a geldim, çünkü oturup kara talihime küsmek

istememedim. Babam bana en azından sıkı çalışmak konusunda örnek oldu. Ama insanın istemediği bir konuda hevesle çalışması kolay değil."

Shari ona, üzerine midyeli domates sosu dökülmüş makarnayla dolu iki tabak uzatınca Paul bir an için yemeğin güzel kokusuyla konuşmasına ara verdi.

Delikanlı, "Vay canına!" dedi. "Gerçekten de muhteşem oldu bu makarna! Bana bunun tarifini vermelisin."

Shari' ona yemek odasındaki masayı göstererek, "Hadi ordan!" dedi. "Otur şuraya da yemeye bak. Bunu yedikten sonra istediğini söyleyebilirsin bana."

Paul elindeki kahve kupasını genç kıza uzattı ve, "Teşekkür ederim, Shari," dedi. Sadece yemek için değil, sorunlarını dinlediğin için de teşekkür ediyorum sana. Seni işlerinden alıkoyup zamanını aldığım için kendimden utanıyorum doğrusu."

Shari gülümsedi, "insanlara yardım etmeyi severim, Paul. Ve tecrübelerimden biliyorum ki insan sadece dinleyerek de karşısındakine yardımcı olabilir."

Paul ondan, daha kişisel bir şeyler söylemesini bekler gibiydi. Yani genç kızın onunla ilgilendiğini duymak istiyordu. Onunla sadece bir günlük arkadaşlıktan fazlasını istiyordu. Ama belki de çok fazla şey umut ediyordu. Belki de bunun için çok erkendi.

Shari, "Yapman gereken ilk şey kendine karşı dürüst ol maktır," dedi. "Artık babanın istediği gibi yaşamam gerekimi yor. Bundan böyle büyük paralı işlerle ilgilenemeyeceğini düşünüyorsan, o zaman seni ilgilendiren bir şeyler bulmalısın."

"Sanırım ilgilenmek istediğim bir konu buldum."

Shari, "Harika," dedi. "Nedir o?"

Paul bir an tereddüt etti. Bunu söylediğinde Shari onun, kendisini etkilemek için böyle konuştuğunu sanabilirdi. Genç kızın yüzüne bakarak, "Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," diye devam etti. "Kutsal Kitap arkeolojisiyle ilgilenmek isterim."

Genç kız bir süre onun yüzüne baktı. Gülümsemiyordu ama kaşlarını da çatmamıştı. Sanki onun samimiyetini tartıyor gibiydi ama gerçeği de anlayamamıştı henüz. Bir süre sonra, "Bu konuda benim ne hissettiğimi herhalde biliyorsundur," diye konuştu. "Ben bundan daha çekici ve değerli bir konu düşünemiyorum. Sen de bu dersi alacaksan çok iyi. Ama bu konuda daha önce öğrendiğin bir şeyler var mı? Yani bu iş sadece toprağı eşeleyip eski eserleri çıkarmaktan ibaret değil. Arkeologlar genellikle bunu yapar. Bu konu aslında Kutsal Ki-tap'ın gerçeklerini kanıtlamakla ilgili çalışmaları içerir."

Paul ona bir yanıt vermek istedi ama sustu. Bir yanıtı ol duğunu sanıyordu, en azından öyle düşünüyordu ama bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Hayır, aslında tam inançlı bir Hristiyan olduğunu söyleyemezdi. Aslında neye inandığını kendisi de bilemiyordu. Fakat Murphy'nin derste gösterdiği kemik tabutu resimlerini gördükten ve onun anlattıklarını dinledikten sonra daha önce hissetmediği garip şeyler hissetmişti. Bu konuda daha çok şey öğrenmek istediğinden emindi.

O sırada çalan kapının zili odadaki sessizliği bozdu. Paul, zil beni kurtardı, diye düşündü.

Shari masadan kalkıp kapıya giderken, can sıkıntısıyla, bu da kim olabilir acaba?" diye söylendi. Kapıyı açtı, bir an sessiz, şaşkın gözlerle gelene baktı ve sonra elini ağzına götürdü. Kapıda, kirli sarı saçları karmakarışık, yüzünde iki günlük sakalıyla sırtarak ona bakan genç bir adam duruyordu. Yeni gelen, Shari'ye hiçbir şey söylemeden onun yanından geçti ve odanın ortasında durdu.

Genç adam Paul'ü görmüyormuş gibi etrafa bakındı ve, "Etrafta balonlar görmüyorum, müzik de yok," diyerek Shari'ye baktı. "Hiç de misafirperver değilsin kardeşim."

Paul kendi kendine, Aileler konusunda hiçbir şey bilmiyorsun, diye söylendi. O burada oturmuş babasıyla ve geleceğiyle ilgili sorunlarını anlatarak ona derdini dökerken, Shari tüm sorunlarını çözümlemiş, sakın, mükemmel bir genç kız gibi görünmüştü ona. Ama o sırada, Shari'nin, hırsızlıktan hapiste yatan erkek kardeşi, erken tahliye ile çıkıp birden onun evine gelmişti işte.

Berbat bir sürprizdi bu. Ama Chuck Nelson evde fazla kalmadı. Kıyafetini değiştirdi ve yine geldiği gibi hızla çıkıp gitti. Shari'nin canı çok sıkılmıştı, bunun için Paul orada bir saat daha kaldı ve bu kez Shari hakkında konuştular hep. Paul onu dinlerken daha çok etkilendi.

"Chuck ve ben daha çok gençken annemle babam bir araba kazasında öldüler. Bizi hiç kiliseye götürmemişlerdi ve ben Hz. İsa konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Ama bir süre sonra bir arkadaşım ve annesiyle kiliseye gitmeye başladım ve harika bir şey oldu. Hz. İsa'ya inandım, O benim kurtarıcım oldu ve yaşamımı değiştirdi. En çok ihtiyacım olan bir

zamanda tutunacak bir dalım oldu, O'nun sayesinde. Fakat Chuck çok çabuk bozuldu."

Paul başını iki yana salladı. "Hapse girdiğine göre öyle olmalı."

"Chuck bölgedeki kötü insanlarla dost oldu, hırsızlığı uyuşturucu kullanmaya kadar pek çok suç işledi ve sonunda hapse girdi. Beni hiçbir zaman dinlemedi ve hapiste ziyaretine gitmemem için ziyaretçi listesine bile yazmadı, ben de onu görmeye gitmekten vazgeçtim. Ama her zaman onun için dua ettim."

"Şimdi ne yapacaksın peki?"

"Bilmiyorum. Şimdi benim bildiklerimi sen de biliyorsun. Onun, eve nasıl fırtına gibi gelip gittiğini gördün. Sanırım burada benimle birlikte yaşamayı düşünüyor ve ben de onu evden atamam; ama, eski vahşi yaşamına dönmesine de izin veremem. Bu konuda yardıma ihtiyacım var. Sanırım Laura Murphy ve kilisedeki Peder Bob'la konuşsam iyi olacak. Beni dinlediğin için sana da teşekkür ederim, Paul."

Paul'ün yüzü kızardı. "Sen beni dinledin, ben de seni. Arkadaşlar bunun içindir. Ve sanırım seninle iki arkadaşız, değil mi?"

Shari dostça bir ifadeyle onun eline hafifçe vurdu. "Pekala arkadaş, sanırım artık evine gitmelisin. Bak ne diyeceğim sana, neden Çarşamba akşamı bizimle birlikte kiliseye gelmiyorsun? Murphy'ler de orada olacak, senin Laura'yla tanışmanı isterim. O da sana yardımcı olabilir. Erken gelip kilisenin bodrumunda giysi yardımı için düzenlemeye yardım edersen oradaki havaya da alışırsın. Çarşamba akşamı 6:X iyi mi?"

Paul oradan çıkıp evine giderken hep ısıklık çaldı ve kendi kendine, Galiba Preston'u seveceğim, diye söylendi.

YİRMİBEŞ

Birleşmiş Milletler'e üye yaklaşık iki yüze yakın ülkenin

bayrakları Doğu Nehri'nden esen hafif rüzgarda dalgalanıp duruyordu. Akşam saat altıda hava kararmaya başlarken B.M. binasının parlak ışıkları yanmaya başladı.

Işıkların hemen hepsi bir anda yanınca, binlerce lamba, 39 katlı koca Sekreterlik Binası'nı bir anda New York gecesini aydınlatan mücevherlerden biri haline getirmişti.

Hava tam olarak kararmadığı için ışıkların o göz alıcı etkisi henüz görülüyordu. Ama yine de oradan geçenlerin dikkatini çeken muhteşem bir aydınlatmaydı bu.

Birinci Cadde'den geçmekte olan arabalar durup korna çalmaya başladı. Yayalar durup iç çekti, bağırıldılar ve B.M. binasının cam cephesine baktılar. Çok uzun sürecek gecede, saat altıyı iki gece B.M. Güvenlik şefinin ofisindeki telefon o akşam ilk kez olarak çaldı.

Çünkü Birleşmiş Milletler Sekreterlik Binası'nın 5. ve 12. katları arasındaki tüm pencerelerin hemen hemen yarısına parlak kırmızı boyayla, sanki başka dünyalardan gelmiş gibi garip bir şekilde parlayan ve herkesin bina ışıklarında bile rahatça görebileceği şekilde bir şey yazılmıştı:

Yarım saat içinde sekreterlik Binası'nı aydınlatan ışıklar çoğalmıştı.

Çevre sokak ve binalar dahil her yer boşaltıldı ama düzinelerle resmi araç otoparklarda kalmıştı. Dünyanın tüm radyo ve televizyon kameraları sanki oraya dolmuş ve B.M. binasına mümkün olduğunca yaklaşmışlardı.

Ortada bir felaket yoktu ama felaket havası yayılmıştı etrafa. Tüm B.M. binalarında yapılan ilk araştırmalarda hiçbir kurban ya da hasar bulunamadı. Sadece Sekreterlik Bina-sı'nın ön cephesinde, sekiz katın pencerelerinde adeta kanı andıran bir boyayla yazılmış bu harf ve rakamlar görülüyordu. Eğer bunlar yapılacak olan bir saldırı ya da patlamanın uyarısıysa bile hiçbir şey bulunamadı ama aramalar birkaç saat sürdü.

B.M. binaları çok geniş bir alana yayılmıştı ve güvenlikten güçlerinin sorumlu şefi Lars Nugent'ti; ama New York şehir polisi, FBI ve diğer güvenlik güçleri de bölgeye gelmiş ve göreve başlamışlardı.

Saat dokuzu yirmi geçe Nugent, bölgedeki kıdemli FBI şefi Burton Welsh, New York emniyet müdürü ve Birleşmiş Milletler'e bir saldırı olması durumunda hükümet güçlerini yönetmek için Washington'dan gelmiş olan Dışişleri müsteşarıyla bir toplantı halindeydi. B.M. binasına bir saldırı olduğu takdirde bundan hiç kuşkusuz Amerika Birleşik Devletleri de büyük zarar görecekti.

Korumakta olduğu diplomatlardan bile daha seçkin bir görünüme sahip olan Nugent, "Bildiklerimizi size özetleyeyim," diyerek başladı söze. "Mesaj 5. ve 12. katlar arasındaki pencerelerin dış yüzeylerine yazılmış. Gerçek bir test yapıl-

ması gerekiyor; ama, biz o kırmızı şeyin, TV muhabirlerinin iddia ettiği gibi kan değil, kırmızı boya olduğunu anladık. Kullanılmış olan bu boya kimyasal bir şey ve sadece üzerine güçlü ışıklar tutulduğu zaman böyle parlak bir renk alıyor, parlıyor."

Emniyet müdürü, "Peki ama bu boya oraya kadar nasıl sıkılmış?" diye sordu.

"Bu iş cam yıkama platformundan yapılmış sanıyoruz. Bu temizleme platformu bugün o katlar arasında çalışıyordu; ama, orada çalışan adam konusunda hiçbir şey bulamadık, Adamın kimliği ve güvenlik taramaları hep normal. Polis, camları her zaman temizleyen ve Astoria'da yaşayan Joseph Farley adındaki adamı arıyor. Adam henüz bulunamadı ama on yıldır bu işi yapıyor ve şimdiye kadar işinde ya da poliste hiç bir yanlışı görülmemiş.

Müsteşar gözünü notlarından kaldırıp onlara baktı. "Bunu oraya yazan kişi hiç kuşkusuz tüm dünyanın görmesini istedi. B.M. elbette bir dünya kuruluşu. Fakat şimdiye kadar bunu yapma sorumluluğunu alan hiçbir terörist grubu çıkmadı ortaya."

Burton Welsh başını iki yana salladı. Konuşmadan önce üzerindeki rüzgarlığın fermuarını açtı ve, "Biz bu işte bir yabancı parmağı olduğunu pek sanmıyoruz," dedi.

Müsteşar kaşlarını kaldırdı. "Yani yerli teröristler mi demek istiyorsunuz? Oklahoma'da olduğu gibi mi? Dünyanın en güçlü güvenlik sistemini kırmayı göze alacak kadar ne isteyebilirler B.M.'den?"

Nugent yüzünü buruşturup parmağını salladı. "Güvenlik sisteminde bir çökme olmadı bugün. Yazılmış olan bu harf ve rakamlar ne anlama geliyor peki?"

Welsh önündeki kitabı aldı ve açarak, "Çok basit," dedi. "Tahminimize göre bunlar Kutsal Kitap'tan, Yeni Ahit'ten bir duayı işaret ediyor. J harfi John'u (Yahya Peygamber),) rakamı üçüncü bölümü ve 16 da on altıncı ayeti belirtiyor. Orada şöyle der, okuyorum: 'Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki ona tek Oğlunu verdi, ve O'na inanan yok olmayacak ve sonsuz hayata kavuşacak.'"

Nugent başını salladı. "Evet, Kutsal Kitap'ın en çok bilinen duasıdır bu-. Ama neden şimdi ve buraya yazıldı?"

Welsh çalan cep telefonunu açtı. Bu konuda "Bazı dü' şüncelerimiz var. Ama bu beklediğim telefonsa dışarıdan bir yardım alacağız demektir."

YİRMİALTI

Murphy hâlâ uğraşıyordu. Çivi yazısına o kadar uzun zamandır bakıyordu ki gözleri bulanmaya başlamıştı. Şekiller sanki gözlerinin önünde hareket ediyordu ve tam o sırada ofis telefonu çalmaya başladı.

Ahizeye uzanırken zihnini toparlamak için başını salladı. Telefon eden Laura'ydı ve evden arıyordu. "Murphy, şükür hâlâ laboratuvardasın."

"Gecenin bir yarısında kocana söylenecek güzel bir laf bu doğrusu."

"Murphy, biraz önce bir FBI ajanı geldi buraya, seni arıyordu."

"FBI mı? Neden ben? Hem de bu saatte?"

"Seni görmek için laboratuvara geliyor adam. FBI'ın sana soracakları varmış."

Yirmi dakika sonra gelen FBI ajanı Hank Baines, Murphy'nin ofisinde oturup telefonun uzantısını bir kulağına tutarken Murphy de odanın içinde dolaşıp duruyordu. La-ura Murphy'ye, fakülte dinlenme odasındaki televizyonu açmasını söylemiş ve o da BNN TV istasyonunu açarak

B.M.'den yapılan canlı yayını izlemişti. Tüm Amerikan halkı gibi o da gördükleri karşısında şaşkına dönmüştü.

Ajan Baines, Washington'dan aldığı emre göre hemen Charlotte ofisinden ayrılmış ve Murphy'nin sorgulanması için Preston'a gelmişti. Fakat sorgulamayı Baines yapmaya caktı. Baines'in görevi sadece New York ofis şefi olan Bur ton Welsh'le Murphy arasındaki telefon görüşmesini ayarla maktı.

"Bay Baines, bunun hiçbir anlamı yok. Benimle ne ilgisi var bu işin?"

"Bunun sizinle ilgisi olduğunu sanmıyorum, efendim."

"Sanki buraya beni sorgulamaya gelmiş gibisiniz ama."

"Dediğim gibi, sizi ben sorgulamayacağım, Profesör."

"Bu daha da anlamsız. Eğer mesele bana açılacak bir te-lefonsa, sizin burada ne işiniz var peki? Eğer bir soruya yanlış cevap verirsem beni vuracak mısınız yani?"

Baines telefona konuştu. "Ajan Baines görev yerinde, New York. Telefonu doğruca Profesör Murphy'ye veriyorum." Baines başını sallayınca Murphy masasındaki ahizeyi aldı.

"Profesör Murphy, ben New York'ta, B.M. olay yerindeki kıdemli FBI şefi Burton Welsh. Söylediklerinizi B.M. güvenlik şefi Lars Nugent da hoparlörden duyacak. Bizimle konuştuğunuz için teşekkür ediyorum."

Murphy kaşlarını çattı ve telefona, "Baylar, sizin, ne yapabileceğimi düşündüğünüzü bilmiyorum," dedi.

"Bay Murphy, sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüm ama burada, B.M.'de bir sorunuz var."

"Olayı TV'de gördüm. Bu konuda ne yapabilirim?" . "Efendim, sizin Kutsal Kitap konusunda büyük bir uzman olduğunuzu biliyoruz."

"Saçmalık bu, Ajan Welsh. Sizlerle daha önce hiç işim olmadı ama FBI'nın her konuda doğrudan işe karıştığını sanıyordum ben. Özellikle New York'da Kutsal Kitap hakkında benden daha çok şey bilen düzinelerle uzman var, Ajan Ba-ines'i buraya kadar göndermenize hiç gerek yoktu aslında."

"Profesör, bu J harfi, 3 ve 16 rakamlarından oluşan me-sajdan ne anlıyorsunuz?"

"Welsh, ben eski Kutsal Kitap tarihi konusunda uzmanım, modern püskürtme yazılar konusunda bir şey bilmem."

"Yine bir bakın ona Bay Murphy, lütfen."

Murphy derin bir nefes aldı ve, "John* 3: 16, tüm Hıristiyanların bildiği gibi Kutsal Kitap'taki en önemli ayettir; bunu siz de bilirsiniz," dedi.

"Neden çok önemlidir?"

"Çünkü bu ayet bize, eğer Tanrı'nın Oğlu'na, Hz. İsa'ya iman edersek ebedi hayata kavuşacağımızı söyler."

Nugent, "O zaman bunun, dindar bir fanatiğin işi olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

- "Bir dakika baylar! Dindar fanatik mi? Kutsal Kitap ayetinden söz ediyor diye dindar fanatik mi oluyor bunu yapan? Ama bakın, bunu B. M. binasının camlarına, o kadar yukarılara yazmak için, bunu yapanın aslında fanatik olması gerekir. Ama ben de dahil olmak üzere bu ayeti her gün düşünen milyonlarca dindar insan var ve bunlara dindar fanatik diyemezsiniz."

Ajan Welsh'in sesi biraz sertleşir gibi oldu. "Bak, Murphy, seninle bu konuda tartışacak zamanım yok. Bu ülkede koyu dinci Hıristiyanlar olduğunu sen de biliyorsun."

* Yuhanna

"Beni neden aradığınızı şimdi anladım. Benim de dindar bir Hıristiyan olduğumu bilgisayarlarınızdan öğrenmiş olma lısınız. Demek dindar Hıristiyanlar sizin için dindar fanatik oluyor, öyle mi? Bu tür düşünenlerin FBI'da olmaması gerektiğini düşünüyorum ben."

"Yapma Murphy, B.M. hakkında atıp tutan, çılgınca sözler eden Hıristiyan gruplarıyla ilgili bir sürü dosya var elimizde. Bunu yapanın da bunlardan biri olabileceğini düşünmüyor musun yani?"

Murphy konuşmaları paralel telefondan dinlemekte olan Baines'e baktı ama ajan onun bakışlarından kaçmak için gözlerini ovmaya başladı. Murphy sakinleşmek için bir süre sustu ve

sesinin tonunu ayarladı. "İnancım tam olduğu için kimse bana deli, fanatik ya da buna benzer şeyler söyleyemez. Bu durumda size nasıl yardım edebileceğimi bilemiyorum."

Welsh öfkeli bir sesle, "Edemez misin, yoksa etmeyecek misin?" dedi.

Murphy ona cevap vermek üzereyken ofisin kapısı açıldı ve Laura hızla içeri girdi. "Murphy, neler oluyor burada? Bu çılgınca B.M. meselesi nedir? FBI senden ne istiyor?"

"Emin ol ben de bilmiyorum; hayatım. Ama bu iş, şu camlan kaplayan pislikten daha fazla kokmaya başladı." Tekrar ahizeye konuştu, "Welsh, karım buraya geldi. O da benim gibi inançlıdır. Bence sen Ajan Baines'i geri çağır; burada dindar fanatikleri sayısı arttı. Seni hoparlöre bağlayacağım."

Laura önce şoke olmuş gibi göründü, sonra şaşkın bir ifadeyle kocasına baktı.

"Profesör Murphy ve Bayan Murphy, merhaba, ben New York'tan FBI ajanı Burton Welsh. Bakın, biz birbirimizi biraz kızdırdık galiba - "

"Ben telefonu kapatıyorum, Welsh. Bu durumda size na-sıl yardım ederim bilemiyorum. Şu an, işe yarayacağını sandığım birkaç bin yıllık bir yazı üzerinde çalışıyorum. Onun için, eğer Ajan Baines beni, karımı ve daha sonra da kilisemin mensuplarını tutuklamayacaksa ben gidiyorum."

Hattın diğer ucunda Welsh iyice sinirlenmişti. "Gidebilirsin, Bay Murphy, ama sakın fazla uzaklaşma."

"Ne demek oluyor şimdi bu?"

Ajan Baines uzandı ve Murphy cevabı duymadan önce onun bağlantısını kesti. "Özür dilerim, Profesör Murphy. Bu aşam burada işler biraz karıştı gibi." Adam sustu ve Laura onun biraz mahcup olduğunu sezdi.

"Ajan Baines, bilmemiz gereken başka bir şey var mı?"

Adam onlardan başka tarafa baktı ve, "Hayır," dedi.

"Baines, bizimle konuşabilirsin. New York ne düşünürse düşünsün; biz canavar değiliz."

"Elbette değilsiniz, hanımefendi, bunu biliyorum. Ajan Welsh iyi bir insan ve süper bir ajandır. Onun Quantico'da-ki çalışmasını gördüm. Fakat... ben buralıyım ve bazı büyük şehir insanların din konusunda ne kadar garip şeyler düşündüğünü bilirim. Sadece bilmenizi isterim, FBI'da çalışanların hepsi böyle değildir."

Murphy başını iki yana salladı. "Ajan Baines, sana teşekkür ederim. Hem Tanrı'smı ve hem de işini severek savunan insan, iyi bir insandır. Sen bunu yapabiliyorsun. Seni takdir ettim. Ben de bu gece senin dengeleme gücünden biraz kullandım herhalde."

Laura, kolunu Murphy'nin beline doladı ve hafifçe sıktı. "Öfkeni kontrol etmek için Ajan Baines'i örnek mi aldın ya ni.? Eğer Ajan Baines sana bunu öğretebilirse Preston'da ona ayrıcalık tanıyabiliriz. Ajan Baines, koşullar biraz garip de olsa sizinle tanıştığıma sevindim."

"Hey, ben burada sadece bir haber taşıyıcıyım; ama, ora da olmadığımı, beladan uzakta bulunduğuma sevinirim doğrusu."

Laura bu kez iki kolunu da Murphy'nin beline sardı. "O' FBI ajanı, senin B.M.'deki olayla bir ilişkin olduğunu mu sa niyordu yoksa, Murphy"

"Hayır, sanırım B.M. binasına Kutsal Kitap'tan bir ayıtın adı yazıldığı için umutsuz durumda kaldı ve pek çok in san gibi, inancı olan tüm insanları inançsızların karşısınday-mış gibi görmeye başladı. Ama yine de bir konuda haklı. Birisi o yazıyı oraya yazmak için büyük bir riske girmiş."

Murphy son yarım saatte yaptığı gibi, yine bunun nedeninin ne olabileceğini düşündü. Kutsal Kitap'ın tüm mesajı Kutsal Ruh tarafından bu küçük cümlede toplanmış ve John'a (Yahya Peygamber) telkin edilerek onun tarafından yazılmıştı. Bu Kutsal Yazı, birkaç yıl önce bir dindarın bir kartona siyah iri harflerle JOHN 3:16 yazarak kalabalık spor olaylarında TV kameraları karşısına çıkarmasından sonra herkes tarafından bilinen bir şey olmuştu.

Bir süre sonra bu Kutsal Yazı, bunu ringde kullanmak isteyen bir güreşçinin saçmalığına rağmen etkisini sürdürmüştü. Ama artık işler iyice karışmaya, çirkinleşmeye başlamıştı. Bu gece olanlardan sonra Murphy, medyanın bu Kutsal Ya-zı'yı kullanacağından korkuyordu; yüzyıllar boyunca milyon-

larca insana umut veren bu Kutsal Yazı bir karalama kam-panyasına alet edilebilir, dindar Hristiyanlara karşı bir silah olarak kullanılabilirdi. Murphy bunu bir ironi olarak görü-yordu.

Laura, "John 3: 16 oraya yazılacak güzel bir mesaj," dedi.

Murphy, "Evet," dedi. "ama içimden bir ses bana, onu oraya yazanın bir rahip olmadığını söylüyor."

YİRMİYEDİ

Shane Barrington da B.M.'de yaşanan olayları evinde oturmuş sahip olduğu BNN televizyonundan izliyordu. TV haber bölümü başkanı, Barrington tarafından uyarıldığı için önemli olaylarda onu hemen telefonla arardı; şimdi de aynı şeyi yapmıştı.

TV haber bölümü başkanı hiç kuşkusuz bu olayda Barrington'un parmağı olduğunu bilmiyordu. Barrington, adam bunu nerden bilsin ki? diye düşündü. Ben bile bu işe karıştığımın emin değilim. Şimdi emir aldığı şu Yediler ve onların tetikçisi olan şu Pençe denen adam garip insanlardı. Onlara soru sormaya korkuyordu Barrington ve istese bile onlarla temas kuramıyordu. Ama onlar onun işleri konusunda her şeyi biliyorlardı. Özel bir yaşamı olsaydı hiç kuşkusuz onu da bileceklerdi.

Barrington çoğu gece dairesinde oturup raporlar ve rakamlarla uğraşıyordu. Yediler'in sağladığı finans desteğiyle daha da güçlenmişti, tüm şirketlerini büyütüyor, satın alınacak yeni şirketler arıyor ve rakiplerini saf dışı bırakmak için yeni yollar düşünüyordu.

Yediler'in finans desteği sayesinde şirketlerinde güvendiği bazı yöneticilere de para vermiş ve işlerin yolunda gitme sını garantisi altına almıştı. Şirketlerde, olanları Yediler'e rapor eden köstebekler de vardı hiç kuşkusuz; ama, Barrington Yediler'e ihanet etmek niyetinde olmadığı için pek aldırmıyordu onlara. Onlar da ona karşı çıkmadıkları zaman işlerin yolunda olacağını biliyorlardı. Acımasız, büyük bir işadamıydı Barrington.

Barrington sadece bu Yediler'in kimler olduğunu merak ediyordu. Amaçları neydi? Daha da büyük bir iletişim ve elektronik sistemleri imparatorluğu kurup yöneterek büyük paralar kazanmanın dışında bu insanların planında onun rolü neydi?

Şu B.M. olayını düşündü. B.M. güvenlik sistemini atlatacak yollar bulmasını isteyen Pençe'nin dediğini yapmış ve oldukça zor bir uğraştan sonra bunu başarmıştı ve bu olayın onunla olan ilişkisini hiç kimse, tüm aramalara rağmen bulamazdı, şimdi başlayan araştırmaların ona ulaşması mümkün değildi.

Fakat isteneni yaparak Pençe'ye bilgi verdikten sonra o geceye kadar B.M. konusunda ondan tek kelime duymamıştı Barrington. Bu olayın arkasında Pençe ve Yediler'in olduğunu düşünüyor ama bunun nedenini, onların amacını anlayamıyordu.

Barrington TV şirketindeki yöneticilerin bu olaya hemen bulduğu ismi de çok beğenmişti, akıllı adamlardı onlar. Bu son krize, anında B.M.'e TECAVÜZ EDİLDİ gibi çapıcı bir isim buluvermişlerdi. Fakat binanın önüne yazılmış olan o yazı dünyayı titreten bir tehditten çok bir lise öğrencisinin işini andırıyordu.

O sırada telefonu çaldı. Barrington hattın diğer ucunda-ki adamı TV'nin yeni başkanı sanarak, "Son haberler nasıl Jim?" diye sordu.

"Bu akşam haber almayacak, sen kendin haber yapacak-sın Barrington." Pençe'ydi bu. Barrington onun sesini duyunca ürpermekten kendini alamadı.

"Şu senin yıldız muhabirine, Kovacs denen şu kadına gece-gece büyük haberini vereceksin." "Ben mi?"

"Beni dinle ve söylediğimi yaz. Queens'de 164. Sokak'la 76. Cadde köşesinde, B.M. binasının her zamanki cam silicilerinden biri olan Joe Farley tarafından kiralanmış bir ev var. Adam orada yaşamıyor, sadece ona ait gizli bir yer orası. Burası öyle gizli ki, Farley bile o evi kiraladığını bilmiyor, anlıyorsun beni, değil mi? FBI'in oraya baskın yapacağını Kovacs'a söyle ve ona bunu bir avukatından öğrendiğini bildir. Şu anda FBI da bilmiyor bunu ve senin muhabir atlatma bir haber yakalayacak."

"Peki ama nedir bu? Farley denen bu adam orada mı gizleniyor yani?"

"Bunun ne olduğunu söyleyeyim sana; adam bu evde Kutsal Kitap'lar ve yazılarla ilgili bir sürü kağıt parçası, saçma belgeler... Ayrıca da B.M.'i havaya uçurma planları saklıyordu."

"Nerden biliyorsun bunu sen? Sana verdiğim bilgilerin arasında böyle şeyler yoktu."

"Diyelim ki tüm bu bilgileri ben kendim sağladım."

"Yani Farley'i suçlamak için tüm o belgeleri sen mi koydun oraya? FBI o adamı bulduğu zaman bunun bir oyun olduğu ortaya çıkmayacak mı sanki?"

"Fakat FBI Farley'i asla bulamayacak. Kimse bulamaya cak o adamı. Ve sana söylüyorum, bana bir soru daha sorar san seni de kimse bulamayacak. Şimdi hemen telefon açıp bunu Kovacs'a anlat, kameramanını alıp o eve gitmesini ve yayına başlamasını söyle. Bu haberi alıp işe karıştığı için da ha sonra bir bahane bulabilir. Yarın da Kovacs'a, bu fanatik dinci Hristiyanlar konusundaki araştırmalarını artırmalarını söyle. Bu dinciler B.M. binasına büyük hasar verebilirlerdi, değil mi?"

Barrington gülüp gülmemek arasında bocalarken telefon kapandı. Telefonun tuşlarına basarak, Kovacs'la konuşurken Pence'nin sözlerini aynen kullanmaya karar verdi.

YİRMİSEKİZ

"Ben Stephanie Kovacs, ENN'in canlı yayınından sesleniyorum sizlere. Şu anda New York kentinin Queens semtinde, sessiz, sakin bir sokakta bulunuyorum. Arkamda gördüğünüz şu iki katlı, eski tuğla evde, bu gece B.M.'e saldırdığı öğrenilen adamın gizli terör hücresi bulunuyor Sayın İzleyiciler."

Pence, yayını oteldeki odasından izlerken zevkle sırttı. Bu kadın işinde iyi, diye düşündü. Aslında patronu Barrington'dan bile daha soğuk kanlı ve zeki.

Bu kadını gözden kaybetmemeliydi, gelecekteki operasyonlarında kullanabilirdi onu.

B.M. Güvenlik merkezinde Burton Welsh, Nugent'la konuşmasını kesti ve TV'yi açtı.

"Şuna bak şimdi. BNN muhabiri Kovacs cam silicinin gizli evinden yayın yapıyor."

Nugent bir küfür savurdu ve, "Nerden buldu orayı?" diye bağırdı.

Welsh omuzlarını silkti. "Bizim çocuklar onun, haber kaynağını gizlediğini söylüyor. Ve bu kaynağı ondan asla öğrenemeyeceğimizden eminim. Ama bak kadın orada ne buldu."

Welsh TV'nin sesini açtı. "... Bu evde Joseph Farley'i bulmak mümkün olmasa bile, onun B.M. binasının camı nı her zaman silen adamlardan biri olduğunu ve bu akşam şoke edici saldırıyı kolayca gerçekleştirebileceğini öğrendik

Ayrıca onun bu evde yaşamadığını ve bu mahallede yeni olduğunu da öğrenmiş bulunuyoruz. En azından komşulardan biri, onu birkaç kez garip saatlerde bu eve girip çıkarken gördüğünü söyledi bana."

Kamera şimdi Kovacs'ın üzerinden ayrıldı ve ekran TV'nin parlak ışıkları altında, yemek odasına benzer bir yer de, bir masanın üstündeki kitaplar ve kağıtlar görüldü.

"Buraya ilk gelen ekip BNN olduğu için, bakın bu Fana tik Farley'nin evinde neler bulduk. Bu Kutsal Kitap'ta, Hz. İsa'nın dirilişine ait önemli satırlar kalemle işaretlenmiş. Ayrıca B.M. binasının kat planlarını bulduk ki korkarım bunlar da bir terörist saldırısında kullanılacaktı."

Nugent tekrar küfretti. "Polis ne zaman gidip o kadını çıkaracak oradan acaba, ha?"

Welsh bir eliyle bir kulağını kaparken cep telefonunu diğer kulağına götürdü. "Polis bir buçuk dakika sonra orada olacak. Polis gelir gelmez ben de temas kuracağım o kadınla. Bu iş tam bir sirke dönüştü bu gece."

Pence, Kovacs'ın, Farley adına kiraladığı evin komşusu olan çılgın yaşlı kadınla röportajını beklemek istemedi. Pence, Farley kılığına girip birkaç gece o eve girip çıkmış ve yarı kör ama burnunu her işe sokan yaşlı Bayan Sorcatini'nin, kendisini görmesini sağlamıştı ve çok iyi bir muhabir olan Kovacs'ın onu konuşturacağından emindi.

BNN'in olayla ilgili haber bülteninin çok iyi hazırlandığını görmüştü Pence, bundan memnundu. Şatoda temas etti-ği kişi de memnun olmalıydı. İkinci çalışında, güvenli hattı olan telefonunu açtı. Telefonda arayan kişi, beklediği gibi Yediler'den biri, her zaman temas kurduğu John Bartholo' mew idi.

"İşler iyi gidiyor, Pence. Eğer Hz. İsa'nın elinde 24 saat çalışan bir televizyon ağı olsaydı yardımcı dindarlara hiç ih-tiyacı olmayacaktı. Bu akşam sen de aynı şeyi yapmaya başladın. O TV muhabiri kadını kullanarak onlara iyi bir darbe indirdiğini söyleyebiliriz."

Pence, "Bunu bilemem, efendim," diye cevap verdi. "Şimdilik bu sadece küçük bir başarı. Polis araştırması sonuçsuz kalacak ve Farley'i asla bulamayacakları için hiçbir şey kanıtlamaları da mümkün olmayacak."

"Şimdi mütevazı olmayı bırak, Pence. Dünya çapında bir medya olayı yarattın aslında. Artık hep bu konudan söz ediliyor. Hiç kimse diğer önemli olayları, cezaları, daha sonra olacakları

düşünmüyor... Bunlar bir sonraki skandala kadar sürecek. Ama insanlar, TV konuşmalarında söylendiği gibi, dindar bir Hristiyan çılgının B.M. binasını havaya uçurmak istediğini asla unutmayacak. Bu gece çok iyi bir iş çıkardığını söyleyebilirim."

"Siz mutluyunuz ben de mutluyum. Daha sonraki aşamaya geçmemi ister misiniz?"

"Hayır, Pençe, sen yine de hazırlanmaya devam et. Ben ve arkadaşlarım ne zaman ve ne yapılacağına karar vereceğiz. Kontrolü elimizde tutmak için bu işi doğru yapmalıyız. İşler uygun şekilde yönetilirse iyi karmaşa yaratabilir. Yoksa çıkan karmaşadan yararlanamazsın. Seni arayacağım."

Burton Welsh ona bağırırken Stephanie Kovacs cep telefonunu kulağından otuz santim uzaklaştırdı. Televizyon diğer haberler için merkez stüdyolarına bağlanmıştı, Bay Welsh, bu haberi polisten ve FBI'dan önce nasıl aldığı Farley evini nasıl bulduğunu ya da sokaktaki haber kaynağını mı size asla açıklayamam."

Welsh yine bağırarak konuşuyordu. "Bu ülkedeki medya özgürlüğü seni o eve izinsiz girme suçu işlemiş olmaktan kur taramayacak Bayan Kovacs. Bu gece o eve gizlice girmeye hiç hakkın yoktu ve bunu sen de biliyorsun."

Kovacs en masum sesiyle konuştu. "Ama Ajan Welsh haberi aldıktan sonra haber aracım bu evi gözetliyordum ve birden içerden dumanlar çıkar gibi olduğunu gördük. Biz sadece iyi vatandaşlar olarak içerdeki insanları yangından kurtarmak için girdik oraya."

Welsh bir şeyler homurdandı. "Yangınmış, hah hı! Mahkemede sorguya çekilirken göreceksin sen yangını!"

Kovacs gülümsedi. "Bay Welsh, bu gece için insanları tehdit eden bir psikopatın yeterli olduğunu sanmıyor musu nuz? Bundan sonraki sorularınızı BNN'in hukuk bürosunu sorabilirsiniz, bayım. İyi geceler. FBI."

YIRMIDOKUZ

J

ohn Bartholomew'nun genelde kasvetli olan sesi bu kez güvenli telefon hattında oldukça neşeliydi. "Hey Pençe, yemin ederim ki insanı büyük güce inandırmak için yeter bu. Planımızın ikinci aşaması kucağımıza düştü. Topla bavullarını."

Pençe yine her zamanki gibi soğukkanlıydı. "Nereye gidiyorum?"

"Dindar Hristiyanlığa olan, sana telkinde bulunan bağlarını güçlendireceksin genç adam."

"Umarım bu kez gerçekten de boya tenekelerinden daha büyük bir işle uğraşırım."

"Sanırım öyle olacak ama biraz sabırlı olman da gerekecek, Pençe. Bu ikinci aşamanın başlangıcında yükün ağır kısmını taşıyacak başka biri var. Ama o bunu bilmiyor henüz."

Pençe biraz şaşırmış gibiydi. "Kim bu? Ama sizinle anlaşmamıza göre Amerika'daki tüm operasyonlarda kontrol bende olacaktı."

"Kontrol yine sende olacak, kuşkucu çocuk. Bizim habersiz yardımcımız işle uğraşmayı sürdürürken sen onu yönlendireceksin. Sende bile olmayan bir yetenek var onda."

"Ne yeteneğiymiş bu?"

"Eski eserleri bulma yeteneği. Kuzey Carolina'ya, Prestenon'a gidecek ve Profesör Michael Murphy'yi gözetleyeceksin."

"Ben hedefleri bulur, gerekirse öldürürüm. Bir profesörü gözetlememi neden istiyorsunuz?"

"Sen az ama öz konuşan bir adamsın, Pençe. Dinle, Orta Doğu'daki haber kaynaklarımızdan biri Murphy adındaki bu adamın, bizim çok istediğimiz bir şeyi bulduğunu bildirdi bize."

"O halde hemen oraya gidip istediğiniz o şeyi alayım."

"Elbette alacaksın ama bu iş o kadar basit değil. Araştırmaları mıza göre istediğimiz bu şey parçalara ayrılmış ve o parçaları büyük olasılıkla dünyada ondan başka hiç kimse bulamaz."

"Saçmalık bu. İstediyiniz hemen her şeyi yapabilecek k;ı dar güçlü ve zengin olduğunuzu daha önce kanıtladınız."

"Murphy satın alınamaz. Dürüst, prensipleri olan bii adam o, sen anlamazsın bunları. Ayrıca iyi bir Hristiyan ki sen işte bunu asla anlayamazsın. Şaşıracaksın ama bu Murphy aynı zamanda, senin gibi risk alan, bazen çılgınca şeyler yapan bir hareket adamı. Bunun için seninle onun sonunda kışkırtmasını geçekten görmek isterdim."

"Beni korkutamazsınız."

"Korkutmaya çalışmıyorum zaten. Onun, Queens'deki cam silicisi gibi kolay bir hedef olmadığını söylüyor, uyarıyorum seni. Zeki, becerikli bir adam o ve ayrıca, istediğimiz o parçaların değerini takdir ederek onları arayıp bulmak için gerekli bilgiye, cesarete ve beceriye sahip olan tek kişi."

"Sizin için bulacağı bu parçalar ne peki? Bu adam aslında Kutsal Kitap'la ilgili araştırmalar yapıyor, değil mi?"

"Güzel söyledin, Pençe. Evet, Kutsal Kitap'taki olayların gerçek tarihi olaylar olduğunu değerlendiren eski eserleri arayıp buluyor o adam."

"Bununla neden ilgileniyorsunuz peki? Ben sizin tüm dinlerden nefret ettiğinizi sanırdım."

"Hayır, biz tüm dinlerden nefret etmiyoruz. Günün birinde yeni ve tek bir dine sahip olacağız. Milyonlarca Hıris-tiyan'ı bizim dinimize çekmek için onları kendi Kutsal Ki-taplarındaki simgelerden biriyle ikna etmeyi düşünüyoruz. İnsanların Tanrı'sının, güvenerek bu simgeleri bize verdiği konusunda onları ikna edebilirsek, bize inanmaları daha kolay olacak ve eski Tanrı'yı bırakıp bizim yeni Tanrı'mıza gelebilecekler."

"Bunun için gerçek eski eserlere neden ihtiyacınız var ki? Neden bunların sahtesini yapmıyorsunuz?"

"Çünkü dünyada sahteleri anlayacak Murphy gibi adam-lar var. Ayrıca, onun aradığı bu eski eserin özel bir güce sahip olduğu yüzyıllardır biliniyor. Kutsal Kitap'taki Pirinç Yılan bu."

"Yani siz Yediler, şimdi tüm bu para ve güce sahip oldurunuz halde Kutsal Kitap'ta sözü edilen bu eski eserlere mi inanıyorsunuz?"

"Bunu, Murphy o üç parçayı bulup Yılan'ı bütünleştirdiği zaman anlayacağız. Kara güce sahip olsun ya da olmasın, inananları bizim dinimize çekmek için kullanacağız onu. Onun için Profesör Murphy diğer iki parçayı ararken onu izleyecek ve sonra tüm parçaları alıp bize getireceksin, anladın mı?"

"Kuzel Carolina'da bebek bakıcılığından başka bir şeyler de yapmam gerekecek."

189

190

"Ah, akıllı insanlar aynı şekilde düşünür, Pençe. Bilirsin diğer operasyonlarımızda da amaca erişmek için yapacağımız şeyleri planlarken dünya kuruluşları ve şirketlerinde korku yaratmayı da dikkate alırdık. Genellikle kent merkezlerinde yoğunlaşırız, fakat bu kez birkaç amacımızı senin gelecek hareketin için birleştirmeye karar verdik. Bu kez terörü kü-çük bir kente götüreceğiz. Ve aziz Protestan erkek ve kız kar-deşlerimize karşı hareketi sürdüreceğiz."

Pençe bunu duyunca konuşmanın başından beri ilk kez canlandı. "Durun, tahmin edeyim. Bu küçük kent Kuzey Carolina'daki Preston. Ve oradaki Protestan kilisesi de Murphy'nin kilisesi."

"İyi tahmin, Pençe. Doğruca sınıf başına gidiyorsun. As-lında üniversiteye hazırsın."

OTUZ

191

N

ebukadnezar artık beklemiyordu. Daniel içinden gelen sesi dinlemek için kendini zorluyor gibiydi.

Daniel sonunda konuştu ve, "Büyük bir şey gördünüz, Kralım," dedi. "Rüyanızda bir heykel gördünüz - "

"Evet, bir heykel! Görüyorum onu!" Kral şimdi ayağa kalkmış, gözleri birden açılmış bir kör adam gibi neşeyle gülüyordu.

Daniel onun heyecanını görmezden gelerek devam etti.

"Rüyanızda gördüğünüz heykel muhteşemdi, korku ve huşu veriyordu. Dev gibiydi, sizden üç metre kadar daha uzundu.

"Heykelin başı altındı, ateş gibi yanıyordu, mehtap gibi parlayan göğsü ve kolları gümüşlendi." Daniel durunca kral ona doğru ilerledi ve omuzlarını tutup sıktı. Sanki heykel

onların önünde, büyük, siyah bir örtünün altında duruyor ve Daniel kılıcının ucuyla bu örtüyü yavaş yavaş çekip açıyordu.

"Heykelin karnı ve kalçaları bronzdan, bacakları demirden ve ayakları da kil ve demir karışımından yapılmıştı." Daniel durunca kral da, vizyonun kaybolmasından korkarak sustu.

Nabukadnezar tahtına oturdu ve şarap kupasını alıp birkaç yudum şarap içti. Rüyaı hatırlamanın getirdiği neşe ve

canlılık sarhoş ediciydi ama uzun sürmedi. Şimdi bu olağan nüstü rüyanın anlamını merak ediyordu.

Kral başını kaldırıp bakınca Daniel onun soru soracağını anladı ve konuştu.

"Heykelin dört parçası, dört imparatorluğu temsil ediyor, Altın, gümüş ve bronz sırayla geliyor. İmparatorluklar gittikçe küçölüyor. Son imparatorlukta demir var; ama, demir ve kil karışımından yapılmış ayaklar da birbirinden ayrılacak ve en sonuncusu en zayıf imparatorluk olacak."

Kral, "Dört imparatorluk, ha," dedi. "Sadece dört mü?"

"Evet, daha sonraki zamanlara kadar sadece dört impara-torluk olacak. Böylece insanlar tarihi doğru olarak sadece Tanrı'nın açıklayabileceğini öğrenmiş olacaklar. Daha sonraki bir zamanda on krallık bir araya gelerek sizinkine benzer bir dünya krallığı meydana getirecek, Kralım. Ondan sonra da son gelecek."

Olağanüstü bir şeydi bu. Nabukadnezar yalanlarla dolu bir dünyada yaşıyordu. Özellikle kendine yakın olanlara güvenemezdi kral. Sadece bağlı olup da kızgın demirle kendine yaklaşan işkenceciyi gören bir adamın doğruyu söyleyebileceğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Ama yine de Daniel'in söylediklerinin gerçekleşeceğine dair en küçük bir kuşkusu bile yoktu kralın. Pek çok ulusun hükümdarı olan bu adam şimdi, hayatında ilk kez olarak, ayaklarının altında sağlam bir toprak olmadığını hissediyordu.

Musevi esir onun neler düşündüğünü yine tahmin etti.

"Tüm bunların içinde Babil ve Nabukadnezar'ın ne olacağını mı düşünüyorsunuz?" Daniel bir kez daha kralın gözlerine baktı ve derin, duvarlardan akseden sesi salonu doldurdu.

"Rüyanın yorumu şöyle. Tanrı tarafından her şeyin ve herkesin hükümdarı olarak seçilmişsiniz. Tanrı size bir krallık, güç,şan ve şeref vermiş. Tanrı'nın krallığına kadar sizinki dün-yanın en büyük imparatorluğu olacak. Siz, kralım, rüyadaki heykelin altın başısınız. Dördüncü krallık demir gibi güçlü ola-cak. Bu krallık tüm diğer krallıkları parçalayıp ezecek."

Kral, "Parçalayacak mı?" diye bağırdı.

"Rüyanızın geri kalanına gelince. Elleri olmayan bir ta-şın ortaya çıktığını gördünüz. Bu taş büyük bir güçle heykele vurdu, demir ve kilden yapılmış ayakları kırdı. İmaj parçalanıp yere düştü. Demir, kil, bronz, gümüş ve altın paramparça olup birbirine karıştı. Sonra bir rüzgar esip onları savurdu ve ortada hiçbir şey kalmadı. Sonra heykele vuran taş büyüdü, bir dağ oldu ve tüm dünyayı kapladı."

Kral kalktı ve heyecanlı adımlarla dolaşmaya başladı.

"Demir ve kil karışımından yapılmış ayaklar bölünmüş bir krallığı temsil ediyor, Kralım; ikisi de güçlü ama kırılgan. Bileceđiniz gibi, Ey Kralım; demir ve kil bir araya gelmez, karışmaz. Ve bu bölünmüş krallık döneminde Tanrı kendi krallığını kuracak ve bu krallık asla çökmeyecek. Bu krallık normal insanlar tarafından yönetilmeyecek. Tüm diğer krallıkları içine alacak ve sonsuza kadar sürecek."

Daniel bir an durdu ve sonra, "Tanrı bunları bilmenizi istedi, Ey Kralım," diye devam etti. "Rüya ve yorumu doğrudur."

Kral Nabukadnezar adamlarını çağırdı ve Daniel'e güzel armağanlar ve kokular verilmesini emretti. Sonra elini Da-niel'in omzuna koydu.

"Bugünden itibaren bu eyaletin ve Babil'deki tüm akıl adamların yöneticisi olacaksın. Çünkü sen tüm diğerlerinden daha büyük bir Tanrı'ya hizmet ediyorsun, Daniel."

OTUZZBIR

C

huck Nelson elini cebine attı ve bir sürü buruşmuş banknot çıkardı. Yüzünü buruşturup paralara baktı, aşığı yukarı 10 dolar kadar para vardı. Sadece bir hamburger ve biraz da

fasulye yiyebilirdi bu parayla. Alnına düşen bir tutam kirli sarı saç geriye attı ve sanki bir şey değişecekmiş gibi gözlerini kısıp tekrar paralara baktı.

Polisler onu çalıntı Chevrolet arabada yakaladıkları zaman cebinde yine bu para vardı. Üzerindeki kıyafet de yine o zamanki dizleri parçalanmış, lekeli kot pantolon, aynı lekeli yeşil tişört ve çamurlu mokasenlerdi. En azından giysilerini yıkamışlardı. Ama parasıyla aynı şeyi yaptıkları söylenemezdi.

Midesi guruldamaya başlamıştı ve en son ne zaman insana yaraşır bir yemek yemiş olduğunu hatırlamaya çalıştı. Büyük bir tabak acılı fasulyeyi rahatça yiyebilirdi. Ve çok da susamıştı.

Hapiste kaldığı süre içinde bedava bira yasası çıkmadıysa tüm parası gidecekti. Kente birkaç kilometre yol kalmıştı. Belki yoldan geçen bir araba durup onu alabilirdi. Fakat bundan kuşkuluydu, çünkü onu gören biri sorun olduğunu hemen anlayacaktı. Ve o iyi Preston halkı her zaman sorunlardan kaçmasını iyi bilirdi.

195

Yağmurun ilk damlalarını hissedince üzerinde Preston Li sesi yazan ceketine iyice sarındı ve iki şeritli yolda adımlarını sıklaştırdı.

Önce bir bira içebilir, sonra da bir şeyler yapabilirdi.

Chuck iki saat sonra Mooney's Birahanesi'nde bir masa da oturmuş kocaman bardaktaki son bira damlalarını ağızına damlatıyordu. Etrafındaki insanların konuşmalarını duyuyor du ama tüm parasını harcamıştı ve onu tanımayan yeni bar men de ona hesap açmayı reddetmişti. Bira bardağını masaya vurdu ve yere tükürdü. Halbuki bu berbat meyhanede yıllar boyunca ne kadar para harcamıştı, hesap bile edemezdi, Ma tematiği iyi değildi ama buraya çok para döktüğünü biliyor du. Barmen şimdi de ona sanki bir pislikmiş gibi bakmaya başlamıştı. Chuck parmak uçlarının uyuştuğunu ve sinirlenmeye başladığını hissediyordu.

Chuck boğuk bir kahkaha ve bir gıcırta duyunca başını çevirip sesin geldiği yere baktı. Güzel, sarışın bir kız bira bar dağının üzerine eğilmiş boğulur gibi gırpınırken, yanındaki diğer bir kız onun sırtına vuruyor ve masadaki iki delikanlı da masaya vurup bağıryorlardı.

Chuck onların üzerindeki Preston Üniversitesi yazılı süveterleri görmese de öğrenci olduklarını anlardı öğrenci olduklarını. Yaşları da küçük olmalıydı. Onlar daha çok küçükken Chuck buraya gelip kafa çekiyordu ama şimdi barmenin bir pislikmiş gibi baktığı kişi kendisiydi.

Chuck kalkıp onların yanına gitti ve ellerini iki delikanlının omuzlarına koydu. "Hey çocuklar, dersiniz yok mu sizin. Sanırım şu küçük arkadaşınızın bir bira içme dersine ihtiyaç' var." Sırıttı ve elini onların sırtına hafifçe, dostça vurdu.

İki delikanlı Chuck'ın ellerini itip ayağa fırlarken sarışın kız da kolunun yeniyle dudaklarındaki bira köpüğünü sildi. Delikanlılar, Chuck'dan iki üç santim kısaydı ve pek de güçlü görünmüyorlardı. Herhalde çok kitap okuyor ve yeterince spor yapmıyorlardı. Delikanlılar kız arkadaşlarının önünde küçük düşmek istemiyorlardı; ama, gözlerinde korku ifadesi vardı ve ona sorun çıkaracak gibi değillerdi.

Chuck, "Bakın ne diyeceğim," dedi. "Bana bir büyük bardak bira ısmarlarsanız size biranın nasıl içildiğini ücretsiz gösterebilirim. Ne dersiniz?" Bunu söylerken gülümsedi ve kızlara göz kırptı. Masadakilerin hepsi de şimdi ona öfkeli gözlerle bakıyordu. Chuck içinden, hey erkek arkadaşlarınız kotkaksa benim suçum değil ki bü, diye söylendi.

Söylediğini tekrarlamak üzereydi ki birden ceketinin ar-kada çekildiğini hissetti. Bunu beklemediği için dengesini kaybetti, sendeledi ve arkadaki masanın üstüne düştü. Ayağa kalkmaya çalışırken birisi onu arkadan yakalayıp kollarıyla sardı ve kapıya doğru itmeye başladı.

"Hey, çek ellerini üstümden." Chuck kendisini tutanın elinden kurtuldu ve geriye döndü. Barmen kollarım kavuşturmuş sırtarak ona bakıyordu. Barmen'in yanında, Chuck'm daha önce hiç görmediği daha iri, kirli sakallı ve kollarında dövme olan bir adam vardı. Chuck, bu da mutfaktan geldi herhalde, diye düşündü. Adam bir adım atıp Chuck'm önüne geldi.

"Bizi kızdırmadan hemen defol git buradan. Senin gibi serserileri istemiyoruz burada."

Chuck barmenle başa çıkabileceğini anlamıştı. Ama mutfaktan gelen adam sert birine benziyordu. Ne kadar susa-

miş olursa olsun bir bardak bira için dayak yemeye değmezdi Onların önünden sıyrıldı ve kapıya doğru yürüdü.

Birkaç dakika sonra Penge olarak tanınan adam bir köşe masasındaki birasına hiç dokunmadan kalktı ve birahaneden çıktı. Sokağı gözleriyle aşağı yukarı taradı ama Chuck'ı göremedi. Önemli değildi, onun ne yapacağını biliyordu. Derin bir nefes aldı, havayı kokladı ve sonra sağ tarafa dönerek nehre doğru yürüdü.

Köşedeki eczanenin ve penceresinde oyuncak ayılar olan dükkanın önünden geçerken, bu iş için Preston'da ne kadar kalması gerektiğini düşündü Penge. Buraya iyi bir katkı sağlayana kadar kalması gerekecekti elbette. İlerde hatırlanacak bazı değişiklikler yapmalıydı burada. Vitrininde şapkadan çıkan bir tavşan resmi olan ve çocuklar için sihirbazlık malzemesi satan dükkanın önünden geçerken gülümsedi. Evet, o da buradan gitmeden önce onlara bazı oyunlar göstermeliydi.

On dakika sonra küçük dükkanlar ve restoranlar tenhalaşmaya başlamıştı. Preston'da bile kötü semtler vardı, buradaki sokak lambalarının hepsi yanmıyordu, evlerden bazılarının kazıklı çitleri sökülüş, sıvaları dökülmüştü. Penge tahmin ettiği bir yeri aramaya başladı.

Aradığı yeri çok geçmeden bulmuştu. Kutuyla Çin yemekleri satan bir dükkanla, içki satan bir dükkan arasındaki daracık bir sokaktı bu. Gölgelerden ve orada insanın önünü kesebilecek serserilerden korkmayanlar için iyi bir kestirme yoldu burası. Ama burada insanın soyulması hiç de zor değildi.

Penge karanlık sokağa baktı. İlerden berbat bir çürümüş sebze kokuları geliyordu. Öndeki restoran hiç kuşkusuz çöplerini buraya atıyordu. Sokaktan gelen hafif sesler ona orada

yalnız olmadığını söylüyordu. Sokağın içine doğru birkaç adım attı ve etrafı dinledi. Atılmış karton kutuların arasında on metre kadar daha yürüdü ve sonra karanlık bir köşeye çömelerek cep telefonunu çıkardı.

Chuck ufak tefek adamı bir eliyle duvara yasladı, diğeriyle de onun cüzdanını cebinden çekti. Zayıf adam öylesine korkmuştu ki ona karşı koymak bir yana, koşup kaçamayacaktı bile. Ama insan hapiste çok şey öğreniyordu. Her zaman tetikte olmalı, sırtını arkaya hiçbir zaman dönmemelidir. Düşmanın saf dışı olduğundan da emin olmak gerekirdi.

Başka bir kural da etrafı dikkatle dinlemektir. Tehdidin geldiğini görmeyebilir ama belki duyabilirdin. Chuck tam o sırada bir siren sesi duydu. Ses gittikçe yaklaşıyordu. İşini çabuk bitirmeli ve bir an önce buradan uzaklaşmalıydı.

Dar sokak aniden güçlü bir el feneriyle aydınlandı, bir an için Chuck'm gözlerini kamaştırdı. Polis bir elinde fener, diğeri de bir cop vardı. Polis, "Sakin kımıldama," diye bağırdı. "Duvardan geriye çekil ve ellerini de uzat ki göreyim."

Chuck cüzdanı ceket cebine attı ve bıraktığı adam yere çöktü. Şimdi ne yapacaktı peki? Chuck'm silahı yoktu ve polis de ona doğru geliyordu. Adam birkaç saniye sonra onun yanında olacaktı.

Hemen bir şey düşünmezse yeniden 486 numaralı hücreye girecek ve bu kez belki de hiç çıkamayacaktı.

Polis güçlü fenerini onun üstüne tuttu. Chuck'm gözleri yine kamaştı. Sonra aniden bir gürültü koptu, canı yanan birinin bağırması duyuldu ve polisin feneri arkaya doğru uçtu. Chuck'ın gözleri karanlığa alıştığı anda, koyu renk kıyafetli uzun boylu bir adamın polisin başında durduğunu gördü,

adamın elinde bir sustalı vardı. Polisten hiç ses çıkmıyordu şimdi.

Adam ona dönünce yüzünü gördü Chuck. Adamın bem beyaz yüzü ve boş bakan gözleri delikanlıyı korkuttu, birden ürperdiğini hissetti Chuck. Adam eldivenli eliyle onu çağırdı

"Polisin arkadaşları biraz sonra burada olur. Kaçma za manı Chuck."

Chuck hayalet benzeyen bu adamın ne düşündüğünü merak ederken olduğu yerde donup kalmıştı. Kafası çalışmaz haldeydi.

Hayalet adam onun korkusunu sezmiş olmalıydı. Elinde ki bıçağı çöplerin arasına fırlattı ve iki elini de yana doğru açtı. "Benden korkmana gerek yok, Chuck. Tam aksine. Aslında senin kurtarıcım ben." Adam güldü ama Chuck bunda gülünecek bir şey olmadığına emindi. Adamın gülüşü dr garip bir hayvan sesini andırıyordu zaten.

Polis arabalarının sirenleri yaklaşıyordu.

"Hadi gel, temizlenebileceğin bir yerim var. Sana para ve hatta bir iş de verebilirim. Ama tekrar hapse girmek istiyorsan sen bilirsin tabi."

Chuck bir an düşündü ve yapabileceği başka bir şey olmadığını hemen anladı.

"Pekala, bayım," dedi. "Patron sensin. Sanırım yolu gös-tersen iyi olacak."

OTUZİKİ

S

Stephanie Kovack son yarım saat içinde pencereden dışarıya üçüncü kez bakarken, hayatının en heyecanlı hikayelerinden birini araştırdığı sırada nasıl olup da dünyanın en can sıkıcı adamlarından biriyle o şekilde konuşabildiğini düşündü. Hâlâ bulunamamış olan B.M. cam silicisi Fanatik Farley'nin evinden yaptığı ve dünyanın her yanından izlenmiş olan yayınından sonra Stephanie'nin BNN'deki yükselişi daha da hızlanmıştı.

Shane Barrington da bu konuyu, daha önce hiçbir habere göstermediği kadar büyük bir ilgiyle izliyor ve bu da Stephanie'yi daha çok sevindiriyordu. Stephanie o isimsiz telefonu alıp o, gece Farley'nin Queens'de kiraladığı gizli eve gittiğinden beri Barrington'la görüşmesini ve onun, fanatik dincilerle ilgili araştırma emrinin bir rastlantı olup olmadığını düşünüyordu. Stephanie on iki yaşından beri eline bir Kutsal Kitap almamıştı ve şimdi her gün dinsel konuşmalarla meşgul olması garipti.

Stephanie'nin içindeki yarışma sever muhabir ruhu, B.M. binasındaki pencerelerin boyanması olayında bağlantıları tam olarak takip edemediği için rahatsız gibiydi. Zor bir

haber, daha doğrusu zor habersizlikti bu, çünkü Farley' herhangi bir dinci grupla ilişkisi ya da B.M. binasının bom balanması gibi bir planla bağlantısı bulunamamıştı. Fakat gece onun yaptığı haber insanların aklından çıkmıyordu.

Stephanie şimdi doğruca Shane Barrington'ın kendisin den gelen bir ipucunu değerlendirmeye çalışıyordu. Barrington onu kutlamak için aradığı zaman - bunu ilk kez yapıyor du - FBI'ın Profesör Michael Murphy'yi B.M. olayıyla ilgili olarak sorguladığını Washington'daki yüksek düzey tanıklarından öğrendiğini söylemişti. Stephanie onların Murphy ile bir Kutsal Kitap uzmanı olarak konuştuğunu ve pencere lerdeki mesajın anlamını sorduklarını sandığını söyledi ona.

Ama Barrington ona, Preston Üniversitesi'ne gitmesini ve etrafta Murphy hakkında bilgi toplamasını söylemişti. Ne de olsa Stephanie bir televizyoncuymuş ve TV çalışanları, ekrana sadece arkeoloji konularında ve arada bir çıksa da, bir başka televizyon yıldızıyla ilgili bir meseleyi araştırmaktan hoşlanırdı.

Ve Stephanie'nin şimdi, Dekan Archer Fallworth'un üniversitedeki öğrencilerin öğrenim durumlarıyla ilgili konuşmasını sabırla dinlemesinin nedeni buydu. Stephanie, Murphy'nin üniversite yaşamına nasıl uyum sağladığını öğreninceye kadar onunla neden ilgilendiğini Dekan'a söylemek istemiyordu ama bir süre sonra daha fazla sabredemeye-ceğini anladı.

"Sayın Dekan, tutucu, aşırı dinci Hristiyanlar konusun-
da ne diyebilirsiniz acaba? Kampüste bu konuyla ilgili aktif
olanlar var mı.7" i

Fallworth gözlerini kısarak baktı ona. "Tutucu dinciler mi? Şey, evet birkaç kişi var böyle" - doğru sözcüğü bulmak ister gibi elini salladı - "Preston'daki dindar grubun enerjik üyeleri diyebiliriz bunlara. Pek kalabalık değiller ama yine de oldukça gürültü çıkarabiliyorlar." Fesatçı gibi görünmek hoşuna gidiyor olmalıydı. "Onlarla ilgilenmenizin nedeni nedir acaba?"

"Diyelim ki normal vatandaşlar bu tutucu, ya da dinci gruplardan biraz korkar gibi oluyorlar. Preston gibi liberal bir sanat üniversitesinin bundan nasıl etkilendiğini öğrenmek istiyordum. Bağnazlığa karşı savaşan kuruluşların içinde sizin okulunuz da var sanıyorum. İzleyicilerimiz bunu öğrenmekten memnun olacaklardır."

Fahvorth hafifçe gülümsedi. "Elimizden geleni yapıyoruz diyebilirim. Cehalet ve hoşgörüsüzlüğe karşı savaş veriyoruz elbet." Dekan ellerini kenetledi ve masanın üstünde ileri doğru eğildi. "Ama her zaman kolay olmuyor. Bu insanlar çok iyi organize olmuşlar, biliyorsunuzdur. Liderlerinden bazıları da çok kurnaz."

Stephanie, işte başlıyoruz galiba, diye düşündü. "Bunlara bir örnek verebilir misiniz acaba?"

Falhworth dudaklarını büzdü. "Fakültedeki öğretim üyelerinden herhangi biri hakkında kötü konuşmak istemem elbet..."

"Ama bunda kamu yararı olduğu zaman konuşabilirsiniz."

"Evet, öyle. Burada genç dimağlara bir sürü ruhsal konular sokarak sorun yaratmak isteyen bir profesör var elbet. Bu adamın adı, Murphy." Stephanie sanki ondan hoş olmayan bir itirafı zorla almış gibi, yüzünü buruşturdu Dekan. "Profesör Michael Murphy."

Tam isabet, diye düşündü Stephanie. Barrington da iki gece önce aradığında bu adı vermişti ona. Onun hakkında bilgi istiyordu. Barrington'un bu profesörden ne istediğini bilemiyordu ama patronu bu adamla yakından ilgileniyordu işte. Stephanie, Dekan Fallwort'un da Murphy'den pek hoş lanmadığını anlamıştı.

Stephanie, ilginç bir adam olmalı bu Murphy, diye dü şündü.

"Murphy ne dersi veriyor?"

"Kutsal Kitap arkeolojisi deniyor onun dersine. Görevi Kutsal Kitap hikayelerini doğrulayacak eski eserler bulmak ve İncil'in doğruluğunu, gerçekliğini kanıtlamak. Bana so rarsanız pozitif bilimin tam tersi bu."

"Peki bu konuda bulguları oldu mu?"

"Kendisi olduğunu söylüyor."

"Dersleri kalabalık oluyor mu peki?"

"Korkarım ki oluyor. Öğrenciler onu oldukça şey... kariz-matik buluyor. Adam kampüste adeta bir kült haline geldi. Bunun nedeni belki de dışarda çalışmaktan hoşlanması." Stephanie dekanın solgun yüzüne ve göbeğine bakarak, senin gibi gerçek hocaların aksine, diye düşündü. "Adam kayalara tırmanıyor, okçuluk sporuna meraklı ve daha bir sürü saçmalık yapıyor işte."

Stephanie ayağa kalktı ve çantasını aldı. "Çok ilginç. Eğer bu tutucu, ya da aşırı dindarlar konusunda araştırma yapacaksam işe Murphy ile başlamam iyi olacak galiba. Acaba onu nerede bulabilirim?"

OTUZUÇ

Pençe olarak bilinen adam eve girdi ve kapıyı kapayıp arkasındaki perdeyi Chuck Nelson'ın yüzüne doğru bıraktı.

Chuck, perdeyi kaldırıp Pençe'nin yaşadığı odaya girince şaşırdı. Adam odanın her köşesine küçük banknot ruloları koymuştu ama burası bir çöplükten farksız gibi görünüyordu. Ev, Preston'un yaklaşık 30 kilometre dışında, ormana ve ar-ka yollara yakın bir yerdeydi. Veranda çökmüştü, iki yatak odasının tavanları akıyordu, banyo küvetinde bir tek musluk vardı ve küvet yılların biriktirdiği pislik içindeydi.

Chuckiın refleksleri biraz yavaşlamıştı, çünkü dört saatten beri Pençe'ye şoförlük yapıyordu ve yorulmuştu. Birbi-rinden çok uzakta, ayrı semtlerde bulunan üç değişik alışveriş merkezine gitmişlerdi. Chuck için satın aldıklarının hiçbir anlamı yoktu ve her şeyi neden bir tek yerden değil de ayrı yerlerden aldıklarını hiç anlamamıştı; fakat Pençe ona, kendisine soru sorulmasından hiç hoşlanmadığını daha önce söylemişti.

Pençe, "Hadi paketleri ve kutuları arabadan çıkarıp içeri getir," dedi.

"Çok yoruldum. Yarın sabah yapsak bunu olmaz mı?"

"Şimdi getireceksin. Hadi bakalım. Okul başlıyor."

Chuck kaşlarını çattı. "Ne okulu bu?"

"Çeneni kapa ve öğrenmeye bak, dahi çocuk. Senin şu ser sem kentinde ortalığı nasıl karıştıracağız öğreteceğim sana."

Bir saat sonra, bir zamanlar bir salon masası olan eski masanın üstü yırtılmış paket ve karton kutularla dolmuştu Pençe, Chuck'a ham maddelerin asıl karıştırılması gerektiği ni gösterip öğretirken daha konuşkan bir adam olmuş ve Chuck'ı şaşırtmıştı.

"Şu senin kız kardeşinin Profesör Murphy ile bir ilişkisi var mı?"

"Söyledim sana, hapisteydim ve kardeşimle uzun zaman dır konuşmadım. Orada yaşamak zorundayım çünkü kendi me ev tutacak durumda değilim ve orası bu evden çok dah;ı temiz. Ama onun profesörle ilişkide olacağını hiç sanmanı. Temiz bir kızdır o."

"Profesör Murphy ya da karısıyla ilgili ne biliyorsun?"

"Güldürme beni. Bir öğretmen ve aptal karısı hakkmd;ı bir şeyler bilmemi nasıl beklersin benden? Ama kardeşim onu daha üniversiteye başlamadan önce, kilisede tanıdı; bildiğim bu kadar. Murphy hakkında neden bu kadar meraklısın sen?"

"Bir savaşçı her zaman düşmanını inceler."

Pençe, kiralık arabayı o gece için Chuck'a verdi, ertesi sabah yine bazı işleri için erkenden gelmesini söyledi ve evine gönderdi onu, sonra da güvenli hattı olan uydu telefonunu aldı ve bir New York numarası tuşladı.

Bir süre sonra Shane Barrington telefona cevap verdi, Senin dindar bir adam olmadığını biliyorum, Barrington; ama, cenaze törenlerinde giydiğin elbiseni hazırla. İki gün sonra tek oğlun Arthur'un trajik ölümünü açıklayacaksın."

Barrington artık Pençe'nin telefonlarından korkuyor ve endişeleniyordu. Tek tesellisi, telefonların kısa ve adamın ziyaretlerinden daha iyi olmasıydı. "Oğlumu günlerce önce öldürdüğünü biliyorsun. Cesedi ne yaptığını da bilmiyorum, onun öldüğünü nasıl açıklarım?"

Pençe önündeki notu çıkardı, hiçbir ayrıntıyı atlamak istemiyordu. "Kolay bu. Her şeyden önce zengin bir adamsın ve bu ülkede hemen her istediğini yapabilirsin. Senin gibi zengin bir hergele Amerikan halkının sempatisini bile satın ılabilir. Ve senin de yapacağın tam olarak bu zaten."

OTUZDÖRT

209

"Pekala, şimdi en iyi zamanları mı, yoksa en kötü zamanları mı yaşıyoruz? Elleri görelim." Murphy kürsünün önünde durup öğrencilere baktı. "Önce kötü haberciler. Kötü zamanlarda yaşadığımızı kim düşünüyor?"

Birkaç öğrenci elini havaya kaldırdı ama çoğu tereddüt içinde görünüyordu. "Hadi arkadaşlar, cevabınız son notlarınızı etkilemeyecek. En azından bu deste. Evet, en kötü zamanlar?" Öğrencilerden yaklaşık yarısı elini kaldırdı.

"Pekala, şimdi daha iyimser olanlara geçelim. En iyi zamanlarda yaşadığımızı düşünen kaç kişi var burada?" Elini kaldıranların sayısı öğrencilerin yarısından biraz daha azdı. "Ellerini hiç kaldırmayanlar herhalde yaşayıp yaşamadığından da emin değil, öyle mi arkadaşlar?"

Arka sıralardan bir öğrenci, "Peki doğru cevap nedir?" diye bağırdı.

"Ben size Dekan Fallworth'un korkusuna rağmen kendi fikrimi söyleyecek değilim burada; ama şunu söyleyebilirim ki, Havva'nın Cennet'ten kovulmasına kadar gitsek bile, her kuşaktan insanların çoğu insan ırkının en iyi zamanlarının geçmişte kaldığına inandı, nostalji bu işte, insanlar iyi gün-

lerin azaldığını ve hatta daha kötü günlerin geleceğini düşünüyor."

Arkadan, "Son yaklaşıyor!" diye bağırان bir ses duyuldu

"Evet, çoğunuz elle çizilmiş şu resmi görmüşsünüzdür elinde TÖVBE EDİN! SON YAKIN, yazan levhayla sokak larda koşan delinin resmini yani.

"Ama pek çok insan bu inancı saçma buluyor ve bunu sadece gülüyor.

"Fakat bir çok toplumda, tarih boyunca, insanlar gelece-ği öğrenmek, özellikle de ufukta görünecek kötü günleri bilmek için bazı işaretler, Tanrılar, putlar, hurafeler ve bilimi evet, bilimi de - kullandı. Bu toplumların çoğunda yorum yapan, kehanette bulunan kadın ve erkeklere saygı duyuldu; elbette sahtekar oldukları kanıtlanana ya da bazen kötü kehanetleri gerçekleşinceye kadar.

"Kendisine gerçekten inanılan kahinlere peygamber dendi.

"Siz muhtemelen hayatınızda kehanet sahibi ya da kahin görmediniz; ama bugün ailenizde, dostlarınız, komşularınız arasında, ülkenin her yerinde her yaştan milyonlarca insanın kehanete inandığını bilerseniz şaşarsınız. Bu insanlar sonun yakın olduğuna inanıyor ve bu inançlarının nedeni de, bahçelerinde kesip kurban ettikleri keçinin bağırsaklarını okumaları, falcılara gitmeleri, ayak şişlerinin yağmurdaki hali ya da küçük yeşil Marslılar'dan gelen sinyaller değil, sadece bu kitaptır."

Murphy Kutsal Kitap'ı kaldırıp onlara gösterdi. "Evet, bu Kutsal Kitap ya da İncil, sadece eski zamanlarda olanları anlatan bir tarih kitabı ya da nasıl yaşamamız gerektiğini bize

öğreten bir kitap değil. İncil, daha önce gerçekleşmiş ve pek çok insanın da gelecekte gerçekleşeceğine inandığı kehanet-lerle doludur. Buna inananlar da deli değil, benim gibi insanlardır.

"Günün birinde üniversitenin bana İncil kehanetleri konusunda ders verme izni vereceğini umut ediyorum, çünkü bunun, insanı büyüleyen ve önemli bir entelektüel disiplin olduğuna inanıyorum; kehanetler konusundaki bilgiler inanç konusunun dışında, ondan ayrıdır. Fakat bu kutsal Kitap Arkeolojisi dersinde ben sizlere, yakında çıkarmayı umduğum bir arkeolojik bulgunun, bir kehanetin doğruluğunu belirtmek için nasıl yardımcı olduğunu göstereceğim, pek çok insan bunun İncil'deki en önemli kehanetlerden biri olduğuna inanıyor, ve Daniel'in Kral Nabukadnezar'ın rüyasına dayanarak yaptığı kehanetidir bu.

"Nabukadnezar büyük Babil imparatorluğunun en büyük hükümdarıydı ve emrinde putperest dünyasının en büyük kahinleri ve rahipleri vardı. Fakat bunlardan hiçbiri onun rüyasında gördüğü bir heykeli yorumlayamadı, bunu sadece İbrani esirlerden biri olan Daniel başardı ve ona kesin olarak bu rüyanın, Tann'nm ona gönderdiği bir vizyon olduğunu söyledi.

"Daniel krala, rüyasında gördüğü şeyin Nabukadnezar'm kendi heykeli ve bunun dört bölüm olduğunu anlattı. Bu bölümlerin her biri bir imparatorluğu temsil ediyordu: Altından olan baş kısmı Babil'i, gümüş göğüs ve kollar Pers imparatorluğunu, ki bunlar iki ülkeydi ve Babil'i ele geçirdi, üçüncü bölüm bronzdan olan kalça bölümüydü ve Yunan imparatorluğunu, sonra da demir ve kil karışımından yapı-

mış ayaklar geliyordu ve bunlar da Roma imparatorluğunu temsil ediyordu. Heykeli oluşturan malzemenin ayakları doğru gittikçe bozulduğunu gördüğünüz gibi, bu imparator hıklar da günümüze doğru geldikçe zayıflıyordu.

"Önceden yazılmış tarih demek olan kehanet, Tanrı'nın, varlığını kanıtlama yollarından biridir. Tanrı vardır. Örneğin, Tanrı'nın iki bin beş 2500 yıl önce Nabukadnezar'a 'son'un zamanı' gelene kadar sadece dört imparatorluk olacağını bildirmesi bile bir mucizedir.

"Tüm tarih öğrencilerinin bileceği gibi, Babil imparatorluğundan beri sadece dört imparatorluk yaşamıştır dünyada, insanı en çok şaşırtan da şudur, dünyayı yönetmek için Cengiz Han, Napolyon, Hitler, Stalin ve diğerleri gibi pek çok acımasız lider çıkmış ama hepsi de başarısız olmuştur. Neden? Çünkü Tanrı son günlere kadar sadece dört imparatorluk olacağını bildirmiştir.

"Hz. İsa'dan 500 yıl önce yazıldığına göre, siz de kabul edersiniz ki hiç de fena bir kehanet sayılmaz bu, değil mi?

"Milyonlarca insanın Daniel'in kehanetini incelemesinin gerçek nedeni, geçmişle ilgili söylediklerine dayanarak, gelecekte olacakların da gerçekleşeceğine olan inançtır.

"Zaman ve dersimizin konusu bu konuda ayrıntıya girmemi engelliyor; ama, isteyen arkadaş istediği zaman odama gelebilir ve ben de onlara Daniel'in kehaneti ve diğerleri hakkında daha çok ayrıntı verebilirim, yaşadığımız çağda Hz. İsa'nın dirilip imparatorluğunu kuracağına inanmak için İncil'de bazı işaretler olduğunu anlatırım onlara, bu nedenle bizim kuşağımızda buna inanan insan çoktur.

"Ama şimdi tekrar bu konuyla ilgili arkeolojiye dönelim, Aranızda Daniel'in yaşamış olduğuna ve onun kehanetlerine

inanmayan birkaç şüpheci olduğuna eminim. Pekala, geçen dersimde size Tanrı'nın emri üzerine Musa'nın yaptığı Piring Yılan'dan söz etmiş ve İncil'de söz edildiği gibi, varlığını ka-nıtlamak için onun kuyruk parçasını göstermişim, hatırlıyorsunuz bunu değil mi? Yine hatırlayın, bu Piring Yılan'ı bulmak için pek çok eski toplumla ve eski zamanlarla ilgili uzun araştırmalar yaptım ve sonunda onun Babil'de, Dani-el'in Nabukadnezar için yaptığı kehanetler zamanında da orada bulunmuş olabileceğini öğrendim.

"Daha sonraki ipuçlarını yorumlamak için bu konuda benden daha iyi olan bir uzman arkadaşımı aradım. Böylece umarım Yılan'ın diğer parçalarını da onun yardımıyla bulabileceğim. Ayrıca bu çalışmalara başlamama neden olan papirüs kağıdını yeniden inceledim ve Piring Yılan konusunda yeni bir yorum edindim. Öğrendiğime göre bu Yılan'ın çok daha uzun ve ilginç bir ömrü olmuş."

Murphy döndü ve arkasındaki ekrana bir resim yansıttı. "Tembel arkadaşlarıma tekrar söylüyorum, buradaki mesaj dinsel değildir; şöyle diyor: Yaptığınızla ilgili bir kuşkunuz olduğu zaman çalışın, çalışın ve yine çalışın. Bana bunun Hamel'le ilgili bir şey olduğunu söyleyen

papirüsün kaynağıyla, Piring Yılan'la ilgili öğrendiklerimiz arasındaki bağlantıyı henüz çözemedim.

"Babil'de Daniel zamanına ait olan ve Kral Nabukadne-zar'ın rahiplerinden Dakkuri tarafından yazıldığı anlaşılan bu papirüs belgesi sayesinde Piring Yılan'ın kuyruğunu bulduğuma göre, Eski Ahit'te, Hezekiah'ın onu yok etme em-

rinden sonra Yılan'dan hiç söz edilmemesine karşın, samırım onun Daniel zamanında da var olduğunu var sayabiliriz.

"Buna rağmen ben bile tüm bunların, Daniel'in o za manda yaşamış ya da kehanetlerinin doğru çıkmış olduğunu kanıtladığını söyleyemem.

"Papirüsü incelerken bir şey daha öğrendim. Aslında dinlenme salonunda, daha önce belki bin kez önünden geç tiğim SİĞARA İÇİLMEZ levhasını görünce aklıma geldi bu. Pek çok insanın canını sıkın, üzerinde çizgi olan bu uluslararası işareti bilirsiniz.

"Evet o eski'yazıya bakarken, Kral Nabukadnezar simgesi üzerine gelen o çizginin bir çürüme hattı ya da papirüsteki bir leke olduğunu sanmıştım. Ama sonra anladım ki bu çiz giyi, o yazıyı yazan kişi 'kral yok' anlamında çekmişti oraya. Ama bir rahip, kralı için böyle bir şeyi nasıl yapardı, anlamı yoktu bunun? Ya bu yazı daha sonra düşmanın eline geçtiyse ne olacaktı? Bu durumda rahibin kafa işaretinde de çizgi olması gerekirdi. Acaba Kral Nabukadnezar kendini kurban etmekten söz etmiş olabilir miydi?"

Öğrencilerden biri, "Yani Kral Nabukadnezar intihar mı etmişti?" diye sordu.

"Bildiğimiz kadarıyla hayır, intihar etmedi ama mahve-dilmesine de karşı çıkmadı. Daniel'in Kitabı'ndan öğrendiğimize göre, Nebuchadnezzar büyük imparatorluğunun, yani rüyasındaki Altın Baş'ın kendini çıldırttığına dair haber salmış çevreye.

"Nabukadnezar rüyasında gördüğü heykeli yaptırmış ve sonra çıldırıp kendine tapmaya başlamış. Ama kral yedi yıl sonra iyileşmiş, aklını başına toplamış ve heykeli parçalaya-

rak Tanrı'ya tövbe etmiş, yani Hezekiah'ın Piring Yılan'ı üç parçaya ayırdığı gibi o da heykeli parçalamış.

"Evet, kral tövbe etmiş ve tekrar tahtına oturup gücünü toplamış. Piring Yılan da dahil olmak üzere ülkesindeki tüm pulları kırdırarak Tanrı'ya olan inancını tazelemiş, yani ken-di dev heykelini parçalarken Yılan'ı da tekrar üç parçaya ayırmış. Yani yazıdaki kral simgesinin üstüne gelen o çizgi hiç kuşkusuz, Nabukadnezar'm, heykelin kırılması için ver-diği emri gösteriyordu aslında.

"İşte aldığım şaşırtıcı sonuç bu oldu arkadaşlar. Daniel'in Kitabı'ndaki olayların gerçekten yaşanmış olduğuna dair kanıtlar bulunacağını sanıyorum.

"Papirüs yazısının ve onun sayesinde bulduğum Yılan kuyruğunun bize gösterdiği gerçek şu: Bu papirüs kağıdını yazan her kimse, Kral Nabukadnezar'm emrine gizlice karşı geldi. O kişi her nasılsa Piring Yılan'ın parçalarını kurtardı, atıldığı yerden alıp gizledi.

"Peki ama Nabukadnezar'm rahibi Dakkuri Piring Yı-lan'ın parçalarını neden alıp sakladı? Hezekiah Yılan'ı parçaladıktan sonra Dakkuri'nin yaptığı gibi, günün birinde başka birinin de onu bulup parçaları tekrar bir araya getirebilmesi için yaptı bunu.

"Tanrı'ya olan inancını tövbe ederek gösteren kralın emrine karşı geldiğine göre, rahip Dakkuri Tanrı'ya inanmıyor olmalıydı. Çünkü bir putu gizledi. Belki de Piring Yı-lan'dan, kendisine bazı karanlık, sihirli güçler vermesini bekliyordu; bu da mümkün.

"Ve sanırım bu papirüs yazısında, Yılan parçalarını bularak bir araya getiren kişinin de, Dakkuri'nin inandığı ve Na-

bukadnezar'ın yok edilmesini istediği sihirli güçlere sahip olacağını belirten işaretler olacak.

"Ama hepsi bu da değil. Dakkuri o eski yazıda bize başka bir şey daha bildiriyor. Yılan'ı bütün haline getirecek kişi, Dakkuri'ye göre, o sihirli gücün yanında daha büyük bir ödü-le, Nabukadnezar'ın dünyadan gizlediği bir ödüle de sahip olacak. Yılan bütün haline geldikten sonra, ona sahip olanı Dakkuri'nin, Nabukadnezar'ın emrine rağmen gizlediği diğer ödüle götürecekt.

"Sanırım bu da İncil'in açıklamasına göre boyutları bü yük bir ödöl olacak. Yine sanıyorum ki Dakkuri, Yılan'ı ele geçiren kişinin, Nabukadnezar heykelinin Altın Başı'nı da bulmasını istiyordu.

OTUZBEŞ

L

aura kampusu gören küçük tepede bir banka oturdu. Güzel bir gündü, hafif, ılık bir rüzgar ağaç yapraklarını hışırdatıyor, arkadaki huş ağacına konmuş sığırcık kuşları ötüyordu. İnsanın durup dururken, kendi kendine gülümsediği günlerden biriydi işte. Laura, Murphy'nin dersinden sonra orada Shari ile buluşup öğle yemeğine gidecekti.

Ani bir frenle oturduğu bankın önünde duran yabancı araba sakin havayı dağıttı, Laura birden irkildi ve şaşırıldı. Arabanın direksiyonunda Chuck Nelson'u görünce kaşlarını çattı, onun arabası olmadığını biliyordu. Ön koltukta delikanlının yanında oturan siyah giysili, koyu renk gözlüklü ve soluk yüzlü zayıf adamın arabası olmalıydı bu. İkisi de, o sıratla arka koltuktan aşağı inen Shari'yi buraya getirmekten memnun değilmiş gibi görünüyordu.

"Teşekkürler Chuck, akşam yemeğine eve gelecek misin?"

Chuck ona cevap vermedi ve arka kapının kapandığını bile duymadan gazladı arabayı. Shari arabadan inerken yabancı adamın kendisini süzdüğünü fark eden Laura, rahatsız olmuştu. Adamın gözlerinde iyi ki gözlük vardı, çünkü hava

218

sıcak olmasına rağmen tavır ve görünüşünde Laura'nın içini ürperten bir şey vardı sanki.

Ama rahatsız olan sadece Laura değildi. Shari gelip yanı na oturduğunda, Laura onun başı üstünde duran kara bulut ları görür gibi oldu. Hiçbir şey söylemeden uzandı ve Shariyi kucakladı. Geri çekildiğinde Shari'nin gözlerinde yaşlar be-lirmişti.

Laura da gözlerinin dolduğunu hissetti ama kendini ça buk toparladı. Konuşmak gücü o anda. Babasının içkiliyken kullandığı arabayla yaptığı kazada ölen ebeveyninin acısını çeken Shari'yle odasında yaptığı uzun konuşmaları hatırladı Laura. O zaman Shari'yi teselli edebilmek için çok uğraşmış tı. Onun, babasına karşı duyduğu öfkeden kurtulup onu sev diği günleri hatırlaması için büyük gayret göstermişti. Anne sinin onun için yaptıklarını hatırlatmak ve ona teşekkür borçlu olduğunu göstermek için Shari'ye yardımcı olmuştu

Hepsinden önemlisi de, ondan Chuck'a yardımcı olması nı istemişti. Chuck yürümeye başladığı günlerden beri rahat durmuyor suç işliyordu ve on altı yaşına bastığında, komşular onun ne zaman hapse gireceğini konuşmaya başlamıştı. Chuck küçük yaştan beri anne babasını dinlemiyor, onla kafa tutuyordu ve Shari babasının bu yüzden içtiğine emindi. Annesi de gülümsüyordu ama kalbinin kırık olduğu belliydi.

Chuck anne babasının öldüğünü idrak edince adeta şoka girdi, onlardan asla özür dileyemeyeceğini anladı. Shari bir süre için de olsa, ebeveyninin trajik ölümlerinin Chuck'ı uyandıracığını düşündü.

Ne yazık ki, şoktan çıkar çıkmaz Chuck daha da kötüleşti, içmeye, kavga etmeye ve uyuşturucu kullanmaya başladı.

Evebeynini mi yoksa kendini mi cezalandırmak istiyordu belli değildi; ama, kendini mahvedecek bir yola saptığı bel-liydi ve yolun sonuna gelmesi zaman meselesiydi.

Kendi acılarıyla uğraşan bir kız kardeş için Chuck'ın kendini mahvetmeye uğraşmasını görmek hiç de kolay değildi, O nedenle, Chuck uyuşturucu dolu bir arabada polise ya-kalanıp Yargıç Johnson tarafından hapse mahkum edilince Shari derin bir nefes aldı. Genç kızkardeşinin hapiste hiç ol-mazsa daha fazla kötülük yapamayacağını ve aklını başına toplayacağını düşünüyor, geceleri daha rahat uyuyordu.

Fakat hapisten çıkıp onun evine gelen Chuck eskisinden de kötüydü.

Şimdi bir de yeni bir arkadaşı çıkmıştı ortaya. Laura, Sha-ri'nin kendisiyle yemeğe gitmek istemesinin temel nedeninin bu yabancı adam olduğunu biliyordu.

"O adamı ilk kez olarak gördüm arabada, Laura. Şapkası-nı gözlerinin üstüne indirdiği ve koyu renk gözlük kullandığı için yüzünü göremedim zaten. Chuck'ın konuşmasına bakarsan adam sanki onun vaftiz babası. Chuck'a önemli işler veriyormuş."

"Nasıl işlermiş bunlar?"

"Chuck bunu söylemiyor. Bunu sorduğum zaman büyük adam pozlarında sırtıyor sadece. Ama yaptıklarının çalıntı araba işi olmadığını sanıyorum." Shari sustu ve Laura'mn elini sıktı. "Endişeliyim, Laura. Onun öldürülmesinden korkuyorum."

Laura da onun elini sıktı. "Endişelenme, Shari. Biz bunu engelleyeceğiz." Bunu nasıl yapacağını bilemiyordu ama kendinden emin ve kararlı görünmek zorundaydı Laura.

Shari dostlarının ona her konuda yardım edecek kadar güçlü olduklarını bilmeliydi.

Laura biraz düşündü ve, "Bu adam eski bir suçluysa Chuck onunla hapiste mi tanıştı acaba?" diye sordu, Onun kim olduğunu belki bu yoldan öğrenebiliriz."

"Sanmıyorum, Chuck onunla kentte tanıştığını söyledi. Söylediğine göre bir yerden para bulmaya çalışırken bu adam yardım etmiş ona. Ama o adam hakkında başka bir şey söylemiyor." Shari kaşlarını çattı ve Laura'ya baktı.

"Evet, bu kadar bilgi yetmez elbette, en iyisi Şef Raw ley'e söyleyeyim bunu; Chuck ve o adamı izleterek onların ne yaptığı hakkında daha iyi bilgi sahibi olabiliriz."

"Onu polise izlettirdiğimi düşünerek bana kızmasını istemem Chuck'ın, Laura."

"Sen ona yardım etmek istesen de, istemesen de o sana yine kızacaktır, Shari. Sen kardeşini seviyorsun ama buna daha fazla dayanmazsın. Sonunda durumu hakkında o kendi si karar verecek zaten."

"Biliyorum. Şansım varmış ki ebeveynimin ölümünden sonra arkadaşımın annesi beni alıp kiliseye götürdü. Sen ve Murphy de bana karşı çok iyi davrandınız, beni korudunuz."

"Pekala, biraz da senden söz edelim, Shari. Sen nasılsın bakalım? Bir arkadaşla, bir erkek arkadaşla en son ne zaman çıkıp eğlendin biraz?"

"Sen sorunca aklıma geldi, birkaç gün önce, bizim okuğu başka bir yerden gelmiş olan Paul Wallach adında bir çocuk la tanıştım, o da benimle beraber Profesör Murphy'nin dersi ne geliyor."

"Güzel. Sonra?"

"Sonrası, o kadar işte. Onu tanımaya çalışıyorum. Onun da bazı sorunları var, babası ölmüş ama çocuk hala onun zo-ruyla gittiği işletme fakültesinin dersleriyle uğraşıyor."

Gelip beni görmesini söyler misin ona?"

"Oh, bunu ona söyledim bile, Laura. Zaten onu en çok heyecanlandıran ders, Profesör Murphy'nin dersiymiş."

"Vay canına, iyi bir değişiklik bu, iş yönetiminden, eski bölgelerde toz toprak içinde kemik aramaya atlamak büyük değişim doğrusu."

"Bunu en iyi sizler bilirsiniz. İstedğin gibi, sana gidip so-runlarını anlatmasını söyledim ona. Umarım kızmayacaksın bana"

"Kızmak mı? Benim işim bu Shari. Bunu da yapmasam zaten şu benim büyük arkeolog kocamla dağ tepe daha çok dolaşacağım."

"Şu gelen de o değil mi?" Murphy Dodge arabasıyla onların oturduğu sıranın biraz ilersinde küçük bir tur attı ve yakınlarında durup başını camdan dışarı çıkardı.

"Hanımlar, ağaçlara birkaç ok atışı yapacağım; ormana gelip ağaçların arasında biraz yürümekle ilgilenir miydiniz acaba?"

"Shari henüz senin Robin Hood rolündeki halini görmemişti ama biz gidip bir şeyler yiyeceğiz. Kiliseye giysi bağışı için vereceğin kıyafetleri toplamanı söyledim için mi ormana kaçıyorsun acaba, Murphy?"

"Aman Tanrım, unuttum onu. Daha sonra yaparım." Murphy bunu söyler söylemez Laura'nın konuşmasına fırsat vermeden gazladı.

Laura başını iki yana salladı ve Shari'ye baktı. Benim sorunumu görüyorsun, değil mi? Bir süre önce Murphy'nin on iki yabancı dilde 'daha sonra' diyebildiğini öğrendim ve bunların hepsi de onun verdiği sözler kadar eski."

"Şey, ben de Paul'e Çarşamba günü bizimle birlikte kili seye gelip şu giysi bağışı konusunda biraz çalışabileceğini giysilerin tanzimi için yardım edebileceğini söyledim."

"Harika. Ama gücümüzü koruyabilmemiz için bir şeyler yememiz gerekiyor; çünkü, erkeklere güvenirse tüm taşıma ve tanzim işleri bizim başımıza kalabilir."

Pençe kaşlarını çatarak Chuck'a baktı. "Sana yavaşlama nı söyledim. Buralarda fazla süratten polise yakalanmak iste miyorum."

"Tamam, tamam. Uzun zamandır araba kullanmadığım için oluyor bu. Dünkü gibi bir alışveriş için neden bu kadar uzağa, Raleigh'ye gidiyoruz, söyler misin bana? Yakınlarda bir sürü dükkan var."

"Satın aldığımız şeyleri kimsenin hatırlamasını istemiyorum."

"Kız kardeşimi oraya arabayla götürmeyi neden istedin.' Onun senden hiç hoşlanmadığı belli."

"Evet, ben de ondan hoşlanmıyorum zaten. Bu nedenle ona bir şey söyleyemezsin. Yoksa seni polise gammazlamak için bir an bile düşünmez o kız. Onun için yaptıklarımız konusunda ona tek kelime etme sakın."

Chuck gözlerini açıp ona baktı. "Bir şey bilmiyorum ki söyleyeyim. Peki ama neler planladığını bana ne zaman söyleyeceksin sen? Bana her konuda güvenebilirsin."

Pençe başını salladı. "Elbette sana güveniyorum, aptal herif.Şimdi kapa çeneni de alışveriş merkezine götür beni. Bir sürü giysi alacağız."

"Giysi mi? Güzel. Ben de yeni bir kıyafet kullanabilirim." "Sana almayacağız bu giysileri. Başkalarına vereceğiz on-ları."

"Hiçbir şey anlamıyorum. Neden aldıklarımızı başkaları-na veriyoruz ki? Nedir senin yapmak istediğin?"

"Kardeşinin arabada gelirken söz ettiği Preston Kilisesi giysi bağış çalışmalarını unuttun mu, aptal?"

"Ee, ne olmuş? Beni kiliseye götüreceğini söyleme sakın!" Chuck yolun ortasında ani bir frenle durdurdu arabayı. "Sen ne dolaplar çeviriyorsun, söylesene bana dostum?"

Pençe onun kafasına bir tokat attı, ama bu tek tokat yetmişti Chuck'a. "Çeneni kapa ve yola devam et dedim sana, değil mi? Sakin ol. Bu hafta kiliseye özel bir bağış yapacağız işte, hepsi bu."

OTUZALTI

"Şokta olmama ve acı çekmeme rağmen ortaya çıkıp Amerikan halkını uyarmam gerekiyordu." Shane Barrington bir düzine kadar medya mensubunun karşısında konuşuyordu. Medyanın karşısına pek fazla çıkmamasına rağmen yeni görevine ısınmaya başlamıştı.

Pençe'den aldığı yeni emre göre, oğlu Arthur Barrington'un ölümünü kamuoyu önüne çıkararak açıklaması gerekiyordu. Söylediği sözler elbette gerçeklerden çok uzaktı. Tek çocuğunun Pençe tarafından korkunç bir şekilde öldürülmesinden hiç söz etmedi. Tam aksine, Pençe'nin kısa emrini süsleyip uzatarak, oğlu Arthur'un ölümü hakkında tamamen kurgu bir hikaye anlattı.

Barrington kameralara baktı ve hikayesini anlatırken gözlerinde belirecek birkaç damla yaşın etkili olup olmayacağını düşündü. "Uç gün önce tek oğlum Arthur'un New York'un bir sokağında gündüz saatlerinde kaçırıldığını bildiren bir fidyeye mektubu aldım. Polise gitmediğim ve beş milyon dolar ödediğim takdirde oğlumu serbest bırakacaklarını yazmışlardı. Her ebeveyn gibi ben de çılgına döndüm ve oğlumu kurtarmak için her şeyi yapmaya karar verdim."

Barrington bunları anlatırken, kenarda durup Pençe'nin oğlunu öldürüşünü izlediği anı zihninden silmek ister gibi doğruca kameralara bakıyordu. "Polisimize büyük saygı duy mama rağmen, oğlumu sağ olarak kurtarmak amacıyla, fidyeyi ödemek için özel güvenlik ekibime talimat verdim, onlar fid yecilerle temas kursunlar istedim. Ama dün sabah, ben oğlu mu sağ olarak evimde beklerken, güvenlik ekibim onun cesedini bu katiller tarafından delik deşik edilmiş bir halde buldu "

Onun bu sözlerini duyan en şüpheli medya mensupları bile içini çekti. "Bu ülkede benim oğlum böyle öldürölü yorsa, sizin çocuklarınızın hayatları da güvencede değildir Oğlum Arthur'un yasını tutarken, bir yandan da acımı bir kenara bırakmaya çalışarak, tüm enerji ve kaynaklarımı toplumumuzu bu canilerden temizlemek için gereken her şeyi yapmak amacıyla kullanmaya karar verdim. Teşekkür ederim."

Konuşma bitince medya mensuplarının soruları başladı "Bay Barrington." Barrington kendi TV şirketinin temsili ne söz verdi. "Dışarıdaki o canilerle savaşmak için neler pacağınız konusunda biraz daha ayrıntılı bilgi verebilir misiniz acaba?"

Barrington beklenen bu soruya Pençe'nin hazırlamış olduğu yanıtı verdi hemen. "Ülkemizdeki kontrolden çıkmış şiddet olaylarına karşı halkımızla birlikte savaşmak için önü-; müzdeki aylarda uygulamak istediğim birkaç planım var. Si-, zin gibi ben de bu konuda hiçbir şey yapmayan politikacılar-dan bıkmış durumdayım."

Başka bir muhabir, "Bay Barrington, yoksa milletvekilliği için aday olacağınızı mı ima ediyorsunuz?" diye sordu.

Barrington kameralara baktı ve, "Bu ülke halkına şunu söylemek istiyorum," diye devam etti. "Eğer politikacılar bizi korumayacaksa, ben Barrington İletişim'in yönetimini bir yana bırakacak ve halkımızın huzuru, güvenliği için ortaya çıkıp çalışacağım."

"Yediler'deki arkadaşlarım Bay Barrington'un çalışmalarından memnun." Pençe, Yediler'den John Bartholomew ile uydu telefonu ile konuşuyordu. "Onu iyi hazırlamışsın Pen-çe. Barrington emirleri yerine getirirse, zaman içinde senin şu korkunç cinayetini yeni bir politik güç haline dönüştürebileceğiz galiba."

Pençe sırtıttı. "Dediklerimizi yapmazsa kendi ölümünü hazırlar."

"Senin Prestonla ilgili olarak gönderdiğin son raporu göz-den geçirdik Pençe. Önemsiz gibi görerek yazdığın birkaç satır-dı benim şeytan arkadaşlarımdan birini ilgilendiren bir şey var ve bu da Barrington'un bu yeni işine uygun düşebilir."

"Ne yapmamı itiyorsunuz?"

"Murphy'ye ve senin yordakçının kız kardeşine yanaşmaya çalışan şu Wallach isimli delikanlı. Onun için planda küçük bir değişiklik yaptık."

OTUZYEDI

Paul Wallach çarşamba akşamı arabasını Preston Kilisesi önüne park etti. Kilisenin badanalı ön cephesi hafif ak-şam karanlığında insanı davet eder gibi parlıyordu. Delikanlı kalp atışlarının hızlandığını hissetti ve bunun, Shari'yi görecektir olmanın heyecanından mı, yoksa ilk kez bir kiliseye girmekten mi kaynaklandığını kestiremedi.

Kapı açıldı ama delikanlı içeri girmede. Giysi tanzimi konusunda samimi olduğunu Shari'ye göstermek için doğrudan doğruya kilisenin bodrumuna inmeyi düşündü. Binanın yan duvarını izleyerek yürüdü ve bodruma inen çelik yan kapıya geldi. Kapıyı iterek açtı ve dar ahşap merdivenden aşağı indi.

Gözleri yarı karanlığa alışan Paul, beton zeminde muntazaman dizilmiş kalın tahtalar ve karşı tarafta da karton kutular gördü. Elini duvara sürüp elektrik düğmesini buldu ve tavandaki tek ve çıplak ampul bodrumu birden aydınlattı. Paul şimdi daha çok kutu ve büyük çöp torbalarından dışarı taşan giysileri görebiliyordu.

"Merhaba, gönüllü çalışmaya geldim," diye seslendi. "Herkes nerede?"

Karşıda eski bir kalorifer kazanına benzer bir şey ve bodrumun başka bir yerine açılan kemerli bir geçit görüyordu. Kemerli geçidin alçak olan tavanına çarpmamak için eğilerek ilerledi ve az kalsın bir giysi torbasının üstüne düşüyor du. Ama bu bir giysi torbası değildi.

Bu, bir insan vücuduydu.

Paul eğildi ve uzun sarı saçlı bir genç adamın görmüyor muş gibi bakan boş gözleriyle karşılaştı; genç adamın bir ko lu garip bir açıyla yana doğru açılmıştı. Paul onu tanı mıyor du, korkuyla ayağa fırlayıp geriye sıçradı ve başını duvara çarptı, şoke olmuş, ağzı açık kalmıştı. Derin bir nefes alıp ye niden çömeldi ve titreyen elini genç adamın şahdamarı üs tüne koydu. Hiçbir şey yoktu. Ne yapması gerektiğini düşün dü ama sanki kafası çalışmıyordu. Paul daha önce hiç ceset görmemişti. Ama o anda aklına bir şey geldi.

"Shari!"

Ayağa fırladı ve umutsuz gözlerle çevresine bakındı. İler de, üzerinde dizüstü bilgisayara benzer bir şey, teller ve başka kutular olan çelik bir masa vardı ve bu masanın altında...

Paul oraya koştu; bu, bir kızdı ama Shari değildi. Boğazı düğümle nirdi gibi oldu. Kumral saçla çevrili bu oval, güzel yüzü daha önce görmüş gibiydi. Ama nerede? Kampüste? Kentte bir yerde? Ama bunun önemi yoktu şimdi - nabzına baksana salak, diye söylendi. Kızın nabzı hafif

de olsa atıyordu. Tamam, ilk yardım dersini hatırla, diye düşündü Paul. Önce nefesine bakmalıydı. Kızın nefesini hissetme umuduyla kulağını onun ağzına koydu.

"Merhaba, Paul."

Paul'ün nefesi kesilir gibi oldu. Üzerinde eşofmana benzer bol bir giysi olan Chuck Nelson, başında durmuş sırtarak bakıyordu ona.

"Kim bu arkadaşın? Benim kız kardeşimle çıktığını sanıyordum senin. Bunu duyarsa çok canı sıkılacak." Chuck başını iki yana salladı. "Hem de kilisede yapıyorsun bunu ha, seni köpek!"

"Chuck, ne arıyorsun burada? Shari nerede?"

Chuck sırttmaktan vazgeçti, omuzlarını silkti ve, "Ne bileyim ben?" dedi. "Hem bana ne!"

Paul bir yandan neler olduğunu anlamaya, bir yandan da kıza yardım etmeye çalışıyordu. "Shari benimle burada buluşacağını söylemişti. Neler oluyor burada, Chuck?" Kulağını tekrar kızın ağzına dayadı. "Yardım gerekiyor. Cep telefonun var mı? polisi aramalıyız."

"Aman Tanrım, telefonu evde unutmuşum." Chuck bu durumdn zevk alıyor, eğleniyor gibiydi. "Çok yazık. Uyuyan güzeli uyandırmak sana düşüyor galiba. Acele etsen iyi olacak, kız gittikçe kötüleşiyor gibi."

Paul ayağa fırladı ve Chuck'ın giysisine yapıştı. "Bana bak, oyun oynamıyoruz burada. Bu kız ağır yaralı. Ben ona nefes aldirmaya çalışırken sen de git yardım getir."

Chuck silkinerek onun ellerinden kurtuldu. "O alacağı kadar yardım almış işte." Öne doğru bir adım atarken kol yeninden kayan koyu renkli bir şeyi avucunun içine aldı. "Senin sızlanman da beni sıkmaya başladı."

Paul bir adım gerilerken kendini savunmak için bir kolunu kaldırdı. Kafası yine çalışmaya başlamıştı hiç olmazsa. Chuck'ı birkaç saniye için şaşırtabilirse merdivene koşabilirdi. Chuck'ın yüzüne atabileceği bir şeyler bulmak için hafifçe yan döndü - ama aynı anda kafasına aniden çok sert bir şey çarptı ve Paul yere düşüp başını betona vurdu.

Ve aynı anda da kendini kaybetti.

OTUZSEKİZ

M

urphy eski Dodge arabasını bir kenara park etmeye çalışırken kilisenin önündeki park yeri de dolmaya haşladı. Arabanın diğer yanına geçip Laura'ya inmesi için yardım etmek istedi ama Laura eliyle onu istemediğini belirtti. "Boş ver, Murphy. Topluma kötü örnek olmak istemezsin herhalde."

Kapının önünde gülümseyerek duran Peder Wagoner, onları görünce kollarını ileri uzattı ve, "Laura, Michael, sizi gördüğüme sevindim," dedi.

Murphy dolmak üzere olan otoparka baktı ve, "Biz de öyle, Peder Bob," dedi. "Sanırım bu akşam doluyuz. Bedava sosisler işe yarıyor galiba."

Wagoner güldü. Rahat bir pantolonla yeşil gömleği üstüne spor bir ceket giymişti ama hafif göbeği belli oluyordu. Bronzlaşmış teni ve seyrelen beyaz saçlarıyla sanki golf sahasından yeni gelmiş gibi görünüyordu. Belki de yeni gelmişti. "Bana bir şeyler söylemelisin. Sanırım siz ikiniz büyük sorumluluk altındasınız. İnsanlar senin şu Yılan'ı bulmandan çok etkilenmiş ve heyecanlanıyor, Murphy."

"Herkesin önünde kürsüye çıkıp bundan söz etmemi ister mezsin herhalde, değil mi Bob.7 Biliyorsun, buraya tüm bunlardan kaçmak için geldim ben. Ama sakın beni uyutma, ta mam mı?"

Laura dirseğiyle dürttü onu. "Sen ona bakma, Bob. O su dece kıskanıyor seni. insana ilham veren bir konuşmacıyı hemen tanır."

"Teşekkür ederim, canım. Şimdi sen beni endişelendirliyorsun ama."

"Hadi, Laura, ön sıraya oturmaliyiz. Çocuklar kapmadan gidelim."

Kilisenin içinde, basit ahşap sıralar arasında hafif bir uğultu duyuluyordu. On sıraya yakın bir yerde oturan Sha-ri'yi gördüler ve onun yanına doğru yürüdüler, genç kız birini arar gibi çevreye bakmıyordu.

Laura, ona hafifçe sarıldı ve yüzündeki endişe ifadesini hemen gördü. "Ne var?"

"Paul'ü bu akşam buraya çağırmıştım ve o da gelip alt katta giysi tanzimine yardım edeceğini söyledi bana. Ama kütüphanedeki işim uzadı ve ben de doğruca buraya geldim. Sanırım cep telefonu da çalışmıyor."

"Galiba ayine başlıyoruz. Ona bir yer ayıralım. O da Murphy gibiyse geç kalıp dramatik bir giriş yapacaktır bura' ya, özellikle de daha önce yapılacak bir iş varsa. Birkaç dakika içinde geleceğinden eminim."

Shari gülümsedi ama gözlerinde hala endişe ifadesi vardı. "Sizinle beraber oturacağım ama umarım Paul'ü korkutma-mışımdır."

Pençe, o kaim kafasını çalıştırıp işini doğru yapmasını sağlamak için Chuck'ı yakalayıp duvara çarpmayı düşündü

ama vazgeçti. Bu gece onu kullanmak zorundaydı ve çok fazla da kullanmayacaktı. Bu sersem gencin duvarın dibine çökerek surat asmasına dayanamazdı. Bu yüzden ona karşı biraz daha yumuşak davrandı. Chuck'ın suratına iki kuvvetli to-kat attı. "Hey, canım acıdı! Ne!"

"Çeneni kapa ve dikkatli ol. Kız kardeşinin erkek arka-daşını kilise bodrumuna attık, getirdiğim tüm broşürleri etra-fa dağıttık, yapılacak ne kaldı?"

Chuck derin nefesler alıp yüzünü ovuyor, onu umursamıyordu. Pençe onun toparlanmasını bekledi. "Sırt çantası, ha-tırladın mı? Onu çıkar da doldurayım."

"Tamam, tamam. Ceketimin üstünde biraz sıkı zaten beni." Chuck sırt çantasını sıyırıp çıkarmak istedi ama çantanın kayışları Preston Lisesi yazılı ceketin üstünde çok sıkıydı.

Pençe öfkeli gözlerle ona baktı ve, "O zaman ceketinin fermuarını aç," dedi.

"Açamam, o da sıkışmış. Hep sıkışır zaten."

"Ana okulundan nasıl bıraktılar seni?" Pençe onun ceketini yakaladı ve fermuarı bütün gücüyle aşağı çekti ama açamadı. Fermuarı çekip koparmak istedi. Bunu da başaramayınca büyük bir öfkeyle elini kaldırdı ve Chuck'ın ceketini iki parçaya ayırdı. Sonra da sırt çantasını onun omuzlarından çekip aldı.

"Hey, bu benim tek ceketimdi. Bu gece de hava soğuk."

Pençe bu kez ucu bıçak gibi keskin olan işaret parmağını kaldırıp Chuck'ın boğazına hızla sürdü ve onun beton zemine düşmesi için yana doğru çekildi.

"Endişelenme, Chuck, gittiğin yer sıcaktır."

OTUZDOKUZ

Peder Wagoner sıralarda oturan cemaatin yüzlerine ba-karken, Preston Kilisesi için iyi bir gece , diye düşündü. Kalabalık sessiz ve beklenti içindeydi; ama, bunlar iyi insanlardı ve iyi bir toplum oluşturunyorlardı. Peder kürsünün kenarlarını kavradı ve boğazını temizledi.

"Hoşgeldiniz, dostlarım. Bu akşam çoğunuzu burada görmek çok sevindirici. Pazar olmayan bir günde bizleri burada bir araya topladığı için Tanrı'ya teşekkür etmek isterim. Aziz dostlarımız Michael ve Laura Murphy'nin Kutsal Topraklardan getirdiği muhteşem bulguyu çoğunuz duymuş olmalısınız.

"Eğer duymadıysanız iyi haberi size ben vereyim. Onlar Musa Peygamber'in Pirinç Yılan'ının bir parçasını buldular. Kral Hezekiah'ın 11. Krallar, Bölüm 18, Ayet 4'te parçaladığı Yılan'ın yani." Cemaatten bazıları içini çekti. Haberi duymayanlar olmuştu demek. "Şu anda bu bulgunun arkeolojik öneminden söz edecek değilim ben. Bunu, bu işin profesyonellerine bırakacağım.

"Bununla beraber, bu hafta Birleşmiş Milletlerle ilgili olarak o kadar çok rahatsız edici şeyler söylendi ve medyada da Hıristiyanlık hakkında öylesine utanç verici haberler ya-

yımlandı ki, bu akşam incil'in bize Pirinç Yılan hakkında söylediklerinden ne anlam çıkarabileceğimiz konusunda bi raz konuşmayı düşündüm."

Peder Wagoner biraz durdu ve sıralarda oturan cemaatin hepsine, hepsinin yüzlerine baktı.

"Bildiğiniz gibi, Mısır'dan kaçıp Vaat Edilmiş Toprakları arayan Yahudiler büyük zorluklarla karşılaştılar. Bazen işler çok zorlaştığında Tanrı'nın onlar için yaptığı plandan kuşku lanmaya başladılar. Kısacası, inançlarını yitirdiler - "

Murphy, Peder Wagoner'in sözü neden uzattığını merak ederken bir parıltı oldu ve arkasından bir patlama duyuldu, Murphy'nin ayakları yerden kesildi ve sıraların arasına dü serken içgüdüsel olarak Laura'yı tutmak istedi.

Ondan sonra sanki her şey ağır çekim şeklinde oldu. Ki lisenin rengarenk vitray camları paramparça olurken zemin sanki havaya kalktı, tahta sıralar birbirinin üstüne düştü ve insanlar yerlere serildi. Avizeler çılgın gibi sallanmaya başladı, ışıklar birkaç kez yanıp söndükten sonra

tamamen karardı, ortalık toz duman içindeydi ve etrafta sadece çığlıklar ve yaralıların inlemeleri duyuluyordu.

Murphy güçlükle ayağa kalktı ve hiç düşünmeden kürsünün arkasındaki delikten çıkan alevlere doğru sendeleyerek yürüdü. Bir an için cehennemin içine bakar gibi oldu. Sonra durdu ve geriye dönüp biraz önce düştüğü yere baktı. Kilisenin içini dolduran yoğun duman insanın ciğerlerini yakıyordu ve Murphy etraftaki enkazın arasından ilerleyerek Laura'yı buldu. Onun kolunu yakaladı ve Laura da elini ona uzatınca, Murphy onun yaşadığını anladı.

Eğilip kolunu Laura'nın beline sardı, onu ayağa kaldırdı; Hemen çıkmalıyız buradan, diye düşündü. Laura'yı kucağına alıp taşıyabileceğinden emin değildi ama onun bir adım attığını görünce sevindi; ikisi birlikte sendeleyerek toz duman içinde, enkazın arasından ilerleyerek kapıya doğru yürüdüler.

Murphy, bize hava ve ışık lazım, diye düşündü. Kapıdan dışarı çıkar çıkmaz gece havası onları kendine getirdi, birkaç derin nefes aldılar. Murphy, Laura'yı mümkün olduğunca yavaşça yere yatırdı.

Sonra Laura'nın yanına diz çöktü, gözlerinin çevresinde-ki küçük tahta parçalarını, yanaklarında ve saçlarında bulu-nan siyah noktaları temizledi. Laura öksürdü ve gözlerini açtı, gözlerinde korku ifadesi ve dumanla karışık göz yaşları vardı.

Derin nefesler alıp verirken, "Ben iyiyim, Murphy," dedi. "Bir patlama mı oldu?"

"Öyle galiba ama bodrumdaki kazanın patladığını sanmıyorum. Kırılan bir yerin yok değil mi?"

"Dizlerim yaralandı, dirseğim de acıyor biraz... Sen iyi misin?"

"Hissettiğimden daha kötü görünüyor galiba. Eğer burada kalıp dinlenmeye söz verersen belki ben de içeri girip insanlara yardım edebilirim."

"Murphy, ben burada iyiyim; ama, sen yardım edecek halde misin acaba? Bu patlamanın nedenini bilmiyoruz. Kilisede büyük hasar var galiba. Başka neler olacağını bilemeyiz. Lütfen."

"Ne olduğunu zaten bilmiyoruz ve içerdeki yaralılara yardım gerekiyor." Murphy bunu söyledikten sonra kiliseye

doğru döndü. Kapılardan dışarı simsiyah dumanlar çıkıyor du. Bir düzine kadar insan yaralanmadan dışarı çıkmayı ba sarmış, çimenlerin üstünde oturuyor ya da uzanmış yatıyor du. Acaba kaç yaralı vardı içerde?

O sırada toz toprak içinde ufak tefek birinin onlara doğ: ru sendeleyerek yürüdüğünü gördüler. Bu, Shari'ydi.

Murphy yere düşeceğinden korkarak onu tutmak için ilerledi ama Shari onu itti ve çatlak bir sesle, "Paul," dedi, "Paul'ü bulmalıyız."

Murphy, bu kız şokta, diye düşündü. "Paul iyi, Shari. O burada değil. Kilisede değildi."

Shari onun kolunu yakalayıp sıktı. "Arabasını gördüm. Otoparktaydı. Buraya erken gelmiş olmalı. O burada."

"Evet ama nerede o zaman? Burada olsaydı görürdük onu."

Genç kızın gözleri iri iri açıldı. "Bodrum!"

Murphy onun elini, iki elinin arasına alıp sıktı. "Pekala, sen burada Laura ile birlikte kal. Endişelenme, onu bulacağım."

Murphy cebinden mendilini çıkarıp ağzına, burnuna tuttu ye yine kilisenin içine daldı. Duman biraz azalmıştı ve acil durum lambalarının aydınlattığı yarı karanlık kilisenin içinde bazı insanlar sendeleyerek kapıya doğru yürürken, bazıları da yaralıları tedavi etmeye çalışıyordu. Alevlerin ve çatırdayan ahşap sütunların arasında birinin yardım isteyerek inlediğini duydu.

Peder Wagoner'in, yüzükoyun yere uzanmış birinin üstüne eğilmiş olduğunu gördü ve parçalanmış sıraların üstünden atlayarak onlara doğru ilerledi.

"Bob, Tanrı'ya şükür. İyi misin?"

"Sanırım kolum kırıldı ve başımı da bir yere çarpmış gi-biyim ama yine de iyi sayılırım." Rahip durdu ve yerde ya-tan, beyaz giysisi parçalanmış ve karalar içinde kalmış orta yaşlı kadına baktı. "Ama Jenny pek iyi durumda değil gali-ba." Kadının gözleri kapalıydı ve kımıldamıyordu. Murphy eğilip kulağını onun ağzına dayarken nabzına da baktı.

"Sanırım o ölmüş."

Peder Wagoner gözlerini kapadı. "Aman Tanrım!"

Murphy onun omzunu yakaladı. "Yardım istemeliyiz, Bob."

"Ben aradım. Geliyorlar."

"Güzel. Kapıya kadar gidebilir misin?"

"Ben bir yere gitmiyorum. Burada başka - "

"Yardım ekipleri birazdan gelir. Burada kalmak tehlikeli. Çatıyı tutan sütunlar kırılabilir ve çatı çökebilir."

Rahip isteksiz bir tavırla yerinden kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Sonra dönüp ona baktı.

"Sen ne yapıyorsun, Michael."

Murphy parçalanmış kürsüye doğru bir adım attı. "Ben burada kalıyorum. Yapmam gereken bir şey var." Peder onun dumanların arasında kaybolduğunu gördü.

Patlama kürsünün arkasında, zeminde büyük bir delik açmıştı ve Murphy alevlerin arasında parçalanmış giysileri, eğilmiş metal çubukları ve kırılmış tahtaları görebiliyordu. Aşağıdaki ısıнын ne olduğunu ve orada nefes almak için hava bulunup bulunmadığını bilemiyordu Murphy; ama, beton zeminde temiz bir yer gördü ve derin bir nefes alıp delikten aşağı atladı.

Zemine çömelir durumda düştü, elleri henüz tutuşmamış giysilerin içine daldı, yüzündeki mendili indirmeden ayağa

kalktı ve etrafta yanarak çöken ahşap sütunların gürültüsü arasında avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. "Paul! Duyu yor musun beni, Paul?"

Bir süre sonra bodrumun arka tarafından, patlamanın merkezinden uzak olan bir köşeden hafif ama insan sesine benzer bir ses duydu. Kararmış boya tenekeleri ve ters dönmüş dosya dolaplarının arasında kendine yol bularak ve du var dibini izleyerek oraya doğru yürüdü ve biraz sonra kutu ların arasından yukarı doğru uzanmış bir el gördü. Kutuları kaldırıp kenara atınca gördü onu; Paul uyur gibi bir elini çenesinin altına almış, orada kıvrılıp kalmıştı. Onun yaralı olup olmadığını anlamak için bakacak zamanı yoktu, Murphy sadece, delikanlının boynuna ya da omurgasına bir şey olmamış olması için dua ediyordu. Murphy yere diz çöktü ve onu kucağına alarak kalktı. Dar kemerli geçide döndü; oradan çıkabiliriz herhalde, diye düşündü. Umarım orada bir geçit vardır.

O sırada arkada bir gürültü oldu ve Murphy ensesinde bir sıcak dalgası hissetti. İleriye atıldı ve dizini sert bir şeye çarptı. Düşmekten zor kurtuldu ama o sırada bodrumun ana bölümüne gelmiş ve yukarı çıkan beton merdiveni görmüştü. Yüzünü buruşturup tüm gücünü topladı, kucağındaki Paul'ü kollarına iyice yerleştirdi ve bir ayağını alt basamağa attı.

"Bir adım daha..." diye söylenerek basamakları güçlükle çıkmaya başladı, bir halterci gibi tüm kasları gerilmişti. "Hadi, bir adım daha..."

Gözleri kapalıydı ve yukarı çıktığını ancak ayağının kapı eşiğine çarpmasıyla anlayabildi. Kucağındaki Paul'ü düşürmemeye gayret ederek bir eliyle kapı koluna yapıştı ve çevir-

rerek kapıyı itti. Ama kapı açılmadı. Temizlenmiş havada derin bir nefes aldı, kapıyı tüm gücüyle tekrar itti. Kapı yerinden kırılmadı. Patlamayla sıkışmış olacaktı.

Murphy geriye çekilip düşündü, gücünü bu kapı için boşa harcamazdı. Geriye dönmeli, alevlere yakalanmadan ve yapı üzerlerine çökmeden önce aşağı atladığı delikten yukarı çıkmanın bir yolunu bulmalıydı.

Merdivenden aşağı inmek için dönmek üzereydi ki kapının dışında müthiş bir gürültü duyuldu, kapı menteşelerinden sökülüp bir yana atıldı ve Murphy, yüzüne çarpan serin havayla birlikte karşısında genç bir itfaiyecinin yüzünü gördü.

Genç itfaiyeci Paul'ü ondan almak için kollarını uzatırken, "Tamam, Bay Murphy," dedi. "Sizi hemen uzaklaştıra-lım buradan."

İki sağlık görevlisi hemen gelip Paul'ü alarak bir sedyeye yatırdılar. Murphy kollarının birden boşaldığını ve tüm kaslarının bir anda rahatlayıp gevşediğini hissetti. Dizlerinin üstüne çöküp Paul'ü kurtardığı için Tanrı'ya şükretmek üzereydi ki birden berbat bir şey geldi aklına.

Paul'ü kucağında taşıırken onun ölü gibi, hiç kıılmıdamadan yattığını fark etmişti.

Preston'da hava aydınlanmaya başladığında itfaiye araçları ve ambulanslar gitmiş, kilisenin önünde sadece birkaç polis arabası kalmıştı.

FBI Ajanı Burton Welsh sabah serinliğinde pardösüsü-nün yakasını kaldırdı ve ıslak küllerin mide bulandıran kokusunu alıp yüzünü buruşturdu. Kilisenin ahşap yapısı yerinde duruyor, çan kulesinin sivri tepesi yine gökyüzüne doğru gururla yükseliyordu ama bu binada yeniden ayin yapılabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekecekti hiç kuşkusuz.

Patlamaya neden olan şeyin bir bomba olduğundan kuşku duyulmuş ve FBI'a bu nedenle haber verilmişti. Olay yerine ilk gelen ajan Hank Baines olmuş, Gharlotte'tan tekrar Preston'a gelmişti. Onun yaptığı araştırmada bomba kuşkusu duyulduğundan bu kez Welsh, B.M. dosyasını bir yana bırakıp acil olarak oraya ulaşmıştı.

Welsh olay yerine geldiğinde Preston emniyet müdürü Rawley onu bekliyordu. "Adamın aşağıda, bodrumda."

"Ölün sayısında değişiklik oldu mu?"

"Evet, bir kişi daha öldü. Henüz kim olduğunu bilmiyorum, herhalde patlamanın tam üstündeydi. Aşağıda iki, yu-

karda da iki kişi daha öldü böylece. Ölenler bu kadar işte. Bu bir mucize gibi, kilise dün akşam dolu olmasına rağmen ağır yaralı sayısının da az olması gerçekten bir mucize. Ama bod rumda bulunan genç Paul Wallach ağır yaralıymış."

"Nasılmış durumu?"

"Duyduğuma göre hâlâ kendine gelememiş."

"Pekala, gidelim." Welsh, emniyet müdürünün arkası dan kilisenin bodrumuna indi. itfaiye bodruma dolan sular çoğunu boşaltmıştı ama kalan sular zemindeki küllerle ka şıp berbat bir çamur oluşturmuştu ve patlamanın merkezi doğru yürürken ayakları kayıyordu.

Ayakları kopmuş ve üstü çarpılmış, yanarak siyahlaşm bir çelik masanın yanında durdular. Etrafta bir sürü parça lanmış tahta parçası ve patlamayla adeta modern heykellere dönüşmüş portatif sandalyeler görölüyordu.

Welsh masanın üstüne iyice eğildi, yüzeyindeki derin iz lere birkaç santim yakından dikkatle baktı. Baines de masadaki o işaretleri inceliyordu. "Baines. Telefon raporun iyiydi."

"Ajan Welsh, sizi tekrar gördüğüme sevindim, efendim. Quantico'dan epey zaman önce ayrıldım. Ne düşünüyorsunuz? Haklı mıydım?"

FBI şefi kaşlarını kaldırdı. "Hangi konuda haklı miydin? Patlama konusunda mı?"

"Gaz kaçığından böyle patlama olmaz, şef."

Rawley de bu konuda bir şeyler bildiğini göstermek ister gibi, "Yani C-4 mü demek istiyorsun?" diyerek söze karıştı.

"10. Bu yeşil küçük çizgileri o yapar ancak." Welsh ma-sanın çevresindeki zemini incelemeye başladı. "Bakalım bu-rada başka neler var."

Welsh köşedeki kağıt bir market torbasına doğru eğildi ve kenarından sarkan bir teli çekti. "Vay canına, şuna bak." Hini bir sürü kablonun arasına soktu ve bir çift fünüye çıkardı. Sonra da bu füyüleri bir plastik patlayıcının içine soku-yormuş gibi bir hareket yaptı.

Rawley şaşkınlıkla kenara çekilirken, Welsh market torbasını biraz daha karıştırdı ve bir süre sonra yanmış bir elektrik devresiyle, ileri teknoloji ürünü iki cep telefonunun yanı erimış gövdelerini çıkardı.

Welsh elini cebine atıp plastik bir kanıt torbası çıkardı ve telefon kalıntılarını onun içine attı. "Baines bunları hemen laboratuvara gönder. Ben bir teknisyen değilim ama ya buranın halkı eski giysilerinin cebinde garip şeyler bırakıyor, ya da bu kilise giysi bağıışı işinde bir şeyler var."

Ravvley yüzünü buruşturdu. "Bunları ben de gördüm şimdi; ama, böyle bir şey olması imkansız."

"Müdür Bey, şimdiye kadar gördüklerim bir tek şeyi gösteriyor. Birisi bu kiliseyi bir bomba üretim yeri olarak kullanmış. En azından dün gece."

"Welsh, imkansız bir şey bu. Bu insanlar benim komşularım. Ben nasıl bir bombacı olamazsam onlar da olamaz."

Ajan Welsh, bu argümanın insanı ikna etmekten uzak olduğunu söylemek ister gibi baktı ona. "Bu öyle küçük bir operasyon da değil. Adamlar oyuncak bomba yapmamışlar yani."

"Pekala, ne düşünüyorsun? Bu C-10 bombası kazara patlamış olabilir mi?"

"Olabilir elbette. Teröristler sık sık kendilerini de havaya uçururlar. Bu da işin bir cilvesi."

"Teröristler mi? Bu sözcüğü duyduğuma inanamıyorum Böyle bir yerde mi?"

"Rawley, günümüzde teröristler her yerde çıkıyor ortaya Kendin de bir göz atsan buraya bunu anlayabilirsin. İnsanları havaya uçurmak için farklı yollar kullanarak bunun bir terörist işi olmadığı kanısını uyandırabilirsin. Belki de senin gü venerek komşu dediğin adamlardan bazıları bu bodrumu bir hücre evi gibi kullanıyordu ve patlama kazara oldu. Terörist ler bu konuda amatör olduğu zaman böyle şeyler sık olur."

Ajan Welsh eğildi ve yerden kenarı biraz yanmış bir el ilanı alıp okudu. "'Terk mi edileceksin?'"

"Kilisenin rahibi bu el ilanını ve diğerlerini daha önce hiç görmediğini söyledi bana." Baines bunu söylerken yerde duran ıslak el ilanları ve broşürleri gösterdi.

"Öyle mi? Ben de kendimi, Amerika'da bu dinsel saçma lıkların dağıtım listesinde olmayan tek adam sanıyordum. Ama kilisenin rahibi bodrumunu biraz daha sık kontrol etmeliydi diye düşünüyorum. Ölenler ve yaralananlar hep bu semtin sakinleri mi?"

"Şu Paul Wallach adlı genç dışında sanırım öyle. Üniversitede öğrenciymiş ama nerden geldiğini öğrenemedim."

"Müdür Bey, böyle küçük bir kent üniversitesinde garip gençler, serseriler ve sorun çıkaranlar da oluyor mu acaba? Yani, sanırım Wallach adlı bu genci tanıyorsun herhalde. O gencin buraya sorun çıkarmak için gelmediğini nerden biliyorsun?"

"Tüm bildiğim, o gencin, Murphy'nin yanında çalışan genç kız Shari Nelson'un arkadaşı olduğu. Çok iyi bir kızdır o ve bir serseriyle arkadaşlık kurmuş olacağını hiç sanmam."

"Serseri sözcüğü burada garip ya da hafif kalabilir. Bu genç kız kiliseye her zaman gelir mi?"

"Evet. Welsh, Shari Nelson ya da bu insanlardan herhangi birinin burada bomba imal ettiği konusunda ciddi de-. ğilsin, değil mi?"

"Müdür Bey, buradaki tüm ipuçlarını, kanıtları toplayıp inceleyerek bu bomba olayını çözene kadar şüphelenmeye-ceğim kişi sadece kendim olacağım - bunun da nedeni, on beş yaşımdan beri içine girdiğim ilk kilisenin bu olması."

KIRKBİR

Pençe kurbanlarının yüzlerini yakından görmeyi yeğlerdi. BU iş temiz ve riskli oluyordu ve onları kesmeden önce yüzlerindeki korku ifadesini görmek hoşuna gidiyor, bu ifadeyi unutamıyordu. Ayrıca, yıllarca eğittiği şahinlerin ölüm-cül saldırıları da zamanında ona büyük zevk vermişti.

Bu yeni ince, müthiş güçlü bombalarla bile patlamalar berbat bir şeydi.

Ama o gece çok etkili olmuştu. Olayın geçtiği yeri otoparkın kuytu, karanlık bir köşesine çekilerek izledi. O sırt çantasında kilise binasının yarısını yerle bir edecek kadar güçlü patlayıcı vardı ve bir kutu gibi görünen bir plastik muşambaya sarılmıştı. Chuck'la birlikte bodrumun bazı yerlerine başka patlayıcılar da yerleştirmişlerdi ama FBI'ın, onların vitrin süslemesi olduğunu anlaması uzun sürmeyecekti.

New York'takinin aksine bu kez ses getiren, ölü ve yaralı sayısının oldukça çok olduğu bir olay yarattığı için seviniyordu Pençe, bu olay tatmin etmişti onu.

Ne yazık ki o sersem Chuck bunları görebilecek kadar yaşamamıştı. Pençe, Chuck'ı bodrumda öldürdükten sonra C-10 patlayıcıyı sırt çantasına koymuş ve patlama zamanını

ayarlayıp çıkmıştı ordan, çünkü daha önce Chuck'ın onu sır tında taşımasını istememişti. Paul Wallach'ın patlamada öl memesi için de Chuck'ın onu, patlamanın merkezinden uzak bir yere çekmesini sağlamıştı.

O gecenin korku ve dehşetini kimse unutmayacaktı. Te rör bu kez yüzünü büyük bir kentte değil, küçük bir şehri ve hem de bir kilisede göstermişti. FBI araştırmasından son ra, herkes bu patlamanın, kilisenin bodrumunda bomba imal eden aşırı dinciler tarafından yapılan bir bombanın kazara patlaması olduğunu sanacaktı. New York'da da aynı oyunu oynamış ve herkes de aşırı dincilerin B.M.'e saldıracağını sanmıştı.

Chuck'ın parçalanmış cesedini bulup kimliğini saptan dıktan sonra, Murphy, Shari ve kilise cemaati hakkında ye terince bilgi toplanmış olacak, Shari'nin, kente sorun çıkar mak için dışardan gelmiş olduğu sanılacak olan Wallach'la ilişkisi de ortaya çıkacaktı. Chuck'ın yanında

dolaşan esrarengiz adamın varlığı da öğrenilecekti elbette. FBI bomba yapımıyla ilgili ipuçlarının bir vitrin gösterisi oluşunu anladığında medya görevini yapmış olacaktı. Ortalık kanşmış olacak, insanlar aşırı dincilerden korkmaya başlayacaktı. İş ler yolundaydı.

Pençe bunları düşünürken bir şey hatırladı. O sersem Chuck, öldükten sonra bile işleri karıştırmıştı. İçine sıkıştığı ceketini Pençe kesip çıkarmak zorunda kalmıştı onun üzerin den. Ve Pençe, o karmaşa içinde oradan çıkarken o ceketini düş t üğ ü yerden almayı unutmuştu. Araba anahtarları, Pen-çe'nin parmak izleri ve son alışveriş listesi hep o ceketin ceplerinde kalmıştı. FBI'ın o ceketini bir süre sonra bulması ve

ceplerinde kalanlarla Pençe'nin izini saptaması hiç de uzak bir olasılık değildi.

Ama Pençe fazla üzülmemeliydi. Kiliseye girip çıkan bir sürü insanın arasına karışarak bodruma kolayca inebilir ve ceketini onlardan önce bulabilirdi.

Pençe bir zamanlar bodrum kapısı olarak kullanılan kapıdan kilisenin içine girdi.

O kiliseye girerken Laura Murphy de binanın yan duva-rını izleyerek Dodge arabaya doğru yürüdü, kocasıyla ani bir araştırma gezisine çıkabileceği olasılığına karşı arabanın ba-gajında her zaman bir kasa içecek, bir ilk yardım kutusu, bat-tanilyeler diğer bazı malzemeler bulundururdu. Pençe'yi bodrum kapısından girerken gördü ama onun kurtarma ekibinden ya da kilise çalışanlarından biri olmadığına emindi. Preston halkından birine de benzemiyordu ama onu bir yerde gördüğünü sanıyordu, yüzü hiç de yabancı gelmemişti La-ura'ya.

Biraz düşününce hatırladı onu, Shari'nin kardeşiyle birlikte dolaşan şu garip adamdı o.

Laura arabaya gitmekten vazgeçti ve adamın, bombanın patladığı yere neden gittiğini merak ederek onu izlemeye karar verdi.

O anda aklına gelen bir şey ürpermesine neden oldu, bu mümkün müydü? Bu yabancı adam ve zavallı, öfkeli, kendini kaybetmiş olan Chuck bu bombalama olayına karışmış olabilirler miydi?

Yaralı dizlerinin acısıyla yüzünü buruşturarak bodrum merdiveninden aşağı inmeye başladı. Karanlık bodrumun ilerisinden bir takım sesler geliyordu ve Laura sendeleyerek

oraya doğru yürüdü. Dizlerinin acısını bir süre çekecekti her halde.

Fakat çok güçlü iki el karanlıkta aniden onu kolundan ve boğazından yakalayıp sıkınca Laura dizlerinin acısını unuttu ve müthiş bir korkuya kapıldı.

"Merhaba, Bayan Murphy. Kilisenin tombala günü ol malı bugün ve büyük tombalayıcı ben kazandım." Adamın bo ğ uk bir sesi vardı. "Kocanız bizim için çalışıyor onun için ona şu anda bir şey yapamam. Ama kimse bana, size ihtiyacı olduğunu söylemedi. Ayrıca siz olmazsanız kocanız daha hızlı çalışabilir."

Laura bu deli adamın neden söz ettiğini anlamadı, ama adam onun kolunu ve boğazını öyle sıkıyordu ki genç kadın konuşamadı. Nefes almakta zorluk çekiyordu.

Pençe jilet gibi parmağını kullanmak istememiş, La ura'nın boğazını sıkıyordu. Bu şekilde yine aynı sonucu ala caktı nasıl olsa.

Laura saf kötülüğün nasıl görüldüğünü ona bakarak öğ renmesine rağmen, korktuğunu belli etmemek için gözlerini kaçırmıyordu ondan.

Genç kadın içinden dua etmeye başladı ve korkusunu Pençe'ye hiç belli etmedi.

KIRKİKİ

Emniyet müdürü Rawley onları görüşme odasına götürdü ve çıplak zemine vidalanmış çelik masanın diğer yanın-daki üç sandalyeyi gösterdi.

"Sizi ofisime götürmediğim için özür dilerim, baylar. Orada sizi rahat ettiremezdim, yani tüm bunlarla..." Bunu söylerken onlara masanın üstündeki iki büyük karton kutuyu gösterdi. Masanın diğer yanında oturan Baines ayağa kalktı ve ifadesiz bir yüzle onların ellerini sıktı.

"Peder Wagoner, Profesör Murphy, hoşgeldiniz." Baines onlarla tokalaştıktan sonra yine yerine oturdu ve masadaki kutulara baktı.

Rawley lüks bir restoranın şef garsonu gibi onları yerlerine oturttu. "Kolun nasıl, Bob? İnsanlar senin yaşamının mucize olduğunu söylüyor, biliyor musun?"

Rahip yerine otururken acıyla yüzünü buruşturdu ve kolundaki alçıyı düzelitti. "Açıkçası şu anda fazla bir şey hissetmiyorum, Ed. Kafam için de aynı şeyi söyleyebilirim." Alnındaki sargıyı

gösterdi. "Alma'nın dediğine bakılırsa, Tanrı onu sağlam akçaağaçtan yaparken ne yaptığını iyi biliyordu."

"Ee, sen nasılsın, Murphy?"

"Şey, ben iyiyim, Ed. Oramda, buramda birkaç kesik ve-bere var işte. Sanırım bende de sağlam akçaağaçtan yapılmış yerler var."

Rawley gülümseyerek Welsh'in yanına gitti. Yakında olacaklar sırasında onun yanındaki boş sandalyede oturmak istemiyor gibi bir hali vardı.

Wagoner, "Bizler şanslıydık," dedi. "Dört dostumuz öldü, bodrumda bulunan bir cesedin kimliğini henüz öğrenemedik ve şu zavallı genç Wallach da hala komada..." Durdu ve son ra hafif bir sesle devam etti, "Ama onanma en kısa zamanda başlayacağız. Sonra yine sevgili kilisemize ve ayinlerimize kavuşacağız."

Welsh soğuk bir ifadeyle, "Onarıma hemen başlamayın, Peder," dedi. "Kiliseniz şu anda hâlâ bir suç mahalli sayılıyor."

"Suç mahalli mi? Anlamıyorum."

"O patlama kazara olan bir patlama değildi. O patlamadan sadece bodrumdaki kazan ve sağlam birkaç şey hasar görmeden kurtuldu."

"Peki neydi patlamanın nedeni?"

Welsh gözlerini dikerek ona baktı. "Ben bunu sizin bana söylemenizi bekliyordum."

Murphy birden ayağa fırladı ve masanın üstüne eğildi. "Ne demek istiyorsun sen? Bob az daha ölüyordu orada."

Welsh gözlerini bile kırpmadı. Murphy'nin oturmasını bekledi ve sonra masadaki kutulardan birini açtı.

"Patlamaya plastik bir bomba neden olmuş. Başka bombaların da yapıldığını gösteren funyeler ve malzemeler bul' duk. Kilisenizin bodrumu bir bomba yapım yeri olarak kullanılmış, Peder. Cemaatinizden bazı kişiler orada bomba yapıyormuş."

Welsh bu soruyu sanki kendi kendine ilk kez soruyormuş gibi çenesini kaşdı ve, "B.M.'in bombalanması planına ne diyorsunuz?" diye sordu.

"B.M. mi? Neden söz ediyorsun sen?"

"Bodrumda yaralı bulunan şu genç adam, Paul Wallach buralı değildi, değil mi? Onun bir üniversite öğrencisi olduğunu biliyorum ama buraya yeni gelmiş, doğru mu bu?"

"Ne demek istiyorsun sen? Yani Paul Wallach mı sorumlu bu patlamadan? Delilik bu, o daha bir çocuk."

Welsh acı bir gülümsemeyle onlara baktı. "Edindiğim lecrübelere göre çocuklar çok garip şeyler yapabiliyorlar. Özellikle de fanatiklerin etkisine girdikleri zamanlar." Bunu söylerken Welsh adeta tükürür gibi konuştu.

Murphy yine ayağa fırladı. "Fanatikler mi? Sen nesin, dindar insanları yargılayan bir yargıç mısın, Welsh? Her taraf fitneci dolu. Örneğin kimler fanatik, söyle bana?"

"B.M.'in bir kötülük yuvası olduğunu söyleyen insanlar. Örneğin aşırı dinci Hristiyanlar."

Wagoner, "Biz B.M.'in kötü olduğunu söylemiyoruz ki," diyerek araya girdi. "B.M.'nin iyi işler yaptığına inanıyoruz. Krizli üçüncü dünya ülkelerine barış gücü göndermek, insanlık yardımı, sağlık programları ve benzeri gibi çok iyi işler yapıyorlar. Ama insanların inançlarına bakmadan tüm dinleri bir araya getirme çabaları ve tüm hükümetleri tek vücut olarak bir araya getirmek istemeleri iyi değil. Özellikle de Amerikan hükümetinin egemenliğini bir dünya mahkemesine çevirme gayretlerini benimsemiyorum ben."

"Bir dünya birliği kurup dünya barışı sağlamaya karşı olduğunu mu söylüyorsun yani?"

"Geçmişte görülmüş bu tür tek-dünya dini gayretleri ya da tek-dünya hükümeti çalışmaları sonuçta totaliter rejimle re yol açmış, sayısız masum insanın ölümüne neden olmuş tur. Tarihten ders almalıyız. İnsanoğlu bu dünyaya kendi ba sına barış getiremez. Hz. Isa gelip krallığını kurana kadar bu dünya asla barış yüzü görmeyecektir. Onun krallığı binlere yıl sürecek ve Kutsal Kitap bu kehanet konusunda çok açık."

"O halde cemaatinizden bazıları-birkaç bombanın bu bekleme sürecini hızlandıracağını düşünmüş olmalı."

Wagoner şaşkına dönmüştü. "Cemaatimizden bazıları mı? Dindar Hristiyanlar bomba patlatmaz, Ajan Welsh."

Welsh parmağını ona doğru uzattı. "Aile planlaması kli niklerinin bombalanmasına ne diyorsunuz peki? Kürtaj yapan doktorları kimler öldürüyor? Onlar da Hıristiyan, öyle değil mi?"

Wagoner sert bir ifadeyle, "Bana göre değiller," dedi. "Evet, henüz doğmamış canları almak korkunç bir şey elbette ama daha fazla cinayet de kesin çözüm değil. Hıristiyan toplumu henüz doğmamış canları kurtarmak için bile cinayet işlemez, buna karşıdır."

Ajan Baines, amiri Welsh tartışırken konuşmalara hiç karışmamıştı ama daha fazla dayanamadı. "Sizinle aynı fikirde değilim ama konuşmak istiyorum, efendim. Bombanın nasıl patladığını bilmiyorum ve o bodrumda çılgınca şeyler yapılmış olduğunu gösteren bazı ipuçları var. Ama ben tanırım bu insanları. Bu bölgenin insanlarını demek istemiyorum, aslında böyle bir toplumda kiliseye giden insanlardan söz ediyorum burada, çünkü ben de onlardan biriyim. Onların kalplerini biliyorum, ne kadar haklı olurlarsa olsunlar, terörist, bombacı ya da katil olamaz bu insanlar.

"Burada, Preston'da korkunç bir şey oldu. Ölenler var ve hastanede bir sürü yaralı yatıyor. Herkes bunun nedenini öğ-renmek istiyor. Biz de istiyoruz bunu elbet. Profesör Murphy birini kurtarmak için hayatını riske attı. Kötü niyetli bir caninin yapacağı şey mi bu? Peder Wagoner ölümden zor kurtuldu. Peşlerinden gideceğimiz insanlar bunlar olamaz. Kanıtlara dayanarak konuşmadığımı biliyorum, efendim; ama, bazen gözlerimizin bize sağladığı ipuçlarından daha büyük olanı değerlendirmek zorundayız, değil mi?"

Welsh ona öfkeli bir ifadeyle baktı ama cevap verecek zaman bulamadı, çünkü tam o sırada Laura Murphy acı çekerek ve sendeleyerek içeri girdi.

Laura söyleyecek bir şey bulmak ister gibi, donuk gözlerle bir an onlara baktı ve sonra Murphy'nin korkuyla açılmış gözleri önünde gözleri devrildi ve vücudu, aniden ipleri kesilmiş bir kukla gibi gevşedi. Kendini dengelemek için elini ileri uzattı ve Murphy onu yakalarken sandalye yere devrildi.

Murphy, Baines'e dönüp, "Bir ambulans çağırın!" diye bağırdı. "Hemen!"

KIRKUÇ

S

Stephanie Kovacs birkaç hafta içinde ikinci kez, medyanın şans Tanrılarının kendine gülümsediğini düşündü. Ertesi gün Preston'da dolaşıp Profesör Michael Murphy hakkında daha fazla bilgi toplamadan önce, otelde kalıp topladığı bilgileri tekrar gözden geçirmeyi düşünmüştü.

Stephanie kilisede patlayan bombanın sesini otel odasından duymuş, kameramanını arıyordu ki BNN merkez büro şefi onu aradı. Patlamadan bir saat sonra Stephanie canlı yayına başlamıştı bile. Bir süre sonra olay yerine bir sürü başka televizyon muhabiri geldi; ama, Stephanie hem kendi gayreti hem de New York ve Atlanta bürolarının ek bilgileriyle hepsinin önünde, hepsinden avantajlı durumdaydı. Olayın ikinci gününde de ikinci yayınına başlıyordu.

"Ben, BNN televizyonundan Stephanie Kovacs; sizlere Preston, Kuzey Carolina'dan, Preston Kilisesi'ndeki korkunç bombalama olayının yaşandığı yerden sesleniyorum. Kurbanlar ve hasar değerlendirmesiyle ilgili çalışmalar sürerken, olay yerinde bazı çirkin gerçekler de açığa çıkmaya başladı, Sayın izleyiciler.

"insanı en çok şoke eden haber de şu. Buradaki söylenti' lere bakılırsa, masum kilise cemaatine karşı yapılan bir bombalı saldırı değil, ülkemiz halkı için çok daha korkunç bir kabus söz konusu. Toplanan kanıtlar, bombanın bir terörist saldırısı olduğu konusundaki bilgilerin doğru olmadığını gösteriyor, gerçek aslında daha korkunç ve korkakça bir şey.

"Bazı kaynakların BNN'e açıkladığına göre, bombalama-nın nedeni aslında bodrumdaki bir bomba yapım yeri; yani cemaatten dört kişiyi öldüren bomba orada kazara patlamış. Ve yine aynı kaynakların verdiği bilgilere göre, kilisede bulunan ipuçlarının, bir süre önce yaşanan bir başka terörist saldırısıyla da ilişkisi var."

Stephanie, büyük açıklamasını yapmadan önce dinlenmek ister gibi sustu. "Yetkililer henüz bir açıklama yapmadılar; ama, aldığımız bilgilere göre bu kilise terör grubunun Fanatik Farley ile bir ilişkileri var, evet, New York'daki B.M. binasına karşı yapılan saldırıda adı geçen ve sorgulanmak için henüz ele geçirilmemiş olan şu Farley ile.

"Bize ulaşan bilgilere göre, her iki olay yerinde, yani şu anda durduğum yerin biraz ilerisinde olan Preston Kilisesi bodrumunda ve Fanatik Farley'nin evinde bulunan malzemeler arasında

büyük benzerlik var; hatırlarsanız birkaç gün önce sizlere o evin önünden de yayın yapmıştım. Kilisede bulunan broşür ve el ilanları da bir tür fanatik dincilere ait sözlerle dolu ve bu arada B.M. binasının bombalanacağı olasılığından da söz ediliyor. Ve bu olasılık hâlâ var, çünkü kilisedeki patlamadan kurtulan örgüt mensupları böyle bir saldırı gerçekleştirebilir."

Stephanie isteksiz bir ifadeyle gözlerini kameradan çekti ve bir an için siyah polo gömleği ve kahverengi spor ceket giymiş uzun boylu, saçları dökülmüş bir adama döndü.

"Şu anda Preston Üniversitesi Güzel Sanatlar ve Bilim Fakültesi dekanı Dr. Archer Fallworth yanımda, bu üniversite ve fakültenin bir çok öğrencisi de bu kiliseye gidiyor." Stephanie adama isteksiz bir ifadeyle baktı ve zorla gülümsedi. "Bu acı günde birkaç dakikanızı bize ayırdığınız için teşekkür ederiz, Dekan Fallworth."

Falhworth sanki benim için zevktir demek isterken kendini zorla tutmuş gibi başını salladı ve dudaklarını büzdü.

"Sayın Dekan, sanırım bu açıklamalar karşısında hepimiz adeta şoktayız. Yani, bir kilisenin cemaatinden bazı kişiler bomba yapıyor, mümkün mü bu? Ve bunların belki de büyük kentlere saldırı hazırlığı yapan gruplarla ilişkileri var. Neler olduğu konusunda bizi biraz aydınlatabilir misiniz acaba? Siz bunlardan bir anlam çıkarabiliyor musunuz?"

Dekan Falhworth ciddi bir ifadeyle başını kaldırıp kameraya baktı. "Preston'da olanları kolayca açıklayabileceğini hiç sanmıyorum, Stephanie. Kimsenin de açıklayabileceğini sanmıyorum. Fanatikler masum insanları yaralayıp öldürdükleri zaman sanırım hepimiz... şey..." Dekan birden heyecanlanmış gibi başını salladı.

Stephanie ona yardım etmeyi düşündü. "Fanatikler derken neyi kastediyorsunuz, Dekan Fallworth? Kimdir bu insanlar? Yapmak istedikleri nedir?"

Fallworth boğazını temizledi. "Şey, ben oldukça uzun yıllardır bu üniversitede görev yapıyorum ve son zamanlarda beni rahatsız eden birtakım değişiklikler gördüm burada."

Stephanie düşünceli bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Ne gibi değişiklikler bunlar?"

"Burada dindar insanlar hep vardı zaten. Bunda yanlış olan bir şey yok elbette. Ama öyle sanıyorum ki bazı aşırı dinciler burada da kontrolü yavaş yavaş ele geçirmeye başlı yorlar. Ve dün burada yaşadığımız korkunç olayda da onların parmağı olabileceğine inanıyorum."

"Siz hiç kuşkusuz bu grubu daha yakından tanıyorsunuz. Onlar tam olarak neye inanıyorlar? Ve bize söylenenler doğ ruysa - ben de pek çok insan gibi buna inanmakta zorluk çeki yorum - bu insanlar B.M. gibi kuruluşlara neden saldırıyorlar?"

"Stephanie, sanırım söylenecek en önemli şey, - onlar dünyanın sonunun yaklaştığına, yeniden dirilişe ya da neye inanırlarsa inansınlar - senin ya da benim gibi insanların farklı düşüncelerini, hatta farklı Hıristiyan inancına sahip olmamızı bile kabul edemiyorlar."

"O halde ne yapmak istiyorlar; - bizi bombalayıp inancımızı değiştirmek mi?"

Fallworth ona da öğrencilerinin çok iyi bildiği o büyüklük taslayan bakışıyla hafifçe gülümsedi. "Sanırım bunu çok iyi söyledin, Stephanie. Evet, tamamen öyle."

Stephanie, ben de yarının manşetini yazdım işte, diye düşündü.

"Stephanie, öğrencilerimizin iyiliğini her şeyin üstünde tutarım ve onları tehlikeli bir yola yönlendirmek ya da olumsuz etkilemek isteyenler konusunda çok dikkatli olmamız gerekir."

"Hâlâ komada olan şu Paul Wallach adlı öğrenci söylediğiniz gibi etkilenmiş olabilir mi acaba?"

Dekan bir an düşündü. "Bu trajik bir olay ama öyle olduğunu sanıyorum."

"Onun gibi geleceği olan bir öğrenciyi muhtemelen fa-natik bir caniye kim dönüştürmüş olabilir peki?"

Dekan bu soruyu bir süre düşündü. Stephanie belki de onun üstüne biraz fazla gidiyordu. Ama artık Fallworth geri dönemezdi. Stephanie, hadi, ne yapman gerektiğini biliyorsun, diye düşündü; ve sen de yapmak istiyorsun bunu.

"Bunu söylemek zorunda kalmak üzüyor beni; ama, inanıyorum ki bu zararlı hareketin arkasında ne yazık ki bizim Fakültelerimizden biri var." Dekan yüzünü buruşturdu, bunu söylemekten gerçekten hoşlanmadığını göstermek istiyor gibiydi.

Stephanie onu kışkırtmak ister gibi elindeki mikrofona iyice onun yüzüne yaklaştırdı.

"Profesör Michael Murphy mi bu?"

Dekan birden şaşırıp ve irkildi. "Profesör Murphy ne dersi veriyor?"

Dekan sanki bir hastalıktan söz ediyormuş gibi, "Kutsal Kitap arkeolojisi," dedi. "Yani en azından bugüne kadar o dersi veriyordu." Dekan döndü ve doğruca kameraya baktı. "Öğrencileri düşünerek, bir okul içi soruşturması tamamlanana kadar Profesör Murphy'nin derslerinin askıya alınmasını üniversite yönetiminden talep edeceğim."

KIRKDORT

Murphy, ambulansın içinde sedyenin yanına diz çökerek Laura'nın elini tutarken sağlık ekibinden bir genç onun koluna serum iğnesi taktı, bir diğeri de üstüne sıcak battaniye örttü. "Durup dururken mi düşüp bayıldı, hanımefendi?"

Murphy son birkaç saattir rüyada yaşar gibiydi, rahatça düşünemiyordu bile. "Evet, bomba patladığında kilisenin içindeydi. İkimiz de ordaydık. Ama onun iyi olduğunu söylediler, sadece ufak tefek birkaç yarası beresi vardı, o kadar."

Ambulans siren çalarak büyük bir hızla hastaneye doğru giderken sağlık ekibi hastanedeki acil durum ekibini uyardı. Bir süre sonra otoyoldan çıkmış, hastaneye giden ana kampus yoluna sapmışlardı. Murphy elini Laura'nın soğuk yanağına koydu. "Sıkı dur hayatım, geliyoruz."

Kısa süre sonra sıkı bir frenle durdular ve acil durum ekibi koşarak Laura'nın tekerlekli sedyesini ambulansın içinden çekip çıkardı ve travma odasına doğru koşturmaya başladı. Otomatik kapılar açılarak sedyeye yol verdi ve biraz sonra travma odasının bulunduğu bölüme geldiler, fırçalanmış, sterilize edilmiş çelik aletler ve gerekli cihazlar hazırды.

Laura'ya sedye üzerinde damardan birkaç iğne daha yapıldı ve yaşam - belirtileri monitörüne bağladılar. Bir hemşire sürekli olarak nabız ve tansiyon rakamlarını vermeye başladı. Biraz sonra tekerlekli sedye, üzerinde SADECE TRAV MA EKİBİ yazılı kapının önüne geldi.

Travma ekibi Laura'nın çevresinde çalışırken Murphy de aradan onun yüzünü görmeye çalışıyordu. Ama Laura'yı tekerlekli sedye ile kapıdan içeri alırlarken bir el Murphy'nin kolunu tuttu ve hemşire orada kalması gerektiğini söyledi.

"Özür dilerim, burada beklemeniz gerekiyor. Onun durumunu öğrendiğimiz zaman size de bilgi vereceğiz." Hemşire içeri girerken Murphy ona hafif bir sesle teşekkür etti. Açılan kapıdan doktorları ve sedyeyi bir kez daha gördü ve sonra gözden kaybetti.

"Profesör Murphy, neler oluyor? Ne yapıyorsunuz burada?" Shari'nin gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

"Laura birden düşüp bayıldı. Doktorlar ona ne olduğunu henüz anlayamadılar. Ben..." Murphy konuşamadı ve sesi kesilmiş gibi sustu.

Shari bir sandalyeyi oturdu ve elini ağzına koydu. "Oh, hayır. Oh, hayır. Laura da olamaz."

Murphy sandalyesini ona yaklaştırdı ve bir kolunu onun omuzlarına sardı. Sonra önlerindeki çift kapiya baktı. "Paul de orada, değil mi?"

Shari sessizce gözyaşı dökerek başını salladı. Genç kız başını Murphy'nin omzuna yasladı ve uzun süre öyle, hiç kımıldamadan ve sessizce dualar ederek orada oturdular. Dakikalar geçerken Murphy tüm zaman duygusunu yitirdi ve bir ara, bir konuda Laura ile tartışmaya başladı, sonra Laura gül-

dü ve Murphy onun iyi olduğunu görünce rahatladı ama bir-den kendine geldi ve oturduğu yerde rüya gördüğünü anladı.

Dr. Keller Murphy'nin hemen yanında duruyordu ve Shari'ye bakarak başını salladı. "Paul'ün durumunda bir değişiklik yok. Ama biz de zaten hemen bir gelişme beklemiyorduk." Doktor bu kez Murphy'ye döndü. "Laura'nın durumunda bir değişiklik yok; ama, biz onun neden bayıldığını hala anlayamadık. Belirtilere bakılırsa biri onun boğazını sıkıp nefesini kesmiş onu boğmak istemiş."

"Elimizden geleni yapıyoruz ve tedaviye devam edeceğiz. Ama açık söylemek gerekirse pek de iyiye gitmiyor."

Shari içini çekti ve Murphy onun omuzlarını biraz daha sıktı, aslında onun daha çok teselliye ihtiyacı vardı. Murphy yerinden kalkıp elini doktora uzattı. "Teşekkür ederim, Doktor, elinizden geleni yaptığınızı biliyorum. Biz de elimizden geleni yapacağız."

Keller onun elini sıktı ve başını hafifçe sallayıp travma merkezine girdi. Garipti ama o anda konuşma yeteneğini kaybetmiş gibiydi doktor.

Murphy Shari'nin göz altlarında yorgunluktan oluşmuş koyu renk halkalara dikkat etti. "Hadi gel, biraz su ya da kahve içelim. Çok dua etmemiz gerekecek."

KIRKBEŞ

Murphy birkaç saat sonra, elini tutup okşamak için La-ura'nın odasına girdi. Laura kolundaki serum iğnesine, respiratöre ve etraftaki tıbbi cihazlara rağmen bir masal prensesine benziyordu. Teni porselen beyazlığındaydı, dudakları çok soluktu. Ona verdikleri uyku ilacı kuvvetliydi ama göz kapaklarının kıpırtısı, onun, bu durumdan kurtulmak için çabaladığını gösteriyordu.

Murphy bir ara respiratörün hışırtısı arasında onun sanki, Lütfen, çıkarın beni buradan, diye fısıldar gibi olduğunu hissetti ama artık hislerine güvenemiyordu.

Eğildi ve Laura'yı hafifçe alnından öptü. "Hey sevgilim, ben buradayım. Endişelenme, her şey düzelecek, hayatım."

Murphy birden gözlerini eğdi ve avucundaki şeye baktı. Onu Dr. Keller vermiş olmalıydı. Laura'nın, kişisel eşyalarının olduğu küçük çantaydı bu. Çantada altın alyansı, kol saati, inci küpeleri gibi şeyler vardı. Ve Murphy'nin küçük ağaç filizinden yaptığı haçlı kolye.

Elinde çantayla hastaneden çıkıp gittiğini hayal etti ve gözleri birden sulandı. "Bırakma beni, sevgilim, lütfen bırakma." O sırada kapının açıldığını duyarak kendinden utandı

ve, Aptallık etme, karın daha önce de düştü bu hallere, diye düşündü.

Ama gelen hemşire değildi.

Kapıda ona değil de üzgün bir ifadeyle doğrucu Laura'ya bakan, üzerine bol gibi gelen uzun, siyah bir manto giymiş kızıl saçlı bir kadın duruyordu. Kadın titreyen bir sesle, "Bay Murphy?" dedi. Konuşması canlı ve tanıdıktı ama Murphy o anda tanıyamadı onu. "Ben, Isis McDonald." Isis bir an için Murphy ile göz göze geldi ve sonra bakışlarını tekrar La ura'ya çevirdi. "Çok üzuldüm."

Murphy şaşkıncı, kadın sanki bir rüyadan çıkmıştı, onun orada ne aradığını anlamıyordu, orada gerçek bir kişilik gibi durmuş konuşuyordu kadın.

Isis, "Özür dilerim," diye devam etti. "Bu şekilde, habersiz gelmemeliydim. Senin karını ziyaretini bu şekilde... yani araya girmek istemezdim. Birbirimizi tanımıyoruz bile. Ama ben sadece..."

Murphy nefes verdi ve rahatlamaya çalıştı. Sonra sandalyeyi gösterdi kadına. "Özür dilerim, Otur lütfen. Uzun bir yoldan geldin."

Isis oturdu ve eski evrak çantasını kucağına aldı. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilmez gibi bir hali vardı.

O sırada kapı açıldı ve elinde bir kupa kahveyle hemşire içeri girdi. Isis'e bakıp gülümseyerek selamladı onu, merhaba dedi ve elindeki kahveyi Murphy'ye uzattı.

Hemşire odadan çıkarken Murphy, "Aslında kahve istememiştim ben," dedi. "Sen alır mısın? Ama içinde süt ve şeker yok galiba, sade kahve bu."

Isis hafifçe gülümseyerek aldı kahveyi, aralarındaki gerginlik yok olmuştu. "Teşekkür ederim, sade kahve daha iyi."

Bir süre konuşmadan, Laura'ya bakarak ve onun solumasını kolaylaştıran respiratörün hışırtısını dinleyerek oturdular.

Murphy, "Onunla ilgilenmen büyük incelik," dedi. "Ama sen Laura'yla tanışmadın bile. Kabalık etmek istemiyorum elbet; ama, ne işin var burada?"

Isis kahve kupasını pencere eşiğine bıraktı ve ellerini çantanın üstüne koydu.

"Sana bir şey getirdim." Kadın çantanın kapağını açtı ve içinden büyük, kalın bir sarı zarf çıkardı. Elini zarfın içine sokarak zarfı ters çevirip salladı ve zarftan bir şey düştü.

Çantanın üstünde parlayan cisim Yılan'ın kuyruğuydu.

"Anlayamadım."

Isis piring Yılan kuyruğunu alıp ona uzattı. "Bunu geri isteyeceğini düşündüm. Belki yardımı olur dedim."

"Yardıma mı olur? Nasıl olacak bu?"

Isis ona bakamıyordu. "Rivayete göre bunun... Yani bunda sihirli güç olduğuna inanmıyor musun sen?"

Murphy o anda onun neden buraya gelmiş olduğunu anladı. "Hayır! Kesinlikle hayır. Bu sadece bir piring, bir metal parçası."

Isis şaşırması gibiydi. "Bir metal parçası mı? Ama onu bulmak için hayatını tehlikeye attın. Bunun Yılanlar tarafından sokulan İsrailileri iyileştirdiğini sanıyordum. Senin de buna inandığını sanıyordum."

"Benim inandığım şey bu değil. İnançlı oldukları için, onları iyileştiren Tanrı'ydı. Sihirli güç Yılan'da değil, onların inancındaydı. İnsanlar, sanki sihirli gücü varmış gibi Yi-

lan'a tapmaya başladıkları zaman Tanrı, Hezekiah'a, onu yok etmesini söyledi."

Isis kuyruğu uzatmış, Murphy'nin almasını bekliyordu "Ama onda böyle bir güç olmadığını nerden biliyorsun? Onun Laura'ya yardımcı olmayacağından nasıl emin olabi lirsin?"

Murphy boğazını temizledi. "Çünkü Tanrı'nın böyle şeyler yapmadığını biliyorum, inançta sihirli oyunlara yer yoktur."

"Peki ama şifacılar ne diyeceksin? Onların yaptığı bana sihirli bir oyun gibi geliyor."

"Hayır. Tanrı'nın bazen insanları neden iyileştirdiğini bilmiyoruz. Tıpkı... yani bazen insanları hasta da ediyor Tanrı, bunun nedenini de bilemiyoruz." Murphy gözlerini Laura'ya çevirdi. "İyi insanları bile hasta edebiliyor Tanrı. En iyilerini bile."

Isis ayağa kalktı, Murphy onun, elindeki Yılan kuyruğunu ona zorla vermek istediğini düşündü. "Ama neden denemeyelim bunu? Belki işe yaramayacak ama bir zararı da olmaz, değil mi? Denemeye değmez mi yani?"

Murphy ellerini Isis'in zayıf kolları üstüne koydu ve anlamasını ister gibi yüzüne baktı. "Yanlış olur bu. Tanrı'ya, 'Bu metal parçasına Sen'den daha çok inanıyorum,' demiş gibi oluruz. Bu bir günah sayılır."

"Ne önemi var bunun? Laura'nın hayatını kurtaracaksa günah işlemez misin sen? Bencil davranıyorsun, burada, karın ölmek üzereyken sen ruhunun temizliğini düşünüyorsun." Isis bunu söyledikten sonra kızardı ve elini ağzına götürdü. "Özür dilerim. Bunu söylememeliydim."

Murphy hiçbir şey söylemedi, Yılan kuyruğunu alıp zarfa attı ve zarfı da tekrar çantaya koydu. Sonra çantanın kapağını kapadı ve Isis'e uzattı. "Bunu müzeye geri götür. Ve kapalı bir yere koy. Sonra eğer Laura için dua etmek istersen..."

Isis çantayı alırken onun yüzüne bakmadı. "Peki, peki, tamam. Özür dilerim." Murphy o anda onu, yaramazlık yaparken yakalanan küçük bir kıza benzetti. "Pekala, bir şey daha vardı. Ben yazıyı çözdüm. Şimdi bunun zamanı olmadığını biliyorum ama yanımda getirdim onu. Şey... oldukça il-ginç bir şey bu. Bunu sana hemen vermem gerektiğini düşündüm."

Murphy boş gözlerle baktı ona. "Bu sorun çözümlendiğinde arayacağım seni." Isis başını salladı ve çantasını göğsüne bastırarak çıktı odadan.

Murphy Laura'nın elini tuttu ve kendi göğsüne götürdü. "Ne olur benimle konuşabilsen, sevgilim. Sen her zaman ne yapılması gerektiğini bilirsin."

Yorgunluk bir süre sonra esir aldı Murphy'yi ve gözleri kapandı. Yirmi dakika sonra respiratörün acil alarm sesiyle uyandı.

Odada bir şey değişmişti. Murphy başını kaldırıp baktı, bir an için kafası karışır gibi oldu ama sonra ne olduğunu anladı. Yaşam belirtilerini gösteren ve sürekli bip-bip düdüğü çalan monitörden şimdi sürekli alarm sesi geliyordu. Sandalyesinden fırlayıp kapıya koşarken Dr. Keller de koşarak içeri girdi, arkasında başka bir doktor ve bir alet arabası iten bir hemşire de vardı.

Gelenler Laura'nın üstüne eğilirken Murphy onları izliyordu. Hemşirenin ellerinde elektrik şok blokları vardı ve Dr. Keller'in emrini bekliyordu, o sırada güçlü eller Murphy'yi tuttu ve onun da gözleri kapandı.

oruşturma ekipleri olay yerinden ayrılmış, polis şeritleri kaldırılmış ve Preston Kilisesi yine eskisi gibi bir ibadethane haline dönmüştü.

Fakat onarım çalışmaları daha sonra başlayacaktı. Hasar görmüş tavan ve doğu duvarı çelik direklerle desteklenmiş, parçalanmış pencerelerin çoğu plastik örtülerle kapatılmış olmasına rağmen, kapıdaki yanıklar ve siyah olmuş bölümler birkaç gün önce kilisenin içinin adeta bir cehennemi andırdığını hatırlatıyordu. Sadece sağlam beyaz bir parmak gibi gökyüzüne uzanan çan kulesi patlamadan hasar görmemişti ve cemaat kiliseye gelirken, kulenin bir umut ve tahammül simgesi gibi durduğunu görmemek güçtü.

Wagoner, patlama gecesinde yaptığı gibi yine kapıda durmuş, inançlı cemaatini karşılıyordu. Bir kolu askıda olduğu için samimi olduğu kişileri kucaklayamıyordu ama el sıkışı yine her zamanki gibi güçlüydü. Kilise cemaati teker teker içeri girdiler ve sağlam kalmış yaklaşık bir düzine kadar sıraya oturarak gözlerini parçalanmış kürsünün yerinde duran uydurma platforma çevirdiler.

Murphy ön sıralardan birine oturmuştu, Shari de yanın daydı ve onun elini sıkıca tutmuştu. Kırılan camı temizlenmiş olan doğu penceresinden içeri giren güneş ışığı mihrabın dibine çapraz olarak konmuş olan tabutun kenarına düşüyor ve çevresindeki rengarenk çiçekleri parlatıyordu. Laura'nın babası Murphy'nin sağında oturmuş, görmeyen gözlerle uzaklara bakıyordu. Karısı onun koluna yapışmış için için hıçkır maktaydı.

Üstü açık tabutta yatan Laura'nın yüzüne bakınca, öldüğüne inanmak kolay değildi. Üzerindeki fildişi renkli giysi sanki ışıltıyor, soluk yüzüne, tabutu çevreleyen çiçeklere ve saçlarının arasına sokuşturulmuş papatyalara uygun canlı bir parıltı katıyordu. Murphy camsız pencerelerden gelen kuş cıvıltılarını dinledi ve onların da, Laura'nın canlıymış gibi du-ran cenazesine bakarak aldanıp aklanmadıklarını düşündü. Birisi onlara söylemeli, diye düşündü, Peder Bob'la konuşmalıyım. Ayağa kalkmak istedi ama Shari'nin eli engelledi onu. Murphy tekrar yerine oturdu. Belki de kuşların ötüşüne şimdilik izin vermesi daha iyi olacaktı. Laura'nın toprağa verildiğini görünce onlar da hiç kuşkusuz susacaklardı.

Wagoner gözlerini Laura'dan ayırmadan podyuma çıktı ve cemaate baktı.

"Hepimiz için çok güç zamanlar," diye başladı. "Son toplandığımızdan beri bazen bir yaşam boyu, bazen de sadece birkaç dakika geçmiş gibi geliyor bana. Bazılarımız çok sevdiklerini ya da aile bireylerini, hepimiz de dostlarımızı kaybettik. Hepimiz o korkunç günün yara izlerini taşıyoruz - ve fiziksel yara izleri demek istemiyorum burada. Ömür boyu bizimle beraber kalacak olan kayıpların acısından söz ediyorum."

Rahip elini ağzına götürüp öksürdü ve o anda kilisenin içi yeniden dumanla dolmuş gibi geldi ona. Sonra konuşmasını sürdürdü, sesi güçlüydü ve hava temizdi artık. Peder Wagoner acı bir gülümsemeyle, "Eğer siz de benim gibi hissediyorsanız, o gecenin bir bölümü bir süre için dumanlı olacak," diye devam etti. "Ama ne konuşmak istediğimi hatırlıyorum. O akşam, Tanrı'nın bizim için yaptığı planlara inanmamız gerektiğinden söz edecektim. "Tanrı'nın bizi unuttuğunu hissettiğimiz zaman bile, ona olan inancımızı yitirmememiz gerektiğini anlatacaktım sizlere." Bir an durdu. "Ve bunu şimdi de yapabilirim. Böyle korkunç bir olay nasıl oldu? Ve şimdi acılara hakaretler de ekleniyor ve bu trajedide en büyük yarayı almış olanlar korkunç cinayetle suçlanıyor. TV ve gazeteler bizden caniler ve teröristler olarak söz ediyor. Nasıl olur bu?"

Peder Wagoner konuşmasına devam etmeden önce kolunun askısını düzeltti. "Gerçek şu ki bunu bilmiyorum, anlamıyorum. Tanrı bana hepimiz hakkında neler düşündüğünü açıklamadı elbet. Ama bizim için bir planı olduğunu biliyorum. Ve Tanrı bu sorunlar karşısındaki davranışlarımızı dikkatle izliyor." Kürsünün kenarlarını sıkıca tuttu. "Tanrı bize yukardan baktığında ne görüyor peki? Ben size benim ne gördüğümü söyleyeceğim. Ben, tahrip olanları onaran insanlar görüyorum. Korkunç bir şiddet dalgasıyla paramparça olan bir kiliseye dönen ve dualarıyla onu yeniden kutsal bir yer haline getiren insanlar görüyorum. İnançlarını kaybetmeyen insanlar görüyorum. Çünkü Tanrı'nın bizler için düşündükleri sonunda bize açıklanacak. Bu işler kolay olmayacak - bu kiliseyi eski haline getirmek için tüm hünerimizi

gösterecek, tüm enerjimizi harcayacağız. Çevremizi saran bu korkunç karmaşadan kurtulmak için Tanrı'ya olan tüm inancımızı kullanacağız. Ama hep birlikte, Tanrı'nın yardımıyla başaracağız bunu."

Rahip derin bir nefes aldı ve bir mendille alnını sildi. Cemaate biraz da olsa moral vermiş olduğunu umut ediyor du. Bundan sonra söyleyecekleri için tüm güçlerine ihtiyaç ları olacaktı onların.

Tüm gözler şimdi Laura'nın tabutu üzerindeydi. Güneş ışığı çekilmiş ve Laura'nın yüzü gölgede kalmıştı. Etraftaki çiçeklerin renkleri de biraz solmuş gibiydi.

Peder Wagoner boğazını temizledi ve, "Laura Murphy'nin çok güzel ve iyi bir insan olduğunu söylemeni gerekmiyor size," diye devam etti. "Onun gülümsediğini, güldüğünü ve diğer insanları güldürdüğünü gören herkes" - durdu ve gülümsedi - "onun, bazen de onların yaptıkları esprilere güldüğünü gören herkes - burada kendi tecrübelerime dayanarak konuşuyorum - ne kadar canlı, neşeli bir insan olduğunu bilirdi. Laura aynı zamanda çok yetenekli bir arkeologdu da - ama o, öğrencilere yardım etmeyi yeğledi. Bu küçük kentte, onlara doğru yolu gösterdiği için Laura'ya teşekkür borçlu olan pek çok insan var ve eminim onlardan bazıları şimdi buradadır. Eğer, hâlâ verecek çok şeyi olan böyle bir insanın neden öldüğünü düşünen varsa, Laura'nın şimdiye kadar bizlere verdiklerini düşünsün. Kaç insan böyle yaşamı boyunca insanlara bu kadar çok şey vermiştir acaba?

Peder Wagoner cemaatten bazılarının hıçkırıp iç çektiğini duydu ve onların, kendilerini toplamaları için biraz sustu. Kendisi de pek iyi sayılmazdı aslında. Yardıma ihtiyacı olan-

lara kaç kez moral verici sözler etmişti bu şekilde? Ve kendisine de aynı şekilde moral verilmesini kaç kez istemişti? Fa-kat Tanrı'nın ona verdiği görevdi bu ve bu görevi yerine getirecek gücü kendisine verdiği için Tanrı'ya şükretmeliydi.

"Laura hayatı, Tanrı'yı ve kocası Michael'ı severdi." Rahip bunu söylerken garip ve hafif bir gülümsemeyle gözlerini Laura'ya dikmiş olan Murphy'ye baktı, acaba karısının gittiğini gerçekten anlamış mıydı Murphy? "Michael'in bu-gün hissettiklerini sadece çok sevdiklerini kaybedenler an-lar. Kalplerimiz gerçekten Murphy ile beraber. Çektiği büyük acıya dayanma gücünü ona vermesi için Tanrı'ya dua edelim."

Rahip kürsüde mümkün olduğunca doğruldu. Önünde deri kaplı bir İncil duruyordu ama bakmadı ona. "Hristiyanlığın ilk zamanlarında, inancı olanlar öldüklerinde, geride kalanlar Hz. İsa geri döndüğünde neler olacağını bilmiyorlardı. Apostol Paul, Hz. İsa'nın cennetten döndüğü zaman gökten ineceğini... bağıracağını... ve O'na inananların daha önce dirileceğini yazmış. Sonra da bizler, yaşayan ve geride kalmış olanlar, havada O'nunla buluşmak için bulutlara yükseleceğiz. Ve her zaman Efendimizle birlikte olacağız.

"Kutsal Kitap'ta, birbirinizi bu sözlerle teselli edin, rahatlatın der. Bundan daha büyük teselli olur mu? Laura şimdi Hz. İsa ile birlikte. O bizim gibi üzgün değil, acı çekmiyor. Bedeni ölmüş olabilir ama ruhu mükemmel durumda, cennette. Ve Tanrı'nın bize verdiği söze göre, Oğlu'nun, bizim günahlarımız için çarmıha gerilerek öldüğüne ve Tanrı'nın O'nu tekrar dirilttiğine inanırsak, bizler Laura'yı ve tüm diğer inançlı insanları görecektir ve 'her zaman Efendimiz'le bir-

likte olacağız.' Apostol'un, acılı olduğumuz zamanlarda 'Bunun için birbirinizi bu sözlerle teselli edin,' demesi boşu na değildir, çünkü Laura'yı tekrar göreceksiniz."

Son sözler yavaş yavaş söylendi ve rahip bunları söyler ken doğruca Murphy'ye baktı.

Rahip daha sonra ilahi kitabını aldı eline. Murphy ayağa kalktı ve birkaç saniye sonra sıraların arasından, tüm ağızlar dan, acıları, üzüntüleri ve şükranı temsil eden ilahinin tatlı nağmeleri duyuldu.

Murphy son kez bakmak için Laura'nın tabutuna yaklaştı.

Ona bakarken bir şeye dikkat etti; ama, gözyaşları gözleri ni bulandırıyor, görüşünü engelliyordu. Fakat elini uzatınca parmakları şoke edici görüntüyü doğruladı. Murphy'nin Laura için yaptığı kolyenin küçük haçını birisi almak istemiş ama hepsini koparamamıştı, haçın üç minik parçası kolye nin üzerinde kırık olarak duruyordu.

KIRKYEDİ

M

urphy son birkaç küreğin mezara attığı toprakların sesini de duydu ve Laura'nın gittiğini ancak o zaman anladı. Hâlâ güzel olmasına karşın tabutun içindeki ceset Laura değildi. O şimdi başka bir yerdeydi, Murphy'nin yıllardır düşündüğü ama şimdi nerede olduğunu bilmediği bir yerdeydi

o. Gittiği yerde Laura'nın asla yaşlanmayacağını biliyordu Murphy, Laura her zaman son gördüğü gibi kalacaktı. Bu çok iyiydi.

Laura'nın ebeveyni mezarın başında birbirlerine sarılmış duruyorlardı. Murphy onlar için ne yapabileceğini düşündü ama içi bomboştu ve onları teselli etmeye çalışsa söyleyeceği doğru sözcükleri bulamayacağından emindi.

Shari Murphy'nin yanına geldi ve, "Kurt ve Susan'ı otele götüreceğim," dedi. "Dinlemeye ihtiyacı var ve isterlerse ben de bir süre kalırım orada." Murphy başını salladı, genç kız onun aklından geçenleri okuyabildiği için de minnettardı.

Wagoner kilisenin kapısında durmuş, cenaze töreninden ayrılan cemaat mensuplarının ellerini sıkıyor, hiç tükenmeyen deposundan çıkardığı sözcüklerle herkese son teselli cümlelerini söylüyordu. Murphy artık orada yapacağı bir şey kalmadığını anladı.

Murphy arabasına bindi, direksiyonun arkasında bir süre oturdu, sonra motoru çalıştırdı ve yavaşça otoparktan ayrıldı. Henüz eve gidemezdi. Laura'nın varlığı hâlâ o evde olacaktı ve onun bir saç fırçasını ya da kahve kupasını görmek

onu felç edebilirdi. Bir süre yol aldıktan sonra üniversite yoluna çıktığını fark etti. Bu da iyi değildi. Sağa döndü, Laura'yla birlikte anısının olmadığı, Laura'nın hiçbir zaman gitmediği ve onu anımsatmayacak bir yer arıyordu. Hiç tanımadığı bir yola çıkıncaya kadar gitmeye karar verdi... orada yola devam edebilirdi ama nereye kadar? Bunu bilemiyordu Murphy. Değişik bir şeyler görünceye kadar yol alabilirdi belki. Bir benzin istasyonu ile oto tamirhanelerinin önünden geçti ve yol üzerinde, belirli bir yere 50 km kaldığını belirten bir levha görünce döndü ve arabayı gazladı. Direksiyon elin de sanki hafiflemişti ve yol arkasından akıp gidiyordu Murphy tüm zaman duygusunu yitirmişti.

Bir ara bir korna sesi duyarak direksiyonu aniden sağa kırdı ve karşıdan gelen koca bir kamyonun onu sıyrarak yolundan geçtiğini dehşet içinde gördü. Hemen yolun kenarındaki emniyet şeridine çekti arabayı, başını direksiyona yasladı ve heyecanının dinmesini bekledi.

Durumu iyi değildi. Kaçmaya çalışmanın yararı yoktu Nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Tekrar yola çıktı ve geldiği yöne geri dönerek gaza bastı.

Yarım saat sonra kilisenin önünde durdu ve arabadan indi. Otoparkta Wagoner'in eski pikabından başka araba olmadığını görünce sevindi.

Murphy mezarın yanına gitti, eğildi ve üzerinde basit bir yazı olan soluk renkli mezar taşına baktı. Bir gün buraya gelecekti.

çekler getirip mezarı süsleyeceğim, diye düşündü; zamanla taşın çatlakları da yosun tutacaktır.

Bir ara başını kaldırıp bakınca Bob Wagoner'in de mezarının karşı tarafında, ellerini önünde kenetlemiş olarak durduğunu gördü Murphy. Rahip, "Geri dönüp buraya geleceğini biliyordum," dedi.

Murphy içinde bir şeylerin kaynaştığını hissetti ve bunun için geldiğini anladı. "Tanrı'nın bizim için yaptığı plandan söz etmiştin, Bob, hep bunu düşündüm... ben bunu kabul edemiyorum. Tanrı nasıl yapar bunu? Bunun olmasına nasıl izin verir? Ben Samarya'da ya da orada bize açılan ateşle ölebilirdim... ama Laura. İnancı tam olan bir kadındı o. Kafasında bir tek kötü düşünce yoktu. O... melek gibi bir şeydi."

Wagoner geldi ve kolunu onun omzuna attı. "Tanrı senin acını anlıyor, Michael. Senin bu soruna da gücenmemişsin Tanrı. Unutma, O'nun Kendi Oğlu bile soru sordu O'na." Peder Wagoner Murphy'nin elindeki küçük ağaç haçı gördü ve onun, Laura'nın boynundaki kolye olduğunu anladı. "Sorunun yanıtı avucunda duruyor işte, Michael. Hz. İsa çarmıha gerilip ölürken Babasına, 'Beni neden terk ettin?' diye sordu. O da senin gibi terk edildiğini hissetmişti. Ama Tanrı terk etmedi O'nu. Seni de Terk etmedi Tanrı. Ona inanmalısın, Michael. Biliyorum, kolay değil bu. Ama işte böyle en acılı günümüzde tutunmalıyız inancımıza. Seninle birlikte dua edeceğiz, Michael ve Tanrı sesimizi duyacaktır."

"Duyacak mı bizi, Bob? Bombanın patladığı gece bizler dehşet ve acı içinde bağırırken duydu mu bizi Tanrı? Şimdi anlıyorum ki, kilisemizi mahveden kişi ya da kişiler bir gece

için yaptıklarıyla yetinmediler, öyle değil mi? Kilise bodrumunda Laura'ya saldırdılar ve onun bir süre sonra ölmesini istediler. Bununla bile yetinmediler."

Murphy elindeki ağaç haçı havaya kaldırdı. "Son tecavüz bu. Bunun sorumlusu her kimse, cenazenin yanına sokuldu ve Laura'nın haçını üç parçaya ayırdı. Sanki bunda, Yılan'ın üç parçasını aramamızla ilgili bir şey var gibi geliyor bana ama ne olduğunu anlamış değilim. Hepsinden kötüsü, çeki len tüm bu acıların nedeni ne? Hayatımın en önemli şeyini kaybettim. Tanrı benim için ne yapabilir şimdi?"

Rahip Wagoner içini çekti. "Bu dehşet anında böyle bir soruyu sorman çok doğal, Michael. Ama ben bunu daha ön ce çok gördüm. Şu anda böyle bir acı, bir felaket anında Tanrı'nın senin için yapacağı şey, buna dayanabilmen için gereken gücü sana vermek olacaktır. O bize bunlara dayana bileceğimiz gücü verir. Acımızı azaltmak ve O'nun planları nı yerine getirmemiz için gereken gücü verir."

Murphy yüzünü buruşturup homurdandı. "Tanrı'nın ha lâ benim için planları var mı acaba?" "Olduğunu biliyorum."

"Olsa bile umursamıyorum artık."

"Dinle Michael, Laura özel bir insandı. Ama sen de öyle sin. Özel bir cesaretin var senin, kötülüğün üstüne gitmek ten korkmuyorsun. Ve şimdi de senin bunu yapman gerekti ğine inanıyorum."

Murphy şaşkın bir ifadeyle onun yüzüne baktı. "Ne söz ediyorsun sen?"

"Etrafına bak, Michael. Bunu kendin söyledin. Birisi bu kiliseyi tahrip etmek istedi. Laura'nın ölümünden beri TV

seyretmedin ve gazete okumadın hiç kuşkusuz; ama, medyayı izlemiş olsaydın 'dinci teröristler' ve 'Hristiyan bombacılar' gibi manşetleri, haber başlıklarını görebilirdin. Birileri bizi suçlamaya çalışıyor ve medya da işin üzerine gittiğine göre başarılı oldukları da söylenebilir."

Murphy bir an düşündü. "Peki ama ben ne yapabilirim ki? Ben sadece bir arkeologum."

"Emin değilim ama Tanrı sana özel bir görev verdi gali-ba. Ve O'nu dinlersen sanırım bu görevin ne olduğunu da bildirecektir sana."

"Bunu denerim, Bob. Ama şu anda Laura'nın başına gelenler konusunda O'nu dinleyemeyecek kadar öfkeliyim."

Wagoner onun omzuna hafifçe vurdu. "Şimdi eve gidi-yorum, Michael ama yarın burada olacağım. Kiliseyi eski haline sokmak için yapacağımız çok iş var. Kötünün kazanamayacağını göstermeliyiz herkese."

Murphy önlerindeki mezar tümseğine baktı. "Belki de kazandı bile, Bob."

"Saçmalama, Michael. Laura şu anda cennette, Tanrısı ile birlikte, unutma bunu. Belki sen de eve gitmelisin. Git ve dua et. Tanrı ihtiyacın olanı verecektir sana."

Murphy mezarın başında durdu ve rahibin arkasından baktı. Güneş ağaçların arkasında kaybolurken mezar taşlarının gölgeleri de uzamaya başlamıştı. Bir süre sonra beyaz bir güvercin gelip Laura'nın mezarı üzerine indi, Murphy'nin varlığından habersiz gibiydi, hafif sesler çıkardı ve beyaz kanatlarını hafifçe çırttı. Murphy elinde olmadan gülümsedi.

Murphy hafif bir sesle, "Tanrı seni kutsasın sevgilim," dedi ve haçlı kolyenin kalan parçasını boynuna astı.

Güvercin başını yana eğip ona baktı, sonra aniden hava landı ve mezar taşlarının arasından uçarak kilisenin arkasın da gözden kayboldu.

Murphy başını kaldırdı ve güvercini korkutan şeyi aradı Bir ağacın yüksek -dallarından birinde büyük bir yırtıcı kuş eğik gagasıyla pençelerini temizliyordu. Hayvan bir çığlık at ti ve sonra geniş kanatlarını çırparak kendini boşluğa bıraktı, ormanın derinliklerine doğru uçtu. Murphy onun gözden kaybolduğunu görünce kiliseye doğru yürüdü. Orada yalnız olacağını düşündüğü için kilisede kalmak istemişti, eve gide cek gücü yoktu henüz. Ayrıca Tanrı onunla konuşmak isti yorsa bunun için en uygun yer kiliseydi. Yorgundu ve kafası çok karışık tı. Tanrı ona, onun hakkındaki planından söz edecekse, mesajının anlaşılması için yüksek sesle konuşma lıydı.

KIRKSEKİZ

B

u yüz yüze yapılan bir konuşma olsaydı, dünyanın en güçlü adamlarından biri bir dakika içinde ölmüş olurdu. Pençe, Yediler'den John Bartholomew'nun öfkeyle bağırsıla-rını tepkisiz bir halde dinliyor ama işaret parmağının keskin ve sivri ucunu motel masasının üstüne sürmekten de

kendini alamıyordu. Eğer konuşma iki dakikadan fazla sürseydi masa belki de ortadan ikiye bölünebilirdi, parmağın çizikleri öylesine derindi.

"Pence, Murphy'ye bir şey olmayacağını sana açıkça söylemiştim."

"Neden söz ediyorsunuz siz? Ben ona dokunmadım ki, sadece karısını öldürdüm."

"Kafan biraz çalışsaydı, çok sevdiği birini kaybeden bir insanın çok tehlikeli olabileceğini bilirdin. Kadının ölmesi umurumuzda değil; ama, bu olay Murphy'yi Yılan'ın geri kalan iki parçasını aramaktan alıkoyarsa bu işi başaramadın demektir. Sen bile bunun sonucundan korkmalısın."

"Bakın, ben kafamı kullandım ve bir karar verdim. Kadın yoluma çıktı, beni hemen yakalatabilirdi. Bu sadece zaman meselesiydi. Ayrıca, sadece bir arkeologu gözetlemekte bıkmıştım ve bombalama da beni yeterince tatmin etmedi."

"Birbirimizi anladığımıza inanmak istiyorum, Pence; ve umarım bundan sonra bu tarz bir konuşmayı tekrar yapmak zorunda kalmayız."

Pence, Bunu yüzüme karşı söylemeyi dene de bundan sonraki konuşma nasıl oluyor gör bakalım, diye düşündü. "Özgürlük Vakfı Parşömenleri'ndeki şu kadın hastanede Murphy ile görüştü ve ona, kuyruğu çözdüğünü söyledi, duy dum bunu."

"Görüyorsun işte, Murphy'nin işin içinde kalması ne ka dar önemli. O zaman o parça bizim olabilir. Murphy'nin işe hemen geri döneceğine inanıyorum. Bunu yapar yapmaz harekete geçebilirsin. Ama tekrarlıyorum, ona zarar vermeyeceksin. Artık Yılan'ın ilk parçasını ele geçirme zamanı geldi."

"Harekete geçme lafı hoşuma gitti işte, ben debunu bekliyordum."

Murphy o gün öğleden sonra yaptığı ok atışlarında ellinci okunu fırlattı. Nişan bile almadan, sadece yayını gererek oku ağaçlara doğru attı.

Aslında ok atarken disiplini asla elinden bırakmazdı. Küçük yaşlardan beri çok iyi ok atar, hedefi her zaman tuttururdu. Ava nadiren çıkardı; onu asıl ilgilendiren cansız hedeflere atış yapmak ve isabet kaydetmekti.

Murphy öfkeli haliyle bile usta bir ok atıcısı olduğunu unutmuyor, disiplini elden bırakmıyordu. Beline takılı sadaktan bir ok çekmeden önce sol önkoluna takılı olan plastik koruyucuyu düzeltilti. Sonra, karbon fiber alaşımından yapılmış olan yayın iki ucuna bağlı ipi geriye doğru çekip iyice gerdi. Tam gerilişte, yaya takılı olan kablo sistemi ve makaralar Murphy'nin parmak uçlarına büyük bir güç sağlıyordu.

Murphy nefesini bırakıp oku attığında, ok saniyede 330 feet'lik bir hızla, adeta lazer güdümlü bir füze gibi hedefe giderdi.

Fakat o gün hiç istemeden gözlerine dolan yaşlar, aklından çıkmayan öfkesi ve omzunda hala acıyan yarası nedeniyle ağaçların arasından giden okun hızı biraz düşmüş gibiydi ama yine de öldürücü bir hızı bu.

Murphy pek aldırmadı buna. Attığı her okla kaslarının birden gevşeyip rahatlaması ona her zamanki gibi doğal ama gözyaşları gibi kontrolsüzmüş gibi geliyordu.

Pence kendini hiç göstermeden Murphy'yi ormana kadar izlemiş ve birkaç yüz metre gerisinde kalarak dürbünle onu gözetlemeye başlamıştı. Yediler'in Murphy konusunda yaptığı uyarıyı unutmuyor ve ona o gün de istediğini yapamayacağını biliyordu. Öldürme konusundaki ustalığını gösteremeyecekti Pence; ama, bir süre sonra Murphy'nin gücünü takdir etmekten alamadı kendini, şaşırmıştı. Murphy'nin yayı gerip okları atarken gösterdiği gücü, kaslarının çalışmasını görüyor ama onun ne kadar büyük bir acı içinde olduğunu kestiremi-yordu elbet.

Murphy'ye diğer yönden gelen bir sesi duyan Pence hafifçe kımıldadı ve yerini biraz değiştirdi. Birkaç saniye sonra bir erkek sesi duydu ama hâlâ Murphy'den başka kimse görememişti. Bir an için Murphy'nin kendine kızıp bağırması olabileceğini düşündü.

"Hey, sen buna ok atmak mı diyorsun, Murphy? Kör atıcıların hedefi daha iyi vurduğunu gördüm ben." Bunu söyleyen Levi Abrams'tı ve ağaçların arasından çıkıp geldi.

"Levi, çekil başımdan. Lütfen."

"Çekilemem. Ağaçları korumak için gönderildim buraya

Büyük bir öfkeyle attığın tüm bu oklarla bir orman yangınından daha çok ağaç mahvedebilirsin sen."

"Levi, canım çok sıkılıyor, rahat bırak beni."

"Yapamam bunu, Murphy. Bir ağaca tırmanmak istiyor dum ama sen burada sağlam ağaç bırakmamışsın dostum Her neyse, gevezelik etmeyeyim, Murphy. Laura'ya olanlar çok korkunç, senin acını tahayyül edebiliyorum."

Murphy bir robot gibi ok atışlarını otomatik olarak sür dürüyordu. Sadağında sadece birkaç oku kalmıştı.

"Aslında acını tahayyül etmekten daha iyisini de yapabi lirim, Murphy. Beş yıl önce ilk karım ve kızım Tel Avivde bir otobüs bombalanmasında öldüğü zaman yaşayamayacağı mı sanmıştım. Ok atarak oyalamadım kendimi. Küçük bir şi şe viskiyi kısa zamanda içtim ve atış poligonuna gidip iki yüz on mermi yaktım dostum. Bu sadece ilk geceydi. Kendimi toparlamam altı ayımı aldı. Sonra ne var biliyor musun?"

Murphy son okunu fırlattı ve ok Levi'nin en yakınındaki ağacın gövdesine, tam ortaya isabet etti. Murphy yayını yere bıraktı ve öfkeli bir ifadeyle Levi'ye baktı. "Ne var?"

"O aylar boşa giden altı aydı. O Arap köpeklerinin kazanmasına izin veriyordum. Karım ve kızımın tatlı anılarının onların o pis, kanlı ellerine geçmesine izin verdim ve onları kurban etmelerini seyrettim. Sen Laura için yapma bunu. O çok iyi bir insandı. Sen de öylesin, dostum."

Murphy başını başka yöne çevirdi. Gözyaşları durmuştu. "Levi, bu bana çok anlamsız geliyor."

Levi kolunu onun omzuna attı. "Bana da öyle geliyor, Murphy. Ben uzman değilim ama uzman olan iki kişi bul

dum ve onlar kendini toparlaman için sana yardımcı olabilirler. Rahip Bob'la da konuştum. Bir Hristiyan olarak yeniden dirilişe inanıyorsun ve o zaman sonsuza kadar Laura ile birlikte olacaksın. İncancını yitirme ve zaman geçirmeden işinin başına dön! Laura da bunu yapmanı isterdi, biliyorsun. İncancının bu kısmını ben anlamıyorum ama sen inanıyorsun buna ve bu incancıdan yararlanmalısın.

"Ayrıca, şu Isis McDonald denen hanımla da konuştum. Yılan'ın kuyruğundaki yazının çeviri ve yorumunu seninle birlikte yapmaya hazır. Bugün öğleden sonra seni Washington D.C.'ye götürecek bir uçak buldum."

Murphy yayını yerden aldı ve Levi'nin boynuna sarıldı. "Teşekkürler, Levi, dostum. Eğer din değiştirmeye karar verirsen bana gel, iyi bir Hristiyan olursun sen. Bunu yapman için dua edeceğim. Şu senin uçakla gitmeye hazırım ama daha önce bir yere uğramam gerekiyor."

Pençe iki adamın ağaçlar arasında gözden kayboluşunu izledi. İyi, diye düşündü. Artık kendisi de harekete geçmeyi dört gözle bekleyebilirdi. Washington yolu görünmüştü.

KIRKDOKUZ

295

L

aura sakalları uzamış, yüzü kir içinde ve yorgun Michael Murphy'nin o haliyle kilise kürsüsüne doğru kararlı adımlarla yürüdüğünü görseydi hiç kuşkusuz şaşırmas ama utanırdı.

Peder Wagoner elini ona uzattı.

"Peder, cemaate birkaç söz söyleyebilir miyim acaba?"

"Elbette, Michael."

"Dostlarım - çoğunuz benim arkadaşımsınız ve insan acılı günlerinde sizin gibi dostları daha çok arıyor hiç kuşkusuz; ama, ben Laura'nın ölümünden beri insan arasına çıkmayı pek istemedim, arzulamadım bunu.

"Sanıyorum ki bunun nedeni Laura'nın yürüyen bir kötülük tarafından tuzağa düşürülüp öldürülmüş olduğuna inanmam.

"Ve ben bunu engelleyemedim. İşte bunun içindir ki kendimi bir türlü toparlayamadım ve aranıza karışmak istemedim.

"Hepsinden kötüsü de, Tanrı'ya da pek yaklaşımadım, çünkü O'nu suçluyor ve kızıyordum, O'nun beni terk ettiğini düşündüm ve kafam karıştı. Ama şimdi anlıyorum ki Tan-

rı'nın benimle ilgili bir planı var, çok acı çektim ama sonun da anladım.

"Sanırım iyi niyetli bir meslektaşım hastanede Musa'nın yaptığı Pirinç Yılan'ın parçasını bana getirdiği zaman idrak etmeye başladım bunu. Laura'yla beraber gittiğim son araştırı ma

gezisinde bulduğum bir parçaydı bu. Meslektaşım bu puta inanmamı istediği zaman az kalsın Tanrı'yı unutacaktım.

"Bu sabah idrak ettim ki Yılan, inancımı kaybetmemi değil, aksine yenilememi gerektiren bir işaretti. Sanırım Peder Bob da geçen gece bomba patlamadan önce bu konudan söz etmeyi düşünüyordu. Bu konuya yoğunlaşmamı İsraili dostum Levi sağladı ve sanırım bu da gösteriyor ki kendimizi açarsak bize yol gösteren ve ilham verenler her yerde bulunabilir.

"Musa'nın Yılan'la edildiği gibi, yaşamımın en büyük acısı, en bilinmeyen muamması ve ruh eşimin kaybıyla benim inancım da test edildi; ama, ben dönmeyeceğim. Musa ve Yılan olayında olduğu gibi, çevremdeki dünyanın kötülükleri, korkulan ve karmaşasıyla savaşmak için bir sorumlulum, bir görevim var benim.

"Bu durumda, Hristiyan dostlarım, gelecekte de Tan-rı'ya olan inancımdan sapmayacağımı ve O'nun, içimdeki acıya rağmen, benim için bir planı olduğuna inandığımı belirtmek istiyorum sizlere. O'nun verdiği güç ve umutla yaşamımın en büyük trajedisini arkamda bırakabilecek ve tekrar işime dönebileceğim. Dualarınız ve beni dinlediğiniz için çok teşekkür ederim sizlere. Şimdi Piring Yılan'ın diğer iki parçasını bulmak için yola çıkıyorum. Eminim ki Tanrı ve Laura da bunu yapmamı isterlerdi."

ELLİ

Z

or ve ters duyguların hissedildiği bir gündü o gün. Shari, Paul'ün yatağı yanında nöbet tutarken delikanlı bir ara hafifçe kımıldadı ve sonra birden gözlerini açiverdi. Paul çok zayıf düşmüştü ama konuşabiliyor ve geçici baygınlığından pek fazla etkilenmiş benzemiyordu. Shari'ye bakarak hafifçe gülümsedi bile. Doktorlar ve hemşireler gelip ona bazı testler uygulayacaklarını söyleyerek Shari'yi odadan dışarı çıkardılar.

FBI'dan Ajan Baines hastane koridorunda Shari'nin yanına geldi. Ajanın verdiği haberler korkunçtu, gerçekleşen bir karabasana benziyordu ama aynı zamanda Shari'yi rahatlatmıştı. Kilise bodrumunda bulunan ve kim olduğu bilinmeyen cesedin kimliği öğrenilmişti. Ceset parçalandığı için kimlik belirlenmesi DNA testiyle mümkün olmuştu. Ama ölenin, Shari'nin erkek kardeşi Chuck olduğu biliniyordu artık. FBI, patlayan bombanın Chuck'ın sırt çantasında saklandığına ve onun tarafından patlatıldığına inanıyordu.

Shari Chuck'ı, bombalama olayı sonrası Çarşamba sabahından beri görmemişti, onun nereye gittiğini merak ediyor, bombalama olayına karışmış olduğundan da kuşkulanıyordu,

ama Chuck'ın politik olaylara karışmadığını ve dindar olma dığını da biliyordu. Chuck'ın, yeni arkadaşıyla birlikte yine bir yerlere gidip ortadan kaybolduğunu düşünmüştü.

Genç kız gerçeği öğrenince kendini tutamayıp ağlamayı başladı. Chuck'ın kilise bombalama olayıyla nasıl bir ilişkisi olabilirdi? Bunu mutlaka o yeni ve garip arkadaşı yapmış ve onu da işe karıştırmıştı. Shari, Ajan Baines'in soracağı soru lara hazırlandı, ama; ajan ona karşı çok nazikti.

"Bayan Nelsön, kaybınız için çok üzüldüm. Kardeşinizin kiliseyi bombalaması konusunda soracağımız bazı sorular var ve siz bu konuda bize yardımcı olabilirsiniz. Ama kendinizi toparlamak için biraz zaman isterseniz sizi anlarım."

Shari, Paul'ün başında çalışan ekibi camdan gördü, bu delikanlı hoşuna gidiyordu ama onu birkaç saat görmemesi daha iyi olacaktı. Ajan Baines'e döndü ve, "Hayır, Chuck konusunu şimdi konuşalım ve sonra da bu trajediyi unutma' ya çalışalım," dedi.

Chuck'ın bombalama olayında bir sorumlu olmaktan zi-yade, kurbanlardan biri olması olasılığı kısa sürede ortaya çıktı. FBI onun sabıka dosyasını gözden geçirip patlayıcılar konusunda hiçbir bilgi ve tecrübeye sahip olmadığını ve bunu yapacak kadar akıllı da olamayacağını öğrendi ve Shari de onun, kilise bodrumunda bomba yapan aşırı dinciler olsa bile, kardeşinin onlarla asla işbirliğine gitmeyeceğini ısrarla söyledi, zaten FBI da kilise bodrumu enkazında yaptığı araştırma ve sorgulamalar sonucu orada bomba yapıldığına dair kanıt bulamamıştı.

Bir saat süren bir sorgulamadan sonra Ajan Baines Sha-ri'yi arabasıyla tekrar hastaneye getirdi. "Garip ama nerdeyse

medyanın söylediği gibi, 'keşke hepiniz aşırı dinciler olsaydınız,' demek geliyor içimden. B.M. olayında olduğu gibi bu olayda da dindar Hristiyanları karalama amacı var gibi geliyor bana.

Dindarların başına iş açmak dışında ne amacı olabilir bunun, bilemiyoruz. Ama bunu mutlaka öğrenecek ve yapanları yakalayacağız."

"Umarım yakalarsınız, Ajan Baines. İncamıza yöneltilen bu can sıkıcı projektörlerden kurtulmak hepimizi rahatlatacak, bunlar masum insanları incitıyor ve can sıkıyor."

Shari, Paul'ün odasına girdiğinde doktorlar gitmişti ama Paul yalnız değildi. Pahalı bir takım elbise giymiş seçkin görünümlü bir adam Paul'ün yatağına doğru eğilmiş, ciddi bir ifadeyle konuşuyordu.

"Merhaba, Paul."

Paul genç kızı görünce gülümsedi. "Hey Shari, geri döndüğüne sevindim. Bu Bay Shane Barrington. Beni ziyarete gelmiş, inanabiliyor musun buna?"

"Nasılsınız, Bayan Nelson? Paul bana sizin ne kadar iyi bir dost olduğunuzu söyledi. Onun gibi bir gencin başına gelenlere bakın, bundan önce de sorunları olmuş çünkü."

Barrington'un tavrında bir şeyler, Shari'ye sanki geri durması ve bu adamdan sakınması gerektiğini söyler gibiydi. "Evet, Bay Barrington. Ama özür dilerim, merak ettim, sizin gibi zengin ve güçlü bir adam Paul'ün hayatıyla neden böyle yakından ilgileniyor acaba?"

Paul'ün zaten solmuş olan yüzü biraz daha sarardı. "Shari, Bay Barrington'a karşı böyle kaba olman için hiçbir neden yok."

"Oh, ben bunu kabalık olarak kabul etmiyorum, Paul Bir süre önce ben de korkunç bir acı yaşadım, tek oğlumu al dılar benden. Bu bombalama olayını ve Profesör Murplıy ile sana olanları öğrenince gelip size desteğimi belirtme! istedim. Basın toplantısında da aynı şeyleri söyledim zaten Her tür suçluyla mücadele ve kurbanlara yardım etmek istiyorum."

Paul gülümsedi. "Gelmekle iyi ettiniz efendim, teşekkür ederim."

Barrington elini uzatıp Paul'ün omzunu okşadı. "Ben buraya sadece bir sosyal ziyaret için gelmedim, Paul. Yardımcılarım senin yaşamını inceledi ve hikayen bana oğlumu hatırlattı, şimdi ben de, keşke oğlum sağken ve sorunlarla boğuşurken onun yanında olabilseydim diye düşünüyorum ama artık çok geç." Barrington cebinden bir zarf çıkardı. "Bu nedenle, Preston'a devam edebilmen için sana özel bir Barrington İletişim bursu sağlamayı düşündüm. Artık eğitimin süresince parasal sorunun olmayacak."

Paul'ün gözleri teşekkür gözyaşlarıyla doldu. Shari şimdi Bay Barrington ve onun Paul'e karşı olan ilgisi konusunda daha çok kuşkulandı. Neler olduğunu merak ediyordu.

ELLIBIR

N

ehirden esen hafif rüzgâr kaftanının eteğini dalgalandı-rır ve burnuna yeni bir yaşamın kokularını getirirken, Nabukadnezar saray duvarlarının en yükseği üzerine durdu. İnsan zihninin çalışması ne garip, diye düşündü. Birkaç ay önce rüyasında gördüğü büyük heykel konusunda adeta işkence çekmiş, rüyanın en küçük ayrıntısını hatırlayamadığı için aciz duruma düşmüştü. Sonra İsraili bir esir olan Daniel rüyayı ona hatırlatıp yorumlamış, o günden beri de heykeli her gece rüyasında görmeye başlamıştı; artık uykudan uyandığında eskisi gibi yorgun ve şaşkın değil, gördüğü canlı rüyalarla şevkli ve zinde oluyordu.

Daniel ona rüyayı yorumlayarak, tarih boyunca Babil'den daha büyük imparatorluk ve ondan daha büyük hükümdar olmayacağını söylediğinden beri, kralların kralı Nabukadnezar damarlarında yeni bir enerjinin kaynaştığını, sarhoş edici bir süper gücü hissetmeye başlamıştı. Güneşin doğduğu uzak ufuklardaki dağlardan, battığı bilinmeyen sahillere kadar her kabile, her ulus dahil olmak üzere hiç kimse ona karşı gelemeyecekti artık, herkes onun gücünü kabul edip önünde eğilecek ve onun ayaklarını kendi üstünde hissedecekti.

Kral aşağıdaki ovaya bakınca emrindeki insanlardan pek çoğunun sıcak altında çalıştığını gördü. Yüzlerce, binlerce adam ipleri çekiyor, kalın sütunları kaldırıyor, kuru toprakta karıncalar gibi çalışıyordu. Nöbetçiler esirleri kamçılararak adeta ölünceye kadar çalıştırırken, kral o kadar uzaktan bile kamçıların sakladığını duyuyor, çıplak vücutlarda açılan yaraların acısını duyar gibi oluyordu.

Bu bir hayal miydi, yoksa hafif rüzgarda, çalışanların ter kokularını gerçekten duyuyor muydu kral? Karısı Amytis, ülkesi İran'ı hatırlatan her türlü güzel kokulu çiçeği bahçelerine dikmişti. Kral da oraya sık sık gider ve bu güzel kokulan ciğerlerine çekirdi. Ama onun adını şereflendirmek için çalışan bu adamların ter kokuları o çiçek kokularından bile daha güzeldi.

Güneş yükselir ve hava daha da ısınırken kral gözlerini çalışanlardan ayırdı ve ovanın ortasındaki büyük objeye çevirdi. Bu şey, muazzam bir örümceğin ağılarıyla sarılıp bağlanmış, yüzükoyun yatan bir deve benziyordu. Ama onu saran ipler orada tutmak için değil, kaldırmak için sarılmıştı ona. Nöbetçilerin bağırışlarını ve kamçı seslerini duyan kral, heykelin en sonunda yerine dikileceğini anladı. Rüyası sonunda gerçeğe dönüşüyordu.

Dev gibi heykel bir süre yerinden kımıldamadı ve kral bir an için, mühendislerinin bu işi yanlış hesaplamış olabileceklerini düşündü, yoksa bu kadar çok sayıda esire rağmen böyle dev bir heykeli yerinden kaldırmak mümkün olmayacak mıydı? Çünkü bu boyutlarda bir heykel daha önce hiç yapılmamıştı.

Ama bir süre sonra, tüm kaslarını gererek kalın halatları çeken yüzlerce insanın acı dolu bağırışlarıyla beraber başka sesler de duyuldu ve dev heykel toz toprak içinde, olduğu yerde yavaşça yükselmeye başladı. Kral bir an için, heykel sanki canlıymış da ona doğru geliyormuş gibi hissetti ve huşu içinde ağzını açtı.

Bir süre sonra, heykele bağlanmış olan halatlardan birkaçı koptu ve bunları çeken esirler acı bağırışlar arasında sırtüstü yere yuvarlandılar. Heykel birkaç saniye hareketsiz kaldı; sonra, Nabukadnezar sanki onu kaldıracakmış gibi dişlerini sıkarken, heykel tekrar hareketlendi ve son bir gayretle koca ayakları yerini bulurken havaya bir toz bulutu yükseldi.

Esirler, yırtılan adalelerinin acısıyla ya da belki çektikleri işkence sona erdiği için sevinçlerinden bağırırken, Nabukadnezar onları duymadı. Surlara dayanıp havayı ciğerlerine çekerken duyduğu tüm sesler, kalbinin atışları ve soluğunun sesiydi. Heykelin çevresindeki toz bulutu rüzgarla yavaş yavaş dağıldı ve bir süre sonra kral onu daha net olarak görebildi.

O anda, sanki birisi elindeki alevi bir yağ kazanına dokundurmuş gibi, güneş birden heykelin başını aydınlattı ve koca altın baş göz alıcı bir parlaltı yaydı çevresine. Nabukadnezar gözlerini parlaltıdan koruyarak baktı ve heykeli tüm haşmetiyle görünce heyecanla içini çekti. Önce gümüşten yapılmış göğüs ve kollar, sonra bronz karın ve kalça bölgesi, en sonunda da kanlı cesetler ve kırılan yapı iskeleleri arasında demir bacaklar çıktı ortaya.

Metalden yapılmış adaleleri bile belli olan yaklaşık otuz metre boyundaki dev heykel muazzam, zalim bir Tanrı gibi Babil'e tepeden bakıyordu.

Bir süre sonra gözleri parlaltıya alışan kral, heykelin altı dan yapılmış yüzünü de rahatça görebildi. Kalın dudaklar kinci ve karşısındakini küçümser bir ifadeyle aşağı doğru bü külmüştü ve boş gözler vahşi bir ifadeyle parlıyordu.

Heykelin yüzünün kendi yüzüne benzediğini gören kral ovayı titreten bir kahkaha attı.

ELLIKI

I

sis yılan'ın kuyruğuna, bronzlaşmış ve halojen ışıklar altında parlayan pullarına son kez baktı ve sonra onu naylon bir torbaya attı. Boynundan çıkardığı bir anahtar kartı kalın çelik bir kapıdaki yarığa soktu ve kapı hisırdarak açıldı. İçerdeki gri metal rafların çoğu boştu. Ama bir kasanın içinde, Truva'da bulunmuş değeri biçilemeyen bir kolye ile bir süre önce kazılan bir mezarda bulunmuş, Üçüncü Hanedan'ın Mısırlı prenseslerinden birine ait papirüslerin muhafaza edildiği iki çelik tüp vardı. Isis torbayı tüplerin arasına koydu ve kapıyı tekrar sıkıca kapadı.

Isis, "Burası Knox Kalesi gibidir," dedi. "Buraya izinsiz hiç kimse giremez. Birisi alarmları ve güvenlik elemanlarını atlatsa bile bunu aşmak zorunda kalır." Parmaklarının boğu-muyla çelik kapıya vurdu. "Bir gece rüyamda kazara buraya kapatıldığımı gördüm ve korkuyla uyandım. Kapıyı açtıklarında içerde kuru bir mumya buldular." Bunu söylerken hafifçe ürperdi.

Murphy, "Sanırım buna şiirsel adalet deniyor, değil mi?" dedi.

"Nasıl yani?"

"Bilirsin işte, bir eski esere dönüşmek yani."

Isis alaycı bir ifadeyle burun büktü. "Bir arkeolog olsaydım belki. Sanırım dikkatli olması gereken kişi sensin." Kadın yü zünü buruşturdu ve elini alnına vurdu. "Bak, özür dilerim..."

Murphy elini onun koluna koydu. "Bir konuda anlaşalım seninle. Çekinmene hiç gerek yok. Kazara ölümden söz etti ğinde benim bozulacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. İstersen Laura hakkında bile konuşabilirsin."

Isis rahat bir nefes aldı. "Tamam, anlaştık. Yani Laura hakkında konuşma konusunda da sorun yok."

Genç kadın zeminden tavana kadar tel kafesle kapalı olan duvardaki bir kapıya gitti ve anahtar kartıyla açtı. Kapı arkalarından otomatik olarak kapanırken Murphy kapıdaki metal plakayı okudu: GÜVENLİ DEPO BÖLGESİ - İZİNSİZ GİRMEK YASAKTIR. Murphy, Isis'in bir köşede kaybolduğunu görünce ona yetişmek için hızlı adımlarla yürüdü. Yalnız kalırsa bu labirent gibi yerde yolunu bulması hiç de kolay olmazdı.

"Burayı da Annacherib'in piramidini inşa eden adam mı yaptı yoksa?"

"Çıkmaz sokakları ve sahte koridorları olan şu piramit mi? Ne diyorlardı ona - Unutma Labirenti mi?" Isis güldü. "Belki de o yapmıştır, kim bilir?"

Bir süre yürüdükten sonra bir kapıya geldiler ve Murphy, bu kapının doğruca çalışanlar otoparkına açıldığını görünce şaşırdı. Isis onun, yan taraftaki güvenlik kulübesine baktığını gördü ve, "İki girişte de birer kulübe var," dedi. "Güvenlik elemanları ana binadaki güvenlik merkeziyle telsiz temasın' dadır. Elektronik gözetleme sistemi de oradan izlenir."

Murphy tatmin olmuş görünüyordu. "Tamam, şimdi ne-reye gidiyoruz?"

"Korkarım ki ben çevredeki restoranları pek iyi tanıımı-yorum. Pek yemek yemem zaten. Masamda genellikle bir parça pizza atıştırırım olur biter."

"Ya akşam yemekleri?"

Isis sıkılmış gibi omuz silkti. "Aynı şey."

"Hep pizza mı yersin yani?"

"Neden olmasın? Saf karbonhidrat. Asgari beslenme. İskoçların ulusal yemeği de olabilir."

"Demek hep pizza ha?"

Isis dudaklarını büzdü. "Sanırım bundan daha iyisi yapabiliriz. İskoçların ikinci en çok sevdiği ulusal yemeğe ne dersin; körili bir şey?"

"Sıcak bir yemek olsun da yeter."

Isis onun kolunu tuttu ve, "Buna pişman olabilirsin," dedi.

Bir taksiye binip şehir merkezinde, büyük alışveriş merkezinin, beş kilometrelik çimenlik alanın, abidelerin ve resmi binaların altlarına kazılmış tünellerden birinden, 12nci Sokak Çevre Yolu'ndan geçtiler. Bir süre sonra E Sokağı'na çıktılar ve Çin Mahallesi'ne doğru yola devam ettiler.

Nasılsa Yip's Makarna Evi ve Jade Palace arasına sıkışmış olan Star of India loş ve hemen hemen boş gibiydi. Fonda çalan Hint müziğini dinlerken, çay içerek mönüyü gözden geçirdiler, Isis karidesli bir yemek ısmarlarken Murphy yemek isimleri karşısında pes ederek tavuklu bir şeyler istedi.

"Pekala, şu yazı konusunda ne diyeceksin bana bakalım?"

Isis masanın üstünde bir yer açarken, "Bunu hiç sormayacaksın sandım," dedi. Çantasından buruşmuş bir kağıt parçası çıkardı ve masaya koyup düzeltti. "Bunu çözmek uzun

sürdü. Şimdiye kadar gördüğüm en güç okunan Aramı dili yazısı bu. Ama senin aramandan bir süre sonra çözebildim onu - en azından önemli bölümlerini. Sanırım haklısın ve şu Rahip Dakkuri bu bulmacayı yazarken iki şey düşünmüş. Bir yandan yazıyı okuyana, Yılan'ın diğer parçalarını nasıl bula çağını gösterirken, bir yandan da onun yanlış ellere geçme mesi için elinden geleni yapmış. Onun için yazısında anlaşıl ması zor mecazlar kullanmış. Yani mesajının etrafına mecaz larla bir kabuk örmüş."

"Yanlış eller kim olabilir peki?"

"Bunu söylemek kolay değil elbet. Nabukadnezar'ın, Dakkuri'ye diğer putlarla birlikte Yılan'ı da yok etmesini söylediğini biliyoruz. Bu durumda, krala sadık biri Yılan'ı bulmuş olsaydı yok edecekti diye düşünebiliriz - ve Dakkuri de bundan iyisini yapamazdı."

"Mantıklı bir düşünce tarzı bu. O halde doğru insanlar kim oluyor? Dakkuri Yılan'ı kimin bulmasını istiyordu acaba?"

"İyi soru." Isis parmağıyla satırların üzerinden geçti ve sonunda istediğini buldu. "İşte. burada bilinen bir imalı söz var, herkesin bildiği bir şey. Bunu hemen tüm eski yazılarda görebilirsin. 'Sadece kalbi saf olan bulacak aradığını,' gibi bir şey."

"Yani iyi adamlar demek istiyor."

"Gibi bir şey, dedim sana. Aslında adam saf sözcüğü yerine başka bir sözcük kullanmış. Pek bir anlam çıkaramadım ama 'sadece kalbi karanlık olan' ya da 'sadece kalbinde karanlık olan,'

gibi bir anlam da çıkıyor buradan." Isis durdu ve gülümsedi. "Sanırım bu da senin şansını azaltır, değil mi?"

Murphy, "Bilsen şaşarsın," dedi. "Şu anda kalbimde koca bir karanlık köşe var." Isis ona bakıp dudağını ısırırken Murphy ona kağıdı gösterdi. "Devam et. Başka ne diyor adam?"

"Şey, daha az tanınmış bazı Babil Tanrılarıyla ilgili bazı imalı sözler var - sonra da oraya geliyoruz." Isis parmağıyla bir paragrafı gösterdi ona. "'Kutsal yılanın parçaları uzaklara dağılmış ama yine de birleşmiş. Birinciye bulacak kadar akıllı olan - burada 'kurnaz' sözcüğü sanırım daha iyi giderdi -ikinciye de elinde tutuyor demektir. Üçüncüyü bul ve gizem geri dönecek.' Bu son cümle beni çok düşündürdü. Onu doğru yorumladığımdan hâlâ emin değilim. Ama bu sözcüğe 'gi-zem'den başka anlam bulamadım."

Murphy, "Gizem," diye tekrarladı. "Pekala, adam Yılan'ın her parçası üstünde, bir sonraki parçanın bulunmasına yardımcı olacak bir yazı olduğunu söylüyor."

"Sanırım öyle."

Murphy gülümsedi. "O halde... ikinci parça nerede?"

Isis kağıdın arkasını çevirdi. "Yazının en sonunda. Sanırım yazıyı en sonuna kadar okuyacak olanın aradığı kişi olacağını düşündü. İşte okuyorum. 'Çöle bak ve Erigal'in efendisi senin sol elini tutacak..."

"Ne demek bu?"

"Şey, Erigal küçük bir Babil şeytanıdır. Bazı uzmanlar yazılarında ondan söz bile etmezler. Ama babam çoğundan daha ayrıntılı yazardı. Bunu onun eski kitaplarından birinden öğrendim. Herneyse, Erigal, büyük Babil tanrısı Shamash için bazı küçük işler yapardı. Zeus ya da Odin gibi. Büyük erkek Tanrıydı o yani. Shamash'ın aslında bir güneş Tanrısı olduğunu anlayana kadar Dakkuri'nin ne yapmak istediğini anlayamadım."

"Ee, sonra?"

"Yani Erigal'in efendisinin - yani Shamash'ın - senin elini tutmasının anlamı güneşin doğuşu anlamına gelebilir."

"Ve eğer o senin sol elini tutarsa yüzünü güneye dönmüşsün demektir."

"Tamamen öyle."

"Ve Babil yakınlarında durup güneye bakarsan... Suudi Arabistan'a doğru bakmış olursun."

"Yani çöle."

Bembeyaz ceketli ve siyah papyon kravatlı garson gelip tabaklarını önlerine koyarken Isis masadan kağıdı hemen kaldırdı. Murphy yemeğin baharatlı kokusunu alınca ne kadar aç olduğunu anladı. Ama sorusunun yanıtını alana kadar bir şey yiyemezdi.

Murphy, "Orası büyük bir çöl," dedi. "Orada bronzlaşmış bir metal parçası bir yana, insan bir orduyu bile kolayca kaybedebilir."

Isis, sanki kendisi eleştirilmiş gibi, "Rahip daha başka ayrıntı da veriyor, canım," diye yanıt verdi ona. "Dinle, şöyle diyor; 'yirmi gün sonra arayıcı susuzluğunu giderecek. Ve ayaklarının altında o bulunacak.'"

Murphy boş gözlerle ona baktı.

"Anlamıyor musun? Bir vahadan söz ediyor olmalı. Ba-bil'in yirmi gün güneyinde." Sis zafer kazanmış gibi kollarını kavuşturdu.

Murphy güldü ve, "Bu yerin bir adı var mı peki?" diye sordu.

Isis'in yüzü birden asıldı ve, "Ah, işte sorun burada," dedi. "Evet, bir adı var o yerin ve bir milyon kadar da nüfusu var. Eğer Yılan'ın ikinci parçası Tar-asir'in altındaysa onu bulmak için koca bir modern kenti kazman gerekecek."

ELLIUÇ

"Yaptıkların için çok teşekkür ederim sana." Murphy Isis'in darmadağın ofisinde oturuyordu ve çok rahattı. "Borcumu sana ödeyebilmek için keşke bir şeyler yapabilsey-dim. Ama sen Tar'Qasir'e gelemezsin. Şimdilik güvende olması için Yılan'ın kuyruğunu burada bırakacak ve sonra da diğer parçaları bulmak için Orta Doğu'ya gideceğim. Ama yalnız gideceğim."

Isis, "Peki ama Tar-Qasir'de ikinci parçayı bulursan ne yapacaksın?" diye sordu. "Onun üstündeki yazıyı okumak içi bana ihtiyacın olacak yine. Bunu yapabilecek tek kişi benim." Isis gittikçe sinirleniyor ve sesini yükseltiyordu ama umurunda değildi bu.

"Sen bana kuyruktaki yazıyı nasıl okuduğunu gösterdin ve ben de şimdi bu konuda bir şeyler öğrendim sanıyorum."

İsis alaycı bir ses tonuyla, "Hah! Nerden başlayacağını bilemezsin," dedi. "Sen bu tür çivi yazılarını asla çözemezsin, çünkü bir arkeologsun, ben de bir filologum, bu da aramızdaki farkı gösteriyor işte."

Murphy içini çekti. "Dinle beni, bu konuyu neden bu kadar büyütüyorsun anlamadım. Sen bir kazı araştırmacısı değilsin ki."

İsis neden bu kadar ısrarcı olduğunu kendi de anlamıyor-du zaten. Birkaç gün önce sahada kazı yapmaya yakın bir şey

yapmış, ofisinde tozlanmış bazı kitap ve belgeleri adeta top raktan çıkarır gibi bulmuştu. Şimdi ise, lanetli değilse bile azından kötü kokular yayan bir eski eseri bulmak için dünya nın diğer ucuna gitmekte ısrar ediyordu.

İsis derin bir nefes aldı ve içindeki duyguları analiz etmek ister gibi bir süre düşündü. "Bunları beni düşündüğün için söy lediğine eminim, Murphy; ama, geriye kalan parçaları gerçek ten bulmak istiyorsan bana ihtiyacın olacağını da bilmelisin.". Murphy hiç sesini çıkarmadı.

"Sen benim, kendini tozlu kitaplar arasında kaybetmiş bir kadın olduğumu sanıyorsun, Murphy." Murphy kendini tutamayıp gülümsedi. "Belki de haklısın. Ama ben belki ile örümcek ağlarını temizlemeye karar verdim. Belki de baba mın, istediğini bulmak için hayatını riske atan tek Dr. McDonald olmadığını dünyaya göstermek istiyorum."

Murphy, Ama bak neler geldi onun başına, demem için güç tuttu kendini. "İnatçı bir kadınsın, biliyor musun?"

"Evet, inatçı ama becerikli bir kadınsın. Dün bizim vakfın başkanıyla konuştum; Özgürlük Vakfı Parşömenleri senin araştır ma gezin için vakıf uçağını verecek ve bu gezini finanse de edecek - bizim gezimizi yani - ve bunun karşılığında da Yılan'ı vakıf müzesinde sergilemek istiyorlar. Yani Yılan'ın gövdesi ve baş kısmı da bulunursa, yani onları bularak buraya getirebilirsek elbet."

"İsis, senin, benimle beraber gelmene razı olmadan önce finansman işini çözümlen biraz fazla ileri gitmek olmuyor mu?" Murphy içini çekti. "Ama yine de teşekkürler, çünkü vakfın cömertliği olmasaydı belki de Tar-Qasir'e gidemeyecektim."

İsis tedirgin bir beklenti içindeydi. Murphy gülümsedi ve, "Pekala," dedi. " Tar-Qasir'e beraber gidiyoruz. Ama işler yolunda gitmez sorunlar çıkarsa ilk uçağla geri döneceksin. Anlaştık mı?"

ELLIDORT

313

I

İsis McDonald ve Michael Murphy'nin Orta Doğu'ya uçtukları gün öğleden sonra Özgürlük Vakfı Parşömenleri (OVP) girişindeki güvenlik kulübesinde oturan görevli, otoparktaki siyah bir minibüsün tavanından çıkan iki şahını göremedi. Güvenlik görevlisi hiçbir şey olmasa bile monitörleri sürekli olarak gözetlemek zorundaydı ama uzun ve yorucu bir günün akşamında bu sıkıcı görevi yapmaktan ve kontrol defterine göz atmaktan gözleri yorulmuş olacaktı.

Güvenlik görevlisi şahinlere dikkat etmiş olsaydı, onların klasik spiral bir tırmanışla ve aşağıdaki sıcak asfalttan yükselerek kanatlarının gücünü destekleyen sıcak hava akımlarından yararlanarak gökyüzüne doğru yükseldiğini görecekti. Kulübedeki nöbetçi kuş besleyen bir insan olsaydı yırtıcı kuşları hemen tanır ve onların arkasından bakarken hiç kuşkusuz kendi kendine gülümserdi.

Şahinler bir bakıma vahşi, eğitilmemiş yırtıcı kuşlara güzel bir örnekti ama insanoğlunun açgözlülüğü ve hırsı onların bazılarını da doğal yerlerinden ayırmıştı. Ama bu yırtıcı kuşlar yine de modern ve kalabalık kentlerde yaşamaya kısa zamanda uyum sağlayabiliyordu. Vahşi ve doğal ortamlarda

yüksek kayaların üstüne tüneler, diğer kuşları avlayarak ya şamlarını sürdürür ve mutlu olurlardı; kentlerde ise onların gereksinimleri için gökdelenler ve güvercinler boldu.

Güvenlik görevlisi onları görseydi belki de günün birinde de büyük kentlerin kaos ve krizler sonucu bomboş kalacağını ve şahinlerin, sanki her zaman orada yaşamış gibi, gökde lenlere sahip çıkarak oralara yerleşebileceğini düşünebilirdi.

Ama güvenlik görevlisi o kuşlardan birinin birkaç dakka içinde gelip kendisini öldürebileceğini hiç kuşkusuz düşünemezdi.

Murphy ve Isis'in çıktığı kapının önünde nöbet tutan diğer güvenlik görevlisi de hiçbir şeyin farkında değildi. İki yırtıcı kuş yerden yaklaşık üç yüz metre kadar yükselirken kapıdaki nöbetçinin kafası çok meşguldü. Adamın düşük maaşı kumar borçlarını kapatmaya yetmiyordu ve zamanlı yüzünün ve vücudunun bozulduğundan şikayet eden karısı da onun durumunu hiç düşünmeden kredi kartlarıyla durma dan para harcıyordu.

Nöbetçi her şeye rağmen bir altın madeninin üstünde oturuyordu. Bu altın madeninin anahtarı da - ya da en azından birkaç anahtarından bazıları - onun elindeydi. Güvenlik görevlisi olarak elindeki fırsatı yatırıma dönüştürmek için çok daha zeki, kurnaz ve yaratıcı olması gerektiğini biliyordu; ama bazı insanların bütün çığnemesi gibi, o da sadece bunu düşünmekten zevk alıyordu.

Nöbetçi rahatına bakarken, kuşlardan dişi ve daha iri olanı kanatlarını çırparak havada kendini dengeledi ve delici gözlerini üç yüz metre kadar aşağıda, otoparkta duran uzun boylu adama çevirdi. Adam baştan aşağı siyahlar giyinmişti

ve otoparkın diğer tarafından bakan biri gölgeler arasında onu kolayca göremezdi. Ama şahin için adeta bir işaret sinyaliydi o. Bunun bir nedeni kuşun keskin gözleri, diğeri de adamı çok iyi tanımasıydı.

Kuş aynı zamanda adamın ondan ne beklediğini de biliyordu.

Adam başının üstünde bir şahin eldiveni tutuyordu. Ona bakan herhangi birisi, bir taksi çağırmak için elini kaldırdığını sanabilirdi. Ama otoparkta duran bir adamın taksi çağırması da garip görünürdü elbet. Ama o çok daha garip bir şey yapıyordu. Havadan aşağı ölümü çağırıyordu adam.

Pençe havaya baktı ve akşamın hafif pembeliğinde gökyüzündeki siyah noktayı gördü. Kuş gökyüzünde sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi süzülüp duruyordu ama Pençe onun sabırsızlandığını sezmişti. Yırtıcı kuş ondan, kendini bağlayan görünmez ipi kesip onu serbest bırakmasını bekliyordu.

Pençe havada tuttuğu eldiveni birden aşağı indirerek yırtıcı kuşun istediğini yerine getirdi. Kuş onun hareketini görünce ani bir dönüş yaptı, gözlerini hedefe dikti ve kanatlarını katladı. Dalış için gerisi yerçekimine kalıyordu.

Böyle bir irtifadan dalışa geçen iri bir şahinin hızı saatte yaklaşık üç yüz kilometreye ulaşabilirdi. İnsan gözü bu kadar yüksek bir sürati izleyemez ama bu kas, kemik ve tüyden oluşan bu merminin havayı yararken çıkardığı meşum sesi duyabilir. Ama Pençe sadece kuşun hedefini izlemeyi yeğledi ve kaçınılmazın olmasını bekledi.

Kapıdaki nöbetçi parasal sorunlarını düşünüp onlar için çareler ararken, otoparkta iki sıra arabanın arasında duran

siyah kıyafetli bir adamın kendisine baktığını fark etti. Ha yal mı görüyordu, akşam karanlığının bir oyunu muydu bu, yoksa adamın yüzünde gerçekten eğleniyormuş gibi hafif bir gülümseme mi vardı? Adam sanki, senin bilmediğin bir şey biliyorum ben, der gibi bakıyordu ona.

Güvenlik görevlisi görüş alanındaki ani bir hareketle iç güdüselle olarak sağına döndü ve aynı anda şahinin pençeleri ne bağlı olan jiletler adamın boğazını korkunç bir hızla kesti. Şahdamarı kesilen nöbetçi elini boynuna götürüp birkaç adım attı, sendeledi ve sonra yere düştü, bacakları birkaç kez titredi ve durdu.

Pençe iş bitene kadar bekledi, sonra cesedin yanına gidip sıçrayan kanlara dikkat ederek inceledi onu. Elini ceketinin iç cebine atarak bir anahtar takımı çıkardı ve istediği anahtar aradı. Aynı anda arkasında ayak sesleri duydu, kulübedeki güvenlik görevlisi önce ağır ve kararlı adımlarla yürürken birden ona doğru koşmaya başladı. Pençe anahtarları cebine koydu ve bekledi.

"Pekala, dostum, yavaşça doğrul ve bana dön. Ellerini kaldır ki göreyim."

Pençe ellerini kaldırdı ve sanki, kim, ben mi? der gibi gülümsedi. Nöbetçi silahını ona doğrulttu ve yerde yatan cesede baktı. Pençe'yi gözetlerken arkasına yardım edemeyeceğini anlayınca kemerindeki telsizi aldı. Pençe o anda kol-larından birini hızla aşağı indirdi.

Nöbetçi, "Sana ellerini havada - " derken ikinci şahin onun ensesine saldırdı ve korkunç pençeleriyle omuriliğini parçaladı. Güvenlik görevlisi yere düşerken Penge kenara çekildi. Bir çantadan ölmüş birkaç güvercin çıkardı ve kolla-

rını uzatıp onları ileri doğru tuttu. Birkaç saniye sonra iki şahin de karanlıklar içinden çıkıp geldi, Penge'nin bileklerine kondular ve sevinçle güvercinleri didiklemeye başladılar, kuşların sivri tırnakları Penge'nin ceket altına taktığı deri bilekliklere geçiyordu.

Penge minibüsüne gitti ve dişi kuşu tüneğine koydu. Hayvan başına geçen maskeyle öfkelenip tısladı ama karanlık içinde kalınca hemen sustu. Penge, dışiden biraz daha ufak olan erkek şahini alıp kafese kaparken dilini ağzında şaklatarak sakinleştirdi onu. "Senin biraz daha işin var ufaklık." Erkek şahin kafesin içinde aradığını bulunca sakinleşti.

Vakıf müzesinin kapısı fazla zorlanmadan açıldı ve Penge sessizce içeri süzüldü.

Günlerden Cumartesi'ydi ama Fiona Carter, Dr. McDo-nald'ın yokluğundan yararlanarak ofisi düzene sokmaya karar vermişti. Dr. McDonald oradayken pek yapamadığı bir şey yapmış, güzel bir restorana giderek istediği gibi bir öğle yemeği yemişti. Fiona, patronuyla Profesör Murphy'nin açık sahada nasıl anlaştığını ve hangisinin daha önce şoke olacağını merak ediyordu.

Gördükleri karşısında korku ve şaşkınlıktan Fiona'nın ağzı açık kaldı. İki güvenlik görevlisinin cesetleri korkunç bir şekilde adeta parçalanmıştı ve katil geldiğinde sanki garip bir tango yapıyormuş gibi birbirlerine yakın duruyorlardı. Fiona eğilip onların nasıl öldüğünü anlamaya çalıştı ama yapamadı bunu ve çığlıklar atarak koşmamaya çalışarak, polisi aramak üzere binaya girdi.

Binanın içinde, koridorlarda garip bir sessizlik vardı. Hafta sonu bu saatlerde zaten burada kimsenin çalışması

beklenemezdi ama sessizlik çok derindi, sanki tüm binina nefes almayı bırakmış gibiydi.

Fiona içgüdüsel bir hareketle dönerek güvenli depo böl gesine yöneldi. Köseyi dönünce tel kafesli kapının açık oldu ğunu gördü. Kasanın yanına vardığında onun da açık oldu-ğunu görerek şaşırdı. Kasanın içine baktı, ne bulacağını, da ha doğrusu bulamayacağını biliyordu. Yılan'ın kuyruğu gitmişti.

Onun yerine, deponun metal bir rafına sivri bir şeyle bir yılan şekli kazılmıştı. Yılan, baş, orta kısım ve kuyruk olarak üçe ayrılmıştı. Onun yanında daha da rahatsız edici bir sim ge vardı. Fiona hemen vakfın başkanı Compton'a haber ver meyi düşündü. Sonra da Profesör Murphy ile Dr. McDo nald'ı bulmaya çalışacaktı. Onların geri dönmesi için vakti çok geç olmasını umut ediyordu.

ELLİBEŞ

U

çuşun ilk bacağı onları Washington'dan Londra'nın Heathrow Havaalanı'na getirdi ve uçak orada ekip deriştirip yakıt ikmali yaptı. Murphy ve İsis acele adımlarla çıkış kapısına doğru yürüdüler. İsis ince bedenine ağır gelen, kitap dolu - bakamadığı nadir kitaplar - bir çantayla Murphy'ye yetismeye çalışıyordu. Murphy birkaç kez çantayı taşıyabileceğini söylemiş ama İsis reddetmişti onu. "Teşşek-kür ederim, ben taşıyabilirim. Hem senin kendi değerli bir yükün var." Bu doğruydı, çünkü Murhpy, sağlam muhafazası içinde olan yarışma yayını da yanında taşıyordu ve bu da boyutları oldukça büyük olan, taşınması güç bir yükü.

Murphy sonunda İsis'in kendisiyle birlikte gelmesine evet demişti, isis bir profesyonel olarak kendini Murphy ile eşit tutuyor, onun son kaybının yerini alamayacağını biliyordu ama kendi babasının ölümünü düşününce onun duygularını anlayabileceğini de hissediyordu.

Murphy ve isis, Tar-Qasir'e gidene kadar pek fazla konuşmadılar. Murphy Londra uçuşu sırasında koltuğuna oturup kemerini bağlar bağlamaz farkında bile olmadan uykuya dalmış, uçuşun büyük bölümünü uyuyarak geçirmişti. Uçak

Londra'da yakıt ikmali yaparken Heathrow havaalanının koridorlarını dolaşmış, kendine bir çift ayakkabı arayan bir yolcu gibi dükkanlara girip çıkmıştı. Hiçbir şey düşünmüyor, yeni varlığına, yeni yaşamına alışmaya çalışıyordu Murphy: Laura'sız yaşamına yani.

İsis, onun, ilerde yapacakları için güç toplaması gerekli ğini düşünmüş, toparlanması için onu kendi haline bırakmış ve kitaplarına dalmıştı. Kendine itiraf etmekten çekiniyor du; ama,

alışmalar sırasında Murphy'yi yavaşlatacağından korkuyordu ve bu nedenle diller konusundaki bilgilerini biraz daha güçlendirmeyi düşünmüştü. Eğer Yılan'ın ikinci parçasını bulurlarsa ondaki yazıyı kolayca okuyabilmek, gizemini çözebilmeliydi.

Isis, babasına ait olan eski bir kitabı özellikle tekrar okumaya başladı. Piskopos Henry Merton'un Küçük Arami Apokrifası adlı eseriyle bu. Bu kitabı daha önce okumuştı Isis ama o zaman yeterince dikkatli okumadığını kabul ediyordu. Ya da Merton'un eski Mezopotamya dinlerinin karanlıkta kalmış yönleriyle ilgili yazdıkları o zaman onu yeterince ilgilendirmemişti belki de. Ama şimdi Babil'in putlara tap-masıyla ilgili yaptığı ayrıntılı araştırmalar hoşuna gidiyordu.

Yazar Merton bu kitabı yazdığında bir piskopos değildi kuşkusuz, İngiltere'de, Dorset'in küçük bir yerleşim bölgesinde genç bir rahipti. Isis'in babası da rahiple orada tanışmıştı. Babasının anlattığına göre, Dorchester'de eski kitaplar satan bir kitapçıda, babası ve rahip aynı anda Frazer'in Altın Dal adlı eserinin ilk baskısını almak istemişlerdi. Uzun bir tartışmadan sonra, Isis'in babası (İskoç inatçılığı ve İngiliz rahibin nezaketi sayesinde) dükkanda tek olan kitabı almayı başarmıştı.

Merton o tartışmadan sonra nezaketini tekrar göstermiş ve Isis'in babasını yakındaki bir dükkana davet ederek ona çay ikram etmişti. Isis'in babasının, dünyanın unutulmuş eski dinleri ve kara ayinlerine karşı olan merakı o dükkanda çay içerken başlamış ve daha sonra sabit bir fikir haline gelmişti. Babasının eğilimler, düşünülürse bunda şaşılacak bir şey yoktu elbet - ama Merton İngiliz kilisesinin simsiyah kıyafetini giymişti. Babası Isis'e bunları anlatırken, "O genç rahibi dinlemek garipti," demişti. "Görevi kilisede vaaz vermek olan bu genç adam büyük bir heyecanla Sümerler döneminde yeraltında, karanlık dehlizlerde yaşayan şeytanlardan söz ediyordu."

Isis'in babası, içgüdüsel kuşklarına rağmen, rahipten ayrıldıktan sonra onunla uzun süre haberleşmişti. Merton'un çok bilgili bir din adamı olması Isis'in babasını etkilemişti. Ama babası birkaç ay sonra, Merton'un mektuplarına yanıt vermekten vazgeçmiş ve gelişme çağında olan Isis de o zaman babasını rahatsız eden bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Isis, babasını rahatsız eden şeyi asla öğrenemedi. Ama şimdi, Küçük Arami Apokrifası adlı kitabın sayfalarını çevirirken, öldüğü zaman babasının elinde bu kitabı bulduklarını hatırladı.

Isis ürperdi ve içgüdüsel bir hareketle elini boynundaki nazarlığa götürdü. Nazarlık Babil Tanrıçası Iştar'ın başıydı, bunu ona babası vermişti ve stresli olduğu zamanlar onu tutardı.

Isis başını hafifçe silkeledi ve tekrar kitaba döndü. Piskopos Merton, ne olursa olsun Kildani ayinleri konusunu iyi biliyordu. Dakkuri'nin zihnini okuyabilme konusunda ona yardımcı olacak biri varsa o da Piskopos'tu.

321

Londra'dan Riyad'a uçarlarken Murphy, kitabına dalmış olan Isis'i hiç rahatsız etmedi. Son birkaç günde yaşadıkları rından sonra genç kadın enerjisini yenilemek istiyor gibiydi Uzun bir taksi yolculuğundan sonra Tar-Qasir'e vardılar ve kente yakışan bir isme sahip olan büyük, modern Vaha Ote li'ne yerleştiklerinde, aküleri dolmuş olacak ki, Isis enerji dolu görünüyordu. Murphy ise odadaki yatağına uzanınca, daha sonra ne yapacaklarını bile düşünmeden tekrar uykuyu daldı. Murphy birkaç saat sonra kapısının vurulduğunu du yup rüyasız bir uykudan uyandığında, Isis'in sabırsızlandığını anladı Murphy.

Duş alıp üstünü değiştirdi ve kendini toparlayıp geniş lobiye inerek Isis'le buluştu. Murphy, "Bu otelin adını değiştirip Boş Otel yapsalar daha iyi olur," diyerek espi yaptı. "Bizden başka müşterisi yok mu bunun?"

Isis, "Tar-Qasir turistik bir yer değil," dedi. "Ama mutlaka yine de görülecek ilginç yerleri vardır."

"Ne gibi?"

Isis gözlerini kırptırıp, "Sen uyurken ben biraz araştırma yaptım," dedi. Sanki kendisi nadiren uyurmuş gibi konuşuyordu. "Bildiğimiz gibi burası eskiden sadece bir vahaymış. ölden geçen ticaret yollarının kesiştiği uygun bir noktay-mış. Bir süre sonra tüccarlar buraya yerleşmeye başlayınca burası da bir ticaret merkezi olarak gelişmiş ve Orta ağ'da gerçek bir kente dönüşmüş. Aslında ilginç bir yer."

Isis bu geziden memnundu, eğleniyordu ve Murphy de bunu görünce mutlu oldu. "Demek ilginç bir yer, öyle mi? Dur bir tahmin edeyim, büyük dondurmacı dükkanları var. Hayır - beyzbol oyunu burada icat edilmiş!"

Isis başını iki yana salladı. "Bundan daha ilginç bir şey var. Burada çok eskiden yeraltı kanalizasyon sistemi kullanıyorlarmış. Yani eski vahaya su veren kaynak yeterince su sağladığı için etkin bir sistem yapmışlar. Belki de bu sistem örneğinin ilkiydi."

Murphy çenesini kaşdı. "Peki hâlâ çalışıyor muymuş bu sistem?"

"Yok canım, hayır. Ama o eski tüneller hâlâ yerinde duruyor olmalı. O eski zamanlarda çok dayanıklı şeyler yapar-larmış. Tar-Qasir kentinin altında ne olduğunu öğrenmek istiyorsak belki de o eski kanalizasyon tünellerini aramalıyız."

Murphy, "Bu işte çok belki var," dedi. "O tünellere nasıl ineceğiz? İndikten sonra yolumuzu nasıl bulacağız?"

Isis yerdeki sırt çantasını kaldırdı. Bir şort ve yürüyüş botları giymişti ama yine de bir tırmanıcı değil de bir filolog gibi görünüyordu, "istersen önce Tar-Qasir kütüphanesine gidelim de bir şeyler öğrenmeye çalışalım."

Murphy içini çekti. Elbette kütüphaneye gideceklerdi. Isis ona başka nasıl bir yeri tavsiye edebilirdi ki?

Sokağa çıkar çıkmaz sıcak onları adeta çarptı ama otelin önüne bir dakika sonra gelen klimalı taksiye binince rahatladılar. Ama o bir dakika içinde bile Murphy'nin gömleği terden ıslanmıştı. Isis ise sanki ülkesi İskoçya'daymış gibi serin ve sakin görünüyordu. Murphy, Belki de buz gibi bir kadın olmanın avantajı bu, diye düşündü.

Tar-Qasir kütüphanesi dışardan pek bir şeye benzemiyordu. Üç katlı mütevazı binanın Viktorya tarzı cephesi kent merkezindeki beton binalardan daha güzel görünüyordu ama kırılmış camlar ve tozlu giriş holü, kütüphanenin pek de ba-

kımlı olmadığını belli ediyordu, içerdeki tek çalışan gibi görünen adam da bu izlenimi güçlendiriyordu zaten.

Salim Ömer, "Evet, haklısınız, biraz bakım gerek bura ya," dedi. "Tar-Qasir geçmişe değil de geleceğe bakan mo dern bir kent ve kimse tüm bunları - raflarda ve kutularda bekleyen kitapları gösterdi - okunmaya değer bulmuyor." Memur içini çekti. "Utanç verici bir şey bu. Bana sorarsanız, gelecekte bize neler olacağını anlayabilmek için geçmişe bakmamız gerekir."

Murphy sıcak nane çayından bir yudum alarak başını salladı. "Bu konuda tamamen sizinle aynı fikirdeyim, Ömer Bey." Murphy, modern çağın dalgaları üzerinden aşır geçerken geçmişe bağlı kalmış bu sakin ve hafif sesle konuşan adama sempati duymuştu ve onunla daha uzun süre oturup çay içerek hikayesini dinlemek isterdi. Fakat Isis hemen işe başlamak istiyordu.

"Eski kanalizasyon sistemi, Ömer Bey. Biz o sistemle ilgileniyoruz."

Ömer şaşkın bir ifadeyle ona baktı ve Isis onun neden şaşırdığını anlamadı; adam acaba onların kanalizasyonla ilgilenmesine mi şaşırmıştı, yoksa bunu bir kadından duyduğuna mı? "Dr. McDonald, buraya kitap aramak için nadiren insan gelir zaten. Şimdi Amerika gibi çok uzaklardan gelen iki kişi ise eski kanalizasyon sistemiyle ilgileniyor. Bu bana oldukça garip geldi doğrusu."

Isis, Murphy'ye göre çok ciddi bir ifadeyle, "Ben de buna şaşırdım," dedi. "Tar-Qasir'in eski kanalizasyonunu herkes bilir elbet."

Adam ona, sanki aklını kaçırmış birine bakar gibi baktı. "Olabilir. Ama o sistemden geriye kalanı görmek için buraya çok uzaklardan gelen insan sayısı pek fazla değildir."

Murphy, "Geriye kalanı mı?" diye sordu.

Ömer ellerini iki yana açtı. "Kim bilir; oraya uzun yıllardan beri hiç kimse inmedi."

"Peki, oraya inmek isteyen biri çıkarsa ne yapması gere-kir? O kanallarla ilgili inşaat kayıtları, harita gibi şeyler var mı acaba? Yani o kanallarda kaybolmadan nasıl dolaşabilir insan?"

Ömer masadaki tozlu telefona baktı ve Murphy bir an için, adam acaba polisi arayarak, kanallarla bu kadar yakından ilgilendiğimiz için bizden kuşkulandıp tutuklanmamızı mı isteyecek, diye düşündü. Kütüphane memuru sinirlenmeye başlamıştı. "Bu iş yanlış. Tüneller yıkılmış ve tehlikeli olabilir. Size bu konuda yardım edemem."

Murphy sandalyeden kalkmak istedi ama İsis soluk elini uzatarak onun kolunu tuttu. Kütüphaneciye tatlı bir gülümsemeyle baktı ve, "Ömer Bey," dedi, "eğer bize yardımcı olursanız bu güzel kütüphanenizin restorasyonu için size bir bağışta bulunabiliriz."

Adam gözlerini kıstı. "Birkaç ilave raf yapılırsa iyi olur tabi. Ayrıca kataloglar konusunda biraz yardıma..."

İsis gülümsemeye devam etti. "Ne kadar gerekir?"

Adam bu konularda konuşmaktan sıkılmış gibi yüzünü buruşturdu. "Bin dolar desek nasıl olur?"

İsis, "Beş yüz," diye karşılık verdi.

"Raflardan bazıları gerçekten çok kötü durumda, tehlikeli. Daha geçen hafta çok kötü düştüm. Sekiz yüz."

"Altı."

"Yedi yüz elli."

"Anlaştık."

Murphy İsis'in hiç bilmediği bu iddiacı, inatçı haline alışmaya çalışırken, genç kadın sırt çantasından çıkardığı banknotları saymaya başladı. Ömer hiç sesini çıkarmadan paraları aldı ve sonra ayağa kalkarak onlara, onu izlemelerini işaret etti. Odanın sonundaki küçük bir kapıdan geçerek başka bir odaya girdiler, duvarların diplerine bir sürü kitap ve deste halinde belgeler yığılmıştı. Ömer birkaç dakikalık bir aramadan sonra istediğini buldu. Maroken kaplı ince bir kitabı, üstündeki tozları üfledikten sonra, büyük iş başarmış bir insan tavrıyla onlara uzattı.

"Gerçek bir hazinedir bu kitap. Baron de Tocqueville'in, 1844'te basılan Eski Arabistan'ın İlginç Tarihi adlı eserinin ilk baskısı. Sanırım Tar-Qasir kanalizasyon sisteminin 19. yüzyıldaki durumunu gösteren resimler bulacaksınız burada."

İsis kitabın kurumuş, sararmış sayfalarını karıştırırken Murphy ona baktı. İsis kendini filologlar cennetinde bulmuş gibi sevinç içindeydi. "İlk baskı," diye mırıldandı. "Ben bu kitabın bulunabileceğini hiç sanmıyordum. Babam bunu görseydi..."

Murphy onu kolundan tutup kapıya doğru götürdü, orada biraz daha kalırlarsa onun bu kitap hazinesinden ayrılmakta zorluk çekeceğini anlamıştı.

"Yardımanız için teşekkür ederim, Ömer Bey. Restorasyon için de şans dilerim size."

Ömer başını salladı ve ciddi bir ifadeyle, "Ben de size şans dilerim," dedi.

Ziyaretçiler gittikten sonra Ömer masasına oturdu, kendine yeniden çay koydu ve düşünceli bir ifadeyle içmeye başladı. Kısa bir süre sonra beyaz entari giymiş bir genç adam kitap raflarının arasından süzülerek ortaya çıktı. Ömer'in masasındaki kağıtları karıştırırken, "Gitmelerine izin mi verdin?" diye sordu.

Ömer omuz silkti. "Ne yapabilirdim ki? Çok kararlı görünüyorlardı."

"Kadın çok güzeldi. Hiç bu kadar mat ve güzel ten görmedim. Onları tekrar göreceğiz miyiz dersin?"

Ömer elindeki çay fincanını masaya bıraktı. "Ciddi misin sen? orada ne olduğunu biliyorsun."

Genç adam içini çekti. "Yazık olacak. Gerçekten güzel kadındı."

ELLIALTI

P

ençe süslü, oymalı geçitten geçerek büyük salona girdi ve acaba ölecek miyim, diye düşündü. Konsey için çalıştığı iki yıl süresince şatoya nadiren çağırılmıştı ve her seferinde bodruma iner, patronları da kimliklerini gizleyecek şekilde siyahlar giyinmiş kimliksiz kişiler olarak büyük, taş bir masada otururlardı.

Şimdi ilk kez olarak, şatonun içinde yolunu başka duygularla buluyormuş gibi görünen kör bir uşak, Yediler'in gün ışığında ve kimliklerini gizlemeden oturduğu uzun, meşe bir masanın ucunda oturacağı sandalyeyi gösteriyordu ona. Patronları artık ondan kimlik gizlemiyorsa iki anlamı olabilirdi bunun: Ya ona tamamen güveniyorlardı ya da şatodan canlı çıkmasına izin vermeyeceklerdi. Eğer onu öldürmeyi düşünüyorlarsa kaçmak için bir plan yapmasına hiç gerek yoktu. Ama onların bunu nasıl yapacağını merak ediyordu.

Onu öldürmek için etkin ama biraz da gösterişli bir yol izleyeceklerini düşünüyordu Penge. Bu insanlar garip eğlenceleri seviyordu. Tarih konusunda da değişik duyguları vardı. Şatonun

dekorasyonuna bakılırsa orta çağdan hoşlanıyorlardı. Belki de şu anda tam arkasında zırhlı bir asker vardı ve

elindeki uzun baltalı kargıyla onun kafasını uçurmak i bekliyordu. Ama daha dinsel bir şey de olabilirdi. Yoksa Bartholomew gibi onun canlı canlı derisini yüzmeyi ya Aziz Catherine gibi bir tekerleğe bağlayıp kemiklerini mayı mı düşünüyorlardı? Bunlar hiç kuşkusuz müthiş bir g teri olurdu. Aslında garipti ama bunu sanki dört gözle bek gibiydi Pençe.

Uzun masanın diğer ucunda oturan sert bakışlı, baltaya benzer burunlu ve kır saçlı bir adam, düşüncelerini okumuş, gibi ona bakarak gülümsedi. "Hoş geldin, Pençe." Adam sa-kin, alçak sesle konuşuyordu ama sesi yine de salonu dolduracak kadar güçlüydü. "Hiç kuşkusuz buraya neden çağırıldığını merak ediyorsun. Ya da daha açık söyleyeyim... teknolojik oyunlara başvurmadan kendimizi sana neden gösterdiğimizi öğrenmek istiyorsun. Şunu bil ki senin hizmetlerinden vazgeçmeyi düşünmedik. Tam aksine. Sen etkili ve güvenilir bir adam olduğunu kanıtladın bize. Hatta vazgeçilmez biri olduğunu." Masada oturan diğerleri başlarını salladılar. "Bizim dünyayı yönetme amacımıza uygunsun. Her şey dünya barışı için yapılıyor elbette. Her şey yolunda giderse, gelecekte çok işin olacak - bu geleceği hayal bile edemezsin. Ama sana söz veriyorum, gelecekte istediğin her şey olacak."

Pençe hiç sesini çıkarmadı ve yüzündeki anlamsız ifadeyi de değiştirmede. Öldürülmeyi düşündüğünü onların hissetmesini istemiyordu. Gelecekte daha çok insan öldürme fırsatı bulacağını düşünüp heyecanlanıyor ama bunu belli etmemeye çalışıyordu. Yediler kimliklerini ona açmışlardı ama o henüz bunun karşılığını tam olarak vermeye hazır değildi.

Konuşan kişinin solundaki tıknaz,gözlüklü adam rahatsız olmuş gibi yerinde kımıldadı ve, "Sanırım Bay Pençe'nin bize getirdiği şeyi görmemizin zamanı geldi, değil mi?" dedi.

Kır saçlı adam başını salladı ve gözleri görmeyen uşak hemen Pençe'nin yanına geldi. Pençe ceketinin iç cebinden bez bir torba çıkardı ve ona uzattı. Kör uşak elindeki torbayı, sanki camdan yapılmış gibi önünde tutarak ağır adımlarla masanın diğer ucuna yürüdü ve oraya bıraktı.

Tüm gözler torbaya çevrilince odada derin bir sessizlik oldu ve Pençe de bundan yararlanıp konseyin üyelerini incelemeye başladı. Sol tarafında dimdik oturan gri elbiseli adam bir Asyalıydı ve ifadesiz yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Onun yanında oturan tombul, sarışın ve saçlarını arkaya toplamış olan kadın Alman'a benziyordu. O da Pençe'nin getirdiğiyle pek fazla ilgilenmiş görünmüyordu. Ama onun yanındaki İspanyol tipli, ince bıyıklı ve koyu mavi elbiseli adam arkasına yaslanmış sırtıp duruyordu. Masanın başında oturan kır saçlı adamsa soğuk ifadeli gözlerini Pençe'den ayırmamıştı.

Dış görünüşlerine bakılırsa bu farklı yedi kişinin hiçbir ortak noktası yok gibi görünüyordu. Ama Pençe, tecrübelerine dayanarak onların ortak amaçlarının gücünü biliyordu. Onları bir araya getiren bir şey vardı. Muazzam kaynaklar ve aynı zamanda büyük bir gizem gerektiren bir şeydi bu. Uğruna pek çok kan akıtmaya değer bir şeydi. Çok eskilere, Kutsal Kitap'ın geçmiş dönemlerine dayanan ve aşırı dincileri onların ölümcül düşmanı haline getiren bir şeydi.

Pençe onlar arasındaki anlaşılması zor ilişkiyi bulmaya çalışırken, kendi içine de bakması gerekir mi acaba diye dü-

şündü. Konsey üyeleri ne de olsa onu artık kendilerinden bi ri gibi görüyor olmalıydı. Peki ama kendi içine, kalbine bak tığı zaman ne görüyordu? Pençe kendi kendine hafifçe gü lümsedi. Her zamanki gibi, kendi içinde sadece kan, dehşet ve karanlık görüyordu. Pençe kötülük yapmaktan, acımasız olmaktan zevk alıyordu. Yedilerle ilgileniyordu çünkü onlar ona çarpık, acımasız arzularını yerine getirebilmesi için ge rekli tüm kaynakları sağlıyorlardı.

O sırada, üzerinde zümrüt yeşili çarpıcı bir kıyafet olan dağınık kırmızı saçlı, zayıf bir kadın elini yuvarlak yüzlü adamın koluna koydu ve, "Görelim şunu. Yeterince bekledik," diye tısladı.

Sir William Merton yavaşça uzandı ve bronzlaşmış 30 santimlik pirinç parçayı torbadan çıkardı. Adam metal parçayı ışığa tutarken Pençe onun elinin titrediğini gördü. Sonra garip bir şey oldu. Sanki hava yoğunlaştı, bir elektrik şeraresinin çıtırtısı duyuldu ve Merton'un elinin titremesi durdu. Pençe bunun bir ışık oyunu olabileceğini düşündü; ama, adamın gözlerinin rengi griden gece mavisine dönüştü ve konuştuğunda da ingiliz aksanının yerini daha derin, sert bir aksan aldı.

"Yakında tekrar bir olacaksın. İlk günlerde olduğu gibi. Ve kurban bir kez daha senin olacak." Adam daha sonra gözlerini kapadı, derin bir nefes verdi ve sanki söner gibi oldu, biraz küçüldü. Gözlerini açtığı zaman tekrar eskisi gibi şişman bir İngiliz rahibine benziyordu.

Pençe, Yılan'ı daha önce incelemişti ama şimdi yeni bir merakla baktı ona. Yılan'ın bir parçası bunu yapabiliyorsa, üç parçayı da ele geçirdiklerinde ne bekliyordu bu insanlar?

Merton şimdi gözlüğünü çıkarmış Yılan kuyruğunun gövdeye yakın olan kısmına bakıyordu. Masanın çevresinde bir beklentinin sessizliği vardı. Sonunda Merton, "Evet, evet," dedi. "Evet, görüyorum. Çok güzel, çok güzel." Adam kuyruğu masaya bıraktı ve tatmin olmuş gibi gülümseyerek ellerini göbeğinin üstünde kenetledi.

John Bartholomew, "Peki sonra?" dedi.

"Murphy hâlâ İsis'le birlikte çalışıyor mu - yani Dr. McDonald'la?"

Bartholomew başını salladı. "En son olarak Riyad yolunda görüldüler."

"Çöl Krallığı. Elbette, elbette. Şey, o kadın eğer babasının kızıysa Dakkuri'nin küçük bulmacasını çözme konusunda hiç zorluk çekmez. Belki de biz şu anda burada konuşurken Murphy ikinci parçayı bulmuştur bile." Merton bunu söyledikten sonra güldü.

General Li başını hafifçe Merton'a doğru çevirdi. "O halde şu anda konuşurken, o parçayı onun elinden almamız gerekmiyor mu?"

Merton generalin ses tonundan etkilenmemiş gibiydi. "Hayır, sanmıyorum. İsis bulmacasının o parçasını da okuyup çözmeli. Bildiğiniz gibi ikinci parça üçüncünün yerini gösterecek ve üçüncü parça da... şey, onun ne göstereceğini size söylemem gerekmiyor zaten." Masa çevresindeki korkunç beklenti de onun sözlerini doğrular gibiydi. "Sabırlı olmalıyız. Murphy son parçayı da bulduğunda" - başıyla Pençe'yi gösterdi - "darbeyi indirme zamanı gelmiş olacak. O zaman Dr. McDonald'la beraber anılarımızı tazeleme fırsatı buluruz belki."

ELLIYEDI

M

Murphy demir halkayı iki eliyle yakaladı, dar geçidin duvarına dayanarak destek aldı ve tüm gücüyle çekti. Bütün gücünü kollarına vererek çekerken titriyordu, alnı ter içinde kalmıştı ama koca taş parçası yüzyıllardır durduğu yerden bir santim bile kımıldamadı.

Murphy, "En iyi giriş yolunun burası olduğundan emin misin?" diye homurdandı.

"Kesinlikle. Burası doğruca ana kanala açılıyor."

"Tabi bir ana kanal kaldıysa."

"Biraz inançlı ol, Murphy. Hadi, şurada tüm gücünü kul-landığından emin misin?"

Genç kadın dudaklarını düşünceli bir ifadeyle büzerek ay ışığında onun yanında eğilirken Murphy göz ucuyla ona baktı. Kadının elinde bir kamçı olsa hiç kuşkusuz beni kamçılardı, diye düşündü. Biraz yardım etmesini İsis'e söylemek üzereydi ki koca taşın hafifçe kımıldadığını hissetti. Halkayı gevşetmeden derin bir nefes aldı ve dişlerini iyice sıktı. Taş parçası sonunda açılmaya başladı ve Murphy sonunda onu kenara çekmeyi başardı. Dizüstü çöktü ve karanlık, havasız delikten içeri baktı.

"El fenerini ver bana."

İsis ona feneri verdi ve Murphy delikten içeri biraz cinlin eğildi.

"Bir şey görebiliyor musun?"

Duvarın arkasındaki karanlığı el fenerinin ışığıyla aydınlatmak kolay değildi.

"Pek bir şey göremiyorum. Örneğin taş duvar üst kısmını; daha sağlam gibi görünüyor ama aşağı doğru indikçe... bile miyorum. Sanırım bunu öğrenmenin bir tek yolu var."

İsis şimdi biraz sinirli ve tedirgin görünüyordu. "Peki ama nasıl...?"

"Kuşkuda kaldığın zaman düşünmeden atlarsın içeri. Benim felsefem bu işte."

İsis eskisi kadar hevesli değil gibiydi. "Ciddi olamazsın. Orada otuz metre derinliğinde bir boşluk olabilir."

Murphy bacaklarını boşluğa sarkıttı ve deliğin iki yanına yapıştı. "Bu fikri bana sen vermiştin galiba, değil mi? Hadi gel bakalım." İsis'in yüzündeki panik ifadesini gördü ve yumuşadı. "Pekala, kenarlara tutunacak çıkıntılar yapmışlar. Yavaşça onlara tutun ve beni izle."

Boşluk tam olarak otuz metre değildi ve seramik basamaklar da sağlam olarak kalmıştı. Isis'in ayağı birkaç kez kayarak Murphy'nin omzuna çarptı ama yine de olaysız indiler aşağı, indikleri yerde dört tünel vardı ve Murphy, Isis'in kendini toparlaması için biraz bekledi.

"Peki şimdi nereye gidiyoruz?"

Isis Tocqueville'in kitabının sayfalarını karıştırırken soluk yüzü el fenerinin ışığında bir hayalet yüzünü andırıyordu. "Şey, en uygun yer ana kuyunun kaynağında olmalı. Dakku-ri'nin söylediği de orası olmalı diye düşünüyorum."

Murphy yerden bir avuç toprak alıp parmaklarının arasından yere döktü. "Orayı nasıl bulacağız peki? Burada toprak kupkuru baksana."

Isis'in çatık kaşlı yüzü şimdi bir hayalete daha çok benziyordu. "Akıntının yönünü kestirip ters yönde gitmemiz gerekiyor."

Murphy yere çömeldi ve fenerin ışığını zeminde gezdirdi. "Pekala, akan su kuruduğu zaman çamurda çizgi halinde izler bırakmış olmalı ve şansımız varsa bu izler fosiller gibi yerinde kalmış olabilir." Birkaç adım ilerledi ve ışığı düz, uzun bir taşa tuttu. "İşte. Yanılmıyorsam buradan gitmemiz gerekiyor."

Murphy fenerin ışığını geçidin sağma soluna tutarak ilerlerken Isis de onu izliyordu. Genç kadm daracak tuğla geçitte ağır ağır ilerler ve oradaki yüzlerce yıllık ölü havayı ciğerlerine çekerken, neden bir arkeolog olmak istemediğini hatırlamaya başladı. Başlarının üstündeki temiz, modern otel şimdi sanki yüzlerce kilometre ve binlerce yıl uzaktaydı.

Birden Murphy'nin sırtına çarptı ve Murphy, "Burası çıkmaz sokak," dedi.

Tünellerin birleştiği noktaya geri döndüler ve suyun akış yönünü yeniden aradılar. Murphy ona bir başka tüneli gösterdi.

Isis, "Emin misin?" diye sordu.

"Seni bilmem ama ben bir orta çağ kanalizasyon tüneline ilk kez giriyorum. Açık konuşmak gerekirse sadece burnumu izliyorum."

Isis, "Bu da fena bir plan değil," dedi. "Bir kanalizasyonda yani."

Bu kez biraz daha inançsız olarak ama doğru yolda olduk larını belirtecek bir işaret bulmayı umut ederek tünelde ilerlemeye başladılar. Birkaç dakikalık ağır bir yürüyüşten sonra Murphy birden durdu ve feneriyle yerde bir şeyi gösterdi.

"Bu ne olabilir sence?"

Orada bir şey yok gibiydi, bir gölge olabilirdi. Ama Isis dikkatle bakınca içini çekti. "Bu bir ayak izi."

"Evet, ben de öyle düşündüm. Hem de yeni görünüyor. Sanırım bu da doğru yolda olduğumuz anlamına geliyor."

Isis için bu anlama gelmiyordu bu ayak izi. Orada başka birinin daha olduğu anlamına geliyordu. Belki de Ömer, onları soyması, geriye kalan paralarını alması için arkalarından birini göndermişti. Isis mümkün olduğunca çabuk geriye dönerek tekrar ışığa, insanlara ve 21 yüzyıla kavuşmak istiyordu. Ama bunu yalnız başına yapacak değildi tabi. Boynundaki nazarlığı tuttu ve Murphy'nin uzaklaşan sırtına doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra bir başka ayak izi gördüler. Sonra bir tane daha. Ve biraz sonra izler bir hayvan sürüsünün izleri gibi birbirine karışmaya başladı. "Bu durumda devam etmemiz gerekiyor mu yani? Bu izlerden birkaç kişi oldukları belli."

"Daha iyi bir fikrin var mı peki?"

"Geri dönmekten başka mı yani?"

Murphy geriye dönerek ona baktı. "Dinle beni, burada boş yere bir şey arıyor olabiliriz ama şu anda yapabileceğimiz başka hiçbir şey yok. En azından bir çıkmaz sokakta olmadığımızı biliyoruz. Bu izler bir yere gidiyor olmalı." Murphy fenerin ışığını geldikleri yöne tutunca Isis'in güzel yüzündeki korku ifadesini gördü. "Bak, beni izlemen için zorlamayacağım seni. Gerçekten geri dönmek istiyor musun?"

Isis birden rahatladığını hissetti ama sonra bir boşluk oldu içinde, sanki hayatı o anda anlamını yitirmiş gibiydi. Derin bir nefes aldı, Murphy'yi gittikleri yöne çevirdi ve arkasından hafifçe itti. "Hayır, hayır, bir an için biraz korkar gibi oldum. Belki de buranın toprağı yüzünden oldu, şimdi iyiyim."

Murphy bir şeyler homurdandı ve tekrar yürümeye başladılar. Isis o görünmez adamların ayak izlerini tekrar görmemek için fenerinin ışığını ileri doğru tutuyordu.

Sağa ve sola doğru iki tünele açılan başka bir kavşağa geldiklerinde Isis gözlerini kapadı ve nefesini ayarlamaya çalıştı.

Murphy omzunun üstünden, "Tünel darlaşıyor," dedi. "Sen iyi misin?"

Isis öfkelenmemeye çalışarak, "Bende klostrofobi yok," dedi. Söylediği doğrudu, kapalı yerler onu hiçbir zaman korkutmazdı. Bir gün Bayan McTavish öğleden sonra onu akşama kadar bir temizlik dolabına kilitletiğinde, birkaç saat süreyle arkadaşlarından kurtulup hayalindeki mitoloji kahramanları ve Tanrılarla bir arada olacağını düşünerek rahatlamıştı.

Ama buradaki durum farklıydı. Burada sadece karanlık ve havası gittikçe azalan tünellerde dolaşmak bir yana, bir de yalnız değillerdi. Ömer onlara, bu tünellerde yüzyıllardır kimsenin dolaşmadığını söylemişti. O halde bu ayak izleri kimlere aitti? Murphy'nin umursamazlığı da endişesini artırıyordu. Murphy gerçekten de bir gücün kendisini çukurlara düşmekten koruyacağına inanarak kör gibi atıyordu kendini ileriye. Isis'i düşündüğü yoktu.

Isis bir sonraki tünele girmek için beklerken Murphy yerinden kıınıldamadı. "Bir şeyler duydun mu?"

Isis başını hafifçe yana eğdi. "Nasıl bir şey?"

"Bilemiyorum. Belki de rüzgardır."

Isis elini yüzünün önüne tuttu ve başını iki yana salladı "En ufak bir esinti yok. Hayır, bu şeye benziyor... su sesine."

Murphy başını salladı. "Ayak izleri de o yöne gidiyor, Bak."

Murphy başını tavana çarpmamak için eğildi ve soldaki tünele girdi. Isis de onun ne düşüneceğine aldırmadan koluna yapıştı. Biraz daha ilerlediklerinde su şırıltısına benzer ses arttı ve Isis bir süre sonra toz toprak ve çürüme kokuları arasında suyun da kokusunu alır gibi oldu.

Bir ses daha duyunca, içgüdüsel olarak oldukları yerde durdular. Bu kez ikisi de anlamıştı bunun ne olduğunu. Ses dalgalar halinde, önce kuvvetli, sonra daha hafif, sonra tekrar kuvvetli geliyordu. Isis titreyen eliyle nazarlığını tuttu ve Murphy'nin bir şeyler söylemesini bekledi.

"Bunun hangi dil olduğunu söyleyebilir misin bana? Arapça'ya pek benzemiyor."

Isis dikkatle dinlemeye çalıştı. Seslerde garip bir ritim var gibiydi, sanki bir şarkı söyleniyordu. "Şey...bilemiyorum. Arami diline benzer bir şey gibi geliyor bana. Ama yanılıyor da olabilirim. Ne yapacağız?"

Murphy onu kolundan çekti ve, "Dikkatli olacağız," dedi.

Isis onun arkasından giderken kafasının içinde cılgın düşünceler dolaşıyordu. Günlüğünü koyduğu dosya dolabını kilitlemiş miydi acaba? Gilroy'un Gilgamiş Destanı hakkındaki açıklamasını Profesör Hitachi'ye göndermiş miydi? Fiona'nın ısrarıyla ofisine koyduğu tüm fare kapanlarını kaldırmış mıydı?

Birden Washington'a dönemeyebileceğini idrak etti. Burada öleceğine inanıyordu artık. Ama öldüğünde arkasında bir aile bırakmayacaktı en azından. Acaba cenazesine kimler gelirdi? Herhalde çok gelen olmazdı. Ama büyük olasılıkla cesedini bulamazlardı ve o zaman cenaze töreni de olmazdı. Bu durumda kaybolmuş olacaktı. Tıpkı kayıp bir ruh gibi...

Bir süre sonra Murphy onun omzuna dokundu ve ilerde bir yeri gösterdi. Taş üstüne akan suyun sesine benzer bir ses duyuldu ve şarkıya benzer ses de yaklaşmıştı. Ve şimdi tünelin duvarlarına hafif, titrek bir ışık yansımıştı.

İlerlediler ve Isis, ayak ucuna sert bir şeyin çarptığını hissetti. Tünelin zemininde tuğla parçaları vardı. Isis başını kaldırıncı duvarda düzensiz açılmış bir delik gördü. İstemediği halde bacakları onu oraya doğru götürdü. Isis korkmuyordu artık. Zihni kapanmış gibiydi ve bir robot gibi hareket ediyordu. İnsanın kendini bir hayalet gibi hissetmesi herhalde böyle oluyor, diye düşündü.

Murphy onu sarsıyor, kendine getirmeye çalışıyordu. Hafif, ne olduğu belli olmayan ışıktaki Isis'e sert bir ifadeyle baktı ve parmağını dudaklarına götürdü. Isis başını salladı ve yavaşça dönerek tünelin duvarındaki delikten dışarı baktı. Gözleri sanki kendiliğinden kapanıyordu ve kendini zorlayarak gözlerini açtı.

İlk gördüğü şey kafatasları oldu. Yedi kafatası yarım daire şeklinde dizilmişti ve göz çukurlarından çıkan yağlı bir ışık toprak zeminde yatan bir vücudu aydınlatıyordu. Vücut hareketsizdi ama yaşı ondan fazla olmayan bir küçük kıza aitti. Üstüne örtülmüş olan battaniye vücudun büyük kısmını gözlerden saklıyordu, kızın yüzü balmumuna benziyordu ama büyüyünce güzel bir kız olacağı belliydi.

Henüz ölmediyse tabi.

Belden yukarıları çıplak olan üç adam ileri geri sallanı yor, gölgeli boşluğu dolduran ritmik bir şarkı söylüyorlardı. Isis onların kucaklarında duran uzun bıçakları görünce içini çekti ve Murphy eliyle hemen onun ağzını kapadı.

Isis derin bir nefes aldı, Murphy elini çekti ve kafatasla rının arka tarafını gösterdi.

Toprağa çakılmış bir direğin ucunda, S şekilli, kalın ve parlak bir metal parçası vardı. Pirinç Yılan'ın orta kısmı!

Isis bunu anlayınca, yüzyıllarca geriye, bir ilkel karanlık lar dünyasına çekildiğini hissetti. Bayan McTavish'in dola bında olmak gibi bir şeydi bu; ama, bu kez gerçek Tanrılar ve şeytanlarla beraberdi ve buradan kaçamayacaktı. Boğazında bir inilti yükseldi ve Isis bunun duyulmasını güçlüklerle engel leyebildi.

Murphy birden tünele geri çekti onu ve Isis tüm bedeninin gevşediğini hissetti. Geri dönüyorlardı. Yaşayacaklardı.

ELLISEKİZ

Murphy Isis'i omuzlarından yakaladı ve ne durumda olduğunu anlamak için yüzüne baktı. Tünelin loş ortamında onun sadece gözlerini görebiliyordu ve o gözler de sessizce ona yalvarıyordu adeta. Murphy ona, "Yapabilir misin bunu?" diye sordu.

Genç kadının boğazından sadece bir fısıltı çıktı. Bu evet mi demekti acaba? Murphy onu tutup tekrar hafifçe sarstı ve Isis başını salladı. Şimdilik bu yeterdi. Bunu tekrarlayacakları zamanları yoktu. Murphy duvardaki deliğe doğru tekrar süründü, Isis ona bakarken bir an durdu ve sonra titreyen gölgelere doğru bıraktı kendini.

Isis de ağlamamak için eliyle ağzını kapatarak onu izledi. Murphy'ye bakmaya bile korkuyor ama gözlerini de ondan ayıramıyordu. Eğer onu gözden kaybederse gerçekten kaybolmuş demekti. Boğulmak üzere olan bir insanın can simidine yapışması gibi el fenerine yapıştı.

Murphy tünel duvarının diğer tarafında, taş ve tuğla parçaları arasında yerde sürünürken bir ara başını çevirip arkasına, Isis'e doğru baktı. Onun gözlerinin kendisini izlediğini hissediyordu ama Isis arkasında sadece bir gölge gibiydi.

Zemindeki yumuşak tozların onun sürünme sesini gizle yeceğini düşünüyordu Murphy; ama, dizi bir tuğla parçası çarparak onu biraz ileriye yuvarlayınca tüm vücudu kasıldı. Yüzünü toprağa gömdü, nefesini bile kesti, başını kaldırıp et rafa bakamıyordu. Ama üç adam ağıta benzer nağmeleri kesmediler. Adamlar transa girmiş gibiydi, belki de uyuşturucu almışlardı; ama, bu şarkı mutlaka bir süre sonra bitecek ve adamların ellerindeki bıçaklar harekete geçecekti.

Murphy yayını otelde bıraktığı için kendine kızdı. Orta çağdan kalma bir tünelde bir insan kurban etme ayinine rastlayacağını nasıl bilebilirdi ki? Ama artık hiç beklenmedik şeylere hazır olmalıydı, öğrenmişti bunu. Methuse-lah'dan gelen ilk telefonu anımsadı o anda. O eski eserin başına neler açacağını bilseydi, Daniel olsun ya da olmasın, o adama ödülüyle ne yapması gerektiğini söylemez miydi yani? Cinayetler, kilisenin bombalanması, Laura - her şey o telefonla başlamış gibiydi. Ama şimdi bunların düşünmenin yeri ve zamanı değildi elbet. Tanrı'nın kendisine belirli bir yol gösterdiğinden emindi ve bu yolu sonuna kadar izlemekten başka bir şey yapamazdı.

Bedeli ne olursa olsun izleyecekti o yolu.

Kısa bir süre sonra kurban edilecek olan küçük kızın görüntüsü geldi gözlerinin önüne, cesareti arttı ve Isis'in buna dayanıp dayanamayacağını düşündü. Genç kadın ilk tanıştıklarında bir yay ipi gibi gergin görünmüştü Murphy'ye. Ama şimdi, akademik kozasının dışındaydı Isis ve Murphy onun duygusal açıdan çökmesinden korkuyordu.

Isis'in, sinirlerine hakim olması için dua etti.

Murphy, sallanmakta olan üç adamdan mümkün olduğunca uzak kalmaya gayret ederek sürünmeye devam etti. Hayal mi ediyordu, yoksa su sesine benzer diğer ses yükseliyor muydu? Adamlar için ek bir kurban olmak istemezdi elbette ama bir yeraltı deresine de düşmek istemiyordu. Adamlar başlarını sağa çevirseler, onların görüş alanına girmiş olacaktı Murphy. Onların uyuşturucu etkisindeymiş gibi kendilerinden geçmiş hallerine uzun süre güvenemezdi, onu görmeleri an meselesiydi. Bileğindeki ışıklı saate baktı, bir dakika daha beklemesi gerekiyordu. Uzun zamandı bu. Üç canı ayinlerini her an bitirebilirdi ve işte o zaman çok geç olacaktı.

Devam edin arkadaşlar. Birkaç ayet daha okuyun, diye düşündü. Adamların meşum seslerini dinledi ve dikkatinin dağıldığını fark etti. Saatin daha hızlı ilerlemesini istiyordu. Baş zonklamaya ve gerçek dünya ile olan bağlarının gevsemeye başladığı anda arkasında taş toprak gürültüsü duydu ve başını çevirip arkaya baktı.

Ve gördüğü şey yüreğini ağzına getirdi.

Isis'i net olarak en son gördüğü yer olan duvardaki delikte şimdi korkunç bir görüntü vardı, sanki adamların dinsiz çağrılarını oraya bir kadın şeytan davet etmişti. Aşağıdan bir fenerle aydınlatılmış olan bembeyaz, ölü yüzlü baş, karanlıkta, havada desteksiz duruyor ve etrafa doğaüstü bir parıltı yayıyordu sanki.

Murphy bir an çıldırarak gibi oldu ve onun Isis olup olmadığını anlayamadı, sonra gerçeklere döndü ve ileri fırladı. Umduğu gibi, üç adam ayağa kalkmış, korkulu bir sessizlik içinde Isis'i gösteriyorlardı. Murphy adamların yanından

sendeleyerek geçip direkte parlayan Yılan gövdesine doğru atılırken onlar onun farkına varmamış gibiydi ama, Isis'in bu sirk oyunu onları ne kadar kandırabilirdi acaba? Murphy eğildi ve yerde baygın yatan kızın omzunu yakaladı. .

Kızı yerde tutan bir şey yoktu ama bir taş gibi katıydı za vallı. Murphy, Umalım da bu rolü daha önce oynamamış ol sun, diye düşündü. Kız eğer yaşıyorsa adamlar onu ilaçla uyutmuş olabilirlerdi ve bu durumda onu aniden uyandırmaya kalkmak tehlikeli olurdu ama yine de Yılan'a tapanlar tarafından öldürülmekten iyiydi.

Murphy'nin, omuzlarını sarsmasıyla birlikte gözlerini açan kız, karşısında onu görünce korkuyla bağırdı. Isis'in adamları tam anlamıyla meşgul etmesini uman Murphy yine de bir eliyle kızın ağzını kaparken, diğeriyle de, susmasını belirtmek için kendi ağzını kapadı. Kızın gözlerinde hiçbir ilaç sonrası belirtisi görülüyordu ama korkuyla açılmıştı bu gözler ve Murphy'nin sus işaretini anladığını, başını sallayarak gösterdi küçük kız.

Murphy ayağa kalktı ve Yılan'm vücudunu tutan direğe döndü. Yanan meşalelerin ışığında parlayan metal Yılan gövdesi insanı hipnotize eder gibiydi. Murphy elini uzattı ve metal parçasını direğe bağlayan ipleri çözdü. Bronza dönüşmüş Yılan gövdesini şaşkın gözlerle seyretti, bu parça aynen kuyruk gibi etkiliyordu insanı.

Ama arkasındaki üç adamın bağırışını duyunca elindeki metal parçasını incelemekten hemen vazgeçti Murphy. Adamlar küçük kızın duvardaki deliğe doğru koştuğunu görünce Isis'e bakmaktan vazgeçmişlerdi. Birbirlerine kaçak kızı gösteren adamlardan biri, elinde onların putunu tutan

Murphy'yi fark etti. O zaman küçük kızı da, Isis'i de bir yana bırakıp tüm öfkeleriyle Murphy'ye döndüler, mahvolan akşamlarının acısını ondan çıkaracaklardı.

Adamlar biraz önceki vecde gelmiş, sersemlemiş hallerinden tamamen kurtulmuş görünüyorlardı, büyük bir öfkeyle ve bıçaklarını havaya kaldırarak Murphy'ye doğru atıldılar.

Murphy hiçbir şey düşünemiyor ve kaçamıyordu da. Kaçarsa Isis'i onların merhametine terk etmiş olacaktı. Elinde bıçak olan üç manyakla başa çıkması da olanaksızdı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu, elinden geleni yapmıştı o. Adamlar onu bıçaklarken Isis'in en azından geldikleri yöne geri dönüp kaçmayı başaracağını umuyordu.

Murphy korkusunu bastırmaya çalıştı ve dua etmeye başladı. Birkaç dakika sonra Laura'nın yanında olacak, onu tekrar görecekti.

Fakat ilahi benzeri nağmeler tekrar başlayınca birden kendine geldi Murphy. Ama bu seferki nağmeler daha ince ve yüksek sesliydi; bir kadın sesiydi bu. Kendisine saldıran adamların omuzları üstünden bakınca bunu yapanın Isis olduğunu anladı Murphy. Genç kadın emir verir

gibi bir tavırla elini Murphy'ye uzatmış, garip, anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu. En azından Murphy için anlaşılmazdı bu sözler. Üç adam şimdi durup geriye dönmüş, ağızları bir karış açık, duyduklarına inanamıyormuş gibi Isis'in olduğu tarafa bakıyorlardı.

Adamların dikkati dağılırken Murphy ileri fırladı ama onların yanından geçerken bir el havaya kalkıp indi ve Murphy yan tarafında bir acı hissetti. Bir dizinin üstüne çöktü ve bir sonraki darbenin boğazını keseceğini düşündü. Fakat o anda çığlıkla homurtu arası bir ses duyuldu ve Murphy üç adamın yere düştüğünü işitti.

Isis şimdi işi biraz daha abartmış, öfkeyle bağırıyor ve in ce kollarıyla havada daireler çizip duruyordu. Ama söyledikleri her neyse, adamlar onun mesajını almış gibi görünüyolarlardı. Murphy artık her şeye boş verdi ve Isis'in yanından hızla geçip tünele dalmadan önce onun kolunu da yakaladı ama Isis, bir faninin bir Tanrıçaya dokunmasına çok kızmış, gibi öfkeli gözlerle ona baktı.

Murphy, "Hadi, Tanrıça, bırak artık bu oyunu," diye fısıldadı. "Adamlar senin oyununu anlamadan önce çıkıp gitmemiz gerekiyor burdan."

Isis onunla dalga geçer gibi güldü ama kendisini geldikleri yöne doğru çekip götürmesine de izin verdi. "Onların bir süre hiçbir yere gidebileceğini sanmıyorum. Akrep adamlara yem olmayı göze almadan yapamazlar bunu."

Murphy onu tünelde çekmeye devam ederken, "Onların lehçesini konuştuğunu bilmiyordum," dedi.

"Sonunda hatırladım onu. Bir Terammas lehçesi bu, tahminen bin yıl kadar önce konuşulmuş."

"Ve sen de tesadüfen biliyorsun bunu, öyle mi?"

"Bunu üniversitede, sadece eğlence olsun diye öğrenmiştim. O kadar garip bir dil ki, birinin çıkıp onu canlı tutması gerektiğini düşünmüştüm o zaman."

"Peki öyle bağırıp neler söyledin onlara? Seni dikkatle dinliyorlardı."

İki tünelin birleştiği noktayı geçtiler ve tünellere girdikleri kavşağa yaklaştılar. Murphy arkalarından gelen ayak seslerini duymuyordu.

"Sefil yaşamlarını yaratıcı Tanrıçaya borçlu olduklarını ve benim yakın dostum köpek - ruhuna dokunurlarsa pişman olacaklarını söyledim onlara."

Murphy onu ilk basamağa doğru hafifçe itti ve, "Senin köpek - ruhun mu?" diye sordu. "Benim için köpek - ruhundan daha iyi bir şey bulamadın mı yani?"

"Senin için yılan - ruh diyecektim ama yeterince kötü görünmediğini düşündüm."

"Sanırım sana teşekkür etmem gerekiyor."

"Murphy, istersen geri döner ve onlara senin bir Kutsal Kitap arkeologu olduğunu söyleyebilirim."

Murphy, "Şimdi düşündüm de, köpek - ruhu yine de iyi," diye homurdandı.

Isis yukarı çıktı ve onun çıkmasını kolaylaştırmak için Yılan gövdesini ondan aldı. İçeri girdikleri deliği kapatan koca taşı ikisi birlikte duvardaki yerine yerleştirdiler ve duvara dayanarak oturdular, kaçıkları garip dünya şimdi korkunç bir rüya gibi uzaklarda kalmıştı.

Bir süre sonra Isis, "O zavallı kıza ne oldu acaba?" diye sordu.

Murphy bir bez parçasını kaldırıp ona gösterdi. "Sanırım kaçıp gitti burdan. Bu kumaş parçası üzerindeki giysinin bir parçası, burada bir yere takılıp yırtılmış olmalı." Isis'in yüzüne baktı. Gözleri kapalı olan genç kadının yüzü ay ışığında yine hayalet gibi görünüyordu. "Aşağıdaki oyunun çok güzeldi Dr. McDonald. Harika bir kabare oyunu çıkardın doğrusu."

Isis yerinden kalktı ve pantolonundaki tozları silkeledi. "Bu çok kolaydı. Babam her zaman benim yeniden yaşama dönmüş bir Tanrıça olduğumu söylerdi. Sanırım bu tür şeyleri doğal olarak yapıyorum." Murphy onu çıplak görmüş de bir daha asla eskisi gibi arkadaş olamayacaklarmış gibi, sanki

canı sıkılmıştı Isis'in. Murphy'ye baktı ve, "Hadi otele dönelim," dedi. "Seni bilmem ama ben koca bir bardak viski içebilirim."

Murphy sesini çıkarmayınca Isis onun aynı fikirde olma dığını düşündü. Onun yüzünden başına gelenlerden sonra belki bir şişe bile içebileceğini söyleyecekti ki Murphy'nin iri gözlerinin kapandığını gördü. Murphy yavaşça duvardan aşağı kaydı ve başını toprağa koydu.

Isis onun kan içindeki yarasını ancak o zaman fark etti.

ELLIDOKUZ

"Bayan Kovacs geldi, efendim."

Shane Barrington Kovacs'ı büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu. "Gönder içeri. Ve rahatsız edilmek istemiyorum."

Kapının eşiğinde duran kadın, bir ay kadar önce ofise gelen Stephanie Kovacs'dan biraz farklı gibi görünüyordu sanki. Stephanie yine erkekleri tahrik edici ama bana - sakın -asılma der gibi duran kısa bir etek, siyah balıkçı yaka süveterle spor ceket giymişti, hafif makyajı ve biraz dağınık saçları sanki onun, güzel görünmekten daha önemli işleri olan bir kadın olduğunu söylüyordu. Patronun masası önündeki tek koltuğa doğru kendinden emin, iddialı adamlarla ilerledi ve oturdu.

Ama kadının gözleri, ilk görüşmelerinden beri onun büyük bir değişiklik geçirdiğini belli ediyordu. İzleyicilerinin çok sevdiği o canlı, parıldayan gözlerin yerini sanki şimdi boş bakan ve canlılığını kaybetmiş gibi duran gözler almıştı. Ruhunu satmış bir insanın gözleriydi bunlar.

"Geldiğin için teşekkür ederim, Stephanie. Yaptığın çalışma için sana kendim teşekkür etmek istedim."

Stephanie ihtiyatlı bir ifadeyle baktı ona. "Kilise bom bardımanı hikayesi beklenen etkiyi yapmadığı için özür dilerim. FBI önce çok heyecanlıydı bu konuda; ama, şimdi çok daha dikkatli davranıyorlar. Dekan Falhworth ise boş bir adam. Bana söylediklerinin hiçbirisi, sizin söylediğiniz şekilde Murphy'nin aleyhine kullanılabilecek şeyler değil. İnanın, ben -"

Barrington elini sallayarak onu susturdu ve, "Tamam, Stephanie," dedi. "Sen iyi çalıştın. Biz sadece Profesör Murphy'nin neler yaptığını öğrenmek ve kamuoyunun dikkatini çekmek istedik. Zamanla aşırı dinciler konusunda daha çok şey öğreneceksin."

Stephanie ona, en önemli şeyini kaybetmiş bir insanın kayıtsız ifadesiyle baktı. "'Biz' dediniz. Bunların arkasında gerçekten kim olduğunu merak ediyordum ben de. Siz bana dinsel konularla pek meşgul olacak biri gibi görünmüyorsunuz, Bay Barrington."

Barrington gülümsedi. "Her zaman korkusuz araştırmacı muhabirsin. Sanırım burnun pis kokulan almadan duramıyor." Durdu ve Stephanie'nin kızaran yanaklarına bakarak, "Seni zincirletsem, ağzını kapatsam bile yine yapacaksın bunu," diye ekledi.

Barrington kalktı ve kapağı buzlu cam olan bir dolaba gitti. "Sana bir içki ikram edeyim." Stephanie başını iki yana salladı. "Çalışırken içmem."

Barrington gülerek, "Hadi, yapma," dedi. Koyu renkli bir şişe aldı ve mantarındaki teli kıvrıp açmaya başladı. "Bir kadeh şampanya."
"Şampanya mı? Bir şey mi kutluyoruz."

"Umarım, Stephanie. Umarım öyle olur."

Barrington şişenin mantarını bir peçeteyle tutarak hafif bir patlama sesiyle açtı ve iki kadehe şampanya koydu. Stephanie kendisine uzatılan kadehi sessizce aldı.
"Pekala, neye içiyoruz?"

Barrington garip bir gülümsemeyle kadehini kaldırdı. "Pazar hakimiyetine elbette."

Kadeh tokuşturdular. Stephanie hafif alaycı bir sesle, "Buna her zaman içerim," dedi.

Barrington kadehini bıraktı ve masaya eğildi. Stephanie onun, kendisine biraz fazla yakın durmasından rahatsız olmuşa benziyordu.

"Yakında gerçek olabilir bu, Stephanie. Bildiğin gibi Barrington İletişim, bu alanda dünyanın en büyüklerinden biri. Ama bu sadece bir başlangıç. Yakın gelecekte çok daha fazlası olacak."

Stephanie kuşkuyla gözlerle baktı ona. "Ne yapmak istiyorsunuz, başkanlığa aday mı olacaksınız yoksa?"

"Ben gerçek güçten söz ediyorum, Stephanie. Yani rüyalarında görebileceğin türden bir güçten."

Stephanie bir yudum şampanya aldı. "O halde size içelim, Bay Barrington. Ama bunun benimle ne ilgisi var anlayamadım doğrusu."

"Lütfen, bana Shane diye hitap et." Barrington kalktı ve pencereye gitti. "Güç ve para insana pek çok şey getirebilir, Stephanie. Ama seninle açık konuşacağım, tepede insan yalnız

kalabiliyor. Boşandığımdan bu yana çıktığım kadınlar oldu elbette; ama, benim kadar çok paran olduğu zaman güvenilebileceğin insan bulmak çok zor. Yani o parayı gerçekten

paylaşabileceğin birini bulmak kolay değil. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Stephanie onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Adam onun ruhunu satın almıştı ve şimdi de gerisini istiyordu. Stephanie ilk anda paniğe kapılır gibi oldu ama çabuk toparlandı ve düşünmeye başladı. Belki de sandığı kadar kötü bir anlaşma olmazdı bu. Eğer satılacak bir şey varsa en iyi bedeli almalıydı. Barrington dünyanın hakimi olmayı düşünüyordu. O da en azından onun kraliçesi olabilirdi.

Stephanie onun yanına gitti ve ikisi yanyana durup aşağıyı, kenti seyretiler. Birkaç saniye sonra İncil'de okuduğu bir şey geldi Stephanie'nin aklına. Şeytan ve Hz. İsa'nın dağın tepesinde duruşları. Şeytan Hz. İsa'ya, önünde eğilip ona taparsa dünya krallıklarını bağışlayacağını söylememiş miydi?

Stephanie başını yavaşça Barrington'un omzuna koydu. Pekala, bundan da akıllıydı o. Bay Barrington... Shane... ona bu teklifi ikinci kez yapmak zorunda kalmayacaktı.

ALTMİŞ

I

sis, siyah çantasını koltuk altına sıkıştırmış Dr. Aziz'in asansöre bindiğini görünce içeri girip kapıyı kapadı. Son çare olarak bir düzineden fazla Arap lehçesiyle ve yaklaşık on tane Yakın ve Orta Doğu diliyle konuşmuş, belki bir milyon sözcük kullanmıştı. Ama sonunda, burada sadece bir tek dilin geçerli olduğunu anlamaya başlamıştı.

Bahşiş.

Resepsiyondaki genç adam birkaç doları alınca Dr. Aziz'i memnuniyetle çağıracağını ve onun sır saklayan bir adam olduğunu söylemişti. Doktor da yine oldukça dolgun bir ücret karşılığında Murphy'nin yarasını tedavi ederek sarmıştı. Isis adamı odadan çıkarırken, doktor ona altın dişlerini göstererek sırttı ve bir parmağını dudaklarına götürerek, "Polis yok, polis yok!" diye fısıldadı.

Isis yine de onların polisi oraya çağırıp çağırmayacaklarından emin değildi. Ama polis gelse bile, o ve Murphy yasadışı bir şey yapmamışlardı, değil mi? Isis'in bildiği kadarıyla kimseyi öldürmemişlerdi ve aldıkları Yılan gövdesine gelince, onun kime ait olduğu bile belli değildi. Aslında Hezeki-ah'ın haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı: Bu Yılan hiç kimsenin eline geçmese belki de daha iyi olurdu.

Vücudu birden ağırlaşır gibi olan Isis sırtını kapıya daya dı. "Sanırım yaşayacaksın. Adam bana berbat görünüşlü ağır kesici haplar verdi, belki de atlara verilenlerdendir; ama, se nin de bir katır gibi inatçı olduğunu düşünürsek... Murphy?"

Murphy gözlerini kapamıştı ve yüzü çok soluk görünüyordu ama Isis onun nefes alış verişini fark edebiliyordu, Murphy'nin yatağına yaklaştı ve içinden gelen bir hisle onu dokunmak istedi. Kendi kendine, Sadece yaşayıp yaşamadığını anlamak için, diye mırıldandı.

Murphy'nin teni serindi ama Isis onun boynundaki kan akışını hissedebiliyordu. "İyi geceler, Murphy," diye mırıl dandı. "Güzel rüyalar dilerim sana."

Isis odasına gidip yatağına uzandı ve bir süre gözlerini kapayarak içindeki duyguları analiz etmeye çalıştı. Sonra derin bir nefes alarak yavaşça verdi ve doğrulup oturdu. Çalışması gerekiyordu. Dengesini yeniden bulmanın tek yolu buydu.

Kendine bir bardak portakal suyu hazırladı, önüne sarı not defterini ve uçları açılmış bir düzine kadar kurşun kalem alıp masaya oturdu ve Yılan'ın gövde kısmını da masa lambasının ışığı altına koydu. Uzun bir gece olacaktı bu.

Isis kırılan cam sesiyle uyandı. Not defterinden ayırıp masaya bıraktığı sarı kağıtlar açık camdan esen rüzgarla odanın her tarafına dağılmıştı. Üzerindeki ince örtü uçarak yere düşmüştü. Isis titriyordu. Masa lambası yere düşmüştü, akımın gelip gitmesiyle ampul yanıp sönüyordu.

Birisi kapıya hızla vuruyordu ve Isis üstünü örtmek için örtüye uzandı. Eliyle pamuklu geceliğini yokladı. Kafası karışmıştı, elini yatağın yanındaki gece lambasına uzattı.

İşığı yaktı, her şey yerli yerindeydi. Lamba masanın üstünde duruyordu. Kağıtlar bıraktığı gibi muntazaman üst üste ve Yılan da kağıtların üstündeydi. Pencere kapalıydı. Onun heyecanlı solumasından başka ses duyulmuyordu odada.

İsis rahatlayıp kendi kendine güldü, kalkıp masaya gitti ve en üstteki kağıda ne yazdığına baktı. En azından rüyasında bunu görmemişti. Aklında iyi kalması için son yazdığını bir kez daha okudu ve sonra yatağına döndü. Aldığı notu kendine tekrarlayamadan yeniden uykuya daldı.

Ertesi sabah Murphy çok iyi görünüyordu. İsis mağarayı andıran restorana inip tek dolu masada ona katıldığında Murphy mutlu bir ifadeyle kahvesini içiyor, kurabiye yiyordu.

İsis, "Canlı ve neşeli görünüyorsun," dedi.

Murphy ona bakıp göz kırptı. "Uyku iyi geldi."

"Evet ama biraz ağır ol. Dr. Aziz en azından bir iki gün yatakta kalıp dinlenmeni söyledi."

Murphy, "Senden birkaç dolar fazla alabilmek için gevezelik yapıyordu o adam," diye homurdandı. "Sanki bu bir ölüm kalım meselesiymiş gibi davrandı. Bu sadece küçük bir kesik. Her neyse, yapacak işimiz var."

İsis zafer kazanmış gibi bir ifadeyle elini çantasına soktu. "Sakin ol. Her şey tamam."

Murphy onun uzattığı buruşuk kağıdı aldı ve dikkatle okudu, "Babanın senin hakkında söylediklerine inanmaya başlıyorum galiba. Hiç uyumadın mı sen?"

İsis masa örtüsüne baktı. "Uzun sürmedi."

"Doğru çözdüğüne emin misin peki?"

İsis birden uzanıp kağıdı onun elinden kapmak istedi ama Murphy elini geriye atıp kaçırdı onu. "Şakaydı, canım."

Murphy kağıdı tekrar okudu. "Tufan topraklarında, bir krali çeyle kalır. 'Tufan topraklarında.' Kutsal Kitap'daki tufan olabilir bu."

İsis başını salladı. "Babil literatüründe buna dair pek çok referans var. Ama soru, bunun tam olarak nerede olduğu?"

"Pek çok insan Nuh'un Gemisi'nin Ağrı Dağı'nda kaldığını düşünüyor. O zaman Anadolu'da olabilir. O bölgede bildiğimiz bir kraliçe var mı peki?"

"Doğru zaman çerçevesinde yok. Çok fazla kuzeyde."

"Pekala, belki de o Tufan'dan söz etmiyordu, sadece sellerin bastığı bir yeri de anlatmak istemiş olabilir."

İsis kendine çay koydu ve içine biraz süt damlattı. "Örneğin nereyi?"

"Mısır'a ne dersin? Nil Nehri her yıl taşar. O olmasaydı ne Mısır uygarlığı, ne Sfenks ne de piramitler olurdu."

"Mantıklı. Sonrasını oku."

"Taş mezara gömülmüş, havada uçuyor." Murphy başını iki yana salladı. "Hiçbir şey anlamadım."

İsis çay fincanını masaya bıraktı. "Dinle. Eğer haklıysan ve Dakkuri Mısır'dan söz ediyorsa, o zaman taş mezara gömülmek, bir kraliçeyle kalmak, bir piramidin içini belirtiyor olabilir, değil mi?"

"Evet, olabilir."

"Pekala, sen bir arkeologsun, kaç piramit var orada?"

"Çok fazla."

"Ama bu basit bir piramit değil."

Murphy elini masaya vurdu ve ne olduğunu merak eden bir garson mutfaktan dışarı fırladı. İsis kaşlarını çatarak garsona gitmesini işaret etti.

"Rüzgarlar Piramidi'ni duydun mu hiç?"

"Sanmıyorum. Bunu uydurmadığından emin misin?"

Murphy sırttı. "Bu piramit gerçekten var. Kahire'nin hemen batısında, Giza vadisinde, tek başına duruyor orada. Khufu, Khafre ve Menkure gibi üç büyük ve ünlü piramide yakın olmadığı için kartpostallarda resmi bulunmuyor ve bunun için de kimse bilmiyor onu."

"Peki bu ilginç ismin nedeni ne?"

"Efsaneye göre bu piramidin ortasında yukarı doğru bir hava akımı, bir rüzgar varmış sözde. Bu hava akımı öyle güç-lüymüş ki, bir adamı sonsuza kadar yerden yukarda, havada tutabilirmiş."

Isis, "Bir adamı... ya da Piring Yılan'ın başını," dedi.

"Neden olmasın. Yanılmıyorsam orası aynı zamanda Kraliçe II. Hephtrat'ın da mezarıdır."

"Tombala! Taş mezara gömülmüş ama havada uçuyor. O halde ne yapıyoruz?"

"Elbette onun içine bir bakacağız. Hadi gidelim."

Murphy'nin odasına gittiler ve Murphy dizüstü bilgisayarında Preston Üniversitesi'nin sitesine girerken Isis de omzunun üstünden onu izledi. Birkaç saniye sonra ekranda Rüzgarlar Piramidi'nin karmaşık bir planı çıktı, piramidin içi üç boyutlu olarak görülebiliyordu.

Isis piramidin zeminindeki bir dizi kare şeklinde deliği göstererek, "Nedir bunlar?" diye sordu.

"Hava kanalları. Hava büyük odaya çekiliyor - Hephtrat'ın mezarı üstünde, piramidin ortasındaki şu büyük, boş alana yani - ve buradan, yani yukarı doğru, üçte ikilik yükseklikteki şu daha küçük deliklerden dışarı çıkıyor."

"Çok etkileyici. Demek eski Mısırlılar havalandırma sistemini bundan üç bin yıl önce yapmışlar."

Murphy, "Sadece hanedan için," dedi. "Ama onlara bile öldükten sonra yapılıyordu bu. Mısır uygarlığı belki de bu mantık yüzünden battı."

Isis ona istihzalı bir gülümsemeyle baktı. "O zaman havada uçan cisimler efsanesi nerden geliyor?"

"Lisedeki fizik derslerini pek anımsamıyorum ama şöyle düşünüyorum: Hava içeriye dipteki kanallardan giriyor. Büyük odanın içinde hava ısınıp yükseliyor ve piramit yukarı doğru daraldığı için sıkışıyor. Sıkışma olayı havanın hızını artırıyor ve yukardaki deliklerden dışarı atıyor; ama, bu olurken aşağıdan daha çok hava çekiliyor. Bir tür sonsuz hava akımı."

"Yani sen şimdi Yılan başının büyük odada havada durduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Bundan kuşkuluyum. Benim tahminime göre ya mezar odasında ya da hava kanallarından birinde olmalı."

Isis ekrandaki şemaya kuşkuyla bir ifadeyle baktı. "Biliyorsun sana klostrofobim olmadığını söylemiştim; ama, şu hava kanalları bana çok dar gibi geliyor. Biz nasıl...?"

Murphy birkaç tuşa basınca piramit şeması ekrandan kayboldu. Onun yerine ekrana, bir tür ileri teknoloji ürünü elektrik süpürgesine benzeyen ve dönen bir grafik çıktı.

"Şimdi de Piramit Robotu'nu görüyorsun. Piramitlerin hava kanallarında dolaşmak için özel olarak yapılmış uzaktan kontrollü bir robot bu."

"Şaka yapıyor olmalısın. Bunu gerçekten yapan var mı?"

"Elbette var. Robot Corporation'ın en çok satan ürünü olup olmadığını bilmiyorum ama şimdi bize bunlardan bir tane gerekiyor. Hangi renkte istersin? Sanırım sadece koyu gri ve bir de ondan biraz daha koyu gri varmış."

Isis aletin özelliklerini okumaya başladı: Robot bilgisayar kontrollüydü, paletli olan robotta birbiri üstüne konmuş iki ayrı ve tırtıllı tank paleti vardı, bunlardan biri hava kanalının zeminine karşı itilirken diğeri de tavana yapışıyor ve tutunma olayı yaratıyordu. Sistemde algılayıcılar, ışıklar ve minyatür TV kameraları geniş bir görüş alanı sağlıyordu.

"Diyelim ki bunlardan birini ele geçirdin, peki ama piramide nasıl gireceğimizi hala anlamış değilim. Senin bürokrasiyi umursamadığını biliyorum ama bir ya da iki deve kiralayarak kazı yapmaya başlayamazsın, değil mi?"

Murphy gücenmiş gibiydi. "Bağlantılarım yok mu sanıyorsun sen? Piramitler direktörü Dr. Butros Havas adını duymadın mı hiç? Pekala, fakülte'deki en iyi arkadaşım Jassim Amram'dı. Bu adam şu anda Kahire'deki Amerikan Üniver-sitesi'nde arkeoloji hocası ve aynı zamanda Havas'ın da sağ kolu. Eğer Jassim'i iyi tanırıyorsam, şimdiye kadar bu robotlardan birini satın almış ve ona martini yapmasını bile öğretmiştir."

Isis kapıyı açarken, "Pekala," dedi. "Sen dostun Profesör Amram'la temas kurmaya çalışırken ben de pilotumuza, bizi Kahire'ye uçurmak için hazırlanmasını bildireyim."

Murphy dizüstü bilgisayarını kapamış ve eşyalarını sırt çantasına tıkmaya başlamıştı bile. "İyi fikir."

O anda telefon çaldı. Arayan bir sekreterdi. "Oh, Tan-rı'ya şükür, Dr. McDonald. Özgürlük Vakfı Parşömenleri Başkanı Bay Compton arıyor sizi."

"Isis." Harvey Compton'un sesi biraz gergin gibiydi. Bel ki de Isis'in, uçağının içini berbat ettiğini düşünüp endişele niyordu. Isis ona seyahatin buna değdiğini, güzel şeyler bul duklarını söylemek istedi. "Harvey, ikinci parçayı bulduk ve Yılan'ın başının nerede olduğunu da öğrendik sanıyoruz."

"Pekala, tamam. Boş ver şimdi bunu. Seni arayıp dur dum. Burada iki kişi öldürüldü ve Yılan'ın kuyruğu da çalın di. Isis, Profesör Murphy ve sen hemen seyahatinizi iptal edip buraya dönün."

ALTMİŞBİR

G

arıptı. Garip ve korkunçtu bu. İki güvenlik görevlisinin öldürülmesi olayı dünyanın diğer ucunda meydana gelmişti ama öldürülenler Isis'in tanıdığı, birlikte çalıştığı kişiler olduğu için genç kadın mahvoldu.

"Isis, seni ve vakfı bu işe karıştırdığım için çok üzgünüm." Murphy bunun bir teselli olamayacağını iyi biliyordu. "Başkan Compton haklı elbette, hemen geri dönmeliyiz."

Isis oturdu ve duvara bakmaya başladı. "Murphy, geri dönmüyoruz. Şimdi yapamayız bunu. Özellikle şimdi yapamayız. Yılan'ı ele geçirmek isteyen güç neyse, kimlerse, durdurulmalı bunlar."

"Isis, sen şoktasın. Tar-Qasir'de olduğundan daha büyük tehlikeydesin sen şu anda, çocuk oyuncağı değil bu iş. Topla valizini."

"Hayır, Murphy, planladığımız yere gideceğiz. Başkan Compton şu anda bizi durduramayacak kadar uzakta. Ayrıca vakıfta bulunan bir şey hakkında sana bir şey söylemedim."

"Ne?"

"Yılan'ın kuyruğunu çalan adam çok hayasız, korkunç biriymiş. Seninle alay etmek ister gibi bir mesaj bırakmış

oraya. Kuyruğu aldığı metal rafa bir yılan resmi çizmiş ve bu yılan üç parçaymış."

Murphy pencereye gitti. Birkaç dakika düşündükten sonra başını geriye çevirdi ve, "Pekala," dedi. "Yılan'ın kuyruğunu arayan kişi bizim araştırmamızı da biliyordu. Bu araştırma konusunda güvenerek bilgi vermiş olduğumuz birkaç kişiden hiçbiri hırsız ya da katil olamaz."

"Yani şimdiye kadar demek istiyorsun. Bu Yılan'da hiç kuşkusuz pek çok insana yüzyıllar boyunca pek çok garip şey yaptıran bir güç var."

"Evet, bu kuyruğu ele geçirmek için hırsızlık yapacak ve insan öldürecek kişinin rakip bir arkeolog olabileceğini asla söyleyemezsin, olmaz bu. Bu durumda bizim karşımızda olan bu kişi hiç kuşkusuz karanlık güçlere hizmet eden biri olmalı diye düşünebiliriz."

Isis son haberi vermeden önce Murphy'nin elini tuttu, gözlerinde endişe ifadesi vardı. "Murphy, sana vakıftaki bir başka şeyden söz etmeliyim. Hatırlarsan bana Laura'ya verdiğin haçlı kolyeden söz etmiş ve birinin cenaze töreninde o haçın bir kısmını kırdığını söylemiştin. Vakıftaki rafa yılan resmini çizen o manyak, aynı yere üç parçaya ayrılmış bir de haç resmi çizmiş."

Murphy şoke olmuş gibi bir sandalyeye oturdu. Sonra kalktı ve duvara gidip yumruğunu üç kez kuvvetle oraya vurdu. "En kötü kuşkuşlar doğrulanıyor. Bu olay gittikçe korkunç ve garip bir hal alıyor. Belirtiler, yaşadığımız bir sürü olayın, sonunda gelip esrarengiz bir bağlantı noktasına ulaştığını gösteriyor. Preston'a gelip Chuck'la dost olarak sorun yaratan yabancı, kilisenin bombalanması olayı, kuyruğun çalınması". Murphy son bağlantıyı düşünürken sesi çatallaştı.

Isis onun düşündüğünü tamamladı ve, "Laura'nın, üstüne düşen enkaz parçalarından ölmediği gerçeği," dedi. "Yani kesinlikle öldürülmüş olması."

"Isis, bu artık arkeolojinin, ve hatta inancın ve Kutsal Kitap'ın onaylanmasının da ötesinde bir şey. Öleceğimizi bilsek bile o Yılan başını bulmalıyız. Ayrıca araştırmamızı sürdürürsek bu kötü yabancıyla karşılaşmamız da fazla gecikmeyecektir."

ALTMİŞİKİ

"Pekala, Yılan'ın başını bulunca ne yapacağız?"

Taksi ustaca manevralarla arabaların, bisikletlerin, yayaların ve arada bir ortaya çıkan öküzlerin arasından sıyrılıp geçerken Murphy de Kahire'nin baş döndüren gürültülü sokaklarını seyrediyordu. Soru onu gafil avlamıştı.

Isis, "Yani Yılan'ı birleştirmemiz mümkün değil artık," diye devam etti. "Vakfa gizlice giren adam kuyruğu çaldı. Kutsal Kitap'ta yazılanın doğruluğunu kanıtlamak istemeni anlıyorum. Bunu elindeki ik parçayla da yapabilirsin. Ama burada olmamızın gerçek nedeni bu değil, değil mi?"

Isis'in teni bu sıcak ülkelerde geçen günler içinde güneşte biraz yanmış ve bu da ona yakışmıştı. Şimdi kendine biraz daha fazla güvenir gibiydi ve en küçük bir işaretle yine vakıftaki o karanlık ofisine kapanacak kadına pek benzemiyordu. Ama Murphy onun iddiacı karakteriyle uğraşmayı henüz pek düşünmüyordu.

"Beni yaptığım iş, Kutsal Kitap'ta yazılı olanların doğruluğunu kanıtlamak. Bundan daha önemli bir şey düşünemem."

Isis ona kuşkulu gözlerle baktı ve taksinin şoförü sallanan bir bisikletle önlerinde giden yaşlı bir adama çarpmamak için direksiyon kırarken, kapı koluna yapıştı. Dengesini bulunca, "Öyle mi?" dedi. "Ya kehanetler? Kutsal Kitap kehanetleri yani."

"Onlar da bunun bir parçası. Eski Ahit kahinlerinin, söyledikleri zamanda yazmış olduklarını gösterebilirsek, bu da onların gerçek olduğunu kanıtlar."

"Nasıl yani?"

Murphy isteksiz bir tavırla gözlerini kalabalık sokaktan arabanın içine çevirdi. "Onların kehanette bulunduğu bazı şeyler gerçekleşti. Şüpheciler onların bu olayları, olduktan sonra yazdıklarını, ileriye değil, geriye baktıklarını söylüyorlar. Eğer biz onların bu olayları, kendi söyledikleri zamanda yazdıklarını gösterebilirsek, onların tarihi önceden gördükleri kanıtlanmış olur."

"Peki neden bu kadar önemli bu?"

"Henüz gerçekleşmemiş olan kehanetler olduğu için. Böylece insanlar bunların da gelecekte gerçekleşeceğine inanabilirler."

Isis sanki bildiği bir şeyi doğruluyormuş gibi başını salladı. "O zaman bana Daniel'in Kitabı'nda henüz gerçekleşmemiş olan kehaneti söyle."

"Daniel mi? Ben senin daha çok Marduk ve Ereshkigal benzerleriyle ilgilendiğini sanıyordum."

Isis ona, Murphy'nin şimdiye kadar görmediği sert bir ifadeyle baktı ve Murphy onun üzerine biraz fazla gittiğini anladı. Isis o gün ilk kez olarak nazarlığını da takmamıştı boynuna.

"Özür dilerim. Evet, sana Danielden söz ederim elbette, ama neden şimdi istiyorsun bunu?"

"Pirinç Yılan'ı arama çalışmalarının Daniel'le ilgili esrarengiz mesajla başladığını söylemiştin bana. Sanırım tüm bunlarla ilgiliydi o. Hayatımızı bunun için tehlikeye atıyoruz biz. Onun için ben de nasıl bir işin içine girdiğimi öğrenmek istiyorum."

Isis biraz düşüncesizce konuşur gibiydi ama Murphy umursamadı bunu.

"Pekala. Tanrı, Daniel kanalıyla Nabukadnezar'a tarih boyunca dünyada dört dünya imparatorluğu olacağını bildirdi: Önce, kendi heykelinin Altın Baş ile temsil edilen Babil imparatorluğu; sonra Medes ve Pers imparatorluğu; sonra Yunanlılar; ve en sonunda da Romalılar. Bu imparatorluklar gittikçe zayıfladı ve Romalılar da ikiye bölündü - heykelin iki bacağı gibi."

"Roma ve Bizans."

"Doğru. Yani sadece dört dünya imparatorluğu yaşadı tarihte. Romalılardan bu yana hiç kimse çıkıp da - ne Napol-yon, ne Hitler - beşinciye kuramadı."

Isis şaşkın gözlerle ona baktı. "O halde henüz gerçekleşmemiş olan kehanet nedir?"

"Nabukadnezar'ın heykelinden geriye kalan bir parça var. On tane ayak parmağı. Kehanet uzmanları, kil ve demirden yapılmış olan bu ayak parmaklarının dengesiz, kaypak bir yönetimi temsil ettiğine ve bunun, yakın gelecekte bugünkü ulus devletlerin yönetimlerini devirerek başa geçeceğine inanıyorlar. Bunlar büyük olasılıkla bir tür on kral ya da ona benzer bir şey olacak ve Deccal'e yol açacaklar."

Isis başını çevirdi ve onun söylediklerini anlamaya çalışır gibi bir süre düşündü. Şimdi Nil'in doğu kıyısına paralel olan Corniche el - Nilde, yani otoyolda gidiyorlardı ve biraz sonra büyük elçiliklerin bulunduğu lüks semti arkada bıraktılar.

"Dakkuri'nin sözünü ettiği gizemin bununla bir ilgisi ol duğunu mu sanıyorsun peki?"

Murphy omuz silkti. "Evet, içimden gelen bir ses bunun Daniel'in kehanetiyle bir ilgisi olabileceğini söylüyor. Kafamı meşgul eden bir şey vardı ve bunun ne olduğunu anlamak biraz zamanımı aldı. Biraz önce kullandığım sözcük: Gizem. Vahiy Kitabı'nda bu Babil anlamına geliyor. Dakkuri gizemin dönebileceğini söyledi."

"Anlayamadım. Yani Babil mi geri dönecek?"

Murphy başını salladı. "Evet, Babil gücü yani. Deccal gelip tek - dünya yönetimini kurduğu zaman."

- Isis ellerini saçlarının arasından geçirdi ve, "Şaşkına döndüm," dedi. "Şimdi bunu bırak da bir an için Yılan'a dönelim. Eğer kanalizasyon tünellerinde gördüğümüzü düşünürsek, insanlar yıllardır, belki de binlerce yıldır gizlice tapıyordu ona - ya da en azından orta parçasına. Bu uğurda kaç masum canından oldu, öldürüldü Tanrı bilir."

"Evet, korkunç bir şey bu."

"Peki ama bu kültün senin sözünü ettiğin şeyle bir ilgisi var mı - Babil'in dönüşüyle yani?"

Murphy çenesini kaşdı. "Güçlü bir temel bağlantı olduğunu söyleyebiliriz. Karanlık güçler. Kötülük, günah. Sonuçta hepsi aynı kapıya çıkar."

"Bu durumda sen ve ben doğruca ejderhanın ağzına doğru gidiyoruz, değil mi?"

Murphy onu teskin edici bir şeyler söylemek için düşünürken taksi Amerikan Üniversitesi'nin ana binası önünde durdu, uzun boylu, beyaz elbiseli ve neşeyle gülümseyen bir adam arabanın kapısını açarak onların cehennem sıcaklığına çıkmasına yardımcı oldu.

"Murphy, aziz dostum! Kahire'ye tekrar hoş geldin."

On dakika sonra Jassim, pek de rahat gibi görünmeyen ama onun uzun boyuna uygun çelik arkalı bir sandalyede oturuyordu. Önündeki martini bardağından bir yudum aldı ve beğenmiş gibi başını salladı.

"İstemediğine emin misin?"

"Dalga mı geçiyorsun sen? Onun içine ne koyduğunu iyi biliyorum. Biraz da olsa alkol var onda."

Jassim bir kakhaha attı ve, "Hiç değişmemişsin, hâlâ o eski Murphy," dedi.

Murphy limonata bardağını kaldırdı ve, "Sen de değişmemişsin," diye karşılık verdi.

"Evet, ne yazık ki kötü bir Müslüman'ım ben."

"Bunu bilemem ama bana sorarsan hala çok iyi bir adamsın sen. Laura'nın ölümünden sonra gönderdiğin mektubun çok yardımı oldu bana."

Jassim'in neşeli ifadesi birden kayboldu. "Bundan emin değilim ama kalbimde olanı sana anlatmak zorundaydım."

İki eski dost Laura'nın anısına dalarak bir süre sessizce içkilerini içtiler.

Jassim bir süre sonra, "Dr. McDonald iyi mi" diye sordu. "Hoş bir kadın ama kafası biraz karışmış gibi geldi bana." Isis onlardan özür dilemiş ve doğruca, Jassim'in onlar için ayarladığı misafir lojmanındaki odasına çekilmişti.

Murphy, "Kafası gerçekten biraz karışık onun," dedi.

Jassim konu üzerinde fazla durmadı ve, "Umarım yarına bir şeyi kalmaz," dedi. "Yarın büyük bir gün olacak bizim için." Sandalyesinde biraz kıvıldadı ve Noel armağanı almış bir çocuk gibi sırttı.

"Ee, Profesör Havas ne diyor buna, ikna oldu mu?"

"İnanmış gibi görünüyor. Altmışlı yıllarda Kraliçe Heph-rat'ın mezarını X ışınlarıyla taradıkları zaman orası bomboştu. Mezar soyguncuları yine bizden önce davranmıştı."

Murphy, "Belki de birkaç bin yıl önce," dedi.

Jassim güldü. "Sadece piramidin dibinde derin, karanlık ve boş bir delik kalmıştı. O zaman orada hâlâ hırsızların bulamadığı bir şeyin - Nabukadnezar zamanında yaşamış bir Kildani rahibinin oraya saklamış olabileceği bir şeyin - yani Musa'nın Pirinç Yılan'ının başının orada olduğuna inanmak kolay değil elbet! Herkesi şaşırtacak bir hikaye olacak bu. Profesör Havas tüm mütevazı kaynaklarımızı senin emrine memnuniyetle vereceğini söyledi."

"Yılan'ın orta, yani gövde parçasını burada saklamakla işe başlasak nasıl olur dersin? Ama Washington'da olanları düşünerek hayır dersin anlarım seni."

Jassim elini kaldırıp hafifçe salladı. "Biz kolay korkmayız burada. O parçayı büyük bir gizlilik ve memnuniyetle saklayacağız."

Murphy eski arkadaşının omzuna hafifçe vurdu. "Harika, şimdi rahatladım işte. O halde bana bir Piramit Robotu buldun yani, öyle mi?"

"Elbette ve onu çalışırken görmek için sabırsızlanıyorum. Mezar hırsızları bazen bu daracık geçitlere girebilmek için çocukları ve hatta cüceleri kullanırlardı." Jassim durdu ve başını iki yana salladı. "Ama ne yazık ki bu zavallı hırsızlar çoğu kez dışarı çıkamazlardı. Umarım biz bu Piramit Robotu sayesinde piramitlerimizin en derin ve gizemli köşelerine insan kaybetmeden girebileceğiz!"

Murphy düşünceli bir ifadeyle, "Umarım, dostum," dedi. "Umarım başarınız bunu."

ALTMİŞÜÇ

E

rtesi sabah Jassim'in ekipman yüklü Land Rover aracıyla piramide gitmek üzere buluştuklarında Murphy, Isis'in bir konuda kararlıymış gibi davrandığını hissetti. Genç kadın fazla konuşmuyordu ama ihtiyaçları olan her şeyin alınıp alınmadığını kontrol ederken gösterdiği ölçülü ve işkadını tavrı, onun ne kadar kararlı ve sakin olduğunu gösteriyordu.

Rodah Adası köprüsünden Nil'in karşı kıyısına geçerek Shar'a el Haram'a ve sonra da Giza bölgesinden çölün kenarına doğru giderlerken, neden onun kadar sakin olamadığını kendi kendine sordu Murphy. Geceleyin berbat rüyalar görüp durmadan sağına soluna döndükten sonra uyuyamayacağını anlamış ve gecenin geri kalan kısmını lojmanın arka bahçesinde dolaşarak geçirmişti.

Murphy, bir şeyler bekler gibiydi - belki de doğru olanı yaptığını, bunu Tanrı'nın istediğini belirten bir işaret bekliyordu. Ama sabah olduğunda hâlâ huzursuzdu ve kafası karıştı.

Jassim'in mumyalar, lanetler ve kutsal böceklerle ilgili saçma hikayelerini dinleyerek adeta Sfenks tarzı gülümseyen

Isis'in yüzüne baktı ve acaba Tanrı bu işareti ona mı verdi, diye düşündü. Tanrı cömert oğlunu seçtiği gibi, bu konuda onu seçmişti belki de. Bunun için kıskanmıyordu onu. Doğru yolu bilen birisi olduğu takdirde mesele yoktu.

Murphy çöle doğru giden yola Piramit Yolu dendiğini anımsadı. Bu yoldan Laura ile, küçük bir Citroen arabayla ilk kez geçtiklerinde yolun kenarında akasyalar, demirhindi-ler ve okalıptüs ağaçları görmüşlerdi ama şimdi kentleşme nin yayılmasıyla beraber bunların hepsi yok olmuştu.

Bir süre sonra apartman binalarının sona erdiğini ve ufukta Giza piramitlerinin belirdiğini gördüler, Isis şaşkın bir ifadeyle içini çekerken Jassim güldü ve Murphy, eskiyle yeninin bir araya gelmesinin beklediği işaret olup olmadığını düşündü.

İnsanoğlunun derin geçmişinden kalan ve hiç değişmeden, sanki, geleceğinde neler olacağını bilmek istiyorsan arkana bak, der gibi duran anıtları umursamayan insanlar, geleceğe doğru düşünmeden koşuyordu.

Yol çeyrek millik platonun tepesine tırmandı ve bin yıllık bakışlarıyla çevreyi gözleyen Sfenks'in çevresinden dolaştıktan sonra, firavun babanın, oğlunun ve torunun mezarları olan üç büyük piramit önlerinde belirdi. Üç Büyükler'in etrafına inşa edilmiş, kraliçelerin, prenseslerin mezarları olan daha küçük piramitler, bu büyüklük karşısında daha da duygulandırıyor insanı. Land Rover platonun kuzeydoğu ucundan geçip uzaklaşırken büyük piramitler yine küçülmeye başladı. Isis arkalarında kalan bu olağanüstü manzarayı belleğine kazımak ister gibi boynunu uzattı; ama, Jassim onun omzunu dürttü ve ileriye gösterdi.

Platonun bu boş köşesinde diğerlerinden uzakta, yalnız başına duran Rüzgarlar Piramidi sanki yeni inşa edilmiş gibiydi, eski şekli hiç bozulmamıştı. Ünlü kuzenlerinden biraz daha küçüktü; ama, yine de etkileyici bir görüntüsü vardı, birbirlerine tamamen uyummuş taş bloklardan oluşan duvarları yaratıcılarının zaman tanımayan dehalarının bir göstergesi gibiydi.

Isis Land Rover'dan aşağı atlarken, "Muhteşem," dedi ve gözlerini kısarak ileri, puslu manzaraya baktı.

Jassim, "Dünyanın mühendislik harikalarından biri," diye onayladı onu.

Murphy, "İnsanın emrinde bu taş bloklarını taşıyabilecek binlerce esir olunca iş kolaylaşır elbet," dedi.

Jassim, "Doğru. Bunlarla kıyaslayınca modern binaların neden küçük kaldığı anlaşılıyor," diyerek güldü. "Günümüzde köle bulmak kolay değil tabi."

Jassim ve Murphy, Piramit Robotu'nun sistemlerini kontrol ederken, Isis de piramidin içini gösteren üç boyutlu planını açtı. Jassim dizlerinin üstüne koyduğu dizüstü bilgisayarının ekranında piramidin net bir görüntüsünü görünce, "Mükemmel!" dedi. "Sistem tüm komutlara hemen yanıt veriyor. Yanında duran robotu sadık bir köpekmiş gibi okşadı ve, "Hadi git getir bakalım," dedi.

Murphy küçük robotu koltuğunun altına sıkıştırdı ve ilk hava deliğine doğru tırmanmaya başladı. Isis Jassim'e, "Etkili rüzgar güneyden geliyor," diye açıkladı, "onun için havanın en güçlü girdiği delik bu olmalı. Buradan başlamak çok daha iyi olacak."

Jassim başını salladı. "Umarım rüzgarlar orayı kumla doldurmamıştır."

Murphy aşağı inerek onların yanına geri döndü ve Jassim de robotu çalıştırıp hava kanalından yukarıya doğru gönderdi. Murphy ve Isis onun omzu üzerinden bakarak ekranı doldurmaya başlayan kumlu imajları izliyorlardı.

"Yol temiz gibi görünüyor. Robot sorunsuz ilerliyor. Sanırım üç dakika kadar sonra hava kanalının sonuna varacaktır. Şu ana kadar önüne çıkan bir engel olmadı."

Klimanın serinlettiği Land Rover'in içinde, robotun mini kameralanyla gönderdiği gölgeli imajların ne olduğunu anlamaya çalışırken üç dakika onlara otuz dakika gibi geldi. Bir süre sonra Jassim bir düğmeye bastı ve robotu durdurdu. "Yeterince gitti sanırım. Hava kanalının ucuna gelmiş olmalı. Kızı kaybetmek istemeyiz elbette. Kanalin içinde bir şeyler olsaydı şimdiye kadar görürdük."

Murphy robotun ne zaman kız olduğunu sordu kendine. "Bırak da bir iki metre daha gitsin, Jassim." Bunu söylerken bilgisayar ekranına baktı. "Nedir bu? Hareket eden bir şey gördüm."

Jassim isteksiz bir ifadeyle robotu biraz daha ileri gönderdi. "Küçük bir hayvan, bir fare olabilir o gördüğün; ama, mezarın içinde şu anda kemirilecek pek bir şey olduğunu da sanmam."

"Tamam, dur orada. İşte yine göründü. Hava kanalının sonunda kesin olarak hareket eden bir şey var."

Jassim çift kameranın odak ayarlarını yeniden yaptı ve, "Pekala, şimdi daha iyi mi?" diye sordu.

Murphy başını salladı. "Bu şey hava kanalının ötesinde olmalı. Büyük odanın içinde bir yerde bir şey var gibi geliyor bana."

Jassim, "Havada uçan bir Piring Yılan başı gibi bir şey mi?" diyerek güldü.

Murphy gözlerini kırpmadan baktı ona. "Bunu öğrenmenin bir tek yolu var."

Jassim kendi kendine bir şeyler mırıldanarak robotu hava kanalından aşağı indirirken Murphy de ihtiyacı olan her şeyi alıp almadığını kontrol etti. İp, el- feneri, bıçak ve yayı; her şey tamamdı.

Jassim ona baktı, Murphy sanki çıldırmıştı. "Yayı ne yapacaksın peki?"

"Yılan'ın bir parçasını bulmak için son kez bir delikten aşağı indiğimde onu kullanabilirdim. Bu hatayı bir kez daha yapmayacağım."

Piramidin yanına gidene kadar Isis sesini çıkarmadı ama Murphy hava deliğine tırmanmaya hazırlanırken elini onun koluna koydu ve, "Dikkatli ol," dedi.

Murphy onun gözlerine bakarak, "Her zaman dikkatli olmaya çalışırım," dedi ama şeytanca gülümsemesini gösteremedi ona.

"Bunu isteyerek söylüyorum."

Yayını sıkıca omzundan ve başından geçirip dizlerini, omuzlarını ve dirseklerini tırmanıştaki sürtünmelere karşı muhafaza altına alan Murphy, mezar hırsızlarının hava kanallarından geçmek için neden çocuk ve cüceleri kullandıklarını şimdi daha iyi anlıyordu. Ama Meksika'da yaptığı bir mağaralar gezisi sırasında, fazla iri olmayan bir insanın, sinir-

lerini kontrol ettiği zaman oldukça dar yerlerden geçebileceğini öğrenmişti. İnsanın böyle bir yerde sıkışıp kalmasının nedeni genellikle fiziksel boyutları değil, paniğe kapılmasıydı. Bir süre durup nefesini yavaşlattı, kaslarını gevşetmeye çalıştı ve başını yavaşça delikten içeri sokarken

içerden geçen sıcak hava akımını hissetti. Buradan asla çıkamayabili-rim ama en azından havasız kalıp boğulmayacağım, diye düşündü.

Murphy on dakika sonra dizleri ve dirsekleri sıyrılmış ve koca yayı almakla hata etmiş olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Vücuduna takılı yay olmasaydı büyük olasılıkla şimdiye kadar hava kanalının ucuna varmış olabilecekti. Karanlığın tam tersine klostrofobi etkisini azaltacağını tecrübelerine dayanarak bildiği için gözlerini kapadı ve ileri doğru kayd.

Birkaç dakika sonra parmakları hava kanalının kenarlarına değdi ve gözlerini açtı. Kendini ileri doğru çekti ve aşağıdaki uçuruma baktı. Kraliçe Hephra'tın mezarı aşağıdaki karanlığın bir yerindeydi ama piramit duvarların eğilimi aşağıya inmeyi olanaksız hale getiriyordu. Mezar hırsızlarının bunu nasıl yaptığını merak etti.

Hava kanalından çıktı ve dönerek kenardaki dar çıkıntıya bastı. Orada karanlık uçuruma yuvarlanmadan durabileceğini anlayınca gözlerini kaldırıp baktı. Etrafındaki hava akımları her taraftan geliyor gibiydi, rüzgarlar çevresinde dolaşıp duruyordu. Hava akımları onu durduğu yerden söküp atacak kadar güçlü değildi ama saçları ve üzerindeki giysiler her yana savruluyordu.

Hava akımlarına alışmaya başlarken tamamen karanlıkta olmadığını fark etti. Piramidin tepesindeki hava kanalların-

dan birinden gelen ince bir ışın demeti doğruca uçurumun dibine doğru iniyordu. Işın demetinin yönü sanki Murphy'nin şimdi baktığı inanılmaz manzarayı aydınlatmak amacıyla tasarlanmış gibiydi. Kenarında durduğu hava kanalının yaklaşık otuz metre kadar karşısında, başının oldukça üstünde, bir şey boşlukta takla atar gibi dönüp duruyordu. Havada durmadan dönen bu şey yaklaşık bir yumruk büyüklüğünde bir metal parçasıydı ve ışığın altında donuk bir parlaltı yayıyordu. Murphy, tam da Piring Yılan'ın başı olacak büyüklükte işte, diye düşündü.

Murphy Yılan'ın başına diktığı gözlerini ondan bir türlü ayıramıyordu, binlerce yıldan beri kimseye görünmeden havada adeta dans eden bu parça onu büyülemiş gibiydi; orada ne kadar kaldığını bilemiyordu. Ömrünün sonuna kadar bir daha asla bu kadar olağanüstü bir şey göremeyeceğinden emindi.

O sırada bir ses, düşüncelerini okumuş gibi, onu daldığı hayallerden uyandırdı.

"Harika bir görüntü, Murphy. Ama kendine sormalısın: Bu senin gördüğün son manzara olmayacak mı acaba?"

ALTMISDORT

Murphy sesin nereden geldiğini anlamak için yarı karanlık ortamda havada, boşlukta sallanan Yılan başının gerisine baktı. Tam karşıdaki hava kanalı çıkıntısında bir insan şeklini güçlükle fark edebiliyordu.

"Kimsin sen?"

"Adım, Pençe. Adımı karına söylemiştim ama o sana söylemedi sanırım."

Laura'ya saldıran pisliğin adı ve yüzü ortaya çıkmıştı işte. Murphy'nin tüm varlığı şimdi intikam ateşiyle yanıp tutuşuyordu ve sadece öfkesinin kendine vereceği gücü düşünseydi kendini boşluğa fırlatır ve Pençe'nin boğazına yapışabilirdi. Ama öfkesini kontrol altına almaya çalıştı ve ne yapabileceğini düşündü.

"Sen bir canavarsın. Demek haklıydım. Son haftalarda yaşanan korkunç olayların hepsinin sorumlusu sensin."

"Evet, bir arkeologun bu kadar hareketli bir yaşam süreceğini kim düşünebilirdi ki? Çok başarılısın, beceriklisin, Murphy, seni takdir ediyorum; ama, sana karşı kullanılan yeterince para ve güç olduğu zaman ne sende ne de eskilerde açıklanamayacak gizem kalmaz."

"Yılan'dan ne istiyorsun sen.7 Bunun için insan öldürmeye değer mi?"

"Sana benim sırlarımı açıklamak zorunda değilim, Murphy. Bilmen gereken şey sadece şu, senin sayende Yılan'ın başını ele geçirecek ve sonra da senin gövde parçasını sakladığın Amerikan Üniversitesi'ne gideceğim."

"Kendine çok güvenen bir canavarsın sen Pençe; görebiliyorum bunu. Ama Yılan'ın başına sen de en azından benim kadar uzaksın. Sözüünü ettiğin tüm o paralar ve güç, eski bir insanın zekası ve rüzgarla boy ölçüşemiyor işte."

Pençe güldü ve, "İşte burada yanılıyorsun, Profesör," dedi. "Aslında boşluğa atılarak Yılan başını alamayacak olan sensin, benimse, nerdeyse piramitten bile daha eski olan bir çözüm yolum var."

Murphy karşı tarafta, karanlıkta hareket eden bir şeyler gördü, hareket eden cisimlerden biri Yılan'ın başıydı; ama diğeri, hava akımına karşı koymaya çalışan ve kendi gücüyle hareket eden bir canlıydı.

Murphy, bir kuş bu, diye düşündü. Elbette ya! Bir şahin, ya da doğan. Murphy artık Pençe'nin Yılan başını o hava akımlarının arasından çekip almak için bir çözüm yolu bulduğunu kabul etmek zorunda kaldığını anlamıştı.

Piramidin loş ortamında bile yırtıcı kuşun ne kadar güzel bir yaratık olduğunu görebiliyordu Murphy. Hayvanın kestane rengi kanatlarının ve krem rengi göğsünün parıltısını seçebiliyordu. Bu, bir kerkenezdi. Yırtıcı kuş kendini hava akımına kaptırmadan olduğu yerde kanat çırparak dururken Murphy onun rüzgar kuşu olan eski adını anımsadı. Bu kuş karşı hava akımlarına ve çapraz rüzgarlara karşı uçmaya alışıktır, diye düşündü; ama, böyle havada durabildiğini bilmiyor-

dum. Tipiye yakalanmış gibi hissediyor olmalı. Ama çabuk öğreniyor hayvan. Birkaç geçiş daha yaparsa onu yakalayacak.

Murphy hiç düşünmeden yayını muhafazasından çıkardı ve bir ok taktı ona.

Yılan'ın havada dönüp duran başına çok yaklaşmış olan şahine nişan aldı Murphy, iradesinin zayıflar gibi olduğunu hissetti ve yayını yeni hedefine doğrulttu: Pençe'ye. Tüm gücünü kollarına vererek yayını sonuna kadar gerdi. Parmaklarını gevşettiği anda ok yaydan fırlayıp aralarındaki mesafeyi anında aşacak ve Pençe'nin kara kalbini delecekti. İntikam benim.

Laura'nın katili orada hareketsiz duruyordu. Murphy hayal mi görüyordu, yoksa Pençe gülümsüyor muydu? Ona nişan aldığını biliyor, diye düşündü Murphy. Bunu yapmayacağını mı düşünüyor yoksa? Yayı tutmak için tüm gücünü kullanırken, okun kendiliğinden fırlamaması için büyük gayret içindeydi.

Murphy zihninin ne yapacağını görmek için beklerken zaman durmuştu sanki. Birden bir ses duyuldu; Pençe ellerini çırpıyordu.

"Hadi, Murphy, yap şunu! Nedir seni tutan? Burada ikimizden başka kimse yok. Senin o değerli Tanrın seni göremez! Yap şunu!"

Murphy yay parmağının titrediğini hissetti. Yayı daha fazla tutamayacaktı.

Yayı yukarı, sola doğru savurdu ve oku fırlattı.

Hava akımlarına rağmen ok hedefi buldu ve şahine isabet etti. Murphy bir insanı öldüremezdi. Laura'yı öldüren canavarı bile öldüremezdi. Pençe aynı zamanda, Yılan'ın başını kapmış olan şahini kurtarmak için onun dikkatini çekmeye çalışmış ama Murphy son saniyede bunu anlamıştı.

Canavar Pençe'nin, Yılan'ın başını ele geçirmesine izin veremezdi.

Şahin ayaklarını ileri uzatıp pençelerini açarak hava akımının içine daldı. Sonra, kaptığı başı vücuda bağlayacak olan dip kısmından kavrayarak kanatlarını öfkeyle çırpı ve Pençe'ye döndü.

Murphy'nin oku kuşun sol kanadının kenarına isabet etmişti. Şahin boşlukta çınlayan acı bir çığlık attı ve pençeleri arasında tuttuğu Yılan başını bıraktı. Yılan başı sanki yerçekimine her zaman meydan okuyacakmış gibi önce havada durur gibi oldu ama sonra karanlık boşluğa doğru uçtu gitti. Metal parçası yüzyıllar boyunca süren dönüş hareketini terk etmiş ve boşluğa uçmuştu. Yaralı şahin de onun arkasından, aşağı doğru düşmeye başladı.

Murphy onun arkasından baktı. Yılan başına adeta uzan-. sa dokunabilecek kadar yaklaşmış gibi hissediyordu kendini. Artık Yılan'ın parçalarını birleştirip onu bütün haline getirmek olanaksızdı.

Pençe'nin durduğu yere döndü ama karanlıklar adamı yutmuştu sanki.

Sonra ensesinde korkunç bir acı ve aynı anda canhıraş bir çığlık duydu, ikinci kuş saldırmıştı. Murphy kendini çabuk topladı ve hayvanı yumruklayarak kendinden uzaklaştırdı ve ikinci kuş

birincinin düşüşünün farkına yeni varmış ve ona yardım etmek istemiş gibi onun arkasından karanlık boşluğa daldı.

Murphy kuşun, boynundan kopardığı Laura'nın haçlı kolye parçasını da alıp daldığını görünce onun arkasında baktı.

ALTMISBEŞ

Havalandırma kanalından aşağıya iniş adeta bir kabusla dönüşmüştü. Karşısına çıkan caninin Isis ve Jassim'i öldürmüş olabileceğini düşünen Murphy, kanaldan aşağı sürünürken sanki santim santim yol alıyor gibiydi. Berelenen ve kanayan vücudunu kanaldan aşağıya doğru kaydırırken bu düşünce ona bir işkence gibi geliyordu: Onu durdurabilirdim. Durdurabilirdim onu.

Bir süre sonra kanaldan çıkıp kumların üstüne düşünce bir an hiçbir şey göremedi - parlak güneş ışığı onu birkaç saniye için adeta kör etti. Sonra vücuduna sarılan kolların kendisini ayağa kaldırdığı hissetti ve onların heyecanlı seslerini duydu. Arkadaşları iyiydi.

Land Rover'a bindiklerinde, Murphy bir şişe maden suyu içerken onlara piramidin içinde neler olduğunu anlattı.

Jassim gözlerini devirerek, "Senin hayal gücünün zayıf olduğunu bilmem iyi bir şey," dedi. "Yoksa bunları uydurduğunu söyleyebilirdim. Çok uzun zamandır boşlukta dönüp duran metal Yılan başını kapmak üzere eğitilmiş bir şahin, ha! Yine de inanmakta zorluk çekiyorum."

Murphy, "Sen şimdi sadece gözlerini aç ve çevrede başka araba var mı, kontrol et," dedi. "O adam piramide diğer ta raftan yaklaşmış olmalı."

Isis, "Peki ama bizim burada olduğumuzu nerden bildi.' Benim anlamadığım şey bu," dedi.

Murphy, "Ben de anlamadım," diyerek başını iki yana salladı. Birden kendini çok yorgun hissetti ve gözlerini kapadı. Sonra kendi kendine konuşur gibi, "Başaramadım bu işi," diye söylendi. "Bunu yapmamı Tanrı'nın istediğini sanıyordum. Yılan'ı bulmak görevimdi."

Isis yine o Sfenks gülümsemesiyle onun yüzüne baktı. "Neden başaramadığını düşünüyorsun?"

Murphy yumruğunu cama vurdu. "Yılan'ın başını kaybettim. Şu anda piramidin dibinde duruyor. Onu hiç kimse bulamaz orada."

Isis, "Belki de böylesi daha iyi," dedi. Bana sorarsan Yılan - her parçasıyla - kötülük saçan bir şeydi. Tanrı sana bir görev verdiyse bile, belki de sadece yazıyı bulmanı istiyordu. Dakkuri'nin mesajını yani."

"Evet ama unutuyorsun galiba; o mesaj da şu anda piramidin dibinde."

Isis onun alaycı ses tonuna aldırma bile. "Olmayabilir de."

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Robotun kamerası iki üç dakika kadar Yılan başının üstünde kaldı. İmajlar pırıl pırıl olmayabilir elbette; ama, baş boşlukta hareket ettiğine göre onu her yönden görebileceğiz. Eğer Jassim'in laboratuvarında sözünü ettiği cihazların yarısı bile varsa her resim karesini yeniden ortaya çıkarıp büyütebiliriz. Çivi yazısını çözebileceğimiz kadar net bir resim elde edebiliriz belki de."

Jassim, "Elbette," diyerek söze karıştı. "Tamamen mümkün bu."

Amerikan Üniversitesi'ne dönerlerken, Murphy arabada, piramitte yaşadığı olayları tekrar düşündü. Pençe'yi nerdeyse öldürecekti. Fikrini değiştirdiğini hatırlamıyordu. Şahin'e nişan bile almamıştı; oku kuşa atması sanki kendiliğinden olmuştu.

Mükemmel bir atıştan sonra hep böyle hissedirdi. Sanki ilahi bir güç yaptırmıştı bunu ona. Belki de öyle oldu, diye düşündü.

Jassim de robotun bandındaki resimleri Isis kadar merak ediyor ve yollar sabah trafiğiyle dolmaya başladığı halde gaz pedalına basıp duruyordu. Isis ellerini kucağında kenetlemiş, gözlerini kapamıştı. Laboratuvarın bulunduğu binanın önüne geldiklerinde Jassim, onlar düş alıp kıyafet değiştirir ve Murphy'nin bıçak yarasıyla vücudundaki berelerin tedavisi yapılırken her şeyi hazırlayacağını söyledi.

Yarım saat sonra Jassim uzun parmaklarını bilgisayar tuşlarında gezdirirken onlar da ekrana doğru eğilmişlerdi. Birkaç saniye sonra, yarı karanlık ortamda kendi etrafında dönen Yılan

başının hafif parıltılı ama kumlu bir resmi göründü ekranda. "Onun orada 2500 yıldır böyle dönüp durduğunu düşünün; ve şimdi de yok oldu."

Murphy, "Ama elimizde, geri döndüğümüzde ilgililere gösterebileceğimiz resimler var en azından," dedi.

Isis, "Ama bu resimlerde henüz bir şey görünmüyor," diye söylendi. "Biraz ileri al şunu, yavaşça."

Jassim filmi hafifçe ileri alınca başın alt kısmı görünmeye başladı. Isis emreden bir sesle, "Tamam, dur orada!" deyince,

Murphy onun tüneldeki putperestlere karşı yaptığı sert konuşmayı anımsamadan edemedi. "Bunu mümkün olduğunca büyüt şimdi."

Resim yavaşça büyüdü ve ekranı tamamen doldurdu. Jas-sim resmi biraz daha büyüttü; şimdi başın kenarları kaybolmuş, ayın yüzeyini andıran, minik çukurlar, deliklerle dolu pürüzlü bir metal yüzeyi çıkmıştı ortaya.

Jassim, "Benim yapabileceğim bu kadar," diyerek başını iki yana salladı.

Isis de aynı anda, "İşte!" diye bağırdı.

Murphy ekrana doğru biraz daha eğildi. Isis haklıydı. Birkaç saniye önce yılların hava koşullarıyla yıpranmış bir metal yüzeyini andıran görüntüde, o çizgiler ve delikler birden düzenle yazılmış harf ya da işaretlere dönüşüvermişti: Dak-kuri'nin kazıdığı çivi yazısıydı bu.

Jassim imajın fotoğrafını çekmeye hazırlanırken, "Bu da inanmakta zorluk çekeceğim şeylerden biri olacak galiba," diye konuştu, "ama artık bana da biraz bilgi verseniz de rahatlasam."

Murphy elini onun omzuna koydu ve, "Biraz sabret de Isis şu çivi yazısını çözsün bakalım," dedi. "Sonra sana her şeyi anlatacağım, söz veriyorum."

Jassim başını sallarken Isis de bilgisayar çıktısını heyecanla koparıp aldı. Yazı okunana kadar hiçbirini bir yere gitmiyordu.

Isis bir süre sonra, "En azından kısa bir yazı," dedi. "Sanırım bunlar bulanın diğer yazıları okumuş olduğunu düşünerek daha fazla oyun oynamayı düşünmemiş adam."

Isis gözlerinin yazının üzerinde gezdirirken Murphy sanki onun beyninin çalışmasını duyar gibiydi. Genç kadının dudakları sessizce hareket ediyor ve sonunda anlaşılır bir şeyler mırıldanıyordu. Bir süre sonra bilgisayar çıktısı kağıdı yavaşça masaya bıraktı.

Murphy adeta nefesini tutmuştu ama Jassim ondan daha heyecanlı görünüyordu.

Isis bir süre durup düşündü, kendini toparladı ve sonra, "Her zamanki gibi dinsel bir öğütte başlıyor," diye konuştu. "Şöyle diyor, 'Yılan'ın hizmetkarları bu gizemi sakladı. Bundan sonra onlara saygı ve güç var.'"

Isis hafifçe öksürdü. "Şimdi önemli kısmı geliyor:

"Babil'in büyük kuleleri toz, rüzgar onları istediği yere savuruyor.

"Ama başı bul ve gövde ondan sonra kalkacak ve gölgesini tekrar dünya üzerine düşürecek.

"Bu altın ve en güçlü kralı gösteriyor.

"Marduk'un evinde bulacaksın onu.

"Ey karanlığın sadık hizmetkari, onu kaldırma emrini al.

"Babil topraktan tekrar kalkacak ve yine hükmedecek."

Odada derin bir sessizlik oldu ve Isis, "İşte, hepsi bu kadar," dedi.

Murphy hafif bir sesle, "Bu yeter," diye cevap verdi ona.

Jassim, "Peki ama nedir bunun anlamı?" diye sordu.

"Bunun anlamı şu; Babil tekrar canlanacak, dirilecek. En azından Altın Baş yanlış ellere geçerse olacak bu."

Isis Murphy'ye düşünceli bir ifadeyle bakarken Jassim oturduğu yerden kalktı ve ellerini öfkeyle ovuştururken, "Bulmaca gibi konuşuyorsun, Murphy," dedi. "Babil tekrar

nasıl canlanabilir? Bu Altın Baş da neyin nesi? Ben senin sadece, şu yeni kaybettiğin Piringç Yılan'ın başını aradığını sanıyordum."

"Özür dilerim, Jassim; bak anlatayım sana. Nebukadne-zar'ın rüyasını yorumlayan Daniel'e göre, Babil imparatorluğu dünyanın gelmiş ve gelecek en güçlü yönetimidir. Bunun gücü, kralın rüyasında gördüğü ve daha sonra yaptırdığı heykelin Altın Baş ile temsil ediliyordu.

Fakat sonra, Nebukad-nezar yaptığı işin yanlış olduğunu anlayınca heykeli parçalattı. Ama ben eminim ki Piriñ Yılan'a tapanlar heykelin başını bir yere gömerek sakladılar."

"Peki ama neden? Altın başı kaybetmek istemeyenler onu eritebilirdi. O kadar altın müthiş bir hazine demektir."

"Eğer başı olduğu gibi muhafaza ederlerse, günün birinde doğru adamın onu bulacağına ve Babil'i tekrar canlandıracağına inanıyorlardı, eminim bundan."

Jassim rüya görmediğinden emin olmak ister gibi gözlerini ovuşturdu. "Peki ama Babil canlanacak da ne demek oluyor? O eski şehri yeniden mi inşa edecekler yani?"

Murphy, "Bunu yapmakla kalmayacak, onun gücünü de yeniden canlandıracaklar," diye yanıt verdi. "Ve bu kez kötü bir güç yönetecek dünyayı, hakimi olacak dünyanın."

Jassim Isis'e döndü. "Tüm bunlar konusunda ne düşündüğünü merak ediyorum. Dr. McDonald. Sanırım sen de benim gibi hassas bir insansın. Kötü bir kültün, Nebukadnezar'ın Altın Baş'ını 2500 yıl önce gizleyerek dünyaya hakim olmak için gününü beklediklerine gerçekten inanıyor musun?"

Isis onu yanıtlamadan önce biraz düşündü ve sonra, "Bundan emin değilim," dedi. "Neyin mümkün olacağı, ne-

yin olmayacağı, neyin gerçek olup neyin olmayacağı konusundaki görüşlerim son günlerde değişti. Ben de kötülüğün, gerçek kötülüğün nasıl çalıştığını gördüm sanıyorum. Metal bir parça için masum insanlar öldürüldü." Durdu ve bir an için Murphy'ye baktı. "Babil'in dirilişi, canlanması ve Altın Baş gibi konularda neye inanacağımı bilemiyorum. Ama korktuğumu biliyorum. Hayatımda hiç bu kadar korkmadığı-mı biliyorum."

Jassim düşünceli bir ifadeyle başını salladı ve Murphy'ye döndü. "Ben de Dr. McDonald gibiyim. Neye inanacağımı bilemiyorum. Ama güvenli tarafta olmak için, şu Altın Baş'ı başkası bulmadan bizim bulmamız çok daha iyi olacak sanıyorum."

Murphy, "Seninle aynı fikirdeyim, dostum," dedi.

"Pekala, o zaman Marduk'un evi nerede, biliyor musun?"

Isis, "Onu bulmak zor olmamalı," dedi. "Marduk Tapınağı Babil'deydi."

"O halde..."

Murphy başını salladı ve, "Evet, arkadaşlar," dedi. "Bölgedeki tüm bağlantılardan yararlanmak için Özgürlük Vakfı Parşömenleri'ni, Amerikan Üniversitesi'ni ve arkadaşım Levi'yi de yardıma çağıracağım. Irak'a girmemiz gerekiyor."

ALTMİŞALTI

H

ayallere dalmış gibi buzlu çayını karıştıran Isis, "Ba-bil'in asma bahçeleri," dedi. "Bunlardan daha gizemli ve insanı çekici başka üç sözcük tanımıyorum. Bana çok tanıdık geliyor bunlar - ama hiç kimse de onların o zaman nasıl göründüğünü bilmiyor."

Murphy onun çayı yudumlayışına baktı. "Bundan emin misin? 2500 yıl önce o bahçelerde gezip dolaştığını anımsamıyor musun yani?"

Isis buzlu çayın içindeki küçük buz parçalarından birini alıp ona fırlattı. "Bırak maskaralığı."

Jassim kaşlarını çattı. Bu restorani sessiz, sakin olduğu ve başkaları duymadan konuşma olanağı sağlayan bir köşe masa bulabildiği için seçmişti. Oyun oynayacak halde değildi. "Yani Marduk Tapınağı orada mı? Asma Bahçeler'de mi?"

Murphy, "Ya da onların üstünde," dedi. "Oraya varmadan bilemeyiz bunu."

"Kolay bir işmiş gibi söz ediyorsun bundan. O bölgeye gidip hemen kazıya başlayamazsın herhalde. Irak'ın bir sürü eski eseri zaten daha önce çok yağmalandı."

"Mesele de bu zaten işte, Jassim. Irak'ın eski hazineleri için en iyi yer aslında uzakta olan bir müzedir. Irak'da düzen

sağlandıktan ve ülkenin kendi müzeleri açıldıktan sonra, oradan alınan her şey onlara iade edilebilir ve Irak halkı da eski eserlerini, çalınıp karaborsada satılacağından endişe etmeden kendi müzelerinde görüp takdir edebilir."

Jassim şüpheli bir ifadeyle baktı ona. "Boyü yaklaşık dört buçuk, eni iki buçuk metre olan böyle bir şeyin yağmacıların elinden kurtulmuş olmasına inanmak güç. Ya savaştan sonra gelenler ya da ülkeyi otuz yıldır yönetenler bulmuştur onu. Bana sorarsan o koca heykelin başını uzun zaman önce erit-, miş ve Saddam'ın banyolarına musluklar yapmışlardır."

Murphy, "O kadar çok musluğu ne yapacaklar?" dedi.

"Adamın bir sürü banyosu vardı."

Murphy bardağından bir yudum su içti ve, "Dakkuri şimdiye kadar zeki bir adam olduğunu kanıtladı," dedi. "Kutsal Kitap'da adı geçen bir eseri doğru zaman gelene kadar saklamasını başardı. Eminim o başı da çok iyi gizlemiştir."

"Ve şimdi onun da bulunacağı zaman geldi, öyle mi?"

"Böyle bir şeyi bulmanın doğru zamanı olur mu, bilemiyorum. Ama onun yanlış ellere geçmesini engellemek için her zaman uygundur."

Isis saatine baktı ve yerde duran sırt çantasını kaldırdı. "O halde canlanalım biraz. Uçağımız iki saat sonra kalkıyor."

Jassim elini onun koluna koydu ve, "Bir dakika, Dr. McDonald, lütfen," dedi.

"Bana Isis de lütfen." Bu garipti ama, artık Tanrıçaları ona pek de gerçek gibi görünmediğinden adı konusunda kendini daha rahat hissediyordu Isis. "Ne var, Jassim?"

Jassim biraz sıkılmış gibiydi. Murphy'ye bakarak, "Sen cesur bir adamsın, Murphy," dedi. "Belki de çılgınsın - ama önemli değil. Sanırım ikisi de aynı kapıya çıkar. Sen de dehşet verici olaylar karşısında olağanüstü bir metanet gösterdin, Isis. Bense bir kahraman değilim. Altın Baş ele geçirmek isteyenlerin çok güçlü ve acımasız kişiler olduğu anlaşılıyor. Ben gü-cün acımasızlıkla bir araya gelmesinden hoşlanmam."

Murphy, "Söylediğini anladım, Jassim," diyerek sözünü kesti. "Bizimle beraber Irak'a gelmek istemezsen ayıplamam seni. Sen bize lojistik desteği sağlamazsan işimiz güçleşecek-tir elbette ama biz durumu idare edebiliriz. Fakat bu kez şu bizim kuşçu gibi berbat adamlarla karşılaşmayacağız sanıyorum. Beni buna inandıran iki şey var: Birincisi, o adam Yılan başındaki yazıyı hiç görmedi ve sen de filmi yok edip bilgisayardaki tüm bilgileri sildin. Altın Baş'ın nerede olduğunu sadece üçümüz biliyoruz."

Jassim tedirgin bir tavırla restoranda çevresine bakındı ve, "Keşke ben de senin kadar emin olabilseydim bundan," dedi. "Bunu söylediğim için bana güvenme; ama, Pençe denen bu adam senin peşinden hiç ayrılmıyor gibi geliyor bana. Şu anda bile bir yolunu bulup bizi dinlemediğini nereden biliyoruz?"

Murphy, "Olabilir, belki de dinliyordur," diyerek onun endişesini kabul etti. "Ama ikincisini dinle. Marduk Tapına-ğı'na vardığımız zaman yalnız olmayacağız. Tam şu anda bir Amerikan Deniz Piyade birliği o bölgeyi sarmış durumda."

Jassim çenesini kaşıdı. "Şey, umarım kuşkulu kişileri ve de kuşkulu yırtıcı kuşları gördüklerinde vurma emri de almışlardır."

396

"Eminim almışlardır, Jassim. Bu durumda geliyor musun?"

Jassim içini çekti ve, "Sanırım çılgınca bir karar veriyorum," dedi. "Ama eğer o başı bulursanız ve ben de orada olmayıp modern zamanların bu en büyük arkeolojik bulgusunu paylaşamazsam nasıl olsa kendimi öldürürüm. Onun için evet, geliyorum."

ALTMISYEDI

L

and Cruiser eski kentin harabeleri arasında hopyaya zıp-laya yol alırken, Isis rüya görmediğini anlamak için kendini çimdiklemek zorunda kaldı. Çok sevdiği babası öldükten sonra herkesten saklanarak yaşamıştı. Hayatta korktuğu şeylerden kaçınmak için akademik çalışmalara sığınmış ve Vakıf daki küçük ofisine sığınıp dış dünyayı her zaman kendinden uzakta tutmuştu.

Michael Murphy ortaya çıkıncaya, ve onunla tanışınca-ya kadar elbette.

Şimdi, birkaç gün içinde tehlikelerle, korkularla ve ölümle karşılaşmıştı. Kelimenin tam anlamıyla tehlikenin, bilinmeyenlerin kucağına atmıştı kendini. Bir orta çağ kentinin karanlık yeraltı tünellerinde dolaşmıştı. Bir piramidin içini görmüştü. Şimdi de Babil topraklarına ayak basmak üzereydi.

Isis'in hayretle açılmış gözlerine, ünlü İştâr Kapısı'nın yan taraflarındaki duvarlarda bulunan ve üç bin yıldır rüzgar, yağmur ve kum fırtınalarına dayanmış olan ateş bakışlı ejderhalar çarptı. Ama beklediği kadar heyecanlanmamıştı Isis. Belki de insanların çağlar boyunca taptığı ve onun da

çalışma hayatı boyunca incelediği Tanrılar ve Tanrıçalardan sonra daha büyük bir şey görmek onu pek şaşırtmamıştı.

Murphy, ilerde bir tepeyi, Kraliçe Amytis'in dizaynı olan kademeli terasların harabe halindeki duvarlarını göstererek, "İşte oradalar," dedi. Tepede, tek bir kumtaşı kule Marduk Tapınağı'nın yerini gösteriyordu.

Jassim'in tahmin ettiği gibi, bölgenin daha önce yağma-lanmış olduğu belli oluyordu. Tepe yamaçlarının hemen her yanı çökmüş, eski kapılar ve merdivenler taş toprak altında kalmıştı. El kadar parçalardan gerçek sütunlara kadar, üzerinde her tür oyma ya da resim olan tüm parçalar çalınıp götürülmüştü.

Murphy harabeyi incelerken, teni bronzlaşmış bir deniz piyade subayı hızlı adımlarla yanına geldi ve, "Ben Deniz Piyade Albayı Davis," dedi. "Siz Profesör Murphy olmalısınız." Murphy onun güçlü elini iyice sıktı. "Sizi gördüğüme sevindim, Albayım." Çevreye bakınmca tepenin çevresinde çöl kamuflaj üniforması giymiş birkaç asker daha gördü. "Ve tabi askerlerinizi görmek de güzel."

"Görevimiz. Yapabileceğimiz bir şey olursa hemen seslenin bize."

Murphy, "Nerden başlayacağımı bilemiyorum doğrusu," diyerek gülümsedi. "Molozların altında ne olduğunu görmemiz gerekiyor. Bir tür yeraltı odası arıyoruz."

Albay gülerek baktı ona. "Böyle bir şey arayacağınızı tahmin ettim ve buraya geldiğimiz zaman etrafı biraz araştırdım. Sanırım burayı yağmamış olan adamlar, gizlice sata-mayacakları ufak tefek bazı şeyleri burada bırakmışlar."

Murphy birden merakla ona baktı. "Nasıl şeyler bunlar?"

"Bir sonar kızığı işinize yarar mı?"

Murphy kendini tutamayıp güldü. "Bu çok işime yarar, Albayım."

Yarım saat sonra Murphy ve Jassim, bir çocuk yatağı büyüklüğündeki uzunca ve hafif plastik kızığı kayaların kaymış olduğu yerde yavaşça çekerken, Isis de onlardan birkaç metre mesafede, Murphy'nin dizüstü bilgisayarında ekrana gelen imajlara bakıyordu.

Isis uzun süre, çökmüş oda ve mahzenlerin gölgeli görüntülerinden başka bir şey göremedi. Ama bir süre sonra ekranda birbirine paralel, koyu renkli iki hat ve aralarındaki ilginç simetriyi görünce, "Durun!" diye seslendi. "Biraz geri gelebilir misiniz?"

Murphy ve Jassim kızığı kayaların üstünde çapraz olarak çektiler. Artık yanılmış olamazlardı. Yerin yaklaşık üç, üç buçuk metre kadar altında insan eliyle yapılmış bir cisim vardı. Ve küçük de değildi.

Murphy ve Jassim, Isis'in yanına gidip bilgisayar ekranına baktılar. Jassim başını salladı. "Kapı kanatları olabilir mi bunlar? Bir tür girişe benziyor, değil mi?"

Isis, "Peki ama oraya nasıl ulaşacağız?" diye sordu.

Albay Davis de yanında durmuş Isis'in çalışmasını izliyordu. "Özür dilerim, hanımefendi, bir buldozer işinize yarar mı acaba?"

Albay bunu söyledikten sonra onun yanıtını bile beklemeden uzaklaştı ve birkaç dakika sonra tepenin üstünde bir buldozer motorunun gürültüsünü duydular. Dev makine bir süre sonra Murphy ve Jassim'in kızığı çektiği noktanın birkaç metre yakınına kadar geldi. Murphy makinedeki opera-

töre işaret edince buldozer molozları kaldırıp kenara atmaya başladı. Makine ilk birkaç geçişinde arazinin üstünü kazıyarak düzeltti ve makineyi kullanan deniz piyade askeri yirmi dakika sonra Murphy'nin yeni bir işaretiyle durdu.

Murphy kazılan yere gitti ve Albay Davis'e baktı. "Şimdi birkaç küreğe ihtiyacımız var, Albayım."

Davis muzip bir edayla onu selamladı ve, "Hemen geliyor," dedi. "Ve eğer ihtiyacınız varsa, çukur kazma konusunda tecrübesi olan yirmi adamım var."

Yaklaşık üç metre derinliğinde bir çukur kazdıklarında Murphy ve Jassim yorulmuş, ter içinde kalmışlardı, başları dönüyordu; ama, onlarla beraber çalışan yarım düzine deniz piyade

erinin yüzünde bir damla bile ter yoktu. Erlerden biri, küreği sert bir şeye çarpınca, "Hey burada metale benzer bir şey var galiba," diye bağırdı. Erler dizüstü çöküp kazılmış toprakları bir kenara çektiler ve sonra kenarda durdular.

Murphy ve Jassim, yanlarına gelen Isis'le birlikte aşağıdaki iki kanatlı büyük bronz kapıya baktılar. Üzerleri yüzyılların yeşil küf ve mineral kalıntılarıyla kaplanmış kapılarda görülen üç bin yıllık oymalar ve kabartmalar, Nebukadne-zar'ın zaferlerini temsil eden şaşırtıcı imajlarla doluydu. Ve yukarıda, büyük Nebukadnezar'a bile tepeden bakan imaj da savaş Tanrısı Marduk'du.

Bir süre hiç kimse konuşmadı. Sonra Jassim, "Sanırım. Marduk'un evine geldik," dedi. "İçeri girelim mi?"

Hemen hemen yatay durumda olan kapılar sonsuza kadar kapanmış gibi duruyordu ve oradaki herkesin bir araya gelen gücüyle açılışları bile, arkalarında taş topraktan başka bir şey olup olmadığını bilmiyorlardı. Tüm yapı çok uzun za-

man önce, belki de bölgede sık görülen depremlerle dikey durumunu yitirmişti ve kapıların arkasında hiçbir şey olmaması olasılığı büyüktü.

Murphy'nin talimatıyla üç er kapılardan birinin üstünde durdular ve kürekleriyle diğerini kanırtarak açmaya çalıştılar. Bir süre sonra askerler ter içinde kaldılar ve Murphy, kapıların arkasında belki de bir oda olmadığını ve onların, sadece insanları kandırmak için yapılmış olduklarını düşünmeye başladı.

Ama o anda bir çatırdı duyuldu, askerlerden birinin elindeki kürek havaya uçtu, kapıda bir aralık meydana geldi ve aşağıdan gelen durmuş, bayat havanın kokusunu aldılar. Kapının kenarına yapışarak çektiler ve kapı eski menteşelerin iniltisiyle yavaşça yukarı doğru açılmaya başladı.

Murphy kapının kapalı kalan kanadına tutunarak kendini hafifçe karanlık boşluğa bıraktı, bacakları havada kalmış, sallanıyordu. O halde kapıların açıldığı bir yer vardı. Kokuşmuş havaya dayanmak güçtü, çürüme kokusu şimdiye kadar duyduğu hiçbir şeye benzemiyordu ve çok güçlüydü. Midesinin bulandığı hissetti Murphy, ciğerleri zorlanıyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Birden parmakları kapının kenarından kaydı ve aşağı düşerken Isis'in çılgınlığını duydu.

Saniyeler uzuyordu ve, boşulmak üzereyken tüm yaşamları bir film gibi gözlerinin önünden geçen adamları anımsadı Murphy. Sonra bir yere düşüp çarparken bacaklarında ani bir acı hissetti. Bağırma vakti kalmadan başını sert bir yere çarptı ve kafasının içinde beliren kara bir bulut her şeyi kararttı.

Murphy kendine geldiğinde yukardan gelen sesleri duydu. Önce söylenenleri anlamadı, sadece bir gürültü duyuyordu; ama, gürültü bir süre sonra sözcüklere dönüştü ve Isis'le Jassim'in ona, iyi olup olmadığını sorduklarını anladı. Ve ay-nı anda, kapının ikinci kanadının da açıldığını duydu.

Elleriyle dizleri üstüne çökerek, "İyiyim," diye seslenebildi. O berbat hava zorla ciğerlerine girince öksürmeye başladı. Öksürüğü geçinceye kadar bekledi ve sonra elinin tersiyle yüzünü sildi. Kafasında ziller çalıyordu sanki; ama, bacakla-rındaki ağrı biraz azalmış, sürekli bir zonklamaya dönüşmüştü. Bir an düşündü ve gözlerini açtı.

Ama kafasının içi acı veren bir parıltıyla dolunca gözlerini yine kapadı. Kafamı çarparak kendimi kör ettim, diye düşündü. Panikten çıkmaya çalışarak nefesini ayarladı ve gözkapaklarını hafifçe aralayarak baktı. Altın rengi ışık hâlâ çok güçlüydü; ama, Murphy gözlerini açık tutmak için kendini zorladı ve görüş alanını dolduran keskin pus yavaşça dağılarak katı bir cismi ortaya çıkardı.

Murphy şimdi koca bir altın gözün iris tabakasına bakıyordu.

Ayağa kalkmadan, yine ellerinin ve dizlerinin üstünde gerileyerek cismin geri kalanını da görecektik kadar gitti. Gördüğü güçlü çizgiler ve kıvrık hatların ne olduğunu anlayamadı önce - Picasso'nun karmaşık resimlerini andırıyordu gördüğü şekil. Sonra gözleri yatay şekilde duran bu şekle alıştı ve Nebukadnezar'ın yüzü 2500 yıllık bir geçitten geçerek ona bakmaya başladı.

Murphy biraz daha geriledi, duvara yaslandı ve kralın yüzüne tekrar baktı. Heykeltıraşın, bu başı sahibine ne kadar

benzettiğini bilemiyordu elbet; ama sanatçının, insanın cesaretini kıracak kadar gerçekçi olduğu belliydi. Büyük gözler lazer ışınları gibi Murphy'yi delip geçiyor gibiydi ve emir verir gibi açılmış koca dudaklar sanki, Kaldır beni köpek! Toz toprak içinde yeterince kaldım! diyordu.

Murphy orada, çok uzun zaman önce ölmüş olan kralın muhteşem başı karşısında hipnotize olmuş gibi ne kadar kaldığını bilemiyordu. Bir süre sonra yakınında ayak sesleri ve heyecan ve huşu ifade eden sesler duydu. Güçlü eller onu tutup ayağa kaldırdı ve Murphy, kötülük getiren bu yüze artık bakmak zorunda kalmayacağı için onlara minnettar olarak gözlerini tekrar kapadı.

ALTMİŞSEKİZ

405

S

hari Paul'ün elini çekti. Delikanlı uzun süre hastanede kaldığından hâlâ çok zayıf ve güçsüzdü.

Paul, "Hey, yavaş," diyerek itiraz etti. "Alçıyı daha dün çıkardılar. Kolumu yuvasından çıkaracaksın."

Shari, "Yaygarayı bırak," diye söylendi. "Dr. Keller fazla sempatinin sana yaramayacağını söyledi. Senin çabuk iyileşmeni engeller bu. İşte - bak orada!"

Paul, Shari'nin kendisini Washington D.C.'ye kadar götürmesine ses çıkarmamıştı, orada havaalanında, Özgürlük Vakfı Parşömenlerinin kargo uçağının inişini bekleyeceklerdi. Alana fazla gazeteci ve kamera çağırılmamıştı ama bu kadar muhteşem bir eski eserin gelişini medyadan gizlemek hiç de kolay değildi.

Uçak indikten sonra aprona yaklaşırken Shari, henüz uçaktan inmemiş olan Murphy'ye çılğınlar gibi el sallayıp bağırmaya başladı. "Profesör Murphy!"

Murphy uçağın merdiveninden inip gülümseyerek onlara yaklaştı. "Tamam, memur bey, o iki genci bırakabilirsiniz. Onlar hak etti bunu."

Havaalanı güvenliğinin elemanı kenara çekildi ve Murphy ile Shari kucaklaştılar. Paul onların arasındaki sessiz konuşmayı hisseder gibiydi.

Kenara doğru yürürlerken Shari, "Bunu yaptığınıza inanamıyorum," diyerek güldü. "Onun gerçekten burada olduğuna inanmak çok zor. O burada, Amerika'da!"

Murphy neşeyle gülerek ona baktı. "Kolay olmadı bu elbette. Doğru olanın bu olduğu konusunda pek çok insanı ikna etmemiz gerekti. Bu dostlarım olmasaydı başaramazdım" - Murphy bunu söylerken küçük cin yüzlü, kızıl saçlı bir kadınla, kamyoncularla konuşan bej rengi elbiseli esmer, zarif bir adamı gösterdi - "onlar Özgürlük Vakfı Parşömenleri ve Kahire'deki Amerikan Üniversitesi'nin bu konuda ağırlıklarını koymalarını sağladılar. Beni tanırırsınız, bürokratlarla başım pek hoş değildir."

Shari, "Ama başardınız bunu!" diye tekrarladı.

"Geri planda kalmak isteyen özel bir yerden de destek aldım, daha önce de yardım etmiş birinden." Murphy durdu ve ceketinin cebinden bir mektup çıkardı. "Şunu okuyayım size de görün çocuklar. Altın Baş'ın bugün buraya gelişi kadar önemli bu, hatta kutlama için daha da büyük bir neden. Uçağa bindiğim zaman verdiler bunu bana. Dinleyin.

"Sevgili Profesör Murphy,

"Evime gelerek beni şerefliendirdiğiniz ve sizi Nabukad-nezar'ın Altın Baş'ına götüren ve şimdi Piring Yılan olduğunu öğrendiğim bir eski eseri araştırmanızda size yardım etmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Onun geçici olarak

ve sizin himayenizde ülkenize götürülmesinde biraz da olsa yardımım dokunduğu için gururluyum.

"Ama hepsinden çok, bana zaman ayırarak, Tanrı'ya ulaşmanın gerçek yolunun neden Hristiyanlık olduğunu açıkladığınız için teşekkür ederim.

"O gece siz odanıza çekildikten sonra odamda yalnız başıma oturup bana Tanrı ile ilgili olarak söylediklerinizi düşündüm. Hz. İsa'nın, benim günahlarım ve dünyanın günahları için öldüğünü ilk kez anladım. O sonra tekrar yaşama döndü.

"O gece, bana verdiğiniz itici güçle ben O'na iman ettim, inandım ve O'nu yaşamıma davet ettim.

"Sizi bu dünyada tekrar göremezsem hiç kuşkusuz diğer dünyada, cennette göreceğim.

"Selam ve saygılar, "Şeyh Ömer el - Khaliq"

Shari mutlu bir gülümsemeyle Murphy'nin yüzüne baktı. "Bu şeyhe inanç arama konusunda yardımcı olmanız harika bir şey, Profesör Murphy, kendinizi çok mutlu hissediyor olmalısınız."

Murphy onu kucakladı ve Paul'e dönerek onun elini tuttu. "Seni gördüğüme sevindim Paul. İyi görünüyorsun. Duyduğuma göre Barrington şirketinden de burs kazanmışsın. Umarım bu burs sayesinde, seni iş idaresi derslerinden daha çok ilgilendiren başka dersler de alabilirsin."

"Evet, efendim. Eğer bunu düşünmeseydim Shari bursu almama razı olmayacaktı zaten. Bana büyük yardımı oldu onun." Delikanlının yüzü birden kızardı ve Shari dirseğiyle onu dürttü.

Murphy, "Ona karşı nazik ol, Shari," dedi. "Daha çok genç o. Yaşamı boyunca vereceği kararları Tanrı'ya ve elbette iyi bir kadına danışarak vermesi gerektiğini anlaması için biraz zaman gerek."

Shari parmağını Murphy'ye doğru salladı. "Profesör Murphy!"

O sırada uzun ve sıksa vücuduyla Dekan Falhworth hangardan çıkarak Murphy'nin yolunu kesti. Murphy ne yapacağını düşünürken, dekan onun elini yakalayıp sıktı ve büyük bir şevkle sallamaya başladı.

"Murphy, döndüğüne çok sevindim dostum. Fakülte yönetimi ve ben, bu üniversite için başardıkların konusunda seninle gurur duyuyoruz. Preston için gerçekten gurur verici bir gün bugün, haberler hep bundan söz ediyor." Fall-worth'un riyakar ifadeli yüzünde bir an için bir utangaçlık ifadesi belirip kayboldu ve dekan, başkalarının duymaması için sesini alçaltarak, "Umarım küçük anlaşmazlığımızı unuturuz," dedi. "Şu TV söyleşisinde istemeden konuştuğumu bilmeni isterim. Aslında BNN TV'si ve o korkunç muhabir hakkında şikayette bulunacağım. O kadın bana istemediğim şeyleri zorla söyletti dostum."

Murphy bu adama ne söylemesi gerektiğini gerçekten bilemiyordu. Zamanı gelince hesaplaşırdı onunla. Şu anda üniversitedeki durumunun sağlam olması rahatlatmıştı Murphy'yi. Tüm bu gürültü dindikten sonra gerçek işi olan derslerine dönecekti. Laura da ondan bunu yapmasını isterdi.

Falhworth'a bakarken, şu anda onunla tartışmayacağını ama ona karşı olan duygularının da değişmediğini söylemek ister gibiydi. Fallworth'ın gülümseyen yüzüne aldırmadan, "Sonra görüşürüz, Dekan," dedi ve adamın yanından uzaklaştı.

"İsis, Jassim, öğrencilerim ve dostlarım olan Shari Nel-son ve Paul Wallach'la tanıştırmak istiyorum sizi."

Jassim onlara elini uzatırken İsis, sandığı indirmeye hazırlanan adamlardan birine son dakika talimatını veriyordu. Jassim, "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, gençler," dedi. "İkiniz hakkında da güzel şeyler duydum. Preston Üniversitesi, Sizin gibi arkeoloji öğrencileri olduğu için çok şanslı -özellikle de hocanızın olağandışı adetlerini düşünürsek." Bunu söylerken göz kırparak Murphy'yi gösterdi.

O anda İsis de yanlarına geldi. "Siz bakmayın Jassim'e. İlgiyi üzerine çekmek istiyor. Discovery Channel'dan birilerinin çıkıp da kendisine piramitler konusunda bir dizi film teklifi yapar belki diye düşünüyor."

Jassim gücenmiş gibi yaparak, "Ne var bunda peki?" dedi. "Ben mükemmel bir anlatıcıyım sanıyorum ve kameralar da yüzümü sever. Siz ne dersiniz, Bayan Nelson?"

Shari gülerek, "Haklısınız," dedi. "Murphy'nin Altın Baş'ı bulmasına yardım ettiğiniz için en azından bunu yapabilirim."

Murphy hafifçe öksürerek araya girdi. "Madem benden söz ettiniz, artık toparlanalım mı?"

Sandığı uçağın kargo kompartmanından indirip üstü açık bir TIR'a yüklemeleri yaklaşık bir saat sürdü. Sandık şimdi kamyonun ortasında tek başına, koca bir modern sanat eseri gibi duruyordu.

Murphy işaret verince yükleme ekibi sandığın çevresine dizildi ve sandığın dört yanına bağlanmış halatları aynı anda çektiler. Sandığın dört tahta kenarı bir anda sökülüp yere düştü. Vakıf ekibi hemen geldi ve başm çevresini kaplayan

koruyucu kumaş ve plastik örtüyü kestiler. Son parça da düşüp baş ortaya çıkınca, Murphy yakına kurulmuş olan kürsüye çıkıp mikrofonu eline aldı.

"Bayanlar, baylar! Bu büyük bulgu, onu nasıl bulduğumuz, ele geçirdiğimiz ve önemini anlamamız konusunda anlatılacak çok şey var. Ama bunu daha sonra, bu eseri geçici yuvası

olacak olan Özgürlük Vakfı Parşömenleri'ne yerleştirdikten sonra yapabileceğiz, çünkü bu büyük eski eserin büyük bir titizlikle incelenmesi için gereken her şeyi ve fonları bu vakıf sağladı. Bu çalışmalarda bize güç veren ve yol gösteren Tanrı'ya şükrediyorum. Bu eski eser hakkındaki şaşırtıcı bilgileri ve gizemi pek yakında sizlerle paylaşacağız. Teşekkür ederim."

Murphy bu büyük profesyonel zafer anında Laura'y, ölen iki vakıf bekçisini ve bu muhteşem bulguyu getiren korkunç olayları düşününce birden acıyla yüzünü buruşturdu, üzüldü. Ve. aynı anda, tüm bu acılara neden olan adamı, Pençe'yi düşünerek ürperdi, o canî hâlâ ortalıkta dolaşıyordu ve Piring Yılan'ı ele geçirmek için yaptıklarından sonra, şimdi de hiç kuşkusuz Altın Başa sahip olmak isteyecekti.

Belki de başı ele geçirme konusunda daha da hırslı olacaktı Pençe, çünkü Murphy onun Yılan'ı ele geçirme şansını engellemişti. Pençe denen bu esrarengiz adam, pek çok insanın kara güçlere sahip olduğuna inandığı bu putlara gerçekten ilgi duyuyorsa, geçen haftalarda yaşananları anımsayan Murphy, gelecek günler daha da büyük tehditlerle dolu olabilir, diye düşündü.

Ama Tann'nın yardımı ve korumasıyla hazır olacaktı o.

ALTMISDOKUZ

Köleler tüm güçleriyle ve hep birlikte çektiler ipleri. Sonunda koca altın kütlesi büyük bir gürültüyle yere düştü. Krala ve halkına büyük acılar yaşatan put şimdi yerde, toz toprak içinde yatıyor ve vücudundan ayrılmış olan baş, temsil etmek üzere yapıldığı yüzün sahibine ihanet görmüş gözlerle bakıyordu. Kral Nabukadnezar parçaların toplanmasını ve şehirde bulunan Kildani baş rahibi Dakkuri'ye teslim edilmesini emretti. Altın Baş kutsal kapların yapılması için kullanılacaktı ya da kralı buna inandırmışlardı.

Kral çıldırmıştı, Dakkuri emindi bundan. Nabukadnezar yedi yıl yerlerde, toz toprak içinde sürünmüş, kendi sarayının gölgesinde bir hayvan gibi yaşamış ve kıskanç komşularının onu tahttan indirme gayretleri sürerken akıllı da ülkenin dört bir yanına dağılmıştı. Şimdi kral iyileşmişti, yine akıllı bir insan gibi konuşuyor, düşünüyor ve davranıyordu ama Dakkuri onun daha da çılgın olduğunu hissediyordu.

Akıllı bir adam tüm putların yok edilmesi emrini verebilir miydi? Nasıl olmuşsa olmuş, Daniel ve onun Tanrısı kralı büyülemiş, etkileri altına almışlardı.

Dakkuri ürperdi ve bunun nedeni sadece odasındaki nemli hava değildi. Putlara tapmanın sonu geldiyse, ne yapacaklarını bilemedikleri ve tehlikeli zamanlarda, salgın hastalıklar geldiğinde, hasat zamanı ürün olmadığında ya da nehirler taşıdığına insanlar kime dönecek, kimden yardım isteyeceklerdi? Düşmanlarını yenecek, onların kentlerini yıkacak ve erkek çocuklarını esaretten kurtaracak gücü kimden alacaklardı? Dünyayı yönetme gücünü onlara kim verecekti?

Daha da önemlisi, Dakkuri'nin kendi gücü ve prestiji nerden geliyordu? Kutsal yüze baktığı zaman değişen ışık şekillerini o - ve sadece o - yorumlayabilirdi. Ateşli yeraltı Tanrısı Nergal öfkelenildiği zaman bunun belirtilerini sadece Dakkuri anlardı. Eğer Nergal'in gazabı sadece insan kurban ederek önleneyecekse, kurbanları Dakkuri seçerdi. Kente şeytanlar girerse kimin etkilendiğine, kimin etkilenmediğine, kimin taşlanarak öldürüleceğine ve kimin kurtulacağına da o karar verirdi. Dakkuri bazen insanların, zalim kraldan çok ondan korktuğunu düşünür ve bundan keyif duyardı.

Bulunduğu mevkiin ödülleri de alırdı rahip. Giysilerinin kumaşları altın iplerle dokunur, güneş gibi parlardı. En nadir şekerlemeler, en güzel şaraplar istediğinde önüne gelirdi. Ve hiç kuşkusuz tapınağın dansçı kızlarından da istediğini seçebilirdi.

Ama putların olmadığı bir dünyada bunların hepsi de yo! olacaktı.

Dakkuri gözlerini kaldırdı ve taş duvarda ışığı titreyen lambaya baktı. Yılan işte orada, gölgeler arasında parlıyordu.

Yılan'ın parçalarını bir araya getirip onu kaynakla nasıl tekrar bir bütün haline getireceğini ve Babil'in bir çok Tanrısı

arasına sokuşunu, bunu hangi dürtüyle, hangi itici güçle yaptığını artık anımsamıyordu. Ama onu tekrar bir bütün haline getirdiğinde, kara bir gücün bedenini doldurduğunu hissetmişti

Dakkuri - bir kupanın sert şarapla doldurulduğu gibi bir şeydi bu. Kafasının içi ışıkla dolmuş, damarlarını tatlı, dayanılmaz bir ateş doldurmuştu sanki. Kendini bir dev gibi hissetmişti, her şeyi yapabiliyordu. İçinde dolaşan enerji, kalbine saplanacak olan bir bıçağı bile eritebilirdi. O bir Tanrıydı.

Ve o andan itibaren de Yılan'ın kölesi olmuştu.

Dakkuri derin ve ağır nefesler alıp vererek önünde duran piring Yılan'a baktı. Yılan loş ışıktaki daha da büyük görünüyor ve gölgesi duvarda sanki canlıymış gibi hareket ediyordu. Dakkuri zihnini açtı ve iradesinin, kırılan bir sürahiden dökülen su gibi akıp gittiğini hissetti.

Yine vecde gelirken gözlerini açmadan gülümsedi ve, "Ne yapmalıyım, söyle bana," diye fısıldadı.

Nabukadnezar Dakkuri'ye güvenilir bir adam olarak bakıyordu. Kral sarayının bulunduğu bölgede uzun yıllar sadık bir din adamı olarak görev yapmıştı rahip. Ama Dakkuri'nin bir gizemi vardı. Yaratıcı'ya karşı baş kaldıran eski ışık meleğine bağlanmıştı o. Kildani Dakkuri, kara melek İblis'e aitti, onun hizmetkarıydı.

Dakkuri tapınağın mahzeninde durdu ve en çok güvendiği üç müridine konuştu. Nabukadnezar'ın heykelinin kırık parçaları da şimdi diğer kutsal olan ya da olmayan ve kırılmış putlarla beraber karanlık depoda duruyordu. Burada, yıllar önce Nabukadnezar'ın ordusu tarafından Kudüs baskınında yağmalanmış eşyalar da vardı.

Dakkuri Şeytan'a tapan üç müridine tutkulu bir sesle konuştu. Müritler kendilerine verilecek olan her görevi yerine getireceklerine dair yemin etmişlerdi. İnsanlık tarihini tamamen değiştirecek bir plandı bu.

"Ey Şeytan'ın hizmetkarları, dinleyin beni. Nabukadne-zar'ın Altın Baş'ı sonun zamanı gelinceye kadar dünyadan gizlenmelidir."

Dakkuri bunu söyledikten sonra, çok güzel birleştirip bü-tünleştirdiği Piring Yılan'ı eline aldı.

"Altın Baş'ın nereye gömülmesi gerektiğini belirten yazıyı bu Yılan'ın üstüne yazdım."

Dakkuri bunu söyledikten sonra Yılan'ı bir tezgahın üstüne koydu ve büyük bir çekikle onu üç parçaya ayırdı. Sonra üç müridine de bu parçalardan birini verdi.

"Her biriniz önceden belirlenmiş olan bölgelerinize gidecek ve Yılan'ın bu parçalarını size söylendiği gibi gömeceksiniz. Yılan'ın bir tek parçası, diğer ikisiyle bir araya gelmeden, tek başına yararsız olacaktır."

Müritlerden biri ayağa kalktı ve, "Efendim, Altın Baş neden gizli .kalacak?"

"Şu anda dünyanın altından yapılmış bir başa ihtiyacı yok. Ama öyle bir zaman gelecek ki dünyanın lideri bu Altın Baş'ın temsil ettiği Şeytan gücüne ihtiyaç duyacaktır. Bu zaman gelecektir. Kahin Daniel'in, kralın rüyasını yorumlarken sözünü ettiği zamandır bu..."

Dakkuri sözlerinin etkisini görmek ister gibi durdu ve düşündü.

"Babilin yeniden canlanacağı ve tüm dünyaya hükmedeceği zamandır o zaman."

YETMİŞ

Y

ediler şatonun bir salonunda oturmuştu ve Pençe denen adam da onların karşısında oturuyordu. Pençe onların emrini yerine getirememişti ama onlardan hiç korkmuyor, sadece sorularına yanıt vermek zorunda olduğu için sıkılıyordu.

"Murphy'nin şansı vardı. Amerikan Deniz Piyade askerlerinin yardımını aldı ve unutmayın, siz de bana onun öldürülmesini ya da etrafındakilere zarar verilmesini istemediğinizi söylediniz."

"Evet." Şimdi Pençe'ye muhatap olan ve soruları soran kişi, İngiliz aksanıyla konuşan adamdı. "Bu bizi hayal kırıklığına uğrattı. Piring Yılan'ın ne gibi güçlere sahip olduğunu artık asla bilemeyeceğiz. Bu kötü elbette; ama yine de, amacımıza ulaşmak için onun güçlerine ihtiyacımız kalmayacak."

Pençe hiç düşünmeden konuştu ve söylediğinden çok, elinde tutup parmağının sivri ve keskin ucuyla oynadığı cisme dikkat ederek, "Fakat Yılan görevini yaptı," dedi. "Sonunda Murphy'yi şu sizin çok değerli Altın Baş'ınıza götürdü."

"Evet, başı sen değil de Murphy buldu sonunda. Şimdi stratejimizi ayarlamalıyız. Altın Baş önemli bir bulgu ve ar-

tık bütün dünya biliyor onu. Bu da çok dikkatli d   nmemizi ve planlama yapmamızı gerektirecektir. Ama sana iyi bir haberim var Pençe, ve zaten sen de bunun için buradasın; büyük şöhret kazanmış olan bu Altın Ba , onu ele geçirdiğimiz zaman - ve mutlaka olacak bu - çok daha büyük bir gücün ve zaferin simgesi olacak."

Pençe ayağa kalktı. "Güzel. Ne yapmam gerektiğini bana bildirirsiniz. G c ve zafer sizin olabilir." Pençe döndü ve yine elindeki o cisimle oynamaya devam ederek yürüdü. Elindeki cisim ince bir deri kayı a ba lı bir küçük ha  parçasıydı, Pençe bir ara onu kırmı ,    parçaya ayırmı , ama sonra parçaları yine yapı tırmı tı.

"Artık bu i te benim de kişisel ilgimi çeken bir şey var."

SIRADAK  K TAP

Ağrı Da ı'nın Gizemi/ Babil'in Dirili i II